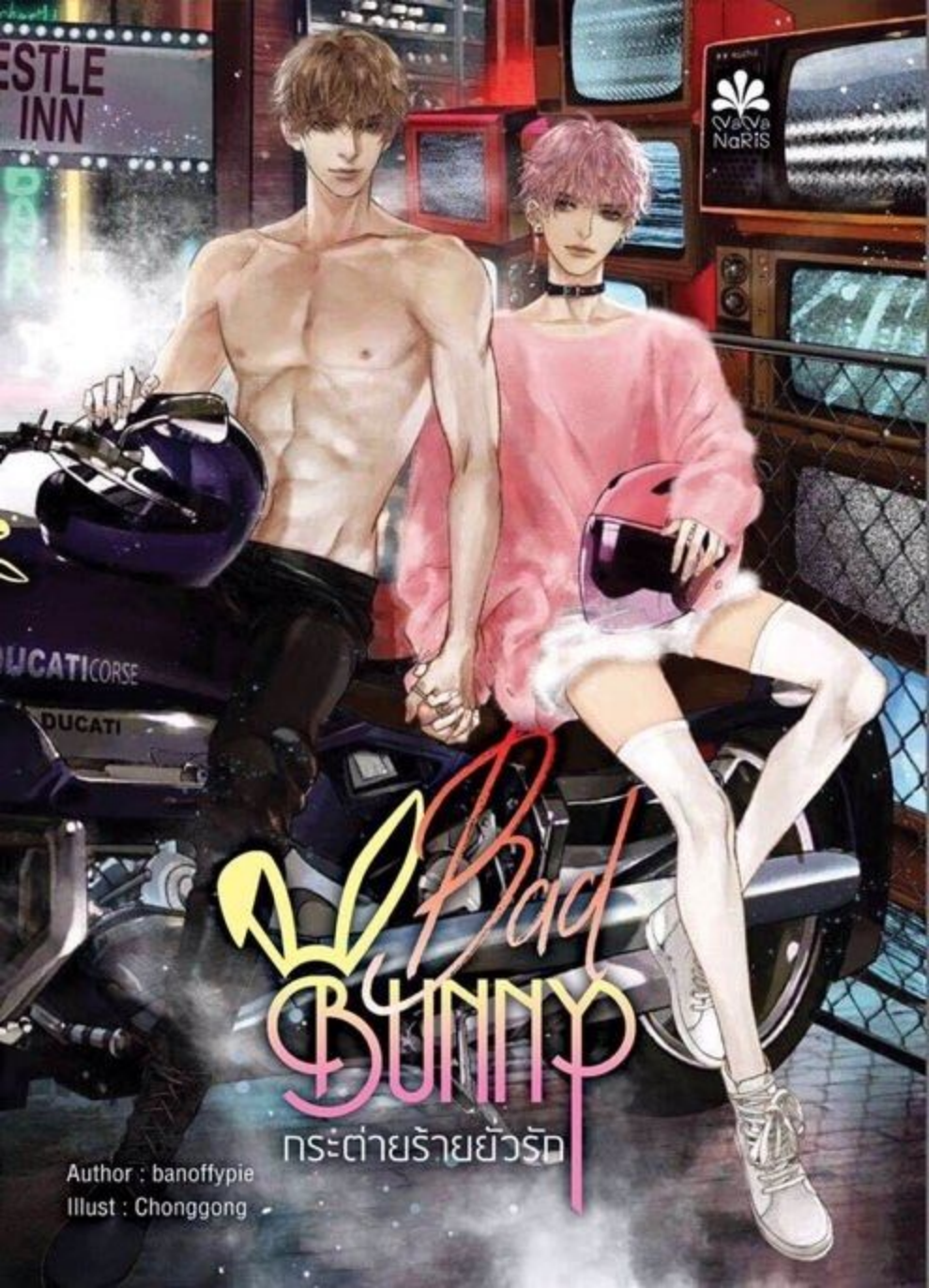
ESTLE
INN
DUCATICORSE
DUCATI
Bad
BUNNY
กระต่ายร้ายยั่วรัก
Author : banoffypie
Illust : Chonggong

เพราะครอบครัวไม่ต้องการให้เป็นนักแข่งรถ เขาจึงถูกจับมาเรียนด้วยความจำใจ
'ภาคิน' นักศึกษาน้องใหม่ของคณะศิลปกรรมศาสตร์
ดันเกิดรักแรกพบอย่างไม่ตั้งใจกับรุ่นพี่ปีสี่ที่ขึ้นชื่อเรื่องความแสบสันต์
เด็กน้อยอ่อนหัดเรื่องรักอย่างเขา
จะเอาอะไรไปสู้กับปีศาจกระต่ายอย่าง 'พี่ชานน' กันล่ะ
ยังไงเขาก็ไม่หวั่น ต่อให้ต้องทุ่มเทขนาดไหนเขาจะขอลองดูสักตั้ง
ไอ้ภาคินคนนี้จะขอสอยกระต่ายตัวน้อยเอามาเชยชมให้จงได้!
"พี่ชานนน่ารักมาก...แคมนั้นก็ยิ่งเซ็กซี่สุดๆ"

625
TRESTLE INN
BAR
NIGHT CLUB
LIVE MUSIC
DUCATI CORSE
DUCATI

Bad Bunny
กระต่ายร้ายยั่วรัก
Author : banoffypie
Illust : Chonggong

Bad Bunny กระต่ายร้ายยั่วรัก
Author : banoffypie
Illust : Chonggong

Bad Bunny กระต่ายร้ายยั่วรัก

-Prologue-

สนามแข่งรถคลาคล่ำไปด้วยผู้คนมากเป็นพิเศษเพราะเป็นวันแข่งขันชิงแชมป์ประเทศไทย เหล่าแฟนคลับต่างเข้ามาชมการแข่งขันกันอย่างเนืองแน่นรวมไปถึงสื่อโทรทัศน์ต่างๆที่มาถ่ายทอดสดออกไปทั่วประเทศ ชายหนุ่มรูปร่างสูงกระชับแว่นตากันแดดสีชาให้เข้าที่ เขายืนหลบมุมอยู่ข้างสนามด้วยไม่อยากให้เป็นจุดสนใจแต่ด้วยความสูงร้อยเก้าสิบเซ็นติเมตรทำให้ภาคินโดดเด่นเหนือจากกลุ่มคนอื่นอย่างเห็นได้ชัด เขาไม่อยากเป็นจุดสนใจแต่ก็คงห้ามไม่ได้เมื่อกล้องเบนมาทางเขาพอดิบพอดี คิ้วหนาเข้มสีน้ำตาลเข้มเลิกขึ้นเล็กน้อยก่อนที่มุมปากจะยกยิ้มขึ้นอย่างมีเสน่ห์ ทำเอานักข่าวสาวและบรรดาผู้ชมผู้หญิงในสนามหัวใจสั่นระรัวพลางใช้นิ้วขยี้ตาว่าตรงหน้าคือชายหนุ่มผู้เป็นดาวดวงใหม่แห่งวงการตัวจริงใช่หรือไม่ เมื่อคาดเดาและวิเคราะห์องค์ประกอบหน้าตาที่หลบซ่อนอยู่ภายใต้หมวกปีกกว้าง เสียงกรีดร้องระงมก็ดังไปทั่วบริเวณ

นั่นคือภาคิน นักแข่งรถมอเตอร์ไซค์ที่อายุน้อยที่สุดในการแข่งขัน Moto GP* รอบล่าสุดไม่ผิดแน่!

ภาคินส่งเสียงจิ๊ปากเล็กน้อยก่อนจะหันซ้ายหันขวา หาทางหนีทีไล่ที่ใกล้ตัวก็มีแต่ตรอกซอยเล็กที่เป็นทางออกพอให้เขาหลบออกไปได้เท่านั้น คราวนี้เขามาคนเดียวไม่ได้บอกรุ่นพี่ที่สนิทที่กำลังจะลงแข่งว่าจะมา ไม่อย่างนั้นเขาคงจะได้รับการดูแลที่ดีไม่น้อย ภาคินไม่ใช่คนที่จะเข้าหาใครง่ายๆ เขาไม่ชอบสุงสิงกับใครอีกทั้งยังเลือกปฏิบัติ ต่อให้จะโยนข้อเสนออะไรมาให้ถ้าเขาไม่พอใจ เขาก็ไม่มีทางยอมรับทั้งนั้น

“ขอลายเซ็นได้ไหมคะ!”

***การแข่งขันมอเตอร์ไซค์ระดับโลก

“ขอโทษนะครับ ทุกคนคงจำคนผิด” เขาบอกเสียงนุ่ม เสียงแผ่วเบาที่ออกมาจากริมฝีปากสีสวยมันช่างรื่นหูแถมยังชวนเคลิ้มฝันทำเอาสาวๆอยากจะเห็นใบหน้าเทพบุตรใต้หมวกปีกกว้างใจจะขาด!

ผู้ชายคนนี้คือของฉัน!

สายตาที่ราวกับเปล่งประกายไปด้วยแสงระยิบระยับแบบนั้นทำเอาเขาลำบากใจอย่างสุดซึ้ง สาวๆที่ห้อมหน้าห้อมหลังยื่นมือปัดป่ายไปตามเนื้อตัวจนเขาต้องขมวดคิ้ว ภาคินเดินถอยหลังไม่อาจจะใช้กำลังฝ่าออกไปได้ เขานึกรำคาญใบหน้าหล่อเหลาขึ้นมานิดหน่อย โครงหน้าสมบูรณ์แบบไร้ที่ติดที่ใครต่างชอบนักหนา จมูกโด่งเป็นสันและคิ้วหนาที่อยู่เหนือดวงตากลมสีน้ำตาลอมเขียวคู่สวย รวมกันแล้วใครก็บอกว่าเขาช่างเหมือนเทวดามาจุติ ผสมผสานทั้งเชื้อสายเอเชียและยุโรปเข้าด้วยกันอย่างลงตัว

โทรศัพท์สั่นครืดในกระเป๋ากางเกงทำให้เขาตัดสินใจล้วงมันขึ้นมารับ หน้าจอขึ้นชื่อเบอร์ของรุ่นพี่ที่รู้จักในวงการ อีกฝ่ายคงจะรู้แล้ว

ว่าเขามาถึงได้โทรตามตัวกลัวจะไปก่อความวุ่นวายที่ไหนอีก ไม่นานนักก็มีการ์ดเข้ามาช่วยกันออกไป หญิงสาวหน้าตาบิดเบี้ยวด้วยความไม่พอใจ รูปสักใบยังไม่ได้ถ่ายแล้วจะกลับไปมือเปล่าแบบนี้ได้ยังไงกัน!

“ขอถ่ายรูปได้ไหมคะคุณคิน”

“ผมต้องขอโทษนะครับ ขอตัว!” เขาหมุนตัวหันหลังไม่ได้สนใจเสียงกรีดร้องเท่าไหร่ เขาแค่จะมาดูการแข่งขันอย่างมีความสุขแท้ๆ สงสัยคงได้กลับไปดูย้อนหลังเหมือนอย่างเคย

“ถ้าจะมากันก็บอกสิวะ กูมีบัตรVIPให้” โมกข์มองเด็กหนุ่มอายุเพียงสิบเก้าแต่รูปร่างสูงใหญ่แถมยังใจกล้าบ้าดีเดือด ถูกใจชายหนุ่มวัยกลางคนอย่างเขาต้องดึงมาเข้าทีม และเขาเพิ่งจะมารู้ทีหลังว่าอีกฝ่ายเป็นถึงลูกชายของนักร้องชื่อดัง ทั้งหน้าตา วงศ์ตระกูล ส่งเสริมให้เด็กหนุ่มตรงหน้าเฉิดฉายในแวดวงสังคมไฮโซได้ไม่ยาก แต่ดูพฤติกรรมที่ทำเหมือนเด็กเกเรใจแตก ทำให้เขาได้แต่ส่ายหัวดิก

“ผมก็ไม่คิดว่าจะได้กลับมาไทยเร็วขนาดนี้ แด๊ดไม่ให้ไปขัดขวางการฮันนีมูนเลยส่งผมกลับมาไทย” ภาคินถอนหายใจ ยกขาเพรียวยาวไขว่ห้าง หน้าตาราวกับเทพบุตรแต่ท่วงท่าเหมือนจิ๊กโก๋หน้าปากซอยที่คอยดักไถเงินเด็กนักเรียน

“จะเปิดเทอมแล้วนี่”

“อือ ผมไม่อยากเรียน อยากออกมาแข่งรถเลย” เขาส่งเสียงจิ๊ปาก ก่อนจะถอดหมวกปีกกว้าง เส้นผมสีน้ำตาลทองยวงสวยปรากฏแก่สายตา รวมกับเครื่องหน้าอันหล่อเหลาเหมือนรูปปั้นเดินได้ มัมกับแด๊ดไม่ยอมให้เขาได้เป็นนักแข่งรถเต็มตัว อ้างว่าต้องเรียนให้จบก่อน เขาไม่ใช่คนที่ชอบอยู่ในกรอบ ลองบอกให้ทำวิธีที่หนึ่ง เขาจะไปทำวิธีที่สองทันที

“ชีวิตวัยรุ่นมันมีอะไรให้ทำเยอะ ยังไงก็อย่าให้เสียการเรียน”

“พี่พูดเหมือนแด๊ดอีกแล้ว เบื่อว่ะ”

“เพราะกูก็เป็นพ่อคนทำไมจะไม่รู้ ว่าเขาเป็นห่วง”

“ไม่ต้องห่วงผมหรอก ผมดูแลตัวเองได้” เขาบอกย้ำ เรื่องหาเงินไม่ใช่เรื่องยากเลยสักนิด อาศัยเรื่องร้องเพลงที่มัมกับแด๊ดคอยสอนเขามาตั้งแต่เล็กรับจ้างร้องเพลงในผับในบาร์เขาก็ได้ค่าขนมมากินเล่น ถึงมันจะเหนื่อยแค่ไหนเขาก็สู้ ใช่ว่าเขาจะไม่รู้ว่าค่าของเงิน ว่าแต่ละบาทมันหาได้ยากเย็นแค่ไหน

“บอกมาสิ ว่าดูแลตัวเองยังไง ถ้ายังคิดแบมือขอเงินจากพ่อแม่ก็อย่าริบอกว่าตัวเองเป็นผู้ใหญ่”

“เพราะผมหล่อ”

“ถุ้ยยยย” โมกข์อยากจะหัวร่อให้ฟันร่วงฟันหัก ไอ้เรื่องหล่อน่ะเขาไม่เถียง แต่พอเด็กหนุ่มพูดออกมาแต่ละทีเขาอยากจะหันไปตะกุยฝาผนังให้มันรู้แล้วรู้รอด

ไอ้เด็กคนนี้ทำไมมันมึนจังวะ!

“กูไปเตรียมตัวก่อนละ ถ้าเลิกงานแล้วยังไม่กลับก็รอไปฉลองด้วยกัน”

“มั่นใจจังเลยนะครับว่ารอบนี้จะได้แชมป์”

“เออ มึงคอยดูกูก็แล้วกัน!”

“ค้าบ” เขายกยิ้ม โบกมือให้รุ่นพี่สิงห์นักบิดเตรียมตัวเข้าสู่การแข่งขันรอบชิงชนะเลิศ ส่วนเขาน่ะหรือเอนหลังด้วยท่าทางสบายอารมณ์ แต่สายตาคมกริบภายใต้กรอบแว่นกันแดดจดจ่อไปยัง

สนามแข่งด้วยความแน่วแน่ ปีหน้าเขาจะมาขอซ้อมมือด้วยแล้วกันนะพี่ชาย

ตั้งแต่เด็กเขาถูกเลี้ยงด้วยมัมกับแด๊ดที่เป็นผู้ชายทั้งคู่ หลายครั้งเขามีความสับสนว่าทำไมครอบครัวเขาถึงเป็นแบบนี้พอโตขึ้นมาจนเข้าเรียนได้เขาถึงจะเข้าใจว่าครอบครัวที่มีพ่อแม่ลูก ไม่จำเป็นจะต้องเป็นเพศชายหญิงเสมอไป เขามีความสุขกับครอบครัวเล็กๆถึงแม้พ่อแม่ที่แท้จริงจะไม่สนใจไยดีเท่าไหร่ แด๊ดเป็นนักร้องชื่อดังแถมยังเปิดค่ายเพลงของตัวเอง เขาโตมากับเสียงดนตรีอย่างแท้จริง แต่สุดท้ายแล้วเขาก็ไม่ได้ชอบมันสักเท่าไหร่ การร้องเพลงและการเล่นดนตรีเหมือนการทำอะไรสักอย่างที่เราสามารถทำได้ดีเท่านั้นแหละ

ภาคินจบชั้นมอปลายเขาก็แอบไปสมัครแข่งขันมอเตอร์ไซค์ระดับโลก ที่เปิดรับสมัครตั้งแต่อายุสิบแปดปี เขาแอบจองตั๋วและเดินทางโดยมีปู่คอยสนับสนุนอยู่ห่างๆ กว่าจะมัมกับแด๊ดจะรู้เขาก็มีชื่อโผติด TOP10 และเป็นนักแข่งที่อายุน้อยที่สุดในการแข่งขันปีนั้น รถยนต์ที่เขาใช้ก็ได้เงินสนับสนุนจากปู่และงานพิเศษที่เขาไปถ่ายโฆษณาและ

ถ่ายแบบลงนิตยาสารอยู่บ้าง กว่าจะเก็บหอมรอมริบเอาไปให้คุณปู่ดูได้ เขาก็เลือดตาแทบกระเด็นอยู่เหมือนกัน

ผลตอบแทนมันช่างหอมหวานเหลือเกิน

เขาถูกดึงตัวเข้าทีมต่างๆซึ่งมีชื่อเสียงโด่งดังในระดับท็อปของนานาชาติ แต่มัมกับแด๊ดไม่อนุญาตและตามตัวเขากลับไปเรียนให้จบเสียก่อน เขาถึงได้อารมณ์เสีย เก็บของใส่กระเป๋าไปอยู่กับคุณปู่คุณย่าที่ภูเก็ต ไม่ยอมพูดคุยกับแด๊ดและมัมตั้งแต่ตอนนั้น กว่าจะได้เจอกันอีกครั้งเขาก็ถูกส่งมาอยู่ที่ไทยอีกรอบ ทำไมแด๊ดถึงไม่เข้าใจหัวอกลูกผู้ชายอย่างเขาบ้าง เขาก็อยากจะทำตามความฝันเหมือนกันนะ

อาทิตย์หน้ามหาวิทยาลัยเขากำลังจะเปิดเทอม เขาจะต้องเตรียมตัวเป็นนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่งในคณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขาดนตรีตะวันตก เด็กหนุ่มไหวไหล่ โชคดีที่มีสปอนเซอร์ใจดีอย่างพี่โมกข์ที่ช่วยให้เขาฝึกฝนให้พร้อมกับการแข่งขันที่ไทยก่อนจะไประดับโลกอย่างที่เขาใฝ่ฝัน

เรื่องเรียนเขาจะยอมเรียนให้จบก็ได้ แต่หลังจากนั้นเขาจะติดปีกบินไปทำอย่างที่ใจต้องการไม่ยอมให้ใครมาขวางแน่!

การแข่งขันจบลงอย่างที่ชายหนุ่มบอกเขา รางวัลชนะเลิศระดับประเทศเป็นของโมกข์อย่างไม่ต้องสงสัย เด็กหนุ่มยืนเก้กังอยู่หน้าร้านอาหารกึ่งผับ เขามองจากชื่อร้านแล้วก็ยังไม่แน่ใจว่าเป็นร้านเดียวกับที่พี่โมกข์ให้เขาตามมาหรือเปล่า แถวนี้มีผับเยอะแยะ อยู่ห่างกันไม่ไกลแถมการตกแต่งก็คล้ายกัน เขาจะไปรู้ได้อย่างไรว่าร้านไหนกันแน่ ภาคินตามมาจากโลเคชั่นที่อีกฝ่ายส่งมาก่อนจะมาหยุดที่ผับแห่งหนึ่ง

Rabbit's Paradise

เขามองซ้ายมองขวากดไลน์ถามชื่อร้านกับพี่โมกข์แต่อีกฝ่ายก็ไม่ได้ตอบกลับมาสักทีจนเขารอไม่ไหว เปิดประตูร้านตรงหน้าเข้าไป แอร์เย็นประทะเข้ากับใบหน้าพร้อมกับกลิ่นหอมวานิลาสบายอารมณ์ ด้านในตกแต่งด้วยโทนสีน้ำตาล เหมือนฟาร์ม โต๊ะเก้าอี้เข้าชุดจัดเรียงอย่าง

เหมาะเจาะดูแล้วน่ารักเหลือเกิน เขากวาดสายตามองหาคนรู้จัก กลับกลายเป็นทุกคนในร้านมองเขาอย่างตกใจ ชายหนุ่มขมวดคิ้วนึกสงสัย

หรือเขาจะมาผิดที่จริงๆ?

“ไม่ทราบว่าจองเอาไว้หรือเปล่าครับ” เด็กหนุ่มใบหน้าขาวจัดในชุดเด็กเสิร์ฟหูกระต่ายเดินเข้ามาใกล้ ทรงผมซอยระต้นคอสีชมพูช่างดึงดูดสายตา เขาได้กลิ่นน้ำหอมมาจากเรือนกายอีกฝ่าย ดวงตากลมมองเขาอย่างสดใส ถ้าไม่ติดว่าเห็นหน้าอกแบนราบในชุดเสื้อกั๊กอีกฝ่ายเขาคงคิดว่าคนตรงหน้าเป็นผู้หญิงแน่ๆ

“เปล่าครับ สงสัยผมจะเข้าผิดร้าน” เขาถอยหลังอัตโนมัติ มือไม้เก้กังไม่รู้จะไปวางตรงไหน กำลังจะหันหลังกลับก็ได้ยินเสียงเรียกจากรุ่นพี่ที่เขาจำได้ อีกฝ่ายโผล่หัวออกมาจากชั้นสอง

“ไอ้คิน ทางนี้ๆ” เขาหันไปผงกหัวให้เด็กเสริฟเมื่อครู่ก่อนจะเดินขึ้นไปชั้นสอง เขารู้สึกเหมือนมีสายตาแปลกๆมองตามหลังจนเขาขนลุกซู่ ขึ้นตามพี่โมกข์ไปชั้นบนเขาก็เจอร้านอาหารกึ่งผับซึ่งเชื่อมกับร้านด้านล่างเอาไว้

“ผมเกือบหลงแล้วเนี่ย”

“ไม่หลงก็ดีแล้ว กูนึกว่ามึงจะไปร้านข้างล่างซะแล้ว เห็นมองตาเป็นมัน”

“อะไรของพี่ล่ะมองผมแบบนั้น”

“หน้าตาอย่างมึงเนี่ยล่อลวงได้ทั้งชายและหญิง จะเพศไหนก็แล้วแต่มึงจะชอบแล้วกัน”

“พี่จะพูดอะไรก็พูดมาเถอะ”

“ข้างล่างมันเป็นผับเกย์”

“เกย์?” เขาขมวดคิ้ว ไม่ชอบใจถ้าหากใครมาเหยียดเพศให้เขาได้ยิน

“แล้วไงต่อ ผมก็เป็นเกย์ได้ ถ้าผมอยากจะรักผู้ชายสักคน”

“เออๆ” ชายหนุ่มลากคนพูดพร่ำมานั่งโต๊ะ จัดการแนะนำให้ทุกคนรู้จัก คนที่อยู่ในนั้นเป็นคนใหญ่คนโตในวงการแข่งขันทั้งนั้น ต่อให้เด็กหนุ่มจะไม่รู้ประสีประสาถ้าหากได้รับการสนับสนุนจากผู้ใหญ่ที่ประสบความสำเร็จ การจะก้าวไปสู่ระดับโลกคงจะไม่ใช่ความฝันอีกต่อไป โมกข์เหลือบมองภาคินที่นั่งนิ่งใบหน้าไม่แสดงความรู้สึกอะไร ก็คิดว่าคงจะเบื่อการเข้าสังคมที่มีแต่ผู้ใหญ่แบบนี้ อย่างไรภาคินก็เพิ่งอายุแค่สิบเก้าคงยังไม่ประสีประสาเท่าไหร่นัก

น่ารัก น่ารัก น่ารัก น่ารัก

สายตาของภาคินจับจ้องไปที่ก้อนกลมอวบที่มีหางปุกปุยยื่นออกมา มันติดกับกางเกงหนังขาสั้นสีดำดูแล้วเขาอยากจะเข้าไปจับไปสัมผัสไปลูบไล้เหลือเกิน เขาแอบลอบมองเด็กหนุ่มที่เจอเมื่อครู่ที่ขึ้นมาเสริฟอาหารด้านบน จิตใจเขาหวั่นไหวเก้าจุดห้าริกเตอร์แทบจะเกิดสึนามิในหัวใจเขาอยู่แล้ว ดาเมจสั่นสะเทือนจนหัวใจเขาเต้นระรัวไม่หยุด โดยเฉพาะหูกระต่ายที่สวมด้านบนผมสีชมพูสวย และหางกลมที่เวลาเดินโยกย้ายมันจะสั่นเล็กน้อย

น่าเอ็นดู..

ด้วยความที่ชอบของอะไรก็เป็นขนปุย แมวที่บ้าน หรือจะเป็นหมาที่บ้านปู่ก็ถูกเขาฟัดไม่เหลือ ใครใช้ให้เขามีรสนิยมชอบความปุกปุยแบบนี้เล่า ทำให้เขาละสายตาไม่ได้เหมือนคนโรคจิตชะมัด เขานั่งฟังเหล่าตาแก่พูดเรื่องสมัยก่อนส่วนตัวเองก็จิบน้ำผลไม้ไปเรื่อย ดวงตาคมเหลือบมองไปยังเป้าหมายที่กำลังตั้งอกตั้งใจเก็บโต๊ะที่ลูกค้าเพิ่งจะเช็คบิลไป เขาเห็นกลุ่มผู้ชายเกือบห้าคนล้อมกระต่ายน้อยเอาไว้ มือหยาบกักขฬะกำลังเอื้อมไปจับบั้นท้ายกลมกลึงที่เขาหมายตามาหลายชั่วโมง

เฮ้ย?

ภาคินพุ่งตัวยิ่งกว่าเหยียบคันเร่งไปยังกลุ่มตรงนั้นเขาคว้ามือหยาบขึ้นบิด อีกฝ่ายตกใจที่เห็นคนจับได้จึงไม่ได้ตะโกนขอความช่วยเหลือ ใบหน้าบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวดเหมือนสัตว์ถูกทำร้าย ก่อนจะยอมเปิดปากขอร้องให้เขาหยุด เด็กหนุ่มหันมามองก่อนจะรู้สึกตกใจกับเหตุการณ์ตรงหน้า

“มึงเสือกอะไรด้วย”

“กูยัง...” ยังไม่ได้จับก้นน้องกระต่ายเลย มึงจะมาจับก่อนกูไอ้ไง ไอ้เวร!

เกือบเก็บความในใจไม่ทันแล้วไหมล่ะ

“ฝากไว้ก่อนเหอะมึง!”

“กูไม่ใช่ธนาคาร ไม่รับฝากโว้ย” โมกข์ได้ยินเสียงเอะอะโวยวาย หันมาอีกทีก็เจอไอ้ตัวแสบถลาไปมีเรื่องซะแล้ว เขาปล่อยให้เด็กหนุ่มจัดการเรื่องราวรุ่นวายส่วนตัวเองก็กลับไปพูดคุยธุระต่อ

อันที่จริงชมจันทร์รู้สึกแปลกตั้งแต่ลูกค้าที่เพิ่งคิดเงินเมื่อครู่เดินเข้ามาประชิดพร้อมทั้งถามเรื่องส่วนตัวเขาไม่หยุด เขาได้แต่ยิ้มหวานจงใจไม่ยอมตอบข้อมูลอย่างที่อีกฝ่ายต้องการจนกระทั่งเขาเห็นชายหนุ่มที่เจอด้านล่างเข้ามาช่วย ไม่อย่างนั้นเขาคงถูกลากไปไหนต่อไหนซะแล้ว งานแบบนี้อันตรายจริงๆ

“คุณโดนพวกมันทำอะไรหรือเปล่าครับ?”

“ปะเปล่าครับ ผมไม่ได้เป็นอะไร”

“ระวังตัวหน่อยนะครับ เพราะ” *เพราะคุณน่ารักมาก แถมบั้นท้ายคุณยังเซ็กซี่สุดๆ* “เพราะมันอันตรายน่ะครับ” เขาเห็นอีกฝ่ายแก้มแดงระเรื่อด้วยความเขินอาย ยิ่งเพิ่มความน่ารักน่าทะนุถนอมเพิ่มมากขึ้นไปอีก เอาละหนอไอ้ภาคิน สร้างภาพให้ได้ตลอดนะมึง!

“ขอบคุณมากนะครับ”

“ไม่เป็นไรครับผมเต็มใจ” เขาฉีกยิ้มกว้าง เสแสร้งแกล้งทำเป็นสุภาพบุรุษเต็มที่ทั้งที่ในใจโอดครวญ อยากจะขอสัมผัสบ้างเหมือนกัน!

ก้นกลมกลึงและหางก้อนกลมอันนั้นทำให้เขาตัดใจไม่ลงจริงๆ

Episode 1 : ถึงผมไม่หล่อแต่น่าห่อกลับบ้าน

ท้องถนนในตอนกลางคืนของกรุงเทพมหานครยังคึกคักไปด้วยรถราและผู้คนมากมาย บรรยากาศในเดือนสิงหาคมยังคงมีฝนตกอยู่บ้าง ตึกสูงตั้งตระหง่านลิบลิ่วในย่านเศรษฐกิจ คอนโดผุดขึ้นตามแนวรถไฟฟ้า ยิ่งทำให้ผู้คนหลั่งไหลเข้ามาอยู่ในเมืองหลวงเพิ่มมากขึ้น เมื่อเทียบกับแถวชานเมืองที่เริ่มเข้าช่วงกลางดึกถนนโล่งและเงียบสงบ ชาวบ้านต่างรีบเข้านอนเพื่อเตรียมมาทำงานในเช้าอีกวัน และเป็นเรื่องปกติที่แก๊งค์มอเตอร์ไซค์เจ้าถิ่นจะเข็นลูกชายคู่ใจสีสันแสบตาเตรียมบิดเป็นเสียงแสบแก้วหู

“ไอ้หน้าหล่อนี่มันใครวะ” เสียงกระซิบกระซาบดังขึ้นในกลุ่มสิงห์นักบิดย่านชานเมือง ต่างคนต่างมองหน้ากันเลิ่กลั่กก็ยังไม่รู้ว่าคนที่มาใหม่คือใคร ไอ้คนที่สูงยาวเข่าดีแบบนี้มันจะมาป้วนเปี้ยนอะไรกับพวกเขากันแน่

“ไม่รู้อะพี่ เด็กใหม่หรือไง”

“เฮ้ย มึงมาจากไหนวะ”

“มาจากบ้าน” ชายหนุ่มถอดหมวกกันน็อคออก ใบหน้าหล่อเหลามีเชื้อฝรั่งมองจดจ้องไปยังกลุ่มแก๊งค์มอเตอร์ไซค์ตรงหน้า วันนี้เขาไม่มีคิวรับจ็อบร้องเพลงที่ไหน ภาคินรู้สึกเบื่อหน่ายเต็มทน เขาจะไปแข่งที่สนามก็ถูกห้าม เลยต้องมาหาคนเล่นด้วยเนี่ย “มาแข่งกันหน่อยดิ”

แต่ละคนตรงหน้าส่ายหน้าวืดก่อนจะพากันเข็นมอเตอร์ไซค์วิ่งกันป่าราบ เขาไม่ได้มาปล้นนะเว้ย หน้าตาอย่างกับซีวอน ทำไมวิ่งหนีเหมือนเห็นเขาเป็นป่าช้าวัดดอนวะ!

สุดท้ายเขาก็ต้องขี่มอเตอร์ไซต์คู่ใจกลับมายังร้านอาหารที่มารับจ็อบตามเดิม นั่งหน้ามุ่ยเฝ้าอยู่หน้าร้านจนกระทั่งผู้จัดการร้านทนไม่ไหว ต้องอัญเชิญให้เขาไปนั่งด้านใน ภาคินส่ายหัววืด เขาชอบนั่งตรงนี้มากกว่า เห็นวิวแถมยังให้ฟีลพระเอกเอ็มวีช้ำรัก ดูอินดี้จะตาย

“ไม่มีคิวร้องก็กลับบ้านไปนอนไป๊” ชายหนุ่มในชุดเสื้อเชิ้ตกางเกงยีนนั่งลงด้านข้างก่อนจะเอ่ยปากไล่ไอ้เด็กตัวโตที่โคตรจะดื้อด้าน.. ไม่รู้ทำไมมันได้ดื้อขนาดนี้! เขาเป็นเพื่อนของพ่อเจ้าหนุ่มเพราะเคยทำงานร่วมกันมาก่อน อีกฝ่ายเป็นนักร้องชื่อดัง เขาพอจะรู้แล้วว่าภาคินเหมือนใคร

เหมือนแด๊ดมันอย่างกับแกะ!

“ผมไม่อยากกลับ”

“ทะเลาะกับแด๊ดกับมัมอีกแล้วเรอะ” เขาล่ะอยากจะเพ่นกบาลเด็กยักษ์เข้าสักที ชอบหาเรื่องปวดหัวมาให้อยู่เรื่อยเลย เขาเองก็ไม่น่าไปรับปากธัชธรรม์ว่าจะช่วยดูแล เขาเห็นภาคินตั้งแต่เด็กก็รักเอ็นดูไม่ต่างจากหลานคนหนึ่ง

“อือ ผมจะหนีออกจากบ้าน”

“ถุ๊ย” ชายหนุ่มนั่งยองลงด้านข้างก่อนจะส่งบุหรี่ที่เพิ่งจุดให้คนด้านข้าง “มึงอายุเท่าไหร่เอง”

“ผมสิบแปดแล้วนะลุงไตร” ทำไมมีแต่คนถามเขาเรื่องอายุ ผู้ใหญ่ชอบมองว่าเขายังเด็กอยู่เรื่อยเลย

“สิบแปดแต่แม่งทำตัวเหมือนเด็กแปดขวบ แล้วแบบนี้จะไม่ให้มัมกับแด๊ดมึงเป็นห่วงได้ยังไง รีบกลับบ้านไปเลยไป” ชายหนุ่มผู้เป็นคนรู้จักของครอบครัวลุกขึ้นเอามือขยี้หัวหลาน “ว่างมากนักใช่ไหม มึงอยากทำงาน?”

“ผมอยากเก็บเงิน” เขามีความฝันอยากจะไปแข่งขันที่ต่างประเทศ ติดอยู่อย่างเดียวคือ.. ไม่มีเงิน! อันที่จริงเขาไม่ได้มีปัญหาเรื่องเงินเท่าไหร่ แต่เพราะถูกคาดโทษจากมัมกับแด๊ดเขาเลยไม่สามารถใช้เงินได้อย่างอิสระ ทางที่ดีที่สุดคือการเก็บเงินเอง!

“งั้นตามกูมา!”

สิ้นประโยคเขาก็ลุกขึ้นตามผู้เป็นลุงขึ้นไปยังร้านอาหารสุดหรูที่อยู่ด้านข้าง อีกฝ่ายพูดคุยกับกับพนักงานต้อนรับอยู่สักครู่ก่อนจะหันมาพยักเพยิดกับเขาที่กำลังยืนงง

“จะให้ผมมาเป็นเด็กเสริฟหรือไง”

“ให้มาร้องเพลง จะร้องไม่ร้อง”

“ร้องก็ได้ แต่ร้านหรูขนาดนี้ ผมทำตัวไม่ถูกนะ” เด็กหนุ่มมองไปโดยรอบ บรรยากาศในร้านอาหารอย่างกับโรงแรมหรู ไม่เหมือนร้านอาหารกึ่งบาร์ของไตรรงค์ด้วยซ้ำ

“เงินดี ทิปหนา จะเอาไม่เอา กูฝากให้ได้นะ”

“เอาดิลุง เริ่มทำเลยได้หรือเปล่า” เขายิ่งกำลังร้อนเงินอยู่ด้วย บ้านก็ยังไม่อยากกลับ “ผมอยากทำเลย”

“เออ รอเดี๋ยว” ไตรรงค์พยักหน้าก่อนจะหันไปคุยธุระต่อ คุยอยู่ไม่นานเขาก็ถูกพาไปยังเล้านจ์ชั้นสูงสุด ซึ่งเป็นดาดฟ้าของโรงแรมที่เห็นวิวเมืองกรุงยามค่ำคืน ดูเหมือนว่าจะมีแต่แขกระดับท็อบเท่านั้นที่จะสามารถขึ้นมาชั้นบนสุดได้ ไตรรงค์เปรียบเสมือนญาติผู้ใหญ่ที่เขารู้จักตั้งแต่เด็ก ดังนั้นการมาทำงานที่ร้านอาหารของอีกฝ่าย มัมกับแด๊ดของเขาจึงไม่ได้ห้ามปรามอะไร

“ลุงฝากแกกับผู้จัดการเขาไปแล้ว อย่าไปดื้อไปซนกับเขาล่ะ” ไตรรงค์เรียกเด็กหนุ่มให้เข้าไปหาชายหนุ่มอีกคนที่อยู่ชุดสูทสีดำทั้งตัว อีกฝ่ายหวีผมดำเสยไปด้านหลังเผยใบหน้าอ่อนเยาว์ “พี่ฝากหลานด้วยนะโม”

“ครับพี่ไตร” อีกฝ่ายยกยิ้มก่อนจะหันมาทางเขา “พี่ชื่อโมนะยินดีที่ได้รู้จัก”

“คินครับ” เขายกมือกระพุ่มไหว้คนแก่กว่า อีกฝ่ายมองเขาตั้งแต่หัวจรดปลายเท้า จนภาคินแอบขนลุกอยู่ไม่น้อย มองเหมือนจะกลืนเขาไปทั้งตัวแน่ะ

“เดี๋ยวคินเข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้านะ สักสามทุ่มเดี๋ยวพี่ให้ขึ้นร้องเลย หน่วยก้านใช้ได้ รับรองว่าวันนี้แขกจะต้องชอบแน่” ชายหนุ่มพูดได้แค่นั้นก็ผละออกไปรับลูกค้าปล่อยให้เขายืนงง มองบรรยากาศรอบด้านด้วยใจตุ๊มต่อม

เชี่ยยยยย!

กำลังจะเดินเข้าไปยังห้องรับรองเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าตามที่ชายหนุ่มบอก เขากลับเจอใครบางคนที่รู้สึกคุ้นเคย ดวงตาคู่สวยจ้องมองชายหนุ่มตัวเล็กอ้อนแอ้นที่ย้อมผมซอยสั้นเป็นสีชมพู ภาพในความทรงจำที่อีกฝ่ายสวมชุดเมดโผล่แวบเข้ามาในหัว เขาไม่อยากจะเชื่อว่าเขาจะได้เจอคนน่ารักอีกแล้ว..

นี่จะต้องเป็นพรหมลิขิตอย่างแน่นอน!

ยังไม่ทันจะได้เซย์ไฮกับคนน่ารักผู้จัดการหนุ่มก็โผล่พรวดเข้ามาพาเขาไปเปลี่ยนชุดในห้อง เขาถึงได้สังเกตว่าพนักงานที่นี่มีแต่ผู้ชาย.. ผู้ชายหน้าตาน่ารักทั้งนั้นเลยด้วย *เดี๋ยวนะ..*

“ตกใจอะไรล่ะคิน เอาเสื้อผ้าไปเปลี่ยนได้แล้ว”

“พี่โม ที่นี่เป็นคลับเกย์หรือครับ” เขาถามอย่างตรงไปตรงมา เพราะบรรยากาศมันให้ความรู้สึกไม่เหมือนกับที่เขาคุ้นเคย ผู้จัดการหนุ่มเลิกคิ้วก่อนจะตอบเขา

“อ้าว พี่ไตรไม่ได้บอกหรือไง” เขาหรี่ตามองเด็กหนุ่มตรงหน้า “ปฏิเสธพี่ไม่ได้แล้วนะ พี่บอกลูกค้าไปแล้วว่าวันนี้จะมีเด็กใหม่มาร้องเพลง”

“ไม่มีปัญหาครับพี่โม ผมร้องได้” เขายิ้มรับ เขาไม่ได้มีปัญหาอะไรอยู่แล้ว เด็กหนุ่มเอาชุดที่อีกฝ่ายส่งให้เดินเข้าห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าไป มัน

เป็นสูทผูกหูกระต่ายสีดำ ดูเท่ไม่หยอก ใส่ออกมาแล้วเหมือนสายลับจับบ้านเล็กหรือนักร้องวงโอเปร่ายังไงยังงั้น ภาคินรู้สึกเสื้อมันพอดีตัวเขาไปนิด แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยัดตัวเองเข้าไปจนได้

“หล่อสุดๆไปเลย” นะโมมองชายหนุ่มที่อยู่ในชุดสูทสีดำก่อนจะพยักหน้าด้วยความพึงพอใจ เขาคุยรายละเอียดคร่าวๆกับผู้จัดการหนุ่มก่อนที่อีกฝ่ายจะแนะนำเขาให้รู้จักกับพนักงานเสริฟแต่ละคน เขาลอบมองคนน่ารักด้วยหัวใจที่เต้นระทึก.. ไม่รู้ว่าคนตัวเล็กจะจำหน้าเขาได้หรือเปล่า

“คินนะครับ” เขาแนะนำตัวเองด้วยท่าทางขัดเขินเล็กน้อย แต่ละคนดูจากภายนอกน่าจะอายุมากกว่าเขาทั้งนั้น เขาจึงได้แต่กระพุ่มมือไม้ทำเอาทุกคนหัวเราะคิกคัก เข้ามาพูดคุยด้วยท่าทางเป็นกันเอง

“ไม่ต้องไหว้พี่ก็ได้ครับน้องคิน” ชายหนุ่มหน้าตาน่ารักเข้ามาทักทายเขาทันที

“พี่ก็แก่กว่าไม่กี่ปีหรอก” อีกคนเดินเข้ามาเกาะแขนก่อนจะถามเสียงใส “เรียนที่ไหนล่ะเรา”

“เพิ่งสอบติดคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยTครับ”

“รุ่นน้องชานมหรือ” อีกฝ่ายทำหน้าตาตะลึงไปเล็กน้อย ก่อนจะหันไปตะโกนเรียกคนตัวเล็กที่กำลังคุยงานอยู่อีกฝั่ง “ชานม น้องเขาเป็นรุ่นน้องคณะแกอะ” ภาคินเหลือบมองอีกคนตัวเล็กที่ชะงักไปอย่างเห็นได้ชัด ก่อนจะเบือนหน้าหนีเขาไปเสียอย่างนั้น..

อ้าว.. ไหงเขาโดนเหม็นขี้หน้าล่ะครับ.. พี่ครับ

“เอ่อ พี่เขาคงไม่ชอบขี้หน้าผมเท่าไหร่” หัวใจแทบหล่นไปอยู่ที่ตาตุ่ม เหมือนตกหลุมรักใครสักคนแล้วเขาเมินเราเฉยเลย..

“ชานมไม่ค่อยชอบสุงสิงกับใครน่ะ คินอย่าใส่ใจเลย” ชายหนุ่มตรงหน้าส่งยิ้มให้เขาก่อนจะช่วยอธิบายว่าที่นี่คือเล้านจ์สุดหรูที่เปิดอยู่ชั้นบนสุดของโรงแรม และเป็นที่รู้จักกันในนามของคลับเกย์ที่มีชื่อเสียง พนักงานทุกคนจะต้องถูกคัดเลือกอย่างละเอียดและรัดกุม แน่นอนว่าทุกคนจะต้องมีหน้าตาโดดเด่น เขาพยักหน้ารับฟังและส่งสายตาเหลือบมองคนตัวเล็กที่กำลังเข้าไปดูแลแขกตามโต๊ะ

“เอ่อ ผมว่าผมไปร้องเพลงดีกว่าครับ”

“สู้ๆนะ พี่จะรอฟัง” ภาคินผละจากรุ่นพี่ก่อนจะเริ่มเช็คไมค์และอุปกรณ์บนเวที เขาคว้ากีตาร์คู่ใจของตัวเองที่ไตรรงค์ตามเอามาให้ ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนคู่สวยมองจ้องไปยังคนตัวเล็กที่กำลังวิ่งวุ่นอยู่ด้านหลัง

“วันนี้ผมขอมอบเพลงนี้ให้กับคนแอบรักทุกคนนะครับ” เขากระแอมไอก่อนจะเริ่มดีดกีต้าร์เชื่องช้า เสียงทุ้มนุ่มละมุนคลอเคลียเข้ากับบรรยากาศตอนกลางคืน *“You’re beautiful. You’re beautiful.You’re beautiful, it’s true.*

I saw your face in a crowded place, And I don’t know what to do, ‘Cause I’ll never be with you.”*

ชมจันทร์เงยหน้ามองเจ้าของเสียงเพลงนุ่มทีกำลังนั่งเกากีต้าร์อยู่บนเวที ทันทีที่สายตาสบประสานเขาก็พบกับดวงตาคู่สวยที่กำลังจ้องมองเขาอย่างไม่ปิดบัง

“Yes, she caught my eye, As we walked on by. She could see from my face that I was, Flying high. And I don’t think that I’ll see her again, But we shared a moment that will last ’til the end.”*

เขาดึงสายตากลับก่อนจะพูดคุยกับลูกค้าอีกสองสามประโยค แขกวันนี้เยอะเป็นพิเศษไม่รู้ว่าเป็นเพราะวันหยุดหรือเป็นเพราะผู้จัดการหนุ่มโปรโมทลงเพจของร้านว่ามีนักร้องหนุ่มคนใหม่มาประจำที่ร้าน เขาเองก็ไม่รู้จักชื่อจนกระทั่งเห็นใบหน้าได้รูปและดวงตาคู่สวยที่จับจ้องมาทางเขา

ผู้ชายคนนั้น..

ชมจันทร์แอบหน้าร้อนวูบวาบเมื่อจำใบหน้าหล่อเหลาได้อย่างแม่นยำ ชายหนุ่มที่เข้ามาช่วยเขาจากการถูกลวนลามเมื่ออาทิตย์ก่อน ไม่คิดว่าเลยว่าจะมาเจอกันในฐานะเพื่อนร่วมงาน แถมยังเป็นรุ่นน้องที่มหาวิทยาลัย ชายหนุ่มเม้มปากแน่น เขาสะบัดความคิดเรื่องอื่นก่อนจะก้มหน้าก้มตา ทวนออเดอร์จากลูกค้าในใจอีกครั้งก่อนจะยิ้มต้อนรับลูกค้ากลุ่มใหม่

เสียงเพลงยังคงสอดประสาน ยิ่งผสมกับใบหน้าหล่อเหลาราวกับเทพสลักของชายหนุ่มบนเวที ดอกกุหลาบก็ถูกวางอยู่ตรงหน้าเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ภาคินไม่ได้สนใจสายตาทอดสะพายของใครต่อใครที่กำลังมองเขา.. เขายกดอกกุหลาบขึ้นดมก่อนจะยกยิ้ม ร้องเพลงช้าเข้ากับบรรยากาศโรแมนติกยามค่ำคืน

เขาไม่รู้ว่าทำผิดอะไรนัก ถึงได้รับการปฏิบัติเฉยชาจากคนตัวเล็กต่อให้เขาจะมองจะยิ้มให้สักเท่าไหร่อีกฝ่ายก็ดูเหมือนจะสะบัดหน้าใส่เหมือนไม่อยากเห็นเขาอยู่ในสายตา

ถูกเหม็นขี้หน้าจนได้..

“และเพลงอบอุ่นของค่ำคืนนี้ หวังว่าจะทำให้คนที่แอบรักทุกคนมีความกล้านะครับ” ชายหนุ่มยกยิ้ม ก่อนจะเริ่มร้องเพลงอีกครั้ง *“I don’t know if you were looking at me or not You probably smile like that all the time And I don’t mean to bother you but I couldn’t just walk by And not say hi**”*

“ชานม.. น้องเขามองแกไม่หยุดเลยว่ะ”

“ไม่ต้องสนใจน่า เจมส์” ชมจันทร์ไม่ได้สนใจคำพูดของเพื่อนที่กำลังสะกิดอยู่

“คิดไม่ถึงเลยนะ ว่าเด็กนั่นจะเป็นลูกชายของนักร้องชื่อดัง แถมยังเป็นนักแข่งรถดาวรุ่งอีก” เจมส์เข้ามากระเซ้าแหย่ก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น “ถ้าน้องเขาชอบแกจริงๆ แกจะยอมปล่อยหรือวะ”

“ฉันไม่สนใจเรื่องคบหากับใครหรอก แกก็น่าจะรู้”

“ฉันไม่ได้ให้แกปิดตัวเองขนาดนี้สักหน่อย”

“พอเหอะเจมส์ ฉันไปนั่งโต๊ะลูกค้าแปบนะ” ชมจันทร์ไม่อยากต่อความยาวสาวความยืดกับเพื่อนมากไปกว่านี้ ชายหนุ่มเหยียดหลังตรงก่อนจะถือเครื่องดื่มค็อกเทลสีสดใสไปยังโต๊ะลูกค้าที่จองตัวเขาคืนนี้

ใช่.. จองคิวเพื่อจะได้เขาไปนั่งพูดคุย ดูไปแล้วก็คล้ายงานโฮสต์อยู่เหมือนกัน เพียงแต่งานนี้จะไม่มีการติดต่อนอกรอบเป็นอันขาด ถ้าหากผู้จัดการจับได้ต้องถูกไล่ออกอย่างไม่มีข้อแม้ เขาเองก็ชอบงานประเภทนี้ ไม่เหนื่อยมากแถมยังเงินดีอีกต่างหาก

“And I know your name ‘Cause everybody in here knows your name And you’re not looking for anything right now So I don’t wanna come on strong But don’t get me wrong”

“วันนี้ก็ยังน่ารักเหมือนเดิมเลยนะ”

“ปากหวานจังเลยนะครับคุณธี”

“หวานไม่เท่าชานมหรอกครับ”

“งั้นลองมาการิต้านะครับ เปรี้ยวตัดหวานดี” เขายกยิ้มก่อนจะเลื่อนแก้วค็อกเทลที่ถือมาวางลงตรงหน้า ชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งที่นั่งอยู่ด้านข้างกระตุกยิ้ม ธีระยกแก้วขึ้นชิมสายตาคมตวัดไปมองเด็กหนุ่มบนเวที

“นักร้องใหม่หน้าตาดีนะครับ”

“ครับ มีคนชอบเขาเยอะทีเดียว”

“แล้วเราไม่สนใจบ้างหรือชานม”

“ไม่หรอกครับคุณธี ผมยังอยากใช้ชีวิตโสดอยู่” เขาจุดยิ้มที่มุมปากเล็กน้อย

“ว้า แย่จัง ผมฝากดอกกุหลาบให้เขาหน่อยนะครับ เขาร้องเพลงแอบรักได้ถูกใจผมดีจริงๆ” ชายหนุ่มตวัดรอยยิ้มเย็นไปทางคนตัวเล็กชมจันทร์ยกยิ้มตามมารยาท เป็นครั้งที่สามแล้วที่เขาถูกผู้ชายคนนี้จองตัว แม้ธีระจะไม่ได้พูดจาจาบจ้วงในแง่เชิงชู้สาวแต่สายตาร้อนแรงทำเอาเขาอึดอัดจนอยากจะออกไปจากที่นี่เร็วๆ

เพราะธีระเป็นเพื่อนของพี่ชายเขา..

พี่ชายคนโตผู้เพียบพร้อมและเป็นที่รักของครอบครัว ไม่เหมือนลูกคนเล็กนอกคอกที่ไม่ได้ดั่งใจพ่อกับแม่เลยสักอย่างแบบเขา เมื่อนึกถึงเรื่องต้องห้ามในใจ ชมจันทร์กลับเผลอกำมือแน่นจนกระทั่งอีกฝ่ายยื่นมือเข้ามาช่วยคลายออกให้ เขาสะดุ้งเผลอกระเถิบตัวหนีโดยไม่ได้ตั้งใจ

“ชม”

“คุณธี ต้องการเครื่องดื่มอะไรไหมครับ ผมจะไปจัดการให้” เขาไม่สนใจชื่อที่อีกฝ่ายเรียกอย่างสนิทสนม ไม่สนใจสายตาเว้าวอนอย่างมีความหมายที่อีกฝ่ายส่งมาให้ เขาไม่ต้องการความเห็นใจจากใครทั้งนั้น

“เลือกอย่างที่ชอบมาอีกแก้วเถอะ” เขาลุกขึ้น พลางหยิบดอกกุหลาบที่เสียบเอาไว้บนโต๊ะเตรียมเอาไปให้นักร้องหนุ่ม สัญลักษณ์ดอกกุหลาบที่มีเอาไว้ทุกโต๊ะ หากลูกค้าให้นั่นหมายถึงเป็นทิปของคืนนั้น ยิ่งได้ดอกกุหลาบมากเท่าไหร่ นั่นหมายถึงจะได้ทิปมากเท่านั้น บางครั้งผู้จัดการก็ใช้ดอกกุหลาบเป็นคนจัดอันดับเพื่อให้ลูกค้าได้เลือกเด็กเสริฟที่ตัวเองชื่นชอบ

เหลือบมองชายหนุ่มที่ทำตัวติดเขาเป็นตังเม กว้านจองเขาทั้งคืนด้วยเงินมหาศาล.. คอยดูเถอะ สิ้นเดือนเมื่อไหร่เขาจะลาออกทันที!

“Your eyes are so intimidating My heart is pounding but It’s just a conversation No girl I’m not wasted You don’t know me I don’t know you but I want to” เขาไม่ทันได้มองนักร้องบนเวที แต่เสียงวี้ดว้ายของลูกค้าที่นั่งอยู่อีกด้านก็ดังมากพอที่ทำให้ทุกคนกันไปมองกันจนเป็นตาเดียว นักร้องคนใหม่ของผู้จัดการมาวันแรกก็ได้ดอกไม้เกือบสามสิบดอก ให้ตายเถอะ! นั่นเงินเดือนเขาทั้งเดือนเลยนะ

ชมจันทร์วางดอกกุหลาบเสร็จกำลังจะเอี้ยวตัวกลับ แต่จุดสีเหลืองบางอย่างกลับเข้าตาจนหนังตากระตุก เขาคิดว่าตัวเองคงตาฝาดมากกว่า ชายหนุ่มเงยหน้ามองอีกครั้งก่อนจะเห็นเด็กหนุ่มหน้าตาค่อนไปทางฝรั่งกำลังนั่งร้องเพลงส่งยิ้มให้เขาเหมือนเคย แต่ว่า.. ไอ้สีเหลืองแก้มแดงนั่นมันอะไรน่ะ

นายลืมรูดซิบโว้ย!

“I don’t wanna steal your freedom I don’t wanna change your mind I don’t have to make you love me I just wanna take your time” ภาคินรู้สึกตื่นเต้นนิดหน่อยที่อีกฝ่ายเข้ามาใกล้เขาขนาดนี้ แถมยัง.. กระพริบตาข้างซ้ายเหมือนส่งสัญญาณบางอย่าง

เขาเรียกว่าอ่อย.. ใช่ไหม

หัวใจเต้นโครมครามเหมือนจะหลุดออกจากอก เขากระพริบตาส่งกลับไปให้อีกฝ่าย แต่ดูเหมือนคนตัวเล็กจะทำหน้ามุ่ยแถมยังกระพริบตาหนักมากกว่าเดิม..

พี่ครับ พี่เจ็บตาหรือเปล่าครับ..

ไม่รู้สมัยนี้เขาจีบกันยังไงแต่เขามั่นใจเกือบร้อยเปอร์เซ็นว่าคนตัวเล็กที่เขาหมายปองจะต้องแอบสนใจเขาอยู่ไม่มากก็น้อย ความฮึกเหิมแล่นพล่านไปทั้งตัวอยากจะพุ่งตัวเข้าไปขอไลน์ขอเบอร์พร้อมบ้านเลขที่

ใจจะขาด แต่ติดที่กำลังทำงานอยู่ และดูเหมือนว่าวันนี้เขาจะฮอตอย่างฉุดไม่อยู่

รอแปบนะครับพี่ชานม!

ชมจันทร์อยากจะบ้า เขาถลึงตาใส่อีกฝ่ายจนไม่รู้จะยังไงแล้วนะได้โปรด! หยุดโชว์บ็อกเซอร์ลายปิกกาจูสักที ไอ้เด็กบ้าเอ๊ย!

“เป็นอะไรหรือเปล่าชานม อารมณ์เสียเพราะพี่หรือครับ”

“เปล่าครับ ผมสบายดี” เขาส่งยิ้มให้อีกฝ่ายสบายใจ ก่อนจะเลื่อนแก้วค็อกเทลแก้วใหม่ให้ชายหนุ่ม ไม่รู้ทำไมอีกฝ่ายถึงได้ชอบตามติดชีวิตเขานัก! “ผมเอามาจิตโต้มาให้ คุณธีน่าจะชอบนะครับ”

“อะไรที่ชานมเลือกให้ ผมก็ชอบหมดแหละครับ”

“หรือครับ” เขายิ้ม แต่รอยยิ้มมันกลับไปไม่ถึงดวงตาเอาซะเลย เขาเบื่อที่จะต้องอยู่ใกล้ธีระ เพราะมันทำให้เขานึกถึงพี่ชาย สาเหตุที่ทำให้เขาหอบข้าวของออกจากบ้านมาได้เกือบสี่ปีแล้ว

“อย่าหักโหมมากเลยนะชม ถ้าเหนื่อยนักก็กลับบ้าน..”

“หมดเวลาของผมแล้ว ไว้เจอกันคราวหน้านะครับคุณธี” ชมจันทร์ยืนเต็มความสูงก่อนจะยกมือกระพุ่มไหว้ชายหนุ่มตรงหน้า มองนาฬิกาสี่ทุ่มแล้วได้เวลาเขาเตรียมตัวเก็บร้านสักที ยังไม่ทันที่เขาจะได้หมุนตัวกลับ ธีระก็คว้าข้อมือเขาเอาไว้แน่น

“ชม พี่อยากให้เราคุยกับพี่ดีๆนะ”

“คุณลูกค้า กรุณาปล่อยมือผมด้วยครับ” เขาไม่ยอมสบตาอีกฝ่าย ออกแรงทั้งหมดที่มีสะบัดข้อมือให้หลุดออก แต่ไม่เป็นผล อีกฝ่ายตัวใหญ่กว่า แถมยังมีแรงเยอะกว่าเขาด้วย

“ชม!”

“รีบปล่อยก่อนที่ผมจะร้องให้คนมาช่วยดีกว่าครับ”

“พี่ชานม!” เขาเหลือบไปมองเด็กหนุ่มที่เดินเร็วเข้ามาหาเขา แล้วนั่น.. ยังอีก ยังไม่รูดซิบอีก!

“ผมขอตัวนะครับ” เขาเอ่ยเสียงเบาพลางปลดข้อมือตัวเองออกจากการเกาะกุม

“พี่คุยกับเชนแล้วนะ”

“ผมไม่อยากฟัง!” เขาเผลอขึ้นเสียงโดยไม่รู้ตัว เมื่อได้ยินอีกฝ่ายเรียกชื่อต้องห้ามที่เขาไม่อยากได้ยิน“ปล่อยผมด้วยครับ!”

“เอ่อ.. ขอโทษนะครับ” เสียงทุ้มนุ่มเอ่ยขึ้นแผ่วเบาก่อนที่ฝ่ามือหนาจะแกะข้อมือเขาออกจากการเกาะกุม คนตัวโตคว้าข้อมือเขาเดินหลบเข้าไปหลังร้าน ท่ามกลางสายตางุนงงของคนโดยรอบ ชมจันทร์เดินตามทางที่อีกฝ่ายจับจูง ก่อนจะหยุดอยู่หน้าห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า เขาถอนหายใจด้วยความโล่งอก เขาคงรอให้ถึงสิ้นเดือนนี้ไม่ไหวแล้ว

“ขอบใจนะ”

“พี่โอเคนะ” เด็กหนุ่มหันไปมองใบหน้าขาวซีดของอีกฝ่าย ยิ่งมองจากความสูงของเขา คนตัวเล็กช่างดูอ่อนแอน่าปกป้องเหลือเกิน

“โอเค แต่นายน่ะ รูดซิบได้แล้ว!” เขาบอกก่อนจะดันแผงอกหนาให้ออกห่าง ภาคินก้มมองเป้ากางเกงก่อนจะรูดขึ้นอย่างรวดเร็ว ใบหน้าหล่อเหลาแข็งค้าง

เวร! ก็ว่าทำไมวันนี้รู้สึกคนมองเยอะจัง

ชมจันทร์เข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนจะออกมาพร้อมกระเป๋าเป้หนึ่งใบ เหลือบมองเด็กหนุ่มที่กำลังยืนอยู่ข้างนอก ท่าทางกระวนกระวายเหมือนกำลังรอคอยอะไรบางอย่าง

“พี่ชานม”

“อะไร”

“ผมไปส่งไหมครับ”

“ไม่จำเป็น นายกลับบ้านเถอะ” เขาตอบเสียงห้วน ไม่อยากทำความรู้จักกับใครมากไปกว่านี้

“เขาเป็นแฟนพี่หรือครับ”

“ไม่ใช่ นายไม่รู้ก็อย่าพูดมั่วซั่ว”

“แต่ผมเห็นพี่ดูไม่ค่อยสบายใจเลย ผมอยู่เป็นเพื่อนได้นะครับ” ภาคินเสนอตัวด้วยความเต็มใจ แม้คนตัวเล็กจะทำหน้ายู่ใส่ก็ตาม

“ไม่จำเป็นน่า เก็บความหวังดีของนายเอาไว้เหอะ”

“พี่ซานม”

“อะไรอีก” เขาหันไปมองเด็กหนุ่มที่เดินตามมาอย่างกะตือรือร้น

“ขอบคุณนะครับ”

“....”

“ที่ส่งซิกบอกว่าผมไม่ได้รูดซิบ” ถึงจะอายแค่ไหนแต่คนที่เห็นก็มีพี่รวมอยู่ด้วย เขาก็พอทำใจได้..

“ทีหลังก็ระมัดระวังหน่อย หน้าตาก็ดีทำไมถึงได้อ๊องแบบนี้นะ” ชายหนุ่มถอนหายใจเฮือกใหญ่ ไม่คิดเลยว่าตัวจริงหมอนี่จะดูแตกต่างจากภาพที่คิดไว้ตอนแรกมากขนาดนี้

“แล้วพี่ชอบผู้ชายแบบไหนครับ”

“แบบไหนก็ได้”

“แบบไหนก็ได้มันไม่มีนะครับ” ภาคินพูดเสียงเจื้อยแจ้วตลอดทางก่อนจะเดินตามคนตัวลงลิฟต์ไปด้วย เขาลอบมองคนตัวเล็กด้วยหัวใจที่เต้นตึกตัก เหมือนเด็กที่เพิ่งมีรักแรกอย่างไรอย่างนั้น

“ที่แน่ๆ ฉันไม่ชอบคนอายุน้อยกว่า”

“แต่กินเด็กเขาเป็นอมตะนะครับ พี่จะไม่สนใจหน่อยหรือ”

“ปกตินายจีบคนอื่นแบบนี้หรือเปล่า”

“ไม่นะครับ ไม่เคยจีบใคร นี่ผมจีบพี่อยู่หรือครับ”

“โอ๊ย ไม่คุยกับนายแล้ว” ชมจันทร์ถลึงตามองเด็กตัวโต ที่ทำหน้างุนงง เหมือนเขาคุยเรื่องหนึ่งอีกฝ่ายจะโยงไปเรื่องนึงตลอด ให้ตายเหอะ ไม่น่าจะคุยกันรู้เรื่องนะ

“แต่ผมยังมีเรื่องอยากคุยกับพี่อีกเยอะเลยนะ”

“มันดึกแล้ว จะมาคุยบ้าคุยบออะไร”

“พี่ก็ให้ไลน์ผมก่อนสิ แล้วผมจะไม่ขออะไรแล้ว”

“ไม่ให้!”

“ถ้าพี่ไม่ให้ล่ะก็”

“...”

“ผมมาขอใหม่วันหลังก็ได้”

ชมจันทร์เงยหน้ามองเด็กหนุ่มตัวโตที่กำลังส่องสายตาพราวระยับมาให้ รูปร่างสูงใหญ่ของอีกฝ่ายทำเอาเขาที่แก่กว่าสามปีตัวเล็กเป็นเด็กน้อยไปในถนัดตา เวลาจะคุยทีต้องเงยหน้าขึ้นมอง กินเสาไฟฟ้าเป็นอาหารว่างหรือไง!

“อยากได้ก็เอา.. แต่ว่า”

“แต่ว่า..?”

“ฉันจะให้นายวันละตัว” เขามองเด็กหนุ่มที่นิ่งอึ้งไปสักพัก “จะเอาไม่เอา”

“อะ เอาครับ” ภาคินบอกก่อนจะส่งโทรศัพท์ให้อีกฝ่ายพิมตัวอักษรเอาไว้ เอาน่า.. คงไม่ยาวขนาดนั้น ไม่กี่วันก็คงจะได้ครบ “ขอบคุณนะครับพี่ชานม”

“แล้วเวลาเจอที่คณะ ไม่ต้องมาทักเข้าใจไหม”

“ทำไมล่ะครับ”

“ไม่ใช่เรื่องของนาย ฉันจะกลับแล้ว” ชมจันทร์ไม่ได้รอให้อีกฝ่ายพูดอะไรต่อ เขาสาวเท้าเดินอย่างรวดเร็วก่อนจะกระโดดขึ้นแท็กซี่หายไปกับความมืดในยามราตรี ภาคินปลดกระเป๋าที่ไหล่ออกและมองตาม

รถจนสุดสายตา ดวงตาน้ำตาลอ่อนทอแววว้าวุ่น ก่อนจะควักโทรศัพท์ขึ้นมากดหาอากู๋ ไม่รู้เวลาผ่านไปนานแค่ไหนที่เขานั่งอ่านกระทู้พันทิปอยู่ป้ายรถเมล์ อ่านประสบการณ์ของชาวเน็ทที่เข้ามาแบ่งปัน เขาต้องทำได้ ทำได้ดิวะ

‘อยากจีบคนอายุมากกว่าต้องทำยังไงดีครับ’

++

แสงแดดในยามสายส่งทะลุแมกไม้ลงมายังพื้นปูนคอนกรีตจนร้อนฉ่า เหล่านักศึกษาชั้นปีที่หนึ่งกำลังนั่งต่อแถวเป็นทางยาวอยู่ในลานกว้าง เบื้องหน้าคือรุ่นพี่ปีสองที่กำลังพูดแนะนำคณะและการใช้ชีวิตในช่วงมหาวทยาลัยอย่างออกรสชาติ ไม่ได้สนใจแดดที่มันสาดส่องเลย รุ่นน้องจะไหม้แล้วครับ!

บรรยากาศเปิดเทอมวันแรกค่อนข้างครึกครื้น พวกเขาผ่านวันรับน้อง วันปฐมนิเทศกันมาแล้ว ทำให้ได้ทำความรู้จักเพื่อนในคณะอยู่

บ้าง คณะเขาส่วนใหญ่จะเป็นผู้หญิงมากกว่า ส่วนผู้ชายจะมากองรวมกันที่สาขาเขานี่แหละ

คณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขาดุริยางคศิลป์ตะวันตก

“ไอ้คิน ไอ้คิน”

“อะไรของมึง” เขาหันไปหาเพื่อนที่นั่งอยู่ด้านหลังตามเสียงเรียก ไม่รู้จะเรียกอะไรนักหนา คนยิ่งร้อนอยู่!

“ไหนวะพี่ชานม”

“กูจะรู้ไหม พี่เขาอยู่ปีสี่แล้ว คงไม่มาทำกิจกรรมอะไรแบบนี้หรอกว่ะ”

“แต่กูก็เห็นพี่ปีสูงเยอะแยะ ปีบัณฑิตเดินกันให้ว่อน กูรู้หรอกว่ารุ่นพี่มาส่องเด็กใหม่กัน” กรฤตหัวเราะคิก ก่อนจะกวาดสายตามองหารุ่นพี่ร่วมคณะที่เพื่อนเขาแอบหมายปองอยู่

“อะไรของมึงไอ้โก้ ถามหาพี่ชานมของกูทำไม”

“อุ๊ยๆๆ ของกู กล้าพูดนะไอ้สัด!” เขาเฉดหัวเพื่อนที่เรียนจบโรงเรียนมัธยมปลายมาจากที่เดียวกันอย่างไม่แรงนัก ภาคินกลอกตาไม่อยากสนใจไอ้เพื่อนปากมากที่กำลังโฟ่ไม่หยุด “ทำเป็นจะไปจีบเขา สิงกระทู้พันทิปทั้งวันทั้งคืน เป็นไงล่ะ พี่เขาแม่งชิงลาออกตั้งแต่มึงเข้าไปทำงานได้สามวัน ไม่เกลียดขี้หน้ามึงก็ไม่รู้จะพูดอะไรละ”

“กูไม่ได้ทำอะไรเขาเลยนะ หรือว่ากูหล่อเกินไป”

“ฟายยยยย มั่นหน้าแบบมึงเนี่ย ส่องกระจกไป๊”

“กูทำตัวไม่ถูกแล้วนะ หล่อเกินไปมันเป็นบาปมากหรือวะ”

“กูไม่คุยกับมึงแล้ว นั่น เขาจะจับสายรหัส รีบไปเร็ว” ภาคินหันไปตามทางที่เพื่อนสนิทชี้ก่อนจะลุกขึ้นเดินตามเพื่อนร่วมรุ่นที่กำลังส่งเสียงเชียร์ว่าจะจับฉลากได้พี่รหัสเป็นใคร เขาไม่ได้สนใจเรื่องพวกนี้เท่าไหร่ เดิมทีการที่ต้องมาเรียนมหาวิทยาลัยในไทยก็ไม่ใช่ความตั้งใจตั้งแต่แรกของเขาอยู่แล้ว ถ้าหากไม่เป็นเพราะมัมกับแด๊ดบังคับเขาล่ะก็ป่านนี้เขาคงไปเป็นนักแข่งรถอาชีพแล้ว..

เด็กหนุ่มตัวโตคว้าจับหมายเลขก่อนจะประกาศตามหาพี่รหัสหญิงสาวคนหนึ่งวิ่งพรวดเข้ามาแทบจะทันที เธอเป็นผู้หญิงไว้ผมสั้นประบ่า ตัวเล็กประมาณหน้าอกเขาเท่านั้น เขาส่งยิ้มทักทายก่อนจะยกมือไหว้ตามความเคยชิน

“น้องคิน พี่แพรนะคะ สาขาออกแบบแฟชั่นและสิ่งทอค่ะ” เธอตอบก่อนจะส่งถึงขนมให้เขา “เอาไว้กินแก้ง่วงนะคะ มีอะไรสงสัยก็ถามพี่ได้ ถึงเราจะคนละสาขาแต่ว่าวิชาเรียนพื้นฐานก็ยังเหมือนกันเนอะ”

“ขอบคุณครับ” เขาพยักหน้ารับคำ ก่อนจะแลกไลน์กับอีกฝ่าย ถ้าหากไม่มีอะไรแล้วเขาก็อยากกลับไปจัดของที่หอเหมือนกัน เมื่อคืนเพิ่งจะเอาเข้าไปเก็บแต่เพื่อนดันชวนออกไปกินเหล้าเสียก่อน เขาเลยไม่ทันได้ทักทายรูมเมทของหอในที่เขาใช้พำนักในเทอมนี้

ภาคินไม่ยอมกลับบ้านตั้งแต่ถูกมัมกับแด๊ดลากตัวกลับมาที่ไทย จะว่าเขาเป็นเด็กดื้อก็ได้ แต่เขาอยากจะทำให้ครอบครัวรู้ว่าเขาเป็นผู้ใหญ่และรับผิดชอบชีวิตตัวเองได้แล้ว และไม่อยากจะทำตามความต้องการของใคร เขาเลยตัดสินใจพักอยู่หอในของมหาวิทยาลัย ราคาไม่แพงแถมยังใกล้กับตึกคณะอีกต่างหาก เด็กหนุ่มหยุดความคิดฟุ้งซ่านก่อนจะมองหาเพื่อนสนิทที่หายไปไหนแล้วก็ไม่รู้

“ไอ้คิน ทางนี้”

“อ้าว ไอ้เบย์ไม่ใช่หรือวะ”

“หวัดดีเพื่อน จำเราได้ไหม” เด็กหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งส่งยิ้มทักทาย ตามด้วยเด็กสาวหน้าตาน่ารักที่เดินตามมาไม่ห่าง ปรมะเป็นเพื่อนกลุ่มเดียวกันกับเขา แฟนมันก็เป็นนักเรียนโรงเรียนหญิงล้วนละแวกนั้นเหมือนกัน แต่เขาได้ข่าวว่ามันไปเรียนที่เชียงใหม่ไม่ใช่หรือไง ทำไมถึงโผล่มาที่แถบชานเมืองได้

“ไอ้เบย์ มันตามเมียมาเรียน โอ๊ย ไอ้สัด!” กรฤตร้องโอดโอยเพราะถูกเพื่อนสนิทอีกคนฟาดเข้าที่หัวไหล่ มันรีบกระเด้งตัวเข้ามาหาเขา

“ปากดี คนเยอะแยะกูเสียหายนะไอ้โก้ หัดพูดน้อยเหมือนไอ้คินบ้าง”

“ถ้าไอ้คินพูดน้อย กูเป็นใบ้เลยครับ!” แล้วเสียงหัวเราะก็ฮาครืนเมื่อเขาตกเป็นเป้าการสนทนา ภาคินพูดคุยกับเพื่อนอยู่อีกสักพักก่อนจะขอตัวกลับหอไปจัดข้าวของให้เรียบร้อย แต่พวกมันก็บยังรั้งให้เขาไปกินข้าวด้วยกัน ด้วยเหตุผลที่เดินกับเขาแล้วสาวมองเยอะดี

ไอ้พวกเลว!

“กูให้เวลาถึงทุ่มนึงนะ กูต้องไปเก็บของที่หอ”

“บอกให้ย้ายมาอยู่กับกูก็ไม่เชื่อ” ไอ้โก้หมายถึงหอนอกสุดหรูราคาเหยียบหมื่นของมัน ที่เช่าทิ้งขว้างเอาไว้ เพราะมันเองก็ไปนอนหอแฟนเหมือนกัน ขืนให้เขาไปนอนหอมัน เกิดวันไหนมันนึกครึ้มอยากจะพาแฟนกลับมานอน เขาไม่เป็นก้างขวางคอเรอะ เขาเลยขอเซย์กู๊ดบายแยกออกมาอยู่หอในมหาวิทยาลัยเองดีกว่า

“ไม่เอาอ่ะ เดี๋ยวไอ้เม่นมันจะอาย เวลาพวกมึงสองคน....” เขาเว้นเสียงก่อนจะมองหน้าไอ้โก้ที่เริ่มแดงเถือก แฟนมันเป็นเด็กปีหนึ่งคณะเภสัชฯมหาวิทยาลัยเดียวกัน ตัวเล็กน่ารักแถมยังดุยิ่งกว่าหมาบ้า พวกเขาเลยตั้งฉายาให้มันว่า *‘พ่อเสือสิ้นลาย’*

“ชู่ว ช่วงนี้คณะเภสัชซ้อมเชียร์กันอยู่ เมียกูยังไม่เลิกซ้อมเชียร์ กูยังแอบเม่นไปเที่ยวได้”

“มึงนี่มันสารเลวจริงๆ” เขาหัวเราะ ก่อนที่พวกเราสามคนพ่วงด้วยแฟนของไอ้เบย์จะออกไปหาอะไรกันกินที่ห้างใกล้มหาวิทยาลัย กว่าเขาจะกลับเข้าหอก็ปาเข้าไปสามทุ่มกว่าแล้ว เขาวิ่งกระหืดกระหอบขึ้นบันไดหอพักชายก่อนจะหยุดอยู่ที่ห้องด้านในสุดของชั้น เขาควานหากุญแจห้อง เห็นไฟในห้องเปิดสลัวก็คิดว่าเป็นไฟจากข้างทาง เพราะห้องเขาอยู่แค่ชั้นสามเท่านั้น

แกร๊ก

แอร์เย็นเฉียบปะทะเข้ากับใบหน้าก่อนที่เขาจะได้ยินเสียงครางเครือออกมาจากเตียงอีกฟากที่อยู่ชิดริมหน้าต่าง เขามองข้าวของตัวเองที่ยังคงวางระเกะระกะ กำลังจะเอื้อมมือไปเปิดไฟแต่ก็กลัวว่าคนที่กำลังนอนอยู่อีกด้านกั้นจะโวยวาย อีกอย่างเขาก็ยังไม่เคยเห็นรูมเมทว่าเป็นใคร เป็นการดีที่จะต้องทำความรู้จักเอาไว้ก่อน..

“อื้อ..อ๊ะ” เขาแอบมองลอดเข้าไปในผ้าม่านที่กั้นห้อง เรียวขายาวสวมถุงน่องสีดำกำลังสั่นระริกเล็กน้อย เสียงครวญครางที่เขาได้ยิน

ภาคินมั่นใจว่าเป็นเสียงร้องไม่ได้เกิดจากการเปิดคลิปวีดีโอแต่อย่างใด เขายื่นหน้าเข้าไปใกล้มากขึ้นด้วยความอยากรู้ และเขาก็เห็น.. พวงขนหางสีน้ำตาลอ่อนกำลังผลุบเข้าออกอยู่ในช่องทางที่กำลังขมิบตอดรัด ยิ่งเห็นขนปุกปุยหัวใจของเขาก็คันยุบยิบอย่างบอกไม่ถูก..

บั้นท้ายขาวจัดกำลังโยกขึ้นลง ในขณะที่ใบหน้าซุกเข้าที่หมอน เขารู้ตัวว่ากำลังเสียมารยาทแต่ว่าเขาไม่สามารถละสายตาไปจากบั้นท้ายอวบอิ่มและขนปุยอันนั้นได้เลย

“อื๊อ อ๊ะ..” ดวงตากลมฉ่ำน้ำเผยอขึ้น ริมฝีปากที่ขึ้นสีช้ำเพราะขบเม้มส่งเสียงหวานน่ารัก เหลือบมองกล้องวิดีโอที่กำลังถ่ายทอดสดเขา กลับเห็นผู้ชายคนหนึ่งกำลังยืนมองอยู่ทางด้านหลัง มือขาวรีบตะครุบกล้องก่อนจะหันมาเผชิญหน้ากับคนแปลกหน้า ใบหน้าขาวจัดขึ้นแดงระเรื่อเพราะแรงอารมณ์เมื่อครู่ดูเย้ายวน เมื่ออีกฝ่ายอยู่ในชุดเสื้อเอวลอยที่ท่อนล่างไม่มีสิ่งใดปกปิด ส่วนข้อมือขาวบางมีกุญแจล็อคเป็นขนเฟอร์น่ารักสีชมพูอ่อน ภาคินแข็งค้าง ไม่สามารถขยับเขยื้อนไปไหนได้ นอกจากบังคับลมหายใจที่กำลังปั่นป่วนไปทั่วร่างและท่อนล่างที่กำลังแข็งเกร็ง ยิ่งอีกฝ่ายหมุนตัวกลับมาเขาต้องเบิกตาโพลงด้วยความตกใจ..

“พี่ชานม?”

☾ 2 : ความลับของกระต่ายช่างยั่ว

ดวงตากลมสีน้ำตาลเข้มสั่นระริกเมื่อเห็นใครบางคนอยู่ตรงหน้า เรือนร่างสูงใหญ่กำยำ เส้นผมสีน้ำตาลทองอ่อนประกอบกับใบหน้าขาวจัดที่เขาคุ้นเคยอยู่ช่วงหนึ่งที่ทำงานในคลับเกย์ในโรงแรมไฮโซ เด็กหนุ่มผู้เป็นนักร้องนำประจำร้านคนใหม่ที่มักจะลอบส่งสายตาวิบวับให้เขาเป็นประจำ ชมจันทร์ยอมรับว่าถูกใจกับรูปร่างของอีกฝ่ายแต่เขาไม่มีรสนิยมชอบคนอายุน้อยกว่า โดยเฉพาะเด็กหนุ่มหน้ามึนที่ชอบกวนบาทาเขาตลอดเวลา!

“คิน?”

“พี่อยู่ห้องเดียวกับผมหรือ” ภาคินเอ่ยเสียงละล่ำละลัก เขาไม่สามารถลบภาพเซ็กซี่เมื่อครู่ออกไปจากหัวได้เลย “ผมหมายถึงเราเป็นรูมเมทกันใช่ไหม” เด็กหนุ่มไม่ได้เห็นอีกฝ่ายมาเป็นเดือน นับตั้งแต่คนตัวเล็กลาออกจากคลับนั้นไป เขาเศร้าเสียใจอยู่พักใหญ่แต่ก็ทำใจได้อยู่บ้าง มีไปกินเหล้าเมาหัวราน้ำอยู่สักพักหนึ่งกับเพื่อนฝูง

เพราะเขาไม่เคยถูกใจใครมากขนาดนี้..

“พื้นที่ตรงนี้เป็นส่วนของฉัน นายไม่มีสิทธิ์เข้ามายุ่งวุ่นวาย เข้าใจไหม” เด็กหนุ่มมองเรียวขาวที่สวมถุงน่องแนบไปกับผิวนุ่มลื่น อีกฝ่ายเอาผ้าห่มขึ้นมาคลุมจนมิดไปหมด เขาอยากจะลองเอาหน้าไปแนบดูสักทีว่ามันจะนุ่มเหมือนที่เขาคิดไหม “ได้ยินที่พูดไหม?”

“ครับๆ..พี่ชานม”

“แล้วก็.. เรื่องที่นายเห็นเมื่อกี๊ ห้ามเอาไปบอกใคร”

“....”

“นายโดนแน่!”

ใบหน้าขาวจัดและดวงตากลมโตสีน้ำตาลเข้มคู่นั้นจ้องมาที่เขาเขม็ง ภาคินรู้สึกร้อนผ่าวไม่อาจจะกลืนน้ำลายเหนียวหนืดลงคอได้ ช่วงล่างเขาชาหนึบแทบจะระเบิดออกมาอยู่แล้ว ยิ่งรู้ว่าอีกฝ่ายอยู่ห่างเขาแค่เพียงไม่กี่ก้าวเท่านั้น ไม่ทันได้ฟังว่าชมจันทร์พูดอะไรอีก ในหัวมีแต่พวงหางกลมปุกปุยที่กำลังสอดเข้าออกในบั้นท้ายของอีกฝ่าย

“พี่คงไม่อยากให้ใครต่อใครรู้หรอกใช่ไหมว่าพี่มีงานอดิเรกแบบนี้” เขามองไปยังพวงขนนุ่มนิ่ม อยากจะหยิบขึ้นมาดูแต่ติดว่าต้องรักษามาดขรึมเอาไว้ “มันจะเป็นยังไงถ้าคนอื่นรู้กันนะ”

“นายกล้าขู่ฉันหรือ ภาคิน!”

“ผมไม่ได้ขู่นะครับพี่ชานม”

“นายต้องการอะไรกันแน่” ชมจันทร์ขมวดคิ้ว เขามองเด็กหนุ่มที่ยืนตรงหน้าด้วยความรู้สึกที่ยากจะคาดเดา ภายในอกหัวใจมัน

เต้นโครมครามเหมือนจะระเบิดให้ได้ แค่นี้ชื่อเสียงเขาก็ป่นปี้มากพออยู่แล้ว ยังจะเหลืออะไรอีก!

“ผมไม่ได้ต้องการอะไรจากพี่มากมายเลยครับ” เขาอยากจะเอื้อมมือไปคว้าเรือนร่างขาวที่กำลังสั่นสะท้าน ดวงตากลมโตเบิกโพลงมองมาที่เขาราวกับโกรธเคืองมาเป็นสิบชาติ เห็นแบบนั้นใจเขาแทบจะอ่อนยวบอยู่แล้ว แต่ความอยากรู้อยากลองมันมีมากกว่าที่คิด จะเป็นยังไงถ้าเขาได้อีกฝ่ายมาครอบครอง

“จะเอาอะไรก็พูดมา”

“พี่ช่วยมาเป็นแฟนผมได้ไหมครับ”

“แฟน?”

“ครับ พี่ช่วยคบกับผมได้ไหม” ชมจันทร์เลิกคิ้วขึ้นสูงด้วยความตกใจ เขาคิดว่าอีกฝ่ายอยากจะทำเรื่องไม่ดีกับเขามากกว่าจะมาขอคนอย่างเขาเป็นแฟน

“....”

“....”

“ถ้านายอยากจะโดนคนอื่นหัวเราะเยาะก็ลองดูสิ ลองมาคบกัน” ภาคินไม่ค่อยเข้าใจประโยคที่แฝงไปด้วยความรู้สึกทับถมตัวเองให้ต่ำต้อยของอีกฝ่ายไหร่นัก แต่คำว่ามาลองคบกันมันก็ทำให้เขาฉีกยิ้มกว้างเหมือนคนโง่งม กว่าจะรู้สึกตัวก็ถูกหมอนหนุนเขวี้ยงโดนแผงอกก่อนหล่นตุบลงกับพื้น เขาก้มลงก่อนจะหยิบไปวางคืนที่ให้

“เหอะ” คนตัวเล็กพูดไม่ออกเมื่ออีกฝ่ายไม่ได้ด่าว่าอะไรที่เขาปาข้าวของใส่ แถมยังเก็บมาวางที่เดิมให้อีก หมอนี่มันแปลกคนจริงๆ “ออกไปได้แล้ว ฉันจะนอน!”

“งั้น.. พรุ่งนี้เช้าเราไปกินข้าวด้วยกันนะครับ” เขาพูดรัวเร็วก่อนที่หมอนข้างจะปลิดวีดออกมาทัน เสียงบ่นโวยวายยังคงดังเป็นระลอก เด็กหนุ่มยกยิ้มก่อนจะเริ่มลงมือจัดข้าวของในห้อง ในระหว่างที่กำลังยัดเสื้อผ้าใส่ตู้ ในสมองเขาก็มีแต่ภาพของรุ่นพี่กำลังอยู่ในสภาพล่อแหลม แวบหนึ่งในความคิดเขาก็เริ่มจะอยากรู้ว่าชมจันทร์กำลังทำอะไรกันแน่..

เมื่อหัวแตะหมอนเขาก็แทบจะหลับไปในทันทีเพราะความอ่อนเพลียจากการทำกิจกรรมในคณะ แถมยังต้องจดจำรายละเอียดแต่ละวิชาที่ลงทะเบียนในเทอมแรก เพื่อนใหม่ และบรรดาเพื่อนเก่าที่เข้ามาปั่นป่วนวุ่นวายได้ทุกวัน งานพิเศษ และเป้าหมายสำคัญที่เขาตั้งมั่นจะทำให้ได้.. *คือการเป็นนักแข่งรถอาชีพ*

ความรู้สึกแปลกเริ่มแล่นขึ้นมาตามร่างกายทีละนิด เขารู้สึกเหมือนกางเกงนอนยางยืดถูกดึงร่นออกไป และสัมผัสอุ่นชื้นค่อยๆ ครอบครองแก่นกายเขาเข้าไปจนหมด ภาคินเกร็งหน้าท้องเขม็ง เขาไม่กล้าส่งเสียงดังเพราะกลัวคนที่นอนห่างออกไปไม่กี่ก้าวจะตื่น ฝ่าเท้า

เขาจิกเกร็งแน่นด้วยความเสียวซ่าน ในที่สุดเขาก็ทนไม่ไหวใช้ฝ่ามือตะครุบเข้าไปตรงเป้ากางเกง มันเป็นกลุ่มผมนิ่มของใครบางคน จนกระทั่งเขาผงกหัวเขาไปดู ลิ้นสีสดที่แลบเลียออกมานอกริมฝีปากของอีกฝ่ายทำเอาเขาหัวใจสั่นสะท้าน

“พี่ชานม!!”

“โอ๊ย จะโวยวายทำไมแต่เช้าห้ะ” เขาเห็นคนตัวขาวโผล่หัวออกมาจากผ้าม่านที่กางกั้นแบ่งสองเตียงออกจากกัน ใบหน้าขาวใสมีร่องรอยขุ่นเคืองอย่างเห็นได้ชัด เขาขยี้ตาก่อนจะมองสภาพส่วนล่างของตัวที่มีความรู้สึกเหนียวแฉะ

แม่ง เก็บไปฝันเปียกเลย

“ขะ.. ขอโทษครับ”

“ตื่นแล้วก็เอาขยะไปทิ้งข้างล่างให้ด้วย” ชายหนุ่มเพิ่งจะอาบน้ำเสร็จ เขาอยู่ในชุดคลุมอาบน้ำสีครีม “อ้อ ซื้อนมขึ้นมาให้ด้วยกล่อง

นึงนะ” เสียงเจื้อยแจ้วของคนตัวเล็กทำเอาเขาตื่นเต็มตา ยังไม่ทันได้ล้างหน้าล้างตาเขาก็ลากถุงขยะสีดำพร้อมกับใส่รองเท้าแตะเอาขยะไปทิ้งตามคำสั่งของราชินี ขากลับยังต้องแวะเซเว่นที่อยู่ใต้หอ หยิบนมสดรสสตรอเบอรี่ให้คนที่กำชับอีกต่างหาก

เขาเปิดประตูเข้าไปในห้องก่อนจะวางกล่องนมเอาไว้ในที่ที่รุ่นพี่เห็น ผละเข้าไปอาบน้ำทำธุระส่วนตัวและสวมชุดนักศึกษาก่อนจะนั่งรออีกฝ่ายที่กำลังใช้ไดร์เป่าเส้นผมสีชมพูสวยที่เพิ่งสระใหม่ให้แห้ง เขามองเพลินจนกระทั่งมีหมอนลอยวืดมาอีกเช่นเคย เขารับหมอนมากอดเอาไว้และนั่งดูคนตัวเล็กเซ็ทผมให้เรียบร้อย จะว่าไปมันก็เพลินไปอีกแบบเหมือนกัน

“มองอะไร นั่งจ้องอยู่ได้ ไม่มีอะไรไปทำหรือไง” ชมจันทร์ถลึงตาใส่คนตัวโตก่อนจะส่งเสียงจิ๊จ๊ะในลำคอ เขาไม่ชอบสายตาของภาคินเอาซะเลย เพราะมันเหมือนสายตาของลูกหมาที่กำลังเฝ้ามองเจ้าของ

“ไม่มีครับ ผมรอพี่ชานมไปกินข้าวเช้าด้วยกัน”

“เหอะ นายแน่ใจนะว่าอยากจะไปกินข้าวกับฉัน”

“แน่ใจครับ” เขายืนยันเสียงหนักแน่นก่อนจะส่งยิ้มกว้าง ในมือส่งไลน์ไปหาเพื่อนสนิทให้ไปรอที่โรงอาหารคณะ ชมจันทร์อยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตนักศึกษาแขนสั้น ส่วนท่อนล่างเป็นกางเกงยีนขาดเป็นรูกว้างจนเห็นผิวขาวน้ำนมชัดเจน เขามองต่างหูที่ติดอยู่ทั่วใบหูของอีกฝ่าย มองเส้นผมสีชมพูนมที่ถูกเซ็ตทรงเป็นอย่างดี เขาเห็นอีกฝ่ายคว้าพวงกุญแจเป็นหางพวงสีน้ำตาลเหน็บเข้าที่หูกางเกงยีน มันสั่นไหวไปมายามที่ชายหนุ่มขยับเขยื้อน

น่ารักฉิบหาย..

เขาเหมือนตกเป็นทาสของราชินีผู้เย่อหยิ่ง ไม่ว่าอีกฝ่ายจะต้องการอะไรเขาก็พร้อมจะพยักหน้ารับ ต่อให้เขาได้นั่งมองทั้งวันทั้งคืนเขาก็ยินดี เป็นเอามากแล้วนะไอ้คิน!

“จะไปไม่ไป”

“ไปครับๆ” เขาลุกขึ้นกุลีกุจอวิ่งไปเปิดประตูให้คนตัวเล็กก่อนจะเดินลงบันไดไปชั้นล่าง หอในของมหาวิทยาลัยพวกเขาแบ่งเป็นสามหอชายและสามหอหญิง เป็นหอเก่าแก่ที่ถูกทุบทิ้งและสร้างขึ้นใหม่ได้ไม่นาน พวกรุ่นพี่ที่เคยอยู่ต่างบอกกันเป็นเสียงเดียวว่า..

หนีไป!

เขาไม่ได้เก็บคำพูดพวกนั้นมาคิดเท่าไหร่ มองเป็นเรื่องขำที่พวกรุ่นพี่เอามาขู่รุ่นน้องมากกว่า เขาเผลอเดินชนกับคนตัวเล็กที่หยุดชะงักก่อนจะเงยหน้ามองชายหนุ่มร่างสูงที่ยืนกอดอกอยู่หน้าทางเข้าประตูหอ เขาเห็นชมจันทร์พูดคุยกับอีกฝ่ายก่อนจะหันมามองหน้าเขา

“หน่วยก้านใช้ได้” ชายหนุ่มแปลกหน้าผมสั้นสีดำในชุดเสื้อกีฬาเดินเข้ามาหาเขา “ชื่ออะไรล่ะเรา”

“ภาคิน” เขาตอบไปอย่างนั้นก่อนที่อีกฝ่ายจะมองเขาตั้งแต่หัวจรดเท้า เขาเริ่มตกใจเผลอถอยหลังก้าวหนึ่ง พอมายืนใกล้กันถึงรู้ว่าส่วนสูงไล่เลี่ยกับเขา “พี่มีอะไรหรือเปล่าครับ”

“ตอนนี้ยังไม่มีหรอก แต่คงอีกไม่นาน” อินทรียกยิ้ม ก่อนจะหันไปหาเพื่อนร่วมหอ “ชม กูฝากดูแลน้องหน่อยแล้วกัน”

“เออ!” คนตัวเล็กหันไปแยกเขี้ยวใส่ ก่อนจะหันมาหาเขา “รีบมาได้แล้ว” ชมจันทร์สาวเท้ารีบเดินออกจากหอพัก เขาไม่อยากจะยุ่งวุ่นวายกับเรื่องกิจกรรมที่หอพักสักหน่อย แต่อินทรีชอบเข้ามาขอร้องให้เขาช่วยเหลืออยู่ตลอดตั้งแต่ปีหนึ่งแล้ว

“พี่เขาเป็นใครหรือ?”

“ประธานหอ”

“อ้อ”

“อย่าไปอยู่ใกล้มันล่ะ”

“อ่าว ทำไมล่ะครับ” เขาไม่ได้รับคำตอบจากรุ่นพี่ที่เดินล่วงหน้าไม่สนใจ จึงรีบใช้ขายาวของตัวเองก้าวตามอย่างรวดเร็ว ระยะทางจากหอพักไปยังตึกคณะไม่ไกลเท่าไหร่ยิ่งในตอนเจ็ดโมงเช้ายังไม่ค่อยมีคนพลุ่งพล่าน ไม่ถึงห้านาทีเขาก็มาอยู่ที่โรงอาหารใต้ตึกคณะแล้ว

เขากวาดสายตาไปทั่วบริเวณจึงเห็นเพื่อนสนิทกำลังโบกไม้โบกมือเรียกให้ไปนั่งด้วย เขาหันไปมองคนตัวเล็กที่เดินตามเข้ามาก่อนจะพยักเพยิดไปทางโต๊ะที่เพื่อนเขานั่งอยู่ ชมจันทร์พยักหน้าก่อนจะเดินตามเขามาเงียบๆ โดยตรงโต๊ะที่ส่งเสียงตะโกนเรียกนั้นเงียบกริบแถมสายตายังจับจ้องมาที่ชมจันทร์อย่างไม่ปิดบัง เขารีบเข้าไปประชิดเพื่อนสนิทก่อนจะกระแอมไอ

“กินอะไรดีครับ?” เขาหันไปถามคนที่เพิ่งมาถึงโต๊ะอาหาร

“เดี๋ยวไปซื้อเอง ไม่ต้องห่วงน่า”

“เอากระเป๋ามาฝากไว้ก่อนเร็วครับ” รับกระเป๋ามาจากคนตัวเล็กเสร็จเขาก็วางลงบนเก้าอี้ไม้ อีกฝ่ายเอ่ยขอบคุณเสียงเบาก่อนจะผละออกไปซื้ออาหาร เขาหันมาสะดุดกับสายตาอีกสองคู่ที่จ้องเขม็ง

“อะไรยังไงของมึง ไหนบอกอกหักพี่เขาไม่รับรัก แล้วมาด้วยกันได้ไงวะ” กรฤตเปิดฉากก็พูดด้วยน้ำเสียงที่ลดระดับให้ได้ยินกันแค่ในกลุ่ม ส่วนสายตายังคงจับจ้องไปยังคนตัวเล็กที่เพิ่งเดินออกไป

“ก็ต้องมาด้วยกันดิ เขาเป็นแฟนกู”

“ห้ะ มึงว่าอะไรนะ” ปรมะร้องเสียงหลง เขาอยากจะแคะหูตัวเองออกมา เผื่อว่าจะหูฝาด

“ไอ้โก้ ไอ้เหี้ย คนเขาจะรู้กันหมดก็เพราะมึงนี่แหละ” เขาหันไปด่าเพื่อนสนิทที่กำลังตกใจ ก่อนจะนั่งลงตรงข้ามพวกมัน “ไม่ต้องมามองกูแบบนั้นไอ้เบย์ เพื่อนมึงหล่อขนาดนี้เลยนะเว้ย”

“กูไม่อยากจะเชื่อเลยว่ะ” ปรมะเกาหัวแกรก “มึงเนี่ยนะจะได้พี่ชานมคนฮอตมาเป็นแฟน” ตอนที่ภาคินมาเล่าให้พวกเขาฟัง ทั้งเขาและกรฤตไม่รู้ด้วยซ้ำว่ารุ่นพี่คนสวยเป็นใคร จนกระทั่งเปิดเรียนเท่านั้นแหละ ข่าวซุบซิบของคนตัวเล็กก็ลามไปทั่วคณะเหมือนไฟไหม้โดยเฉพาะไอ้ข่าวรูปหลุดและหลายข่าวอีกสารพัด

“เลิกมองแฟนกูได้ละสัด”

“แม่ง คนอะไรวะโคตรน่ารักเลย” กรฤตพูดเสียงเบา ก่อนจะทำเสียงจุ๊ๆไม่หยุด “น่ารักขนาดนี้ ตัวจริงเขาจะเหมือนที่รุ่นพี่คนอื่นเขาเม้ากันหรือเปล่าวะ”

“เม้าเรื่องอะไรวะ” ภาคินเลิกคิ้ว

“ก็เม้าเรื่องที่พี่เขาเป็นเด็กเสี่ย ทำงานในคลับเกย์อะ”

“อ้อ” เขาร้องแค่นั้นก็ไม่ได้พูดอะไรต่อ เท่าที่เขาเคยสัมผัสกับชมจันทร์มาก่อนตั้งแต่สมัยทำงานพิเศษด้วยกัน คนตัวเล็กไม่เคยมีปัญหาเรื่องแขกมาก่อน แถมกฎของคลับยังเข้มงวดมาก เท่าที่เขารู้คือชมจันทร์ลาออกเพราะต้องการไปทุ่มเทให้กับการเรียนปีสุดท้ายอย่างเต็มที่

“มึงไม่ตกใจเลยหรือวะ”

“ไม่ว่ะ เฉยๆ” เขาไหวไหล่อย่างไม่ยี่หระ ก่อนจะลุกขึ้นเดินไปซื้อน้ำเปล่ามาให้คนตัวเล็กที่กำลังจะเดินมานั่งที่โต๊ะ เขารู้สึกเหมือนมีสายตาแปลกๆจ้องมองอยู่ตลอดเวลา แต่เด็กหนุ่มไม่ได้สนใจหมุนตัวกลับไปนั่งที่โต๊ะตามเดิม ชมจันทร์พยักหน้าขอบคุณก่อนจะรับขวดน้ำมาไว้ในมือ เขาลอบมองเพื่อนของเด็กหนุ่มอีกสองคนที่นั่งเกร็งอยู่ด้านข้าง

“พี่ชานมมีเรียนกี่ตัวหรือครับเทอมนี้” กรฤตทำใจกล้า เอ่ยทักทายรุ่นพี่ร่วมคณะ ก่อนที่คนตัวเล็กจะหันไปตอบ

“สี่ตัวน่ะ”

“โห แล้วเรียนยากไหมครับ”

“ยากนะ กว่าจะผ่านมาได้แต่ละวิชา” ชมจันทร์ตอบกลับด้วยน้ำเสียงสบายๆ เขาเหลือบมองรุ่นน้องที่นั่งตรงข้ามก่อนจะถาม “แล้วเรียนสาขาอะไรกันล่ะ”

“พวกผมเรียนดุริยางคศิลป์หมดเลยครับ”

“อ๋อ ดีนะๆ” เขายกยิ้มเล็กน้อย ก่อนจะก้มลงกินข้าวตรงหน้าต่อ ไม่สนใจสายตาแปลกประหลาดของคนอื่นในคณะที่ลอบมองมา *เขาชินซะแล้วล่ะ..*

“พี่เรียนเสร็จกี่โมง” ภาคินถาม ตอนเช้าเขาไม่ค่อยหิวเลยกินพวกขนมปังกับน้ำผลไม้รองท้อง คนตัวเล็กรวบช้อนซับทิชชู่ที่ริมฝีปากก่อนจะตอบ

“บ่ายสอง ทำไมอะ จะรอรับหรือไง”

“อือ ผมเรียนเสร็จเที่ยงอะ ตอนบ่ายว่าง”

“ไม่ต้องรอหรอก กลับไปห้องก็เจอกัน” ชมจันทร์ตอบเสียงเรียบเรื่อยเหมือนเป็นเรื่องปกติ แต่กรฤตกับปรมะมองหน้ากันแวบหนึ่งก่อนจะเบนสายตาไปหาเพื่อนสนิทที่กำลังนั่งอมยิ้มอย่างน่าหมั่นไส้ มีเรื่องอะไรที่พวกเขาไม่รู้อีกหรือเปล่าเนี่ย!

“ไม่เป็นไรครับ ตอนเย็นน่าจะมีกิจกรรมที่คณะ ผมไม่ได้กลับหออยู่แล้ว”

“ตามใจ เอามือถือมาดิ” เขารับโทรศัพท์จากอีกฝ่ายก่อนจะกดเบอร์เอาไว้ให้ “อะ ที่เคยขอไว้”กดแอดไลน์เอาไว้เรียบร้อย ถือว่าชดเชยที่เขาเคยชิ่งแล้วกัน

“ขอบคุณครับ” ชมจันทร์เห็นรอยยิ้มของอีกฝ่ายก็ชะงักไปเล็กน้อย เขาลุกขึ้นเตรียมตัวไปเรียน ไม่สนใจสายตาที่มองตามของใครบางคน กรฤตกับปรมะที่นั่งเงียบถึงกับยกมือฟาดเข้าที่หัวไหล่เพื่อนสนิท ภาคินขมวดคิ้วแทบจะแยกเขี้ยวใส่

“มึงนี่แม่งโคตรสุดยอดเลย”

“หยุดปากหมา คนนี้ของกู” เขากดเสียงต่ำ หากพวกมันแซวเรื่องไร้สาระ เห็นทีจะต้องด่าให้วิ่งกลับไปหาเมียแทบไม่ทันหน่อยแล้ว

“แต่ข่าวแม่งก็เกินจริงไปหน่อยนะ กูไม่เห็นว่าพี่เขาจะเป็นอย่างนั้นเลย” กรฤตยกน้ำเปล่าขึ้นดูด ก่อนจะบ่นงึมงำ

“ข่าวอะไร”

“ในเพจของมหา’ลัยอะ” มันตอบก่อนจะปลดล็อคโทรศัพท์เข้าแอปเฟสบุคและส่งให้เขาดู “มีรูปด้วยนะมึงแต่ต้องเข้ากลุ่มลับ ไม่รู้หรอกว่ารูปจริงของพี่เขาหรือเปล่า แต่เขาบอกว่าเด็ดมาก” ภาคินขมวดคิ้วแน่นก่อนจะรีบคว้าไปดู

“ไหนเอามาให้กูดู” เขาไม่คิดมาก่อนว่าในเพจข่าวซุบซิบของมหาวิทยาลัยจะมีเรื่องอะไรแบบนี้ด้วย ในโพสต์เขียนถึงเด็กคณะศิลปกรรมฯปีสี่ ทั้งรูปร่างและลักษณะท่าทางนั้นชวนให้เข้าใจผิดเป็นชมจันทร์จริงๆนั่นแหละ ข่าวที่บอกว่าเป็นเด็กเสี่ยและทำงานในคลับเกย์เด่นหรา เขาอ่านแล้วปล่อยผ่านส่วนจะเป็นเรื่องจริงหรือไม่เขาไม่คิดสนใจ

“เห้ย อย่าเครียดดิมึง”

“ไม่อะ กูไม่เครียดหรอก คิดว่ากูจะเลิกกับเขาเพราะเรื่องแบบนี้หรือวะ” ภาคินไม่ได้บอกเพื่อน ว่าเขาเองก็เอาเรื่องไม่ดีมาต่อรอง

กับชมจันทร์เหมือนกัน “กูไม่สนใจหรอก” อีกอย่างเขาก็อยากรู้จากคนตัวเล็กเองมากกว่า

พวกเขาเข้าไปเรียนคาบเช้ากันตอนแปดโมงครึ่ง เรียนไปหลับไปจนหมดคาบถึงได้ออกมากินข้าวกลางวันอีกรอบ กรฤตทำท่าทีลุกลี้ลุกลนอย่างบอกไม่ถูกจนเขาต้องเอ่ยปากถาม ก่อนจะได้คำตอบว่าชยังกูรกำลังจะมาหาเขาที่คณะทั้งเขาและปรมะก็ร้องอ๋อกันหมด ภาคินไม่ได้รู้สึกตื่นเต้นอะไร เพราะแฟนหนุ่มของเพื่อนสนิทคบหากันมาตั้งแต่สมัยมอต้นแล้ว

“มึงจะตื่นเต้นทำไม ไม่เคยเจอแฟนหรือไง”

“ก็เมื่อคืนอะ กูดูบอลจนเผลอนอนหลับ ไม่ได้โทรไปบอกฝันดีเม่น” กรฤตเสียวสันหลังวูบวาบ ยิ่งเมื่อคืนคนรักของเขาอ่านหนังสือดึก และสั่งให้เขาโทรหาก่อนนอน แต่เขาดันเผลอหลับไปอีก

“กลัวเมียด่าหรือวะ” ปรมะคล้องคอเพื่อนสนิทที่หน้าซีดเผือด

“อือ” เขาบ่นอุบ “เมียมึงไม่ด่าหรือไง”

“ไม่ด่านะ แต่ดึงจนหูจนหลุดเลยอะ” ปรมะทำท่าขนลุกก่อนจะหันไปมองกรฤตที่เริ่มกระวนกระวาย ภาคินผู้เพิ่งจะเคยมีแฟนกับเขานั่งฟังเงียบๆ เห็นมันชอบบ่นว่าแฟนมันดุอย่างงั้นอย่างงี้ แต่เวลาเขาเจอก็ไม่เห็นว่าชยังกูรจะดูดุอย่างที่บอกเลย พยศไม่ได้ครึ่งของชมจันทร์ด้วยซ้ำ

“ไอ้โก้!” เสียงเรียกดังก้องไปทั่ว ทำเอาชายหนุ่มร่างสูงเกือบร้อยแปดสิบค่อยๆหมุนตัวไปยิ้มแหย อีกฝ่ายสูงแค่ร้อยเจ็ดสิบ ผิวขาว ผมสีดำสนิทระต้นคอ สวมแว่นกรอบดำกำลังเดินหน้ามุ่ยเข้ามาใกล้

“จ๋า ที่รัก”

“เลิกเรียนตั้งนานทำไมไม่บอก”

“เค้าเพิ่งเลิกเมื่อกี๊เอง”

“อย่ามามั่ว เมื่อคืนมึงหายไปคุยกับกิ๊กมาใช่ไหม ไม่ยอมโทรมา” ชยังกูรถลึงตาใส่ ก่อนจะเอาแฟ้มชีทที่ถือมา ยกขึ้นจะตีคนรักที่แอบนอนไม่ยอมบอก ปล่อยให้เขารออยู่ได้ตั้งนาน

“เค้าเปล่านะ”

“คืนนี้มึงนอนนอกห้องไปเลยนะ” เขาเห็นอีกฝ่ายเบะหน้าเบะตาก็นึกหมั่นไส้ “กูจะล็อคห้องเลย”

“ถ้าเม่นล็อค เค้าจะปีนเข้าหน้าต่างเลยคอยดู”

“กูอยู่ชั้นสิบนะ ไม่ใช่ชั้นสอง อยากตกไปเป็นจิ้งจกอบแห้งก็เรื่องของมึง!” คนตัวขาวจัดแค่เสียงใส่คนรักที่ยืนหน้าม่อยคอตก แต่ภาคินก็เห็นแววตาที่มองด้วยความรักใคร่ของอีกฝ่าย ไอ้คู่นี้มันตีกันทีไรช่วงเย็นจะหายไปทันที หายไปง้อกันตลอด “อ้าว คิน เบย์หวัดดี”

“ฝากดูแลเพื่อนเราด้วยนะ” เขาพูดแกมอมยิ้ม

“ไม่ต้องห่วง คนนี้ต้องดูแลใกล้ชิด” ส่วนสูงของชยังกูรเตี้ยกว่าเพื่อนเขาเกือบสิบเซ็นแถมยังดูผอมบางกว่าเยอะ เขาชินแล้วกับภาพที่สองคนชอบกัดกัน จะว่าไปเขาเองก็เคยแอบอิจฉาพวกมันสองคนเหมือนกันนะ

“ตุ๊กตาโทรมาแล้วว่ะ กูไปก่อนนะ” ปรมะโบกมือบ๊ายบายก่อนจะขอแยกตัวไปหาแฟนที่เพิ่งเรียนเสร็จ เขาชินแล้วล่ะ เห็นคนรอบตัวมีแฟนกันหมดจนตัวเองรู้สึกเฉยๆเวลามีคนมาสนใจ

“เออๆ”

“เดี๋ยวกูรอแฟนกูอยู่นี่แหละ พวกมึงจะไปง้อกันที่ไหนก็ตามสบายเลย” ภาคินนั่งลงอยู่ใต้ตึกคณะ เขาแล่อยให้กรฤตพาชยังกูรไปง้อที่อื่น ก่อนที่เพื่อนร่วมรุ่นคนอื่นจะมาเห็นและเอาไปเม้าได้

“อ้าว คินมีแฟนแล้วหรือ”

“มีแล้วจ๊ะ เม่นไม่ต้องเป็นห่วงมันนะ ปล่อยมันไว้เดี๋ยวแฟนมันก็มาหาเอง” กรฤตรีบคว้าข้อมือแฟนเดินออกไปเพราะเพื่อนร่วมรุ่นเรียนเสร็จหลังพวกเขาทยอยออกมากันเยอะแล้ว อีกอย่างกรฤตยังไม่อยากมีฉายาตั้งแต่เดือนแรกที่เปิดเรียนหรอกนะ “เราไปกันดีกว่าจ้ะ” ชยังกูรพยักหน้าก่อนจะถูกแฟนหนุ่มรีบดุนหลังให้ออกไป ปล่อยให้ภาคินนั่งอยู่ใต้ตึกคณะอยู่คนเดียว

‘เมื่อไหร่จะกลับบ้านครับลูกหมู’

เห็นข้อความจากมัมที่ส่งเข้ามาในไลน์เขาก็กดปิดโทรศัพท์ก่อน เพราะมีปากเสียงกับแด๊ดเมื่อหลายเดือนก่อนเขาก็เลยทำมึนตึงกับคู่สามีภรรยานั่นจนได้ ไม่รู้ทำไมถึงคุยกันไม่เคยเข้าใจสักที ทำไมแด๊ดถึงไม่เคยเข้าใจเขาเลยนะ..

“คิน?”

“พี่แพร สวัสดีครับ” เขาหันไปตามเสียงเรียกถึงได้เห็นรุ่นพี่ ที่เป็นพี่รหัสกำลังเดินตรงมาทางเขา สงสัยเพิ่งจะเรียนเสร็จเหมือนกัน ป่านนี้ชมจันทร์ก็คงจะใกล้ลงมาแล้ว

“เลิกเรียนแล้วหรือจ๊ะ แล้วเพื่อนไปไหนหมดล่ะ” แพรพรรณถามก่อนจะนั่งลงด้านข้าง ตั้งแต่เธอได้ภาคินเป็นน้องรหัส เวลาไปเล่าให้ใครก็มีแต่คนอิจฉาที่ได้หนุ่มฮอตมาเป็นสายรหัส เธอเองก็เป็นแฟนคลับของครอบครัวภาคินมาตั้งนานแล้ว ไม่คิดเลยว่าโชคหล่นทับ ถึงขนาดเปิดโอกาสให้เธอได้ใกล้ชิดกับหนุ่มหล่อขนาดนี้

“กลับไปกันหมดแล้วครับ”

“อ๋อ กิจกรรมตอนเย็นเขาเลื่อนไปพรุ่งนี้แล้วนี่นา” เธอเอ่ยเพราะนึกสงสัยว่าทำไมภาคินถึงได้มานั่งอยู่คนเดียว เธอเห็นตารางเรียนของอีกฝ่ายตอนคุยกันในไลน์แล้ว ภาคินไม่มีเรียนช่วงบ่ายนี่นา..

หรือว่ามาเจอเธอ?

“อ่อ ใช่ครับ ผมเพิ่งอ่านในไลน์เมื่อกี๊อยู่”

“ถ้าเราไม่ได้มีธุระที่ไหน ไปกินขนมกับพวกพี่ไหม” หญิงสาวถาม ก่อนจะหันไปพยักเพยิดกับเพื่อนในกลุ่มประมาณห้าคนที่เดินเข้ามารุมล้อมเขา ภาคินส่ายหัวดิกก่อนจะยกยิ้ม

“ผมมีนัดแล้วครับพี่แพร ขอบคุณมากเลยนะพี่” เขายิ้มหวานไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่ารอยยิ้มอ่อนโยนและท่าทีสุภาพจะทำให้ใครหลาย

คนในวันนั้นต่างเอาไปพูดถึงเขาในเวลาอีกไม่นาน

“คิน.. ไปได้หรือยัง” เสียงนุ่มดังลอดเข้ามา ทำให้เด็กหนุ่มกระเด้งตัวขึ้นทันที ร่องรอยยิ้มส่งผ่านขึ้นไปยังแววตาทำให้ใบหน้าหล่อเหลาดูราวกับเทวดาหนุ่ม

“พี่ชานม?” เขาเผยยิ้มกว้าง ก่อนจะหันไปบอกกลุ่มรุ่นพี่ “ผมขอตัวก่อนนะครับ แล้วเจอกันพรุ่งนี้ครับพี่แพร” เด็กหนุ่มยืนเต็มความสูงร้อยเก้าสิบ เรือนร่างกำยำแข็งแรงภายในชุดนักศึกษาถูกระเบียบทำเอาคนที่เผลอลอบมองกลืนน้ำลายเป็นทิวแถว ไม่ว่าใครก็ตามที่เคยเจอภาคินต้องยอมรับเลยว่าดวงตาสีน้ำตาลอ่อนคู่นั้นมันช่างดึงดูดสายตาเสียจริง ภาคินเดินเข้าไปรับกระเป๋าจากรุ่นพี่ที่เพิ่งเรียนเสร็จ พร้อมทั้งข้าวของพะรุงพะรังที่อีกฝ่ายถือมาเต็มไปหมด

“ไปไหนไหมครับ”

“ไม่อะ เดี๋ยวกลับห้องเลย”

“งั้นเดี๋ยวตอนเย็นค่อยออกมากินข้าวนะครับ”

“อือ” ชมจันทร์เหลือบมองกลุ่มคนที่กำลังยืนมอง “นั่นคนรู้จักนายหรือ”

“พี่แพรเป็นพี่รหัสผมครับ เขาเรียนรุ่นเดียวกับกับพี่ไม่ใช่หรือ” ภาคินถาม ก่อนจะเดินนำ ชมจันทร์เหลือบมองไปยังกลุ่มคนเมื่อครู่ ก่อนจะพูดด้วยระดับเสียงที่คิดว่าอีกฝ่ายต้องได้ยิน

“ไม่อะ ไม่เห็นรู้จักเลย” ชมจันทร์ยกยิ้มยั่วเย้าก่อนจะสอดมือบางเข้าไปควงเด็กหนุ่มเอาไว้ เขาแอบเห็นแพรพรรณกำหมัดแน่นด้วยความเจ็บใจจนอยากจะหัวเราะออกเสียงชะมัด “เรากลับกันเถอะ”

หญิงสาวยืนมองรุ่นน้องและเพื่อนร่วมรุ่นเดินไปจนลับสายตา ดวงตาสีดำสนิทมองชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งที่แอบยิ้มเยาะเย้ยมือหล่อนก็เริ่มกำหมัดแน่น ก่อนจะพึมพำเสียงเบา

“แกอีกแล้วหรือ.. ไอ้ชม!”

ภาคินรู้สึกเหมือนบรรยากาศระหว่างทางเดินกลับหอมันเงียบผิดปกติ เขาเบนสายตาไปมองคนตัวเล็ก ใบหน้าได้รูปซีดเซียวกว่าเมื่อเช้าที่เขาเจอ ชมจันทร์มีร่องรอยของความเหนื่อยล้าอย่างเห็นได้ชัด เขาตัดสินใจไม่พูดอะไรได้แต่เดินเคียงข้างจนกระทั่งถึงทางขึ้นบันได

“เหนื่อยอะ ขอขึ้นลิฟต์นะ”

“พี่ขึ้นห้องไปเปิดแอร์ก่อน เดี๋ยวผมมา” ชมจันทร์พยักหน้าก่อนจะยกมือรับของที่เด็กหนุ่มช่วยถือมาไว้ให้ตัวเอง แต่ภาคินกลับถือเอาไปด้วยซะงั้น

“คิน!” เขาได้แต่มองอีกฝ่ายด้วยความไม่เข้าใจก่อนจะกดลิฟต์ขึ้นชั้นบน วันนี้เขาเหนื่อยล้าอย่างบอกไม่ถูก เป็นแบบนี้ทุกครั้งเมื่อเริ่มเทอมใหม่ วิชาที่ได้รับมอบหมายให้ทำงานกลุ่ม เขามักจะถูกวางเฉย

เป็นธาตุอากาศเสมอ เขาไม่สนใจใครหรอก ต่อให้เป็นงานกลุ่มแต่เขาก็ทำเองคนเดียวได้ สบายใจกว่าเยอะ..

เสียงหมุนบิดทำให้เขาหันไปมองประตูห้องที่เปิดแง้มเข้ามาเล็กน้อย เด็กหนุ่มที่หิ้วกระเป๋าให้เขากำลังใช้ไหล่ดันเข้ามาด้วยความยากลำบาก เขาวิ่งเข้าไปช่วยรับของก่อนจะดันประตูให้ปิดลง ตอนแรกชมจันทร์เองก็ไม่ไว้ใจคนแปลกหน้าอย่างภาคินหรอก อาจเป็นเพราะเขาเคยเห็นอีกฝ่ายมาสักพักแล้ว ถึงได้ไว้วางใจในระดับหนึ่ง อีกอย่างเจ้าเด็กยักษ์ก็ดูไม่มีพิษภัยอะไร นอกจากขู่เขาเรื่องนั้นนั่นแหละ!

“ทีหลังไม่ต้องเอาของไปด้วยนะ ฉันขึ้นห้องใกล้กว่านายเดินออกไปอีก” เขามองถุงเซเว่นที่ด้านในเป็นนมกล่องรสที่เขาชอบ นมสดรสชาติหวานหอม สีของมันเหมือนเส้นผมเขาตอนนี้

“ไม่เป็นไรครับ ไม่ได้ลำบากสักหน่อย” เขาไม่ยอมปล่อยให้ชมจันทร์ได้ช่วย จัดการเอาของไปวางเองทั้งหมด “วันนี้พี่ดูเหนื่อยนะ เรียนหนักขนาดนั้นเลยหรือ”

“ปีสี่แล้วนะ ไม่ได้เหมือนปีหนึ่งแบบนาย”

“ใกล้จะจบแล้วน่ะสิ”

“ใช่ จะได้จบๆไปสักที เบื่อ” ชมจันทร์เจาะนมกล่องก่อนจะยกขึ้นดูด ส่วนอีกมือกำลังปลดกระดุมเสื้อนักศึกษาออกให้พ้นจากตัว เขาร้อนจะตายเข้าห้องมาเปิดแอร์แล้วนอนเลยได้ไหมล่ะ

“เอ่อ เดี๋ยวสักหกโมงค่อยไปกินข้าวก็ได้ครับ” ภาคินไม่กล้ามองแผงอกขาวและตุ่มไตสีอ่อนที่วับแวมอยู่ตรงหน้า

“อือ” ชมจันทร์เหลือบมองรุ่นน้องหนุ่มที่กำลังอึกอัก เพราะเห็นเขาถอดเสื้อ “คิน..”

“ครับ?”

“นายแน่ใจนะว่าจะคบกับฉันอะ” เขาถาม อีกมือถือผ้าขนหนูมาคล้องคอเอาไว้

“แน่ใจสิครับ ทำไมหรือ”

“นายคงไม่เคยได้ยินข่าวลือประหลาดอะไรหรอกใช่ไหม?”

“ข่าวลือที่บอกว่าพี่เป็นเด็กเสี่ย กับทำงานที่บาร์เกย์น่ะหรือ” เขาเกาคาง ส่วนอีกมือก็ปลดเนคไทให้คลายออก อากาศเมืองไทยกับชุดนักศึกษาแขนยาวที่ต้องติดกระดุมถึงคอเป็นอะไรที่โคตรทรมานเลยให้ตาย! “ผมเฉยๆนะ พี่คิดว่าไงล่ะ มันจริงอย่างที่เขาพูดกันหรือเปล่า” เขาโยนเนคไททิ้งขว้างลงไปบนเตียงก่อนจะเดินไปประชิดชายหนุ่มที่กำลังยืนพิงกรอบหน้าต่างอีกฝั่งของห้อง ชมจันทร์ชะงักไปเล็กน้อยเมื่อเห็นแผงอกกำยำในเสื้อนักศึกษาที่กำลังหมิ่นเหม่ ฝ่ามือหนาปลดมันออกรวดเร็วก่อนจะโยนลงพื้น เขาหลับตาปี๋กัดหลอดโดยอัตโนมัติเมื่ออีกฝ่ายโน้มเข้ามาใกล้

“ผมดูน่าไว้ใจพอที่พี่จะเล่าให้ฟังได้หรือยัง” ภาคินหยิบนมกล่องที่เขาซื้อมาเผื่อให้ตัวเองขึ้นดูด ชายหนุ่มที่เอนตัวพิงกำแพงอัตโนมัติหรี่ตาขึ้นมามองก่อนจะคิดว่าตัวเองคงจะฟุ้งซ่านมากไป

ภาคินจะทำอะไรที่ไหนล่ะ ก็แค่มาหยิบนมไปดื่มเท่านั้น

“เรื่องที่ฉันทำงานบาร์เกย์เป็นเรื่องจริง ก็ฉันชอบผู้ชาย”

“อันนี้ผมรู้”

“แต่เรื่องที่เป็นเด็กเสี่ย ขายตัว ไซด์ไลน์อะไรนั่น ไม่ใช่หรอก” เขาแค่นยิ้ม “เคยคิดจะทำนะ แต่คิดว่ามันน่าจะเหนื่อยเกินไป” ภาคินหันไปมองเจ้าของประโยคที่กำลังใช้นิ้วชี้ไล้ไปตามริฝีปากสีสวยเพื่อเช็ดคราบนมที่กำลังไหล เขาเผลอมองจนเพลิน เผลอกำกล่องนมในมือจนมันกระฉูดออกมาเลอะเทอะไปหมด

“ขอโทษทีครับ”

“กินยังไงให้เลอะเทอะนะ”

“ผม ผมไปเอาผ้ามาเช็ดก่อน” เขาหมุนตัวหลบใบหน้าที่ร้อนผ่าว คิดไปได้ยังไงว่าน้ำสีขาวข้นที่มันติดอยู่ที่ริมฝีปากของอีกฝ่ายมันไม่ใช่นมแต่เป็นอย่างอื่น..

“ตกใจหรือไงที่ฟังฉันบอก ส่วนใหญ่ก็แบบนี้แหละ รับไม่ได้หรอกที่ฉันเป็นเกย์” ชมจันทร์แค่นยิ้มก่อนจะฝืนหัวเราะให้ตัวเองอย่างน่าสมเพช ขนาดครอบครัวเขายังไม่ยอมรับเลย แล้วคนอื่นล่ะ.. ไม่มีทาง

“ผมเปล่านะ ไม่ใช่อย่างที่พี่คิดสักหน่อย” เขาเอ่ยอย่างละล่ำละลัก เพราะกำลังเช็ดมือที่เลอะเทอะ “ผมเองก็โตมากับครอบครัวที่พ่อและแม่เป็นผู้ชาย”

“หะ?”

“ผมเองก็เคยมีปัญหาที่จะต้องมานั่งอธิบายให้คนอื่นฟังเหมือนกัน ทำไมมัมถึงไม่มีนมตุ้มเหมือนแม่ของคนอื่น ทำไมถึงไม่ผมยาว ทำไมถึงเสียงนุ่มนิ่มอ่อนหวานเหมือนแม่ของเพื่อนข้างบ้าน แต่แล้ววันหนึ่งผมก็เข้าใจว่าครอบครัวไม่ได้จำเป็นต้องมีแค่ผู้ชายกับผู้หญิงด้วยซ้ำ พวกเขาคือมนุษย์ และมนุษย์ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะรัก” เขาเว้นไปนิดนึงเมื่อเห็นสีหน้าตกใจปนอึ้งของชายหนุ่ม “ผมถึงเข้าใจพี่ไง ต่อให้ใครจะไม่เข้าใจ แต่ผมเข้าใจพี่นะ มันเป็นเรื่องของรสนิยม และพี่ไม่ใช่คนผิด”

“....”

“พี่มีโลกของพี่ ผมรู้ ผมจะไม่เข้าไปก้าวก่าย แต่ขออย่างเดียว เวลาที่พี่ทุกข์ใจ อย่าลืมผม..” เขายิ้ม มัมสอนเขาเสมอ ในเรื่องความรักคงเพราะเห็นเขาอกหักเป็นประจำล่ะมั้ง

“แล้วทำไมนายต้องเอาเรื่องนั้นมาขู่ด้วย” ชมจันทร์แม้มริมฝีปากแน่น ดวงตากลมจ้องเด็กหนุ่มเขม็ง “นายพูดเหมือนจะเข้าใจฉันแต่ที่จริงก็แค่คนฉวยโอกาสใช่ไหมล่ะ”

“เรื่องนั้นผมไม่ได้ตั้งใจอีกนั่นแหละ จะพูดยังไงดี ผมก็แค่ไม่อยากให้พี่หนีผมไปไหนอีก” เขาถอนหายใจ “ฟังดูเหมือนเด็กเอาแต่ใจ แต่ผมก็แค่อยากให้พี่ได้ลองศึกษาผมจริงๆก่อน เปิดใจให้กันก่อนที่จะบอกไม่ชอบผม ได้ไหม?”

“ถ้านายไม่เอาเรื่องวันนั้นไปบอกใครฉันจะเก็บไปคิดก็ได้” ชมจันทร์เลิ่กลั่ก ความจริงเขาควรจะโกรธสิ ทำไมถึงได้มองว่าเด็กหนุ่มตรงหน้าไม่มีทางที่จะทำร้ายเขาแน่

“ผมไม่บอกหรอก” เขาหัวเราะ “ผมชอบนะ ถ้าพี่จะทำในห้องของเราอีก” เขาส่งสายตาวิบวับให้ชายหนุ่มที่รีบเอาผ้าขนหนูปกปิดร่างกาย

“ไอ้บ้า!”

“เอาจริงๆนะ ผมชอบของอะไรที่มันปุกปุย ยิ่งตอนที่มันเข้าไปในอยู่ในตัวพี่นะ..” ภาคินเม้มริมฝีปาก เขากำลังนึกภาพที่เจอเมื่อวานก่อน แค่คิดก็รู้สึกวูบวาบไปหมดแล้ว

“ไอ้! ถอยห่างไปเลย ไอ้คนโรคจิต!” ชมจันทร์อายแทน ไม่อยากจะฟังที่อีกฝ่ายกำลังบรรยาย เขารีบหันไปคว้าหมอนขึ้นถือไว้ ขืนนายพูดอีกที ฉันจะเอาหมอนยัดปากนายเลยคอยดู!

“ผมไม่ได้โรคจิตนะครับ”

“มีคนบ้าที่ไหนเขา เขา เขา เออนั่นแหละ เลิกพูด!”

“ผมจะบอกว่า.. ถ้าพี่ชอบ พี่จะทำในห้องตอนผมไม่อยู่ก็ได้ แต่จะให้ดีตอนผมอยู่ด้วย.. ก็จะดีมาก”ภาคินพูดตามตรงอย่างไม่ปิดบัง เขายิ้มเจ้าเล่ห์ ไม่ได้ขยับจากที่ยืนอยู่

“ทะลึ่งละ ใครเขาจะไปทำตอนนายอยู่กัน”

“ไม่รู้ ผมบอกพี่เอาไว้เฉยๆ” เขาหัวเราะ เห็นท่าทีอึกอักของคนตัวเล็กก็นึกขำ ใบหน้าขาวจัดแต่งแต้มด้วยริ้วสีแดงไม่หลงเหลือความเย็นชาเหมือนที่เขาเห็นตั้งแต่คราวแรก “อายหรือครับ?”

“ไม่ได้อาย”

“แล้วทำไมพี่ต้องห้ามผมบอกใครด้วย มันไม่ได้เป็นเรื่องปกติหรือ” ภาคินเองถึงจะไม่ได้คบใครเป็นกิจจะลักษณะแต่เขาก็รู้วิธีปรนเปรอคู่นอน เพราะเพื่อนเขามันชักชวนให้ดูเป็นประจำช่วงสมัยมัธยม

“มันจะไปปกติได้ยังไงกันล่ะ!” เขาพูดทั้งที่ใบหน้าเริ่มดำสลับแดง “อย่าบอกนะว่านายไม่เคย”

“เอ่อ ไม่เคยจริงๆ”

“ไม่เชื่อ.. คนอย่างนาย หน้าตาอย่างนาย ฉันไม่เชื่อ”

“พี่คิดว่าผมเป็นคนยังไงเนี่ย เห็นแบบนี้ผมก็หวงเนื้อหวงตัวนะ” เขาบ่นอุบอิบเมื่อเห็นอีกฝ่ายทำหน้าเหมือนไม่อยากจะเชื่อว่าเขาไม่เคยผ่านมือใครมาก่อน “ผมยังไม่มีคนที่ชอบจริงจังนี่นา ทำไมจะต้องไปทำอะไรแบบนั้นกับคนอื่นด้วย”

“บุคลิกนายเหมือนเพลย์บอยที่ฟันผู้หญิงไปทั่วมากกว่าผู้ชายที่ถือพรหมจรรย์ซะอีก”

“แย่ล่ะ สงสัยคนอื่นต้องคิดว่าผมเป็นคนแบบนั้นแน่เลย” ภาคินหัวเราะลั่น ก่อนจะเท้าคางครุ่นคิด “ภาพลักษณ์ดูชั่วแต่ตัวจริงผมมุ้งมิ้งนะ”

“เออ เชื่อ!” เขากลั้นยิ้มไม่คิดว่าเด็กหนุ่มตัวโตจะนิสัยเหมือนลูกหมาชะมัด “แต่มันก็อดแปลกใจไม่ได้ ที่นายรอดมาได้ยังไงป่านนี้”

“ผมก็มีโลกส่วนตัวนะครับ ไม่ได้จะให้ใครเข้าง่ายๆ”

“แล้วทำไมเป็นฉันล่ะ?”

“เพราะพี่น่ารักและเซ็กซี่มาก”

“จริงๆคือนายโกหกให้ฉันตายใจใช่ไหมหะ” เขาไม่เชื่อคำหวานที่อีกฝ่ายบอกหรอก มันต้องเป็นกับดักแน่ๆ..

“ผมเปล่านะ” เขาโบกมือเป็นพัลวัน ส่งยิ้มหวานให้คนตัวเล็กที่ดูเหมือนจะไม่เชื่อเขาเท่าไหร่“สาบานด้วยเกียรติของลูกเสือเลยครับ” ชมจันทร์รู้สึกผ่อนคลายลงเล็กน้อย เขารู้สึกว่าเจ้าเด็กหนุ่มตรงหน้าก็ไม่ได้ดูเลวร้ายเท่าไหร่.. ถ้าหากจะลากเข้ามาในวังวนปัญหาของเขาก็ดูจะใจร้ายเกินไป

“คิน ฉันว่าเรา..เป็นรุ่นพี่รุ่นน้องกันเถอะนะ”

“พี่จะไม่ให้โอกาสผมจริงๆหรือครับ” ชมจันทร์เห็นใบหน้าหล่อเหลาที่ผสมผสานความเป็นเอเชียและยุโรปเอาไว้อย่างลงตัวเศร้าหมองลง เขาก็พลันใจเต้นตุบตับ ต้องยอมรับเลยว่าไอ้เด็กคนนี้มันหน้าตาดีมาก *แถมเป็นแบบที่เขาชอบซะด้วย..*

“ไม่ใช่ว่าไม่อยากให้หรอกนะ แต่คบกับฉันนายจะลำบาก”

“ลำบาก?”

“ฉันมีปัญหากับเพื่อนในคณะนิดหน่อย” เขาถอนลมหายใจพร่างพรู ปัญหานี้มันกินเวลายาวนานมาหลายปีแล้วด้วย เขาไม่อยากลากใครเข้ามาอีก “ถ้าฉันทำอะไรหรือคบกับใคร ต้องมีข่าวป่าวประกาศไปทั่วตลอด โดยเฉพาะข่าวคาว”

“เรื่องที่ผมได้ยินมาก็เป็นเพราะพี่มีปัญหาหรอกหรือ”

“อือ พวกมันกัดไม่ปล่อยจริงๆ” เขาบอกไปตามตรง “ฉันไม่อยากดึงนายเข้ามายุ่งเกี่ยว ลำพังฉันเองยังเอาชีวิตแทบไม่รอด” เขาตัดขาดจากครอบครัวตั้งแต่เข้าเรียนมหาวิทยาลัยแล้ว ทั้งค่าเทอมและค่าใช้จ่าย ชมจันทร์ทำงานเก็บเงินเองจ่ายเองทุกอย่าง เมื่อก่อนเขาถึงได้โหมทำงานพิเศษทุกวัน

“ผมไม่กลัวหรอกนะใครจะพูดว่ายังไง”

“แต่นายเป็นคนมีชื่อเสียง.. เป็นนักแข่งรถ”

“ชีวิตของผม ทำไมผมต้องให้คนอื่นมาเป็นคนกำหนด.. ชีวิตพี่ก็เหมือนกัน” เขาตอบ ดวงตาคู่สวยมองสบเนิ่นนานจนชมจันทร์เองก็เก็บคำพูดไปคิด เริ่มคันยุบยิบที่หัวใจ

“อะ อือ”

“เป็นผมได้ไหมครับ” ภาคินยกมือจะเกลี่ยแก้มของอีกฝ่าย ชมจันทร์เบี่ยงหลบก่อนจะโวยวายดังลั่น

“ถอยห่างออกไปเลย!” ภาคินแอบมองเห็นใบหูแดงก่ำของอีกฝ่ายได้ทันก่อนที่คนตัวเล็กเดินผลุบหายเข้าไปในห้องน้ำ ชมจันทร์เม้มริมฝีปากแน่น มองใบหน้าตัวเองที่บิดเบี้ยวแถมยังแดงแปร๊ดจนตัวเองยังตกใจ.. นานแล้วที่เขาไม่ได้รู้สึกหวั่นไหวกับใครแบบนี้ บ้าน่า.. เขาจะไปหวั่นไหวกับเด็กหน้ามึนอย่างหมอนั่นได้ยังไง ดวงตากลมจ้องมองหน้าตัวเองหน้ากระจกอีกครั้ง ประโยคที่อีกฝ่ายบอกกับเขามันยังดังก้องในหูอยู่เลย

ไม่ ไม่ ไม่

เขาไม่ได้ชอบคนอายุน้อยกว่าสักหน่อย!

☾ 3 : อ่อยมาอ่อยกลับไม่โกง

เสียงนกหวีดแผดดังลั่นจนเขาที่กำลังนอนหลับสนิทสะดุ้งตื่น ลืมตาขึ้นมาในความมืด เขาลุกขึ้นขยี้ตา เดินตรงไปยังหน้าต่าง ก่อนจะมองลอดบานเกล็ดจากชั้นสามลงไปด้านล่าง พื้นสนามหญ้าหน้าหอพักเต็มไปด้วยกลุ่มคนเกือบร้อยกำลังยืนเข้าแถวรอฟังคำสั่งอะไรบางอย่าง ภาคินรู้สึกถึงแรงสัมผัสทางด้านหลังจึงไปมองคนตัวเล็กที่เดินลุกออกมาจากเตียง ดึงเขาให้กลับไปนอน

“ไปนอนเถอะ อย่าไปสนใจ ไอ้อินมันไม่กล้ามาเคาะห้องนี้หรอก”

“เขาทำอะไรกันน่ะครับ เด็กปีหนึ่งทั้งนั้นเลย”

“เออน่า ไปนอนเร็วคิน อย่าดื้อ”

“ก็ได้ครับ” เขาละจากหน้าต่างก่อนจะกลับไปนอนตามเดิม เก็บความสงสัยเอาไว้ในใจ นอนกลอกตามองเพดานอยู่ได้ไม่นานก็ผล็อยหลับ ชมจันทร์ลุกขึ้นมาจากเตียงชะโงกหน้ามองว่าเด็กหนุ่มหลับไปหรือยัง..

ชมจันทร์มองลอดจากหน้าต่าง อินทรีกำลังยืนคุมเชิงรุ่นน้องให้เข้าแถวเป็นระเบียบ ด้วยตำแหน่งประธานสโมสรนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ของชายหนุ่ม ยิ่งเสริมออร่าในการปกครองคนอย่างเห็นได้ชัด เขาหรี่ตามองเพื่อนร่วมหอพัก ก่อนจะถอนหายใจแผ่วเบา มันกลับมาอีกแล้วหรือ.. เขารู้สึกเบื่อหน่ายกับประเพณีของหอพักนี่เหลือเกิน

กรฤตมองเพื่อนสนิทที่กำลังอ้าปากหาวหวอดตลอดคาบเช้าก่อนจะใช้ศอกกระทุ้งไปยังแขนปรมะที่กำลังตั้งใจจดเลคเชอร์อาจารย์ เด็กหนุ่มทำเสียงจิ๊จ๊ะในลำคอก่อนจะผินหน้ามาหาเพื่อน ใบหน้ามีเครื่องหมายคำถามตัวเบ้อเริ่ม

“อะไรของมึง เดี๋ยวอาจารย์ควิซท้ายคาบ ตอบไม่ได้อย่ามาลอกกูนะไอ้โก้” ปรมะรำคาญเพื่อนตัวเองเสียจริง ต้องให้เขาคอยจ้ำจี้จ้ำไชอยู่ได้

“สัดเบย์ มึงดูไอ้คินดิ หน้าตาเหมือนคนอดหลับอดนอนเลยว่ะ”

“มันจะอดหลับอดนอนก็เรื่องของมัน ยังดีที่มันตื่นมาเรียนทัน ไม่สายเหมือนมึง” เขาค่อนขอดเพื่อนที่นั่งด้านข้าง กรฤตทำปากยู่ใส่ ทำหน้างอแงเหมือนเด็ก

“เอ้า ก็เมื่อคืนกูดูบอลถึงเกือบตีสองอะ ตื่นมาเรียนทันก็บุญแล้วโว้ย”

“มึงดูบอลหรือมึงดูอะไรของมึงหะ รอยเต็มคอเชียวนะ ไอ้เชี่ย!” ปรมะอยากจะเอาหัวมุดหนีเวลาเดินกับกรฤต เขาเตือนมันไปหลายรอบแล้วแต่ไม่เคยฟัง บอกแล้วไงว่าอย่าหักโหม!

“เห้ย จริงหรือวะ โอ๊ย ตายห่าละ” กรฤตคว้าหมับเอาที่ลำคอตัวเอง ก่อนจะควานหาโทรศัพท์มาเปิดส่องแทนกระจก เมื่อเห็นร่องรอยหลักฐานเป้นสีแดงจ้ำเขาก็รีบติดกระดุมจนถึงคออย่างรวดเร็ว

“กูของีบแปบนะพวกมึง” ภาคินพงกหัวขึ้นมานิดนึงก่อนจะฟุบต่อ

“สงสัยจะจัดหนักมาเหมือนกันล่ะสิท่า” เสียงปรมะดังแว่วเข้ามาในโสตประสาท ก่อนจะที่เขาจะปิดเปลือกตาไม่มีแรงจะโต้เถียงเพื่อนที่กำลังกวนประสาท ที่เขานอนไม่พอเพราะเสียงนกหวีดเป่าตลอดคืนต่างหากเล่า!

“เออ มึงเข้ารับน้องคณะไหมวะ”

“วันนี้รุ่นพี่ติดประชุมงานกับอาจารย์อะ น่าจะเลื่อนไปพรุ่งนี้เลย”

“เออ กูว่าจะถาม หอในมันมีรับน้องด้วยหรือวะ” ภาคินได้ยินก็อดไม่ได้ที่จะถาม เมื่อคืนเขาเห็นที่หอเหมือนทำกิจกรรมอะไรกันสักอย่าง

“เห็นเมียกูบ่นอยู่” กรฤตตอบก่อนจะเบ้หน้า นี่คงเป็นสาเหตุที่ทำให้ชยังกูรไม่ได้กลับมานอนที่คอนโดด้วยกันหลายวันแล้ว ทำเอาชายหนุ่มอารมณ์เสียไปหลายวัน “ไม่รู้จะซ้อมเชียร์อะไรนักหนา ให้เมียกูวิ่งทั้งคืน”

“เมียมึงอยู่หอไหนนะ”

“หอ2” กรฤตตอบ ก่อนจะถามกลับ “มึงอยู่หอไหน”

“หอ3”

“เสือกได้อยู่ห้องเดียวกับพี่ชานมอีก มึงนี่มัน..” กรฤตหมั่นไส้เพื่อนหน้าหล่อของตัวเองเสียจริง เขาเองต้องหลบๆซ่อนๆเวลาไปนอนที่หอของแฟนหนุ่ม เพราะชยังกูรสะดวกกับการอยู่หอในมากกว่า เขาเลยต้องเทียวไปเทียวมากับหอในของแฟนและคอนโดตัวเองเป็นประจำ “หมดเทอมนี้กูจะเอาเม่นมาอยู่คอนโดกูให้ได้”

“น่าสงสารพวกมึงจริงๆ” ปรมะส่ายหัว เขาฟังพวกมันคุยกันในระหว่างที่มือก็จดตามบนสไลด์ไปด้วย ส่วนเขานั้นขับรถไปกลับจากบ้าน บางวันที่มีงานถึงจะมาค้างที่คอนโดของกรฤต ส่วนแฟนสาวเขาอยู่หอในมหาวิทยาลัยเหมือนแฟนพวกมัน

“โก้ คิน เบย์ รุ่นพี่ให้เข้าไปโหวตในไลน์กลุ่มอะ อย่าลืมนะ” จอย หญิงสาวเพื่อนร่วมรุ่นผมซอยสั้นท่าทางทะมัดทะแมงหันหลังมาจากที่นั่งด้านหน้า กรฤตขมวดคิ้วทำหน้างง

“โหวตอะไรวะ”

“สถานที่ไปรับน้องมั้ง ไม่รู้ว่ะ” เธอส่งเสียงได้ไม่ดังนักเพราะอาจารย์กำลังสอนอยู่ ได้แต่เร่งเร้าให้เพื่อนรีบเข้าไปโหวต “รีบๆไปโหวต

เร็วเข้า”

“มึงเป็นประธานรุ่นจริงไหมเนี่ย” ปรมะหรี่ตาเอ่ยแซวเพื่อนก่อนที่หญิงสาวจะเบะปากใส่

“พูดมาก!”

ภาคินกำลังสะลึมสะลือเพราะความง่วง เขาฟุบหน้าลงกับโต๊ะเลคเชอร์ หูแทบจะปิดการรับรู้จากรอบด้านทั้งหมด แต่แรงสั่นสะเทือนในกระเป๋ากางเกงทำให้เด็กหนุ่มรู้สึกตัวเล็กน้อย เอื้อมมือไปล้วงโทรศัพท์ออกมา หน้าจอแจ้งเตือนข้อความเข้า เป็นเมลล์ทั่วไปและข้อความไลน์จากมัม และอีกข้อความเป็นของใครสักคนที่ชื่อแปลกตาไม่คุ้นเคย แต่เขากลับจำชื่อที่ตั้งเอาไว้ได้ขึ้นใจ ร่างสูงใหญ่ลุกพรวดก่อนจะกึ่งเดินกึ่งวิ่งออกไปนอกห้อง

พี่ชานม..

“โว๊ย ไอ้คิน ตกใจหมด” กรฤตหันไปด่าเพื่อนที่ลุกพรวดออกไปนอกห้อง ไม่ได้สนใจถามว่าภาคินกำลังจะไปไหน เขาเองก็เริ่มง่วงแล้วเหมือนกันถึงได้หามุมเหมาะเจาะแอบงีบหลับเหมือนคนอื่นบ้าง

Chanom : คิน เรียนเสร็จหรือยัง

Pakin_indy : ยังเลย มีอะไรหรือเปล่าครับ

Chanom : จะชวนไปกินข้าวตอนกลางวันอะ ไม่ว่างก็ไม่เป็นไรนะ

Pakin_indy : อื้อ ว่างสิครับ จะให้ไปเจอที่ไหนดี

Chanom : รอที่ใต้ตึกคณะนั่นแหละ

Pakin_indy : โอเคครับ ☺

ความง่วงจากการเรียนหายเป็นปลิดทิ้งเมื่อเห็นข้อความจากคนตัวเล็กที่ส่งมาเมื่อครู่ เขาอมยิ้มเหมือนคนบ้า อดใจไม่ไหวต้องออกมาเดินนอกห้อง มองหน้าจอที่สว่างวาบและดับไปซ้ำไปซ้ำมาหลายครั้ง ในตึกอาคารเรียนรวมเต็มไปด้วยนักศึกษาจากหลากหลายคณะ ส่วนมากปีหนึ่งจะเรียนที่ตึกเรียนรวมมากกว่าตึกคณะด้วยซ้ำ เขาเลยไม่ค่อยได้เจอคนตัวเล็กในช่วงกลางวันเท่าไหร่ นอกเสียจากจะไปที่ตึกคณะ

เขาเดินลงมาชั้นล่างของตึกเรียน แวะเข้าห้องน้ำและจะซื้อขนมกินเล่นเข้าไปฝากเพื่อนเสียหน่อย ช่วงสิบโมงเช้าเป็นเวลาเรียนที่ทรมานมาก ถ้าหากไม่มีอะไรตกถึงท้องพวกเขาคงง่วงตายจนเรียนไม่รู้เรื่องแน่ เด็กหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่สวมชุดนักศึกษาถูกระเบียบเป็นที่สนใจของบรรดานักศึกษาคนอื่นที่พบเห็น เขาไม่ได้สนใจอะไรมากเพราะกำลังคิดเมนูกลางวันจะพาชมจันทร์ไปกินอะไรดี

เขาเห็นแต่ละคนถือเศษกระดาษในมือแต่ไม่ได้คิดสนใจ เป็นเรื่องปกติที่จะมีรุ่นพี่แจกใบปลิวเพื่อชวนให้รุ่นน้องเข้ากิจกรรม

ชมรม หรือกิจกรรมอาสาของคณะต่างๆ เขาหยุดยืนอยู่ที่ป้ายขนาดใหญ่ มีข่าวสารมากมายแปะติดอยู่นับไม่ถ้วน บางอันยังหลงเหลือมาจากเทอมที่แล้ว ส่วนบางอันสภาพใหม่กริบเหมือนเพิ่งติดได้ไม่นาน

รูปที่ติดใหญ่ที่สุดเป็นกระดาษขาวดำ เป็นรูปผู้ชายเปลือยอกและเห็นชั้นในหมิ่นเหม่ ใบหน้าถูกตัดออกเห็นเพียงแค่ช่วงลำคอขาวสะอาด เบอร์โทรติดต่อ และชื่อไลน์ยังไม่เท่ากับเลขห้อง..

นี่มันเลขห้องเขาไม่ใช่หรือ!

มันคงเป้นใครไม่ได้นอกจากคนตัวเล็กที่อยู่ห้องเดียวกับเขา ภาคินคิดถึงคำพูดของชมจันทร์ที่เคยบอกเขาก็เลือดขึ้นหน้า ก่อนจะตั้งใจแกะกระดาษแต่ละใบออกอย่างใจเย็น ท่ามกลางสายตางุนงงของคนที่เดินผ่านไปมา เด็กหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่กำลังขยำก้อนกระดาษก่อนจะโยนทิ้งทีละแผ่น เขาพยายามสงบสติอารมณ์ก่อนจะหันไปมองคนมาใหม่

อินทรีเพิ่งลงจากตึกคณะวิศวะฯที่อยู่ไม่ไกลจากตึกเรียนรวมมากนัก เขาเดินตรงปรี่ไปโรงอาหารเพื่อกินข้าวก่อนจะเข้าเรียนช่วงบ่าย เดิมทีวันนี้ตารางเรียนของเขาไม่ได้มีวิชาสำคัญที่จะต้องเข้าอะไร เพราะมัวแต่วุ่นวายกับงานประเพณีหอในที่กำลังจะจัดขึ้นในอีกไม่กี่วัน นี้เขาเลยต้องเข้ามาทำงานที่คณะเสียหน่อย เขาเห็นแผ่นหลังของใคร บางคนกำลังยืนอยู่หน้าป้ายประกาศของโรงอาหาร สองขาพลันหยุด ยืนมองก่อนจะเข้าไปหา

“ทำอะไรน่ะ?”

“พี่อิน สวัสดีครับ”

“กระดาษเหี้ยอะไรเนี่ย เอาอีกแล้วหรือวะ” อินทรีเห็นก็ไม่ได้พูดอะไรมาก เขายืนช่วยภาคินแกะออกทีละแผ่นก่อนจะขย้ำทิ้งลงถังขยะ “เป็นไง ตกใจหรือเปล่า”

“นิดหน่อยครับ”

“ไอ้ชมมันซินแล้วมั้ง ตอนแรกที่โดนน่ะ หนักกว่านี้อีก” ชายหนุ่มหัวเราะ คราวแรกที่รู้จักกับชมจันทรีเพราะอีกฝ่ายเข้ามาอยู่หอในพร้อมกันกับเขา แม้จะอยู่คนละคณะแต่ดันอยู่ห้องตรงข้ามกันถึงได้เจอกันบ่อย เขาชอบแกล้งกระต่ายจอมพยศนั่น ช่างไม่รู้เลยว่าผู้ชายในหอพักตั้งฉายาแสบสันต์ให้เจ้าตัวเอาไว้มากมายแค่ไหน

“ทำไมถึงต้องทำขนาดนี้ด้วยล่ะครับ”

“ไม่รู้สิ นายไม่ถามมันล่ะ”

“ผม..” เขาอึกอัก แม้จะอยากรู้แค่ไหนแต่ก็ไม่อยากถาม “ผมอยากให้พี่ชานมบอกเองมากกว่า”

“มันปากแข็งจะตาย แถมยังดื้อชะมัด” อินทรีบ่นปาก เขาร็จักอีกฝ่ายาตั้งหลายปี ชมจันทร์ไม่ใช่คนที่จะเปิดใจให้ใครได้ง่ายๆ “ตอนนี้มันก็เหมือนตัวคนเดียว ยังไงพี่ก็ฝากดูแลมันหน่อยแล้วกัน”

“ครับพี่อิน”

“เออ ถ้ามึงไม่อยากให้มันตกเป็นขี้ปากชาวบ้านมากไปกว่านี้ ก็รีบๆทำอะไรสักอย่างก็แล้วกัน” ชายหนุ่มยกยิ้ม เขาไม่อยากจะเดาความสัมพันธ์ของสองคนนี้หรอกนะ แต่การที่ชมจันทร์เป้นห่วงใครสักคน แถมยังพาไปกินข้าว ก็คงจะมากกว่าการเป็นเพื่อนร่วมห้องธรรมดาล่ะมั้ง

“ผมต้องทำยังไงบ้างล่ะครับพี่อิน”

“อืม งั้นตอนเที่ยงคืนลงมาเจอกูที่หน้าหอพักก็แล้วกัน” อินทรีตบบ่าที่ไหล่ของรุ่นน้องก่อนจะเดินเข้าโรงอาหารไป ปล่อยให้เด็กหนุ่มยืนครุ่นคิดอีกสักพัก เขามองเศษกระดาษที่ขยำทิ้งไว้เมื่อครู่ก่อนจะตัดสินใจอะไรได้บ้างอย่าง..

กรฤตกับปรมะมองเพื่อนที่เดินเข้ามานั่งจดเลคเชอร์เงียบๆ ใบหน้าที่มักจะมีรอยยิ้มนุ่มนวลประดับเอาไว้เสมอบึ้งตึงขึ้นเล็กน้อย ไม่มีใครกล้าเอ่ยปากถามว่าเพื่อนสนิทเป็นอะไร ได้แต่ส่งสายตาพยักเพยิดให้กัน

หลังเลิกเรียนตอนสิบเอ็ดโมงครึ่ง ภาคินเตรียมเก็บของ เขาหงุดหงิดในใจแบบหาที่ระบายออกไม่ได้ เด็กหนุ่มรื้งเนคไทออกแล้วยัดใส่กระเป๋าเป้ พับเสื้อเชิ้ตแขนยาวเข้ามาถึงข้อศอก เขาเหน็บเส้นผมสีน้ำตาลทองที่เริ่มยาวเข้าข้างหู เผยให้เห็นจิลต่างหูที่เรียงติดสามอัน ลุคคุณชายผู้เรียบร้อยหายไปแล้ว กลิ่นอายดุดันแฝงแววดื้อรั้นกระจายอยู่รอบตัว กรฤตกับปรมะมองหน้ากันอีกรอบ ปกติแล้วคุณชายภาคินของพวกเขานั้น ไม่ค่อยจะแสดงท่าทีแบบนี้สักเท่าไหร่ นอกเสียจาก..

อารมณ์ไม่ดี..

ภาคินตั้งแต่เด็กเป็นคนเรียบร้อย นั่นคือภายนอกที่เขาแสดงให้คนอื่นเห็น เพราะอยู่กับแด๊ดมากกว่ามัม เขาจึงซึมซับความเกรี้ยวกราดของผู้เป็นบิดาอย่างเต็มที่ ถึงอย่างนั้นเขาก็สนิทสนมกับมัมผู้แสน

อ่อนหวานและเฉียบขาดเหมือนกัน เด็กหนุ่มจึงเลือกที่จะแสดงอารมณ์กับบุคคลแตกต่างกัน..

ใครดีมา ดีตอบ

ใครร้ายมา ร้ายกลับไปร้อยเท่า!

ชมจันทร์เดินลงมาจากตึกคณะก็กดไลน์หาภาคินทันที เมื่อครู่เขามัวแต่นั่งร่างแบบเสื้อผ้าจนลืมเวลาเลิกเรียน ส่งงานอาจารย์เสร็จก็ปาเข้าไปเที่ยงกว่าแล้ว ไม่รู้เจ้าเด็กเอ๋อจะยังรอเขาอยู่หรือเปล่าหรือหนีไปกินข้าวกับคนอื่นแล้ว ชายหนุ่มทิ้งตัวนั่งลงบนม้านั่ง ก้มหน้าพิมข้อความหาเด็กหนุ่มก่อนจะเหลือบเห็นปลายรองเท้าคัชชูสีเหลืองอ่อนเขามองไล่ขึ้นไปเป็นกระโปรงพลีทและเสื้อนักศึกษา หญิงสาวผมสั้นประบ่ากำลังยืนกอดอกมองเขาอยู่

ตายยากจริงๆ

“ไม่ไปกินข้าวหรือชม หรือมัวแต่ไลน์ตอบลูกค้าล่ะ ทำงานใช้ร่างกายเปลืองก็แบบนี้ล่ะนะ”

“ไม่ใช่ธุระกงการอะไรของเธอ สาระแน!” เขาพูดโดยไม่แสดงสีหน้าใดๆทั้งสิ้น แต่คนที่ได้ฟังคิ้วขมวดมุ่น

“ไอ้ชม! กล้าด่าฉันหรือ..” หล่อนยกยิ้ม หากมองภายนอกคงเหมือนคุยเรื่องทั่วไปตามประสาเพื่อนร่วมรุ่น แต่ชมจันทร์ไม่คิดอย่างนั้น รอยยิ้มจอมปลอมของอีกฝ่ายมันอาบยาพิษและทำร้ายเพื่อนไปไม่รู้เท่าไหร่ “อยากให้คนอื่นรู้อีกงั้นหรือ ว่านายอะ..ขายตัว อืม สกปรกเนอะ”

“สะอาดกว่าความคิดเธอก็แล้วกัน” แพรพรรณกำลังจะอ้าปากพ่นคำด่าอีกประโยค แต่เสียงที่ดังมาอีกทางดึงความสนใจไปเสียก่อน

“พี่ชานม?”

“**คิน/คิน**” ชมจันทร์หันไปมองคนมาใหม่ที่กำลังเดินเข้ามาใกล้ ดวงตาสีน้ำอ่อนคู่นั้นจับจ้องแต่เพียงเขา ชายหนุ่มรู้สึกอบอุ่นในใจเหมือนตัวเองกำลังได้รับความสำคัญ ภาคินแทบจะประคองเขาเดินในขณะที่แพรพรรณได้แต่มองภาพนั้นด้วยความตกใจ เด็กหนุ่มเพิ่งจะได้สังเกตว่ามีคนอื่นอยู่ด้วย เขาจึงหันไปสวัสดีพี่รหัสของตัวเอง

“คินสนิทกับพี่ชมหรือจ๊ะ พี่ไม่เห็นรู้เรื่องเลย”

“ครับ พี่เขาเป็นแฟนผม” ภาคินตอบแบบไม่คิดด้วยซ้ำ เขาโอบรอบเอวคอดของรุ่นพี่ ภาพตรงหน้าทำให้อีกฝ่ายผงะไปเล็กน้อยก่อนจะส่งยิ้มฝืนไปให้ “เดี๋ยวพี่ไลน์หานะ อาทิตย์หน้ามีนัดเลี้ยงสายรหัสจ้ะ”

“ครับพี่แพร” เขาตอบรุ่นพี่ก่อนจะหันมาหาแฟนหนุ่มที่ยืนจ้องหน้า ศีรษะของอีกฝ่ายอยู่แค่ช่วงไหล่เขาเท่านั้น เขาก้มลงถามเสียงเบา “หิวหรือยังครับ”

“อือ หิวแล้ว” ชมจันทร์เผลอเอาศีรษะพิงไหล่อีกฝ่ายเอาไว้ชั่วครู่ มือกำเสื้อนักศึกษาที่มีกลิ่นน้ำหอมเอาไว้แน่น “ไปกินข้าวกันเหอะ”

“ครับ” เขาดึงฝ่ามือขาวที่กำลังขยุ้มเสื้อนักศึกษามาจับเอาไว้ เป็นครั้งแรกที่เขาสอดฝ่ามือหนาเข้าหาอีกฝ่าย เด็กหนุ่มแอบลอบมองปฏิกิริยาของคนตัวเล็ก เมื่อไม่มีท่าทีต่อต้านอะไรถึงได้เริ่มออกเดินโดยรับกระเป๋าของอีกฝ่ายมาถือให้

ชมจันทร์มองฝ่ามือที่กุมเอาไว้แนบแน่น ก่อนจะเลื่อนมองแผ่นหลังกว้างของคนตรงหน้า เขาเคยมีแฟนมาก่อน คนที่คบหากับเขาหากไม่หวังเรื่องเงินก็เป็นแค่เรื่องเซ็กซ์ ไม่มีใครที่อยากจะจับมือถือแขนพาเขาไปกินข้าวเหมือนเด็กหน้าตายคนนี้หรอก เขายกมือที่ว่างทาบกับแผ่นอกของตัวเองรู้สึกว่าหัวใจในอกเต้นตุบตับอุ่นวาบไปหมด

“พี่ชานมอยากกินอะไร”

“ไม่รู้อะ ไปดูที่โรงอาหารไหม” เด็กหนุ่มชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะหันมาส่งยิ้มหวานให้ ภาคินไม่อยากให้คนตัวเล็กต้องไปเห็นภาพอะไรที่ทำให้เสียความรู้สึก

“พี่คงกินทุกร้านจนเบื่อแล้ว เราออกไปหาอะไรกินข้างนอกดีกว่าครับ”

“ก็ได้” เขาตอบอุบอิบ ก่อนที่เด็กหนุ่มจะหมุนตัวเดินไปอีกทาง “จะไปไหน”

“ไปเอารถ”

“...”

คนตัวเล็กมาหยุดอยู่ที่ใต้หอพักของตัวเอง ด้านล่างเป็นโซนจอดจักรยานกับรถมอเตอร์ไซค์ของนักศึกษา ส่วนรถยนต์นักศึกษาส่วนใหญ่มักจะเอาไปจอดที่อื่นกันมากกว่า เขาเห็นเด็กหนุ่มเข็นมอเตอร์ไซค์สีดำคันเบ้อเริ่มออกมา จริงอยู่ที่เขารู้ว่าอีกฝ่ายเป็นนักแข่งรถ แต่ไม่คิดว่าจะเอามาขับที่มหาวิทยาลัยนี่นา!

“ผมยังไม่ได้หาหมวกกันน็อคให้พี่เลย” ช่วงนี้เขาเอาบิ๊กไบค์รุ่นบีเอ็มดับเบิลยูอาร์ของปี 2017 มาใช้ ปกติเขาขับเองคนเดียวเคยให้คนอื่นซ้อนที่ไหน ส่วนคันนี้ก็เป็นหนึ่งในคอลเล็คชั่นที่เขาสะสมเอาไว้เท่านั้น โชคดีที่มันมีเบาะหลังสามารถนั่งซ้อนได้ ถ้าเป็นรุ่นอื่นที่เขาใช้ประจำคงให้ชมจันทร์ซ้อนไม่ได้แน่

“อือ จะตกไหมอะ”

“ไม่ตกหรอกน่า” เขาบอกก่อนจะหัวเราะขำ ส่งหมวกกันน็อคให้อีกฝ่ายเอาไปใส่ “กลัวหรือครับ”

“ไม่ชอบความเร็ว”

“มีแฟนเป็นไบคเกอร์ต้องซ้อนให้ชินนะครับ” ภาคินมองคนตัวเล็กที่ดูเก้กัง ก่อนจะยืนยันเสียงหนักแน่น “ผมสัญญาจะขับไม่เร็วนะ โอเคไหม”

“ก็ได้” ชายหนุ่มค่อยๆยกตัวขึ้นนั่ง มือขาวสอดเข้าที่เอวอีกฝ่ายอัตโนมัติ “ถ้าขับเร็วนะจะหยิกให้เนื้อเขียวเลย” ภาคินหัวเราะเสียงดังก่อนจะหยอกล้อด้วยการบิดคันเร่ง

“เกาะแน่นๆนะน้อง พี่จะซิ่ง”

“ไอ้บ้า ก็บอกว่าอย่าขับเร็วไง ว้ากกกกกกก!” เขาหลับตาปี๋สองมือโอบรัดคนตรงหน้ายิ่งกว่าโคอาล่าเกาะต้นไม้อีก แก้มขาวจัดเบียดกับแผ่นหลังแนบแน่น ภาคินรู้สึกจั๊กจี๋นิดหน่อยแต่ก็ยอมให้อีกฝ่ายกอดเขาแต่โดยดี.. ภาคินลดความเร็วไม่ให้อีกฝ่ายกลัว เขายกยิ้มไปตลอดทางก่อนจะโดนบิดจนหูแทบขาดในอีกสิบห้านาทีต่อมา

ชมจันทร์ทิ้งตัวลงบนที่นอนก่อนจะกลิ้งไปมา เขามองหมวกกันน็อคสีชมพูในถุงก่อนจะยิ้มเก้อ ภาคินพาเขาไปกินข้าวที่ร้านอาหารแถวมหาวิทยาลัย ก่อนจะแวะซื้อหมวกกันน็อคอันใหม่ให้เขา แทบไม่ต้องเลือกนานเด็กหนุ่มก็หยิบเอาไปจ่ายเงินให้ เขารับมาสวมก่อนจะถาม

“รู้ได้ไงว่าชอบสีนี้”

“ไม่รู้เลยยย” ภาคินลากเสียงยาวทำเอาคนตัวเล็กมองตาแทบถลน *“ทั้งสีผม ผ้าเช็ดตัว ที่คลุมอาบน้ำ ผ้าปูที่นอน เป็นสีชมพูทั้งหมดแล้วจะไม่ให้ผมรู้ได้ยังไงครับ”*

“อ้อ” เขาร้องได้แค่นั้นก็อมลมแก้มป่องไม่กล้าถามอะไรมากไปกว่านี้อีก

“ไม่อาบน้ำหรือครับ?” ภาคินเห็นรุ่นพี่กำลังนั่งเล่นอยู่บนเตียงเลยเอ่ยปากถาม คนตัวเล็กส่ายหัวดิก ในมือถือหมวกกันน็อคที่เขาเพิ่งซื้อให้เอาไว้

“ไปอาบก่อนเหอะ ไม่รีบอะ กำลังขี้เกียจ”

“อาบน้ำแล้วค่อยมานอนพักดีกว่าไหม” เขาเดินเข้าไปใกล้เข้าไปในอาณาเขตของกระต่ายดุ ชมจันทร์ไม่ได้ว่าอะไร เขาวางของเอาไว้บนหัวเตียงอย่างทะนุถนอมโดยไม่รู้ตัว

“ไม่นอน ต้องทำการบ้านต่อ” ชายหนุ่มหันไปมองจักรเย็บผ้าอันเล็ก กระดาษร่างแบบ กองผ้าที่จัดเรียงเอาไว้อีกมุมห้อง “นายจะอาบก็ไปอาบก่อนสิ”

“นึกว่าจะชวนไปอาบด้วยกันซะอีก” ภาคินตอบกลั้วเสียงหัวเราะ คนตัวเล็กถึงกับหน้าม้าน ตอบอะไรไม่ถูกเลย

“ทะลึ่ง!” เขาลุกขึ้นรั้งผ้าม่านกั้นเอาไว้ ก่อนจะทิ้งตัวมุดหน้ากับหมอน ส่งเสียงฮึดฮัดในลำคอ

ภาคินแอบลอบมองก่อนจะหัวเราะขำ เด็กหนุ่มตอบไลน์มัมในโทรศัพท์ก่อนจะลุกขึ้นเตรียมตัวไปอาบน้ำบ้าง ชมจันทร์เห็นเงาร่างสีดำที่ทะลุกับผ้าม่านกำลังลุกขึ้นเดินเข้าไปในห้องน้ำ เขาเกร็งขาจนขนลุกเมื่อเห็นอีกฝ่ายโผล่หน้าเข้ามาแนบส่องผ้าว่าเขาทำอะไรอยู่ ปกติเขาจะต้องเอาหมอนหรือไม่ก็ตุ๊กตาปาออกไป แต่คราวนี้เขากลับไม่ได้พูดอะไรออกไปสักอย่าง..

อ่อยมา อ่อยกลับไม่โกง!

คืนนี้ภาคินตื่นเพราะเสียงนกหวีดอีกรอบมันดังจนแม้แต่จะเอาหมอนข้างอุดหูก็ยังลอดเข้าไปจนได้ เขาเบิกตาโพลงในความมืด นึกถึงคำพูดของรุ่นพี่ที่นัดเจอตอนเที่ยงคืน เด็กหนุ่มลุกขึ้นนั่งในความมืด เอื้อมมือเปิดผ้าม่านส่องคนที่กำลังนอนหลับสนิท เขาลุกขึ้นเดินไปเปิดตู้เสื้อผ้า หยิบเสื้อหนากว่าชุดนอนสวมทับอีกชั้นก่อนจะเปิดประตูออกนอกห้องไป

++

ชายหนุ่มเอื้อมมือไปปิดนาฬิกาปลุกก่อนหยัดตัวขึ้นนั่งบนเตียง แหวกผ้าม่านที่กั้นเอาไว้ก่อนจะเห็นเรือนร่างสูงใหญ่สวมเพียงบ็อกเซอร์ติดตัวเอาไว้เท่านั้น ช่วงขาเรียวยาวเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อและขนหน้าแข้งยุบยับ ทำเขาที่กำลังง่วงซึมตื่นเต็มตาเมื่ออีกฝ่ายหมุนตัวมาหาเขา ในมือของภาคินกำลังถือนมกล่องรสช็อคโกแลต สายตาเขาดันไม่ได้อยู่ที่นมกล่องน่ะสิ!

“วันนี้พี่เรียนบ่ายไม่ใช่หรือครับ ตื่นเช้าจัง”

“อือ ตื่นมาทำงานอะ” เขาตอบ ก่อนจะขยี้ตาเชื่องช้า “ไปแต่งตัวให้เรียบร้อยไป”

“ใส่บ็อกเซอร์มันไม่เรียบร้อยหรือครับ” ภาคินหยิบไส้กรอกในเตาอบไมโครเวฟออกมาใส่จาน เสียดายที่หอในห้ามประกอบอาหาร

ไม่งั้นเขาจะได้แสดงฝีมือปลายจวักให้ชมจันทร์เห็นสักหน่อย “งั้นผมถอดออกแล้วใส่อย่างอื่นก็ได้”

“ไปถอดที่อื่นไป!”

“ผมก็ถอดในห้องนี่แหละครับ ไม่กล้าออกไปถอดนอกห้องหรอก”

“กวนตีนหรือไงภาคิน!”

“เปล่านะครับพี่ชานม”

“ห้ามใส่บ็อกเซอร์ตัวเดียวในห้องเข้าใจไหม”

“ก็ได้ครับ” เขารับคำ มองคนหน้าบึ้งอย่างไม่ค่อยเข้าใจเท่าไหร่ ชมจันทร์เบือนหน้าหนี ไม่รู้จะมองอีกฝ่ายตรงส่วนไหนดี ภาคินหุ่น

ดีมากจนเขายังนึกอึ้ง สัดส่วนความสูงและความกว้างของไหล่เป็นอะไรที่ดี.. ดีจนละสายตาแทบไม่ได้

เขาจะไม่บอกให้ดีใจหรอกนะ

เด็กหนุ่มรีบไปใส่กางเกงขาสั้นไม่กล้าแต่งตัวไม่เรียบร้อยอีก ผ้าม่านอีกฝั่งถูกรูดจนสุด เขามองคนตัวเล็กที่อยู่ในชุดนอนขาสั้นกับเสื้อกล้ามที่ไหล่ตกจนเห็นอะไรต่อมิอะไร คนที่ควรแต่งตัวให้เรียบร้อยน่ะ คือพี่ต่างหากเล่า!

เส้นผมสีชมพูคลอเคลียข้างแก้มถูกทัดกับใบหูขาวสะอาด เขามองช่วงลำคอขาวผ่องเรื่อยลงมายังแผงอกที่มียอดอกสีเชอร์รี่โผล่วับแวมออกมาจากเสื้อกล้าม เรียวขาขาวโผล่พ้นออกมาจากกางเกงขาสั้นทรงกว้าง ถ้าหากนั่งไม่ดีเขาคงเห็นไปถึงไหนต่อไหนแล้ว ภาคินลอบกลืนน้ำลายก่อนจะเบนสายตาไปมองทางอื่น

มันอันตราย อันตรายจริงๆ

“หันหน้าหนีทำไม”

“ปละเปล่า ผมหนีหรือ” เขาอึกอัก ไม่กล้าสบตากับคนตัวเล็กที่กำลังมองเขม็ง จะให้เขาตอบจริงๆหรือไง มีหวังโดนด่าเปิงพอดี

“อือ ถ้าไม่ชอบจะปิดผ้าม่านเหมือนเดิมก็ได้นะ”

“ไม่เป็นไร เปิดก็ดีครับ ดูโล่งดี” เขาตอบ เรื่องอะไรต้องปิดล่ะ!

“กินอะไรอะ กินด้วยดิ” ชมจันทร์มองไส้กรอกที่อีกฝ่ายถืออยู่ในมือ ตั้งแต่ภาคินมาอยู่ในห้องด้วย ของกินในตู้เย็นก็มีไม่ขาด ทำให้เขาอิ่มท้อง ไม่ต้องนั่งทำงานจนท้องกิ่วอีกต่อไป ถือว่าเป็นข้อดีก็แล้วกัน

“พี่ไปล้างหน้าล้างตาก่อน เดี๋ยวผมเวฟให้”

“อือ ขอบใจ” เขายกยิ้ม ก่อนจะคว้าผ้าเช็ดตัววิ่งเข้าห้องน้ำ ทันทีที่ได้ยินเสียงประตูห้องน้ำปิดภาคินถึงได้หมุนตัวไปเปิดตู้เย็นหยิบไส้กรอกที่เขาแวะไปซื้อมาจากซุปเปอร์มาร์เก็ตเตรียมเข้าไมโครเวฟ และเตรียมไข่ต้มกับนมสดวางไว้บนโต๊ะ เรียกได้ว่าชมจันทร์แทบไม่ต้องย่างกรายออกจากห้อง เขาก็จัดการเรื่องของกินให้ได้ทุกอย่าง

คนตัวเล็กเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อยก็นั่งลงกินไส้กรอก เสื้อยืดสีขาวหลวมโพรกลายไดโนเสาร์สีม่วง มันย้วยจนเขาอยากจะแอบเอาไปทิ้งเหลือเกิน มันร่นจนเห็นไปไหนถึงไหนแล้วพ่อคุณ!

“ไม่กินแล้วหรือ”

“ไม่แล้วครับ ผมอิ่มแล้ว ถ้าพี่จะเอาเพิ่มก็บอกนะ เดี๋ยวทำให้”

“โอ๊ะ มันหกอะ” ไส้กรอกจัมโบ้สอดไส้ชีสที่คนตัวเล็กกัดเข้าไปมีชีสสีขาวเยิ้มติดริมฝีปากสีสวย แถมกระเด็นเปื้อนแก้มจนเลอะเทอะไปหมด ชมจันทร์หัวเราะคิกก่อนจะอ้าปากงับต่อไม่สนใจชีสที่หยดแหมะลงแผงอกขาว และตามเรียวขายาว ดวงตากลมสีน้ำตาลคู่นั้นยั่วเย้าพิกล “คิน เช็ดให้หน่อยดิ” เด็กหนุ่มหยิบทิชชู่เช็ดรอยเลอะที่แก้ม ไล่ลงมาเรื่อยจนกระทั่งถึงขาอ่อน

ทำไมมันมาเลอะอะไรตรงนี้วะ!

ภาคินพยายามบังคับลมหายใจไม่ให้ปั่นป่วน เขาบรรจงเช็ดคราบเปื้อนแผ่วเบาก่อนจะเดินตัวปลิวออกไปทิ้งใส่ถังขยะที่อยู่หน้าประตูห้อง คนตัวเล็กเหลือบมองก่อนจะยกยิ้ม เรื่องอะไรเขาจะยอมโดนอ่อยอยู่ฝ่ายเดียว!

ครู่หนึ่งเขานึกในใจว่าตัวเองทำบ้าอะไรขึ้นมา ใบหน้าขาวจัดขึ้นสีแดงเรื่อ ผิวเนื้อที่โดนสัมผัสเมื่อครู่ร้อนผ่าวเหมือนมีไฟลามเลีย เขาเม้มริมฝีปากแน่นก่อนจะรีบจัดการเจ้าไส้กรอกเจ้าปัญหาให้หมด

จะกินให้หมดเลย!

เด็กหนุ่มไม่รั้งรออยู่ในห้องกับบรรยากาศกระอักกระอ่วนได้นานเขารีบอาบน้ำแต่งตัวเป็นชุดนักศึกษาวิ่งพรวดพราดออกมาจากห้อง เพื่อนอีกสองคนกำลังรออยู่ที่ห้องเรียน ดูเหมือนว่ารุ่นพี่จะเรียกพบแต่เช้า เขากินรองท้องมาจนอิ่มแล้วจึงไม่ได้แวะไปร้านสะดวกซื้อ เดินเข้าห้องไปนั่งโต๊ะเลคเชอร์ข้างเพื่อนอีกสองคน

ด้านหน้าห้องมีกลุ่มรุ่นพี่หน้าตาคุ้นเคยกำลังยืนถือไมโครโฟนพูดเรื่องอะไรสักอย่าง เมื่อคืนเขาได้นอนไปแค่ไม่กี่ชั่วโมง ทำให้ตอนนี้หนังตาเริ่มหนักอย่างห้ามไม่อยู่ กว่าจะจับใจความสำคัญได้ เพื่อนสนิทก็สะกิดหลังมาถามเสียก่อน

“มึงเลือกอะไรไปวะ”

“ที่จะจัดงานรับน้องอะนะ กูไม่ชอบเดินทางไกลๆอะ ขอแค่พัทยาก็พอ” เขาตอบ เมื่อวานในไลน์รุ่น รุ่นพี่ให้เลือกสถานที่ที่จะไปจัด

งานรับน้อง เขาเลยเลือกสถานที่เดินทางสะดวกและไม่ไกลจากกรุงเทพฯมาก

“กูอยากไปเชียงใหม่อะ”

“ขี้เกียจนั่งรถ ไอ้สัด” เขาบ่นอุบ

“หูย เชียงใหม่เจริญอย่างกับกรุงเทพฯนะมึง อะไรๆก็ขาวไปหมด”

“พูดดีๆนะไม่งั้นกูฟ้องเม่นจริงด้วย” เขาหรี่ตามองอย่างจับผิด ทำเอากรฤตหน้าซีดเผือดไปในทันที

“แฟนกูจ้างมึงมาจับผิดกูเท่าไหร่เนี่ย!” กรฤตปวดกบาลเหลือเกิน เขาพูดนิดพูดหน่อยมันก็จะเอาไปฟ้องแฟนเขาเสียหมด ไม่เห็นเขาเป็นเพื่อนเลยหรือไงหา! “ไอ้เบย์ช่วยกูด้วย”

“ไม่ช่วย กูกับไอ้คินอยู่สมาคมกลัวเมียเว้ย” ปรมะตอบก่อนจะยักคิ้ว

“พวกเชี่ย!” เด็กหนุ่มสบถก่อนจะทำหน้ามุ่ย เลือกหันไปตั้งใจฟังรุ่นพี่ที่กำลังยืนพูดไม่หยุดแทน

“น้องสามคนตรงนั้นมีใครสนใจอยากจะลงประกวดคัดเดือนของสาขาไหมคะ” เสียงจากไมโครโฟนและสายตาที่จ้องมาทำให้เขามองซ้ายมองขวา กรฤตเลิ่กลั่กมองโดยรอบก็ไม่มีผู้ชายที่นั่งติดกันสามคนนอกจากพวกเขา เด็กหนุ่มชี้นิ้วเข้าหาตัวเองทำหน้างุนงงเล็กน้อย รุ่นพี่พยักให้ ส่วนเขาส่ายหน้าวืด

“ไม่ครับ พวกผมไม่สนใจแข่งครับ”

“ในสามคนยังไงก็ส่งตัวแทนมาสักคนแล้วกัน” รุ่นพี่ยังไม่ยอมแพ้ง่ายๆ ทำเอากรฤตแทบจะปรี๊ดแตก

“คิน มึงไปดิคิน เดือนอะ มึงชนะอยู่แล้ว” เขาหันไปกระเซ้าเพื่อน ใบหน้าหล่อเหลาบิดเบี้ยวก่อนจะก่นด่าเขาอีกรอบ

“ไม่ กูไม่ไป มึงก็ไปเองดิวะ”

“กูไม่ว่างหรอก เลิกเรียนก็ต้องไปหาเม่นอะ” กรฤตหันไปหาเพื่อนอีกฝั่ง “เบย์.. มึงอะ”

“ไม่ๆ กูมีนัดกับแฟนทุกเย็น ไม่ว่างไปทำกิจกรรมอะไรทั้งนั้น” เด็กหนุ่มส่ายหน้าวืด ชะโงกไปมองเพื่อนที่ดีกรีร้อนแรงที่สุดในกลุ่ม “เหลือมึงแล้วคิน”

“อ่านปากกูนะ ไม่!” ภาคินรู้สึกรำคาญจนแทบทนไม่ไหว เขาง่วงและเขาอยากนอน!

“ถ้ามึงลงคือมึงก็ได้อะ หน้าตาหล่อเหลาเอาการขนาดนี้ หรูหราหมาเห่าสัดๆ”

“ไม่ต้องมาชม กูรู้ตัวอยู่แล้วถึงความหล่อระดับพระกาฬ”

“เห้อ แม่ง หล่อนะ แต่ไม่ค่อยเต็มว่ะ” กรฤตบึนปากใส่เพื่อนก่อนจะตะโกนไปยังข้างหน้า “พี่ครับ พวกผมไม่มีใครพร้อมเลย” กรฤตเอ่ยหน้าจ๋อย จะให้ใครในสามคนนี้ออกไปก็ขายหน้าสาขาทั้งนั้น ยกเว้นไอ้คินที่หน้าตาดีระดับดารา แต่อย่าให้มันพูดเลย ใครจะฟังมันพูดรู้เรื่องวะครับ!

สุดท้ายในเมื่อไม่มีใครยอมเข้ามาแข่งคัดเลือกเดือนสาขาสักคน รุ่นพี่ก็เลยจับพวกเขาทั้งสามคนไปแข่งซะเลย ให้มันได้อย่างนี้สิถุ้ย!

“พวกพี่ทีมโคตรใจร้าย ให้พวกเราสามคนไปแข่งขันเดือนเอาไปแข่งตลกกูว่ายังมีสิทธิ์ได้มากกว่า” ปรมะบ่นกระปอดกระแปด

เขาไม่ชอบกิจกรรมที่ต้องเอนเตอร์เทนคนดูอะไรแบบนั้น เขาชอบเล่นดนตรีและทำงานเบื้องหลังมากกว่า

“เห้ย ทำเป็นเล่นไป ผู้หญิงเขาชอบผู้ชายเฮฮา คุยเก่ง อารมณ์ขัน พวกเรานี่แหละตัวท็อปของรุ่น” กรฤตเอ่ยติดตลกก่อนจะหัวเราะคิกคัก

“พูดอะไรก็เกรงใจแฟนมึงมั่งนะ เขาจะคิดยังไงถ้ามึงต้องไปแสดงละครลิง เขาน่าจะอายนะ”ภาคินลุกขึ้นยืนเต็มความสูง เหลือบมองเพื่อนที่กลอกตาใส่

“ไม่เคยชื่นชมกูเลยนะมึงเนี่ย แล้วไง แฟนมึงว่าไงป่ะล่ะ”

“ไม่อ่ะ พี่ชานมเขาไม่สนใจอะไรแบบนี้อยู่แล้ว” ภาคินเดินนำออกนอกห้องเรียน เขาเหลืองมองนาฬิกา ป่านนี้ชมจันทร์คงกลับห้องไปแล้ว เพราะมัวแต่นั่งฟังรุ่นพี่ทำให้เขาไม่ได้กลับห้องพร้อมคนตัวเล็ก

“คบคนแก่กว่าโคตรเจ๋งเลย กูอะชอบคนโตกว่า เป็นผู้ใหญ่พึ่งพาได้อะมึง” กรฤตเอ่ยเสียงดัง ก่อนจะสะดุ้งเฮือกเมื่อเห็นคนตัวเล็กกำลังยืนกอดอกอยู่หน้าห้อง อิฉิบหาย เมียกูมาอยู่ตรงนี้ได้ไงวะ!

“อ่อ เป็นอย่างนี้เอง มึงชอบคบคนโตกว่าก็ไม่บอก” ชยังกูรมองเขม็ง

“มะ เม่นจ๋า”

“คืนนี้มึงไม่ต้องมานอนที่ห้องกูเลยนะ ไอ้แฟนเฮงซวย” พูดเสร็จก็กึ่งเดินกึ่งวิ่งออกไปทันที จนกรฤตได้แต่ร้องชิบหายซ้ำไปซ้ำมาอยู่ในใจ เขาหันไปถลึงตาใส่เพื่อนที่ปากมาก อันที่จริงใครจะคิดว่าแฟนจะมาดักรอหน้าห้องวะ! เซอไพรส์ทีไรเขาโดนตลอด!

“คืนนี้กูจะไปนอนหอมึงบ้าง ไอ้เวร”

“แล้วแต่มึงละกัน” ภาคินไหวไหล่ เขาไม่ได้ว่าอะไรหากเพื่อนจะมานอนด้วย ดีซะอีก เขาจะได้หาเรื่องไปนอนเตียงของคนข้างๆ ได้ ภาคินกำลังจะกดไลน์หาแฟนที่ทำงานส่งอาจารย์อยู่ห้อง.. อีกฝ่ายกดอ่านก่อนจะคอลไลน์จะเด้งขึ้นมายังหน้าจอ เขากดรับ เสียงในสายดูตะกุกตะกักแปลกๆ

“อื้อ คิน โอ๊ย ปล่อยกูนะมึง

”

“พี่ชานม พี่อยู่ที่ไหนเนี่ย” เขาได้ยินเสียงของคนตัวเล็กไม่ชัดหนัก เหมือนดังมาจากที่ไกลๆ

“คืนนี้ไม่ต้องกลับมาห้องนะ ไปนอนที่อื่น! ทำไมต้องมัดกูด้วยเนี่ย!” เสียงโวยวายทำให้เขาใจคอไม่ดีเอาเสียเลย เสียงตึงตังเหมือนของหล่นนั่นก็ด้วย เขาเริ่มขึ้นเสียงดังจนเพื่อนที่ยืนอยู่ด้านข้างมองด้วยความตกใจ เผลอกำโทรศัพท์แน่นจนเจ็บมือไปหมด

“พี่ชานม เฮ้ ใครทำอะไรพี่วะ ฮัลโหล!” สายตัดไปแล้ว พร้อมกับหน้าจอที่ดับวูบ เขามองหน้ากรฤตก่อนจะวิ่งกลับไปยังหอพัก เพื่อนที่กำลังยืนอึ้งก็เลยวิ่งตามไปด้วย กรฤตก็ไม่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นแต่ถ้ามีเรื่องคอขาดบาดตายอะไร เขาก็พร้อมจะลุยอยู่แล้ว ยังไงคืนนี้เมียก็ไม่ให้เข้าห้อง เอาเป็นว่าคืนนี้เขาจะเกาะมันเป็นผีชัตเตอร์เลยคอยดู!

ภาคินผลักประตูเข้าไปในห้องด้านในแต่ไม่มีใครอยู่สักคน มีเพียงผ้าที่กำลังเย็บค้างเอาไว้ เขามองโทรศัพท์ของแฟนหนุ่มที่วางทิ้งไว้บนเตียง มันยังมีสัมผัสอุ่นราวกับเพิ่งใช้ได้ไม่นาน กรฤตกวาดสายตามองไปรอบห้อง รู้สึกถึงความผิดปกติของเพื่อนสนิทเขาก็เริ่มขนลุกซู่ ก้มลงเก็บเศษกระดาษสีขาวที่หล่นอยู่ตรงพื้น มันเป็นรูปของรุ่นพี่คณะไม่ผิดแน่

“มึง.. รูปพี่ชานมหรือเปล่าวะ”

“ไหน?” เขาคว้าเศษกระดาษมาดูก่อนจะคิ้วขมวดแน่น หรือเพราะกระดาษที่เขาเจอเมื่อวันก่อน.. เขาจำได้ว่าตัวเองเก็บไปทิ้งหมด

แล้วนี่นา “นี่มัน...” กระดาษตรงหน้าเขียนด้วยลายมือยึกยือ แปะรูปของคนตัวเล็กที่กำลังถอดเสื้อนอน ดูแล้วเหมือนแอบถ่ายจากระยะไกล ข้อความใต้ภาพทำเอาเขาปรี๊ดแตก ไอความโกรธปะทุขึ้นมาในอก มือหนาเผลอขยำกระดาษเป็นก้อนกลม ดวงตาเริ่มร้อนผ่าว เขาท่องประโยคนั้นในใจไปมา

‘ประเพณีหอชายประจำปี2562 ของรางวัล : ชานม ปี4’

☾ 4 : เห็นงานเป็นลม เห็น(ชา)นมสู้ตาย

ลมเย็นในช่วงกลางดึกปะทะแผ่นหลังจนหนาวเยือกไปหมด กรฤตยกมือขึ้นลูบท่อนแขนนอกร่มผ้าแผ่วเบา นึกประท้วงเพื่อนในใจ ไม่รู้ว่าทำไมเพื่อนถึงได้ลากออกมาตอนกลางคืนแบบนี้ เที่ยงคืนกว่าแล้วไฟระหว่างทางเดินหอพักเริ่มปิดจนบรรยากาศรอบด้านมืดสนิท ชวนให้วังเวงขนลุกขนพอง ในมือของภาคินมีไฟฉาย เขาเห็นเจ้าตัวกางกระดาษอะไรบางอย่างสลับกับดูโทรศัพท์มือถือ เด็กหนุ่มเดินเข้าไปประชิดก่อนจะชะโงกหน้าดูว่าเพื่อนตัวเองกำลังทำอะไรอยู่

“มึงทำอะไรของมึงเนี่ย”

“มึงรู้จักประเพณีของเด็กหอในไหมวะ” ใบหน้าหล่อเหลาเงยขึ้นมามองสบ ดวงตาของเด็กหนุ่มมีแววกังวลอย่างเห็นได้ชัด

“ไม่อะ แต่เม่นน่าจะรู้นะ กูเห็นมันกลับดึกมาหลายวันละ” กรฤตยกแขนขึ้นกอดลำตัว เพราะอากาศตอนกลางคืนเริ่มเย็นมากขึ้นเรื่อยๆ “มีอะไรหรือเปล่าวะ” เขามองภาคินที่กำลังคิ้วขมวดมุ่นก่อนจะได้ยินเสียงเอะอะพูดคุยเสียงดังมาจากอีกทาง อีกสิบนาทีต่อมาสนามหญ้าหน้าหอพักกลับเต็มไปด้วยเด็กปีหนึ่งของหอหนึ่ง หอสอง และหอสาม อย่างที่อินทรีบอกกับเขา กิจกรรมที่จัดขึ้นทุกปีของหอชายมันกำลังจะเริ่มขึ้น..

“คืนนี้มึงช่วยกูหน่อยก็แล้วกัน”

“เดี๋ยวก่อน.. คนมาจากไหนเยอะแยะวะมึง เชี่ย! กูเริ่มกลัวแล้วนะ” กรฤตไม่รู้มาก่อนว่าจะมีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นไม่งั้นเขาคงใส่เสื้อผ้ามารัดกุมกว่านี้ ดูสภาพเสื้อยืดกางเกงสามส่วนกับรองเท้าแตะแล้ว ทำไมมันไม่บอกเขาก่อนวะ

“มึงตามกูมาก็แล้วกัน เผื่อจะเจอเมียมึงด้วย”

“เม่นอะนะ” เขาเงยหน้ามองเพื่อน เห็นมันพยักหน้าเขาก็ขมวดคิ้วแน่น มันเกี่ยวอะไรกับแฟนเขาด้วยล่ะนั่น

“เงียบๆแล้วตามกูมา” เขาไม่ได้ตอบอะไรกรฤตนอกเสียจากเดินนำมันไปรวมกลุ่มกับคนอื่น บางคนเขาก็จำได้ว่าเป็นเพื่อนคณะอื่นที่เรียนวิชาเดียวกัน ดูเหมือนว่าทุกคนจะเตรียมพร้อมกันมาก ภาคินมองชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ที่กำลังเดินเข้ามาเชื่องช้า อินทรีอยู่ในชุดวอร์มและในมือนกหวีดสีแดงที่เขาคุ้นตา

“เด็กปีหนึ่งของปีนี้คงจะทราบกันดีอยู่แล้ว ว่าหอชายของเรามีประเพณีที่สืบทอดกันมาจากรุ่นพี่ ในฐานะที่ปีนี้หอสามเป็นเจ้าภาพ ใครได้ธงรุ่นก่อนเป็นผู้ชนะ ของรางวัลกำลังรออยู่ ขอให้ทุกคนโชคดี!” อินทรีแผดเสียงดังลั่นก่อนจะตามด้วยเสียงโห่ร้องของเด็กปีหนึ่ง รุ่นพี่ให้ทุกคนรับแผนที่คนละหนึ่งแผ่นพร้อมกระดาษคำใบ้ และพวกเขาจะต้องหาธงรุ่นให้ได้ก่อนเด็กหออื่น กรฤตเบิกตาโพลงมองแผนที่แล้วต้องอ้าปากค้าง กฎกติกามีทั้งหมดประมาณสิบข้อ สิ่งที่ยากคือมันเป็นช่วงตอนกลางคืนนี่แหละ!

“เชี่ย! เกมแรลลี่ฉบับเด็กหอในถูกปะ”

“มึงต้องช่วยกู ไม่งั้นพี่ชานมต้องแย่แน่” เขามองอินทรีที่กำลังยกยิ้ม แอบนึกโกรธรุ่นพี่อยู่ในใจ เขาได้แต่หวังว่าพี่ชานมจะไม่เป็นอะไร..

“เออ รีบไปดิไอ้สัด” เขาตีไหล่เพื่อนก่อนจะวิ่งไปคว้าจักรยานพลางมองแผ่นที่ที่มีตัวอักษรยึกยือในมือไปด้วย มหาวิทยาลัยเนื้อที่เกือบพันไร่ กว่าจะเสร็จคงจะเช้าพอดี เยี่ยม เยี่ยมไปเลย! พรุ่งนี้เขาจะได้หาเรื่องหยุดเรียนซะเลย..

“มึงปั่นจักรยานดิ กูปั่นไม่แข็ง”

“เออ มาเร็ว” ภาคินกระโดดขึ้นจักรยานที่จอดอยู่ใต้หอ ก่อนจะให้เพื่อนที่ซ้อนข้างหลังช่วยบอกทาง เขาเองก็เพิ่งเข้าเรียนได้ไม่นาน เส้นทางที่คุ้นเคยก็มีแค่หอพักกับตึกคณะเท่านั้น “บอกทางกูด้วย”

“เดี๋ยวมึงเลี้ยวซ้ายก่อน เขาบอกให้เลี้ยวซ้ายไปคณะเกษตรอะ”

“เออแม่ง ตัวมึงหนักชิบหาย”

“พูดมาก กูหุ่นดีจะตายห่า” กรฤตขยี้ตาก่อนจะมองแผนที่ ดูทิศอีกรอบ เขาลืมไปหมดแล้วนะ ไอ้วิชาลูกเสือที่ต้องดูเข็มทิศให้เป็นน่ะ เพราะฉะนั้นทิศไหนเป็นทิศไหนอย่าได้หวัง เขามั่ว!

“พวกเด็กคณะอื่นโคตรจริงจังอะ พี่ชานมดังขนาดนั้น มีใครไม่อยากได้มั่งวะ”

“เงียบไปเลยมึง” ยิ่งพูดถึงคนตัวเล็กเขาก็ยิ่งอารมณ์เสีย เข้าไปใหญ่ ไม่รู้อินทรีทำแบบนี้ต้องการอะไรกันแน่ อยากให้เขาอาละวาดหรือยังไง!

“เห้ยๆ ชะลอหน่อย กูเห็นเขาเข้าไปทางนั้นกัน สงสัยจะทางลัดว่ะ”

“เออ กำลังขับตามไป”

“แม่งเอ้ย นี่มันป่าหรือไงมีแต่ต้นไม้เต็มไปหมด”

กึก กึก กึก

“ถ้ายางแตกสงสัยต้องเดิน”

“ไอ้สัด ไข่กูเนี่ยจะแตกก่อน แม่งกระแทกไปไหนวะ!” กรฤตตัวสั่นหงึกหงักขยับขึ้นลงไปตามแรง ภาคินก็แรงเยอะปั่นจนรถปลิววืด

แซงคันอื่นไปไม่รู้เท่าไหร่ เขาหยิบไฟฉายออกมาจากกระเป๋าเพื่อน ส่องไปรอบทางมีแต่ป่าทั้งนั้น แถมบรรยากาศยังวังเวง คนอื่นที่เข้าแข่งขันก็ไม่มีใครสนใจกันเท่าไหร่ ถ้าเขาหลงอยู่ในนี้คงได้ร้องไห้โชว์แน่

“อดทนหน่อยดิวะ”

“หมดงานนี้ต้องพากูไปเลี้ยงหมูกะทะเลย”

“มึงจะแดกหมูแดกหมาก็ได้ทั้งนั้นแล้วตอนนี้ อะ ทางขรุขระอีกแล้วมึงจับแน่นๆนะ” เขาตะโกนบอกเพื่อน จักรยานแม่บ้านคันเก่งมาได้ขนาดนี้ก็บุญแล้ว สภาพทางเป็นดินแถมยังมีหินผุดขึ้นมาตลอดทาง

กึก

กึก

กึก

“โอ๊ยยย ไข่ๆๆๆ”

“แหกปากอยู่ได้ ไอ้ห่า!” เขาหันไปตวาดเพื่อนที่ร้องโวยวายเสียงดัง

“กูเจ็บไข่อะ ไข่กูบอบบาง” เสียงสะอื้นของเพื่อนทำเอาเขาหลุดหัวเราะ โคตรสำาออยเลยไอ้คุณชายโก้เอ๊ย! “คิน มึง ไม่รู้สึกอะไรเลยหรือวะ”

“ไม่อะ กูใส่กระจับ” เขาบอกตามตรง เพราะอินทรีบอกเขาเอาไว้ตั้งแต่แรก เหมือนเกมที่จัดขึ้นอินทรีบอกใบ้เขาเอาไว้ทุกอย่างแล้ว.. เขาที่ปฏิเสธไปตั้งแต่ตอนแรกก็ต้องเข้าร่วมเพราะมีชมจันทร์เป็นเดิมพัน

“แล้วทำไมไม่บอกกู๊!”

“กูก็ไม่คิดว่ามันจะขนาดนี้ว่ะเพื่อน กูขอโทษ”

“ถ้าไข่กูพังใครรับผิดชอบ โฮ!”

“เดี๋ยวกูอธิบายให้เม่นฟังเอง เลิกร้องได้แล้ว”

“ฮือๆๆๆ ไอ้เพื่อนชั่ว!” เขากรีดร้องหน้าดำหน้าแดง กำเสื้อเพื่อนเอาไว้แน่นก่อนที่จักรยานจะแล่นผ่านจุดอันตราย โอ้โห เขานึกว่าจะตายอยู่แล้ว ไอ้บ้าเอ๊ย!

รอบด้านมีแต่ป่ากับความมืดมิด บรรยากาศชวนขนหัวลุกไม่น้อย กณฤตช่วยส่องไฟฉายถึงพอเห็นทางข้างหน้าอยู่บ้าง มันเป็นเป็นป่าทึบที่อยู่ในพื้นที่ของมหาวิทยาลัย เป็นพื้นที่ของคณะเกษตรฯในการปลูกพันธ์ไม้เพาะพันธ์พืช ติดกันจะเป็นคณะสัตว์แพทย์ฯ เขาเองก็

ไม่สันทัดเพียงแต่เคยพูดคุยกับชยังกูรเรื่องคณะอื่นอยู่บ้าง เขาเลยพอจำได้ว่าแต่ละคณะตั้งอยู่ตรงไหน

“ข้างในมันขี่เข้าไปไม่ได้แล้ว แม่งต้องเข้าไปทางลัด”

“กูจะขี่”

“ไอ้คิน! มึงจะบ้าหรือ!” เขาขยุ้มเสื้อมันเอาไว้แน่น ทางตรงหน้าเป็นพื้นดินขรุขระที่มีหินเต็มไปหมด เขาหลับตาปี๋ อยากจะด่าเพื่อนวันละหลายสิบรอบ! “เขาลงเดินกันมึงไม่เห็นหรือไง”

ไข่กู!

กึก

กึก

กึก

กึก!

“ไอ้คิ๊นนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนน” เขาอ้าปากค้าง เหมือนรถจักรยานกำลังเหินขึ้นอากาศ แน่ล่ะ.. เพราะทางตรงหน้าเป็นหนองน้ำขนาดไม่กว้างมากนัก ที่ทุกคนลงเดินเพราะมีแผ่นไม้กระดานเชื่อมเอาไว้สำหรับเดินข้าม ส่วนเพื่อนเขาน่ะหรือ ขี่ข้ามเป็น ET เลยนะมึง!

โอ้ววววว เขาบินได้!

ตึง!

ความเจ็บปวดรวดร้าวหลังจากจักรยานแล่นลงพื้นสู่อีกฝั่งอย่างสมภาคภูมิแลกมาด้วยกับอาการหน้าเขียวหน้าดำของเขา เขากระเด้งออกจากเบาะหลังก่อนจะเซถลาไปเกาะต้นไม้ข้างทางเอาไว้

สองขาหนีบเข้าหากัน รู้สึกเหมือนถูกอะไรกระแทกแล้วเจ็บจนจุกไปหมด โอ๊ย เจ็บ!

“ถ้ากูเป็นหมันนะ กูจะฆ่ามึง!”

“ชาตินี้ยังไงก็ไม่มีปัญญาไปทำใครท้องได้ละ มึงจะกลัวอะไร”

“เออว่ะ” เขานึกเห็นด้วยกับมัน ก่อนจะคิดได้ว่ามันหลอกด่าหน่อยแน่! “ยังไงสมรรถภาพทางเพศกูจะลดไม่ได้ เข้าใจไหม กูกำลังอยู่ในวัยกลัดมัน ฮอร์โมนวัยว้าวุ่นอะมึงเข้าใจไหม”

“เร็วๆรีบขึ้น เราต้องไปถึงก่อนคนอื่น”

“เออ กูกางแผนที่แปบ” เขาล้วงกระดาษออกมาจากกระเป๋ากางเกง ดีนะ ที่เขายังมีสติ ไม่อย่างนั้นคงได้ฉีราดกางเกงไปแล้ว แต่

เดี๋ยวนะทำไมเป้ามันเปียกๆ

ชัดเลย...

เยี่ยว-แตก!

“อะไรของมึงอีกเนี่ยไอ้โก้”

“กู กู เออ เดี๋ยวมึงขี่ตรงไปผ่านคณะเกษตรฯตรงแยกนี้เข้าทางลัดตรงคณะสัตวแพทย์ฯน่าจะทันไปเอาคำใบ้” เขาขึ้นซ้อนเรียบร้อยไม่ปริปากอีกเลย มีแต่ภาคินที่นึกสงสัยอยู่คนเดียวพร้อมกับบ่นอุบอิบไปตลอดทาง

“หมาในมอฉี่เรี่ยราดไปหมด มึงไม่ได้กลิ่นหรือวะ”

“....”

เออ หมาที่มึงว่าน่ะ กูเอง!

“นั่งดีๆอย่ายุกยิกดิวะ”

กรฤตฮึดฮัดในลำคอแต่ก็ให้ความช่วยเหลือเพื่อนเป็นอย่างดี ทำไงได้ในเมื่อเขาตบปากรับคำมาเอง จะทำตัวติดกับมันทั้งคืนเป็นผีซัตเตอร์เลยคอยดู!

“คนอื่นเขาเดินกันหมดแล้ว มึงก็ยังปั่นจักรยาน ตรงนี้มันปั่นได้ที่ไหน”

“กูจะขี่เบาๆ ไม่ให้มึงปวดไข่อีก” เขาพูดก่อนจะกลั้วขำ อยากจะให้ชยังกูรมาเห็นสภาพตัวเองแฟนตอนนี้ซะจริง ไอ้โก้มันเหมาะเป็นตัวโจ๊กของกลุ่มขนาดไหน

“กูไม่เชื่อ!” เขาแผดเสียง พร้อมกับรู้สึกได้ว่าแรงปั่นถี่มากขึ้นเรื่อยๆ “ช้าๆหน่อยก็ได้ มึงจะรีบปั่นไปหาแม่มึงหรือ”

“กูไปหาเมียว่ะ”

“ถุ้ยยยย!” เขาเบะปากใส่มันลับหลัง กล้าพูดเต็มปากเต็มคำเชียวนะมึง! “รอบนี้กูไม่เหินฟ้านะไอ้คิน กูบอกให้ช้าหน่อย มึงจะไปแข่งตูเดอฟองค์หรือ!”

“กูเบรกแล้ว แต่มันไม่หยุด!” เด็กหนุ่มกำเบรกจนแน่น แต่รถยังเคลื่อนตัวไปข้างหน้าด้วยความเร็วเพราะทางลาด เขาหันไปบอกเพื่อน “สงสัยจะเบรกแตกว่ะ”

“เออดีๆ ไข่กูไม่แตก แต่เบรคแตกแทน มึงว่าอะไรนะ ขอใหม่อีกรอบ” เขาเอามือแคะหู พยายามตั้งใจฟังเสียงเพื่อนที่พูดฝ่าเสียงลมออกมา หวังว่าหูเขาจะไม่ฝาดนะ..

“เบรคแตก”

“ไอ้เวรรรรรรรรรรรรรรรรรรร” เขาหลับตาปี๋ไม่กล้ามองทางข้างหน้าว่าเป็นอะไร พ่อแก้วแม่แก้วช่วยลูกช้างด้วย! ภาคินพยายามหักหลบเพราะทางข้างหน้าคือแปลงผักขนาดใหญ่ แค่บิดแฮนด์เพียงนิดเดียวรถก็ทะยานพุ่งเข้ากองสูงพะเนินสีดำทะมึนในความมืด

ฟุบบบบบบบ!

“ไอ้โก้ มึงตายหรือยัง”

“อัง อูอังอยู่(ยัง กูยังอยู่)” กรฤตถูกเหวี่ยงกระแทกเข้ากับกองฟางสูงลิบลิ่ว เขาไม่ได้รู้จักเจ็บอะไรนอกจากเวียนหัวเล็กน้อยจนแทบเดินไม่ตรง “เอี่ย แอ่ง อะไออะ (เชี่ย แม่ง อะไรวะ)” เขาคายอะไรบางอย่าง

ที่คาเต็มปาก มันทั้งแข็งทั้งเค็มทิ่มเนื้อตัวเขาจนแสบไปหมด อื้อหึม ฟางเต็มปากเลย..

“ต้องเดินแล้วล่ะ”

“ก็กูบอกมึงตั้งนานแล้ว” เขาเถียง คว้าไฟฉายจากในมือเพื่อนมาส่องหารองเท้าแตะที่ลอยละลิ่วไปไหนแล้วก็ไม่รู้ “ช้างดาวกูหายเลย”

“ตีนเปล่าจะไวกว่านะ” ภาคินแทบจะสำลึกกับสภาพเพื่อนตัวเองตอนนี้ เส้นผมหยักศกของกรฤตยุ่งเหยิงยิ่งกว่ารังนก เสื้อยืดเต็มไปรอยด่างดำ แถมแข้งขายังเปื้อนดินเต็มไปหมด มันยืนด่าเขาตาแดงก่ำ

“กูจะฟ้องเมียกูคอยดูนะฮือๆ” เขาบ่นยืดยาว ตะโกนจนดังสุดเส้นเสียง กู้ร้องให้ทุกคนเข้าใจความยากลำบากของเขา “เม่นจ๋า คิดถึงเม่นเหลือเกิน ที่รัก”

“โก้? มาทำอะไรที่นี่เนี่ย” ไฟฉายส่องเข้าที่หน้าของกรฤต เขาหยัดตัวยืนขึ้น หรี่ตามองคนตรงหน้า เมื่อเห็นคนตัวเล็กหน้าตาคุ้นเคยเขาก็สะอึ้นไห้

“พูดถึงเมีย เมียก็มา รู้ไหมจ๊ะ ว่าตัวเองอายุยืนขนาดไหน”

“กูถามว่ามึงมาทำอะไรที่นี่ ก็ให้กลับไปนอนคอนโดแล้วไง?” ชยังกูรมองทั้งแฟนตัวเองและภาคินที่ยืนตัวเลอะเทอะอยู่ริมแปลงของคณะเกษตรฯ พวกเขาเพิ่งมาถึงตามคำใบ้ที่ประธานหอให้มา ไม่คิดว่าจะมีคนมาถึงก่อนด้วยซ้ำ แถมคนนั้นยังเป็นแฟนตัวเองอีกต่างหาก

“มีปัญหานิดหน่อยจ้ะ”

“โก้ กลับไปเหอะ ที่นี่ไม่ใช่ที่วิ่งเล่นของมึงนะ” ชยังกูรถอนหายใจ เขามองสภาพแฟนตัวเองแล้วปลงตก ใจนึงก็นึกขำ อีกใจก็อดจะอายไม่ได้ เพื่อนเขาในหอสองก็ตามมากันเพียบ เขาไม่รู้จะพูดยังไงเลย

“ทำไมเมียจ๋าพูดแบบนี้อะ”

“กูพูดจริงๆ” ชยังกูรเอ่ยซ้ำ “มึงไม่ใช่เด็กหอในด้วยซ้ำ มึงกลับไปนอนพักเหอะ” เขาก็แค่เป็นห่วงคนรักเท่านั้น ไม่ได้จะพูดให้กรฤตรู้สึกแย่อะไรทั้งนั้น

“....”

“ไปเหอะเม่น ไม่ใช่เวลามาทักทายคนรู้จักนะเว้ย” เด็กหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งที่เดินมากับชยังกูรตบไหล่ ก่อนจะชวนให้ไปต่อ เสียงหัวเราะเริ่มดังขึ้นเรื่อยๆเพราะหอสองเกาะกุมมาเป็นก้อนมากกว่าเด็กหออื่น “กูอยากได้พี่ชานมฉิบหาย จะขาวเหมือนในคลิปไหมวะ”

“มึงกล้า?” ภาคินโผล่พรวดเข้าไปกระชากคอเสื้อคนพูด ทำเอากลุ่มคนที่ยืนเกาะกุมแตกกระจายลุกพรือพร้อมจะเข้ามายำภาคินทันที

ถ้าหากมีปัญหา

“เหี้ย อะไรของมึงเนี่ย”

“คิน ใจเย็น” ชยังกูรเข้าไปห้ามได้ทัน เขาดันเพื่อนของแฟนให้ออกห่างจากเพื่อนที่หอ เขารู้ว่าชมจันทร์เป็นแฟนของอีกฝ่าย ไม่รู้เพราะเหตุผลอะไรถึงเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น เขาแค่ไม่อยากเห็นคนรู้จักต้องมาทะเลาะกัน “พอเหอะอาร์ม รีบไปได้แล้ว”

“กูขอนะคิน” ชยังกูร้องขอ ก่อนจะรีบพาเพื่อนเดินหลบไปอีกทาง

“....” ภาคินไม่ได้พูดอะไร เขาหันไปหาเพื่อนที่กำลังนิ่งอึ้ง “เจอเมียแล้วนิ่งเป็นพระพุทธรูปเลยนะมึง เป็นไงล่ะ”

“เม่นไม่สนใจกูเลย เม่นต้องมีกิ๊กแน่ๆ เขากูยาวไหมเพื่อน” มันหันมาพูดติดตลกใส่เขา แต่แววตาไม่ได้ตลกไปด้วยเลย

“คิดเองเออเองเก่งนะมึงเนี่ย”

“กูว่าต้องใช่ เม่นไม่เคยห่างเหินกับกูแบบนี้ ต้องมีคนยุแยงเมียกูแน่ๆ เมียไม่เคยไล่กูเหมือนหมูเหมือนหมาแบบนี้เลยนะเว้ย” ภาคินมองสภาพเพื่อนแล้วก็บึนปาก ถ้าเขาเป็นเม่น เขาก็คงจะไล่มันไปอาบน้ำอยู่เหมือนกัน เหม็นฉิบหาย!

“ตัวมึงเหม็นจะตายห่า เป็นกูก็ไล่วะ”

“เหม็นที่ไหน ตัวกูไม่ได้เหม็นขนาดนั้นเสียหน่อย” กรฤตยกรักแร้ขึ้นดม “กลิ่นเหมือนขี้แบบนี้ ไม่ใช่กลิ่นตัวกู!”

“แล้วมันกลิ่นอะไรล่ะ”

“มันมาจากทางนั้นอะ” กรฤตชี้ ก่อนจะเสียบเท้าเข้ากับรองเท้าแตะ เดินนำเพื่อนไปข้อข้องใจ “ตรงนี้มันเป็นบ่อหมักปุ๋ยคอกหรือเปล่า

วะ”

“ปุ่ยคอกหรือวะ”

“อือ ที่เขาเอาพวกขี้วัวขี้ควายมาหมักอะ โอ้โห คอกมันอยู่ตรงนั้นไง” กรฤตเดินเข้าไปใกล้ก็ต้องชะงัก เพราะกลิ่นมันแรงจริงๆ เพราะไม่มีแสงไฟเขาเลยไม่เห็นว่าตรงนี้มีคอกวัวอยู่ด้วย ถัดออกไปเป็นคอกไม้สานที่มีควายตัวดำมะเมื่อม เขาไม่กล้าเดินเข้าไปใกล้มากกว่านั้น เพราะสวมเท้าแตะจะลื่นเอาได้

“เมื่อกี๊มึงบอกว่าบ่ออะไรนะ บ่อหมักปุ่ยคอก?” ภาคินหันไปถามเพื่อนสนิท ในหัวเขานึกอะไรสนุกๆได้หลายอย่างเลยล่ะ

“เออ ทำไมวะ”

“งั้นมึงมาช่วยกูที..”

++

ภายในห้องพักที่เปิดแอร์เย็นจัด ชายหนุ่มนั่งไขว่ห้างอยู่บนเก้าอี้ไม้หน้าโทรทัศน์โดยมีชายหนุ่มอีกคนที่กำลังนั่งจิบเบียร์เย็นฉ่ำมองหน้าจอโทรศัพท์ด้วยความสนุกสนาน ชมจันทร์หรี่ตามองเพื่อนที่ยกยิ้มน่าหมั่นไส้ มองนาฬิกาก็ปาเข้าไปตีสองแล้ว แต่ยังไม่เห็นภาคินจะกลับมา ไม่ใช่เพราะอินทรีอยากจะวางแผนบ้าบอเอาเขาไปเป็นรางวัลในการแข่งขันชิงธงรุ่นของประเพณีเด็กหอ เขาคงไม่มานั่งกระวนกระวายใจแบบนี้!

“ง่วงก็ไปนอน แฟนมึงยังกลับเข้ามาง่ายๆหรอก”

“ไอ้อิน มึงนี่มันหาเรื่องจริงๆ” เขาหันไปขึงตาใส่เพื่อนที่กำลังยกยิ้ม ไม่ใช่เพราะมันหรือไงเขาถึงได้ต้องมาติดแหง็กอยู่ในห้องกับมันสองคน!

“ก็มึงไม่ยอมปล่อยแฟนมาเข้าเชียร์หอ” ชายหนุ่มหัวเราะ เรื่องที่เขาเอาชานมมาเป็นรางวัลก็แค่แผนล่อเด็กปีหนึ่งให้เข้าร่วมกิจกรรมก็เท่านั้น “พวกประธานหออื่นมันยังเห็นด้วยเลย ปีนี้มีเด็กเข้าร่วมเยอะมากกว่าทุกปีจริงๆ”

“กูไม่เห็นจะมีประโยชน์อะไรที่จะต้องเข้า” มองอินทรีที่เถียงข้างๆคูๆเขาก็อดหมั่นไส้ไม่ได้ “มึงมันบ้าอำนาจ”

“จะให้แฟนมึงใช้สิทธิ์แฟนรองประธานหอพักไม่ได้นะครับคุณชมจันทร์” อินทรีหัวเราะเมื่อเห็นสายตาเกรี้ยวกราดของกระต่ายดุ “กูถูกใจแฟนมึงมาก อยากได้มาช่วยงานจริงๆ เลยให้เด็กมันลองทำอะไรสนุกๆหน่อย” อยากลองทดสอบเด็กมันก็ทั่นน แถมเขาก็ยังช่วยใบ้ไปตั้งเยอะ ยังไงคนที่จะเข้ามาที่นี่ได้ก็มีแค่แฟนของชมจันทร์เท่านั้นนั่นแหละ เขาเตี๊ยมกับเพื่อนที่เฝ้าอยู่ตามจุดต่างๆหมดแล้ว

“อย่าให้เลือดตกยางออกก็แล้วกัน!” เขาขมวดคิ้วแน่น เผลอยกเล็บขึ้นมากัด ไม่รู้ทำไมถึงได้กังวลขนาดนี้ แต่คิดถึงเด็กหน้ามึนอย่างภาคินคงเอาตัวรอดได้อยู่แล้ว.. คิดได้แค่นั้นเขาก็รู้สึกสบายใจมากขึ้น..

นิ้วเรียวยาวกดพิมข้อความใต้รูปก่อนจะอัพลงในอินสตราแกรม มันเป็นรูปหมวกกันน็อคสีชมพูที่ใครบางคนซื้อไว้ให้ ชมจันทร์เห็นแล้วก็อมยิ้ม เห็นทีไรก็ต้องนึกเด็กหน้าตายที่ชอบเข้ามาวุ่นวายทุกทีสิน่า..

กลับมาได้แล้ว..

เหงื่อเม็ดเป้งเริ่มผุดขึ้นตามกรอบหน้าของเด็กหนุ่ม เขาถือถุงที่มีความหนักหลายกิโลพาดกับไหล่ก่อนจะเดินเนิบช้าไปตามแนวพงหญ้าที่เลียบกับทางเดินลัดของคณะสัตวแพทย์ฯ จ้องมองกลุ่มเป้าหมายที่กำลังเดินลัดเลาะเข้าไปในตึกเรียน ซึ่งดูเหมือนจะมีรุ่นพี่กำลังรอเพื่อให้เข้าร่วมกิจกรรมอยู่ เด็กหนุ่มมองแฟนตัวเองที่กำลังคุยหยอกล้อกับเพื่อนในกลุ่ม มีเล่นหัวเอามือพาดไหล่แสดงท่าทีสนิทสนมอย่างเห็นได้ชัด ส่วนเขาน่ะหรือ.. แค่เดินด้วยกันโดนตัวนิดหน่อยยังไม่ได้เลย.. กรฤตยิ้มหึก่อนจะล้วงถุงพลาสติกขึ้นมาถือไว้แน่น..

“หน้ามึงโรคจิตมากอะโก้”

“จริงหรือวะ แล้วแบบนี้ดูหล่อหรือยัง” กรฤตแตะหน้าซ้ายขวา เขาซีเรียสหรือความสวยความงามเป็นพิเศษ ต่อให้กลิ่นตัวตอนนี้เขาจะเต็มไปด้วยขี้ควายขนาดไหน.. แต่ยังไงก็ต้องหล่อไว้ก่อน!

“หล่อแล้วๆ แค่มึงหุบยิ้มลงนิดนึง มึงจะหล่อมากเลยเพื่อน” เขาหลบอยู่ตรงพุ่มไม้ไม่ไกลจากที่อีกฝ่ายอยู่มากนัก “โอเคๆ ไอ้พวกหอสองมันมาละ” ภาคินเห็นเพื่อนมีความมุ่งมั่นกับการแข่งมากกว่าตัวเขาเองเสียอีก คนอย่างมันไม่ยอมเสียเมียให้ใครจริงๆ “ส่วนหอหนึ่งไม่ต้องไปยุ่งกับมันมาก บอสลับมันเยอะ กูขี้เกียจกลับไปจัดการ” เขาได้ฟังมาจากอินทรีตั้งแต่วันที่รุ่นพี่เรียกเขาเข้าไปคุยวันนั้น.. ทำให้เขารู้ว่าในมหาวิทยาลัยเอง ก็มีหลายกลุ่มที่คานอำนาจกันอยู่

“กูลงมือได้เลยใช่ปะ กูขอเล็งก่อน”

“เดี๋ยวๆ จุดอันนี้ก่อน”

“มึงพกมาด้วย?”

“พี่อินบอกกูให้เอามา บอกมันจะให้ช่วยกูครึกครื้น” เขาชูถุงที่มีประทัดอยู่เต็มไปหมดให้เพื่อนดู อีกฝ่ายมองตาถลน ละล่ำละลักตอบเขาด้วยความตกใจ

“ครึกครื้นแน่ เพราะโดนยำตีนไง!” อีกฝ่านมีเป็นสิบคน ส่วนเขามีกับมันแค่สองคน คงจะรอดหรอกนะ!

“แล้วไอ้ถุงขี้ควายมึงนี่ไม่เรียกตีนเลยใช่ไหม กูบอกแล้วไงจะทำการใหญ่ใจต้องนิ่ง”

“กูลืม กูขอโทษ..” กรฤตย่อตัวลงมองอุปกรณ์ที่ภาคินกำลังตระเตรียม นี่เขาจะต้องมาจุดประทัดตอนตีสามจริงๆหรือวะเนี่ย! คนตัวสูงจุดด้วยไฟแช็คก่อนจะปาไปสุดแรง เขากะระยะว่ามันต้องหล่นอยู่ไม่ใกล้จากพวกหอสองแน่

ปุ้ง

ปุ้ง

ปุ้ง!

“มึงจะยืนมองให้ได้อะไร ปาไปเลย” เขาสะกิดเพื่อนที่กำลังอ้าปากตกใจ มันขว้างถุงพลาสติกที่มัดแน่นออกไปกลางวงที่เพิ่งแตกฮือออกไป ถุงพลาสติกที่อัดลมจนโป่งพองเมื่อกระทบพื้นมันก็แตกโพละกระจายเต็มพื้น เต็มตัวคนทีอยู่แถวนั้นไปหมด.. กรฤตลอบอมยิ้ม ดีนะที่เขาใช้มือตักใส่อยู่หลายถุงจนกับกลิ่นชินไปแล้ว..

“เชี่ย รุ่นพี่แม่งเล่นแรงว่ะ” เขาเห็นไอ้หน้าปลาดุกมันร้องโวยวายลั่น ก่อนจะยกขาหนีเป็นพัลวันเมื่อเห็นถุงขี้ควายของพวกเขา “อะไรวะเนี่ย โคตรเหม็นเลย!”

“กลิ่นมันเหมือนขี้เลยอะ” ชยังกูรเอามือลูบเส้นผมตัวเอง

เขาหวาดระแวงมากว่าจะมีอะไรหล่นใส่หัวเขาอีกหรือเปล่า ตอนนี้ทุกคนมีท่าทีพะอืดพะอมมาก แทบจะวิ่งไปอ้วกกันอยู่แล้ว..

“โคตรจี้ว่ะ”

“แฟนมึงหน้าตาเหมือนทนไม่ไหวแล้ว”

“เออดิ เดี๋ยวเม่นก็ซิน” ถ้าได้ลองดมนานๆเหมือนเขา..

ภาคินลอบมองก่อนจะจัดสินใจจัดการอีกยกคราวนี้เขามั่นใจได้แล้วว่าจะไม่มีใครก่อกวนพวกเขาได้อีก!

ปุ้ง

ปุ้ง

ปุ้ง!

“คิน ไอ้เหี้ย เมียกูอาบขี้ควายแล้ว! พอก่อน”

“กูไม่หยุด จนกว่าพวกมันจะออกไปจากตรงนี้ และกูจะเป็นคนเดียวที่ได้คำใบ้!”

“ไอ้เชี่ย โหดเกิน!” เขายกมือขึ้นปิดจมูกแน่น ทั้งควันของประทัดและกลิ่นของขี้ควายมันทำเขาทั้งแสบตาและแสบจมูกไปหมด “มึงก็รีบเข้าไปเอาสิ!” เขาเองก็จะพาแฟนตัวเองกลับแล้ว กิจกรรมรับน้องบ้าบออะไร ทำคนตายได้เลยนะ เหม็นขี้ควายชะมัด!

ภาคินใช้จังหวะที่คนกำลังชุลมุนวิ่งผ่านฝูงคนเข้าไปในตึก เขาเห็นรุ่นพี่กำลังยืนรอรับรุ่นน้อง แต่ละคนสีหน้าดูตกใจเพราะสภาพแต่ละ

คนที่กำลังตรงมาทางนี้เละเทะจนดูไม่ได้ เขาไม่พูดอะไรนอกจากคว้าซองกระดาษออกมาแกะตรงหน้าอ่านทวนไปมาจนจำขึ้นใจก่อนจะฉีกเศษกระดาษทิ้งอยู่ตรงนั้น ในซองกระดาษยังมีกุญแจอยู่อีกหนึ่งดอก

‘วนซ้ายจากคณะสัตวแพทย์ฯ ตรงไปยังทิศตะวันออก/0412’

“ไอ้คิน โอเคปะ”

“เออ เดี๋ยวกูจะไปละ มึงจะไปกับกูหรือว่าจะไปกับเม่น” เขาเดินลงมาสบทบกับเพื่อนที่ยืนรออยู่ด้านล่าง ดูเหมือนจะมีหลายคนที่ถอดใจกลับออกไปแล้วเพราะระเบิดขี้ควายของพวกเขา

“พาเมียไปอาบน้ำก่อน ไม่ไหวว่ะ” กรฤตเห็นสภาพแฟนตัวเองแล้วก็สงสาร เขาลืมไปเลยว่าเมื่อครู่งอนจนหน้าดำหน้าแดงขนาดไหน

“งั้นกูกับมึงแยกกันตรงนี้” เขามองสภาพเพื่อนที่ยังพอดูได้ “ได้เรื่องยังไงก็โทรบอกกูด้วย”

“เออ ขอบใจมึง เพื่อน” เขาหลบฝูงคนที่กำลังอออยู่หน้าตึก ไฟทุกดวงเปิดสว่างก่อนที่ทุกคนจะแตกฮือกระจายออกไปเมื่อเห็นเศษซากก้อนสีดำเหนียวที่หล่นกระจายตามพื้น เขาเห็นกรฤตกำลังยื้อยุดอยู่กับคนรักก่อนที่คนตัวเล็กจะยอมโอนอ่อน เขาเดินตามคำใบ้ที่ได้รับมาตลอดทางเดินในคำใบ้มีไฟติดอยู่ประปรายเหมือนเตรียมเอาไว้อยู่แล้ว เขาเดินสวนกับเด็กหอหนึ่งที่วิ่งไปมา ก่อนจะมาหยุดอยู่หน้าตึก

นี่มันไม่ใช่ด้านหลังของหอพักเขาหรอกหรือ!

ภาคินเริ่มสงสัยมากขึ้น เขาเดินขึ้นไปยังชั้นสี่ที่เขาได้รับคำใบ้มา ดูเหมือนจะยังไม่มีใครมาถึง หรือว่าเขาจะเป็นคนแรก? เด็กหนุ่มหยุดยืนอยู่ที่หน้าประตูห้อง0412 ก่อนจะไขกุญแจที่ได้มาเปิดเข้าไป แอร์เย็นจัดปะทะเข้าที่ใบหน้า ในความมืดเขาเห็นใครบางคนกำลังนอนหลับสนิทอยู่บนเตียง..

พี่ชานม!

“พี่ชานม พี่โอเคนะ พี่เป็นยังไงบ้าง?” เขาแทบจะวิ่งถลาเข้าไปหาคนตัวเล็กทันที

“อือ คิน เสร็จแล้วหรือ” ชายหนุ่มงัวเงียลุกขึ้นนั่ง เขาขยี้ตาก่อนจะมองสภาพเด็กหนุ่มตรงหน้า “ไปทำอะไรมาทำไมเหม็นขนาดนี้ ไปอาบน้ำเลยนะ!”

“กลับห้องเราดีกว่าครับ”

“ไม่ได้หรอก คงต้องพรุ่งนี้เช้า” จะให้เขาออกไปเดินเพ่นพล่านข้างนอกตอนนี้ เดี๋ยวก็มีเรื่องวุ่นวายไม่จบไม่สิ้น “นายเข้าไปใช้ห้องน้ำไป นี่ห้องไอ้อิน มันไม่ว่าหรอก” เขาลุกขึ้นดันตัวอีกฝ่ายให้เข้าไป กลิ่นมันแรงมากจนเขาเริ่มจะเวียนหัวแล้วนะ

“ก็ได้ครับ” เด็กหนุ่มรับผ้าขนหนูมาถือไว้ในมือ ก่อนจะรีบวิ่งเข้าห้องน้ำไป ชมจันทร์ถอนหายใจเฮือกใหญ่ นึกว่าอินทรีจะเล่นงานเจ้าเด็กเอ๋อหนักกว่านี้ซะแล้ว เขากดพิมรัวลงในไลน์

‘เจอคินแล้ว’

‘โอเค ใช้ห้องตามสบายนะ’

‘ไอ้!’

เขาอยากจะสบถด่ามันเหลือเกิน ไม่ใช่เพราะอินทรีหรือไงถึงได้มีแต่เรื่องวุ่น ลำพังเรื่องของเขาก็ชวนให้ปวดหัวจะแย่อยู่แล้ว ยังจะต้องมาเล่นเกมอะไรบ้าๆนี่อีก.. อันที่จริงประเพณีที่อีกฝ่ายกล่าวอ้างมันก็แค่เกมไว้แกล้งน้องดีๆนี่แหละ เขาถึงไม่อยากให้ภาคินเข้าไปยุ่งไง.. พอคิดว่าตัวเองยอมเป็นเหยื่อล่อ ยอมให้อินทรีสร้างเรื่องว่าเขาถูกทำร้าย ไม่ใช่เพราะในใจลึกๆอยากจะรู้ปฏิกิริยาของภาคินหรือไงกัน

บ้าน่า.. ระหว่างเขากับเจ้าเด็กนี่มันก็แค่เรื่องขำๆเท่านั้น!

“พี่ชานม”

“อะไร? เสร็จแล้วก็มานอนสิ”

“พี่ไม่เป็นอะไรแน่นะ มีใครทำอะไรพี่หรือเปล่า” ภาคินอยู่ในชุดเสื้อยืดกับกางเกงบอล ที่เขาขอยืมอินทรีมาให้ ดีที่สองคนขนาดตัวไม่ต่างกันมากเลยพอใส่ด้วยกันได้

“ไม่มี” เขาไม่อยากจะบอกเพราะเดี๋ยวเจ้าเด็กตัวโตจะงี่เง่าและหาเรื่องมาต่อรองเขาจนได้ “ไม่มีอะไรอย่างที่นายคิดหรอกนะ มานอนได้แล้ว” น้ำเสียงช่วงประโยคท้ายแหบพร่าเล็กน้อย ไม่รู้ทำไมเขาถึงรู้สึกบรรยากาศมันกระอักกระอ่วนชอบกล เขาสอดตัวเองเข้าไปในด้านใน

ของเตียง ปล่อยให้เด็กหนุ่มนั่งลงอีกฝั่ง จะว่าไปเราก็ไม่เคยนอนเตียงเดียวกันเลยนี่นะ..

“ผมเป็นห่วงพี่มากเลยนะ”

“อือ รู้แล้ว ขอบใจนะ”

“ผมไม่ยอมให้ใครทำร้ายพี่ได้ทั้งนั้น”

“อื้อ ไม่มีใครทำอะไรฉันได้ทั้งนั้นแหละ” เขาได้ยินน้ำเสียงของเด็กหนุ่มก็ใจอ่อนยวบ เผลอยกมือลูบกลุ่มผมของอีกฝ่ายจนได้ “จะนอนได้หรือยัง หื้ม?”

“ไม่อะ ผมยังไม่สบายใจ”

“อะไรอีก”

“พี่อินบอกว่าผมต้องหาธงรุ่นให้เจอ คนที่ได้ธงรุ่นจะเป็นคนชนะ” เด็กหนุ่มฉายแวววตามุ่งมั่น “ผมจะต้องเป็นคนชนะ” เขารู้ว่าภาคินยึดติดกับเขามากแต่.. เขาบอกว่าไม่เป็นไรก็ไม่เป็นไรไง! เขาอยู่ตรงนี้แล้ว ทำไมถึงไปสนใจธงได้อีก

“นอนก่อน พรุ่งนี้ค่อยหาไง” เขาง่วงแล้วนะ!

“ผมขอหาก่อน.. มันต้องอยู่ในห้องนี้แหละ” เด็กหนุ่มมองซ้ายมองขวา เขากำลังจะลุกเดินเปิดไฟเผื่อจะได้ลองหาในห้องนี้ดู แต่แรงดึงที่เตียงทำเอาเขาเสียหลักเซล้มทับคนตัวเล็ก “พี่..พี่ชานม”

“ก็บอกว่าค่อยหาพรุ่งนี้ไง” ชมจันทร์ไม่อยากเสียเวลามากไปกว่านี้ เขาอยากนอนจะแย่ “เดี๋ยวช่วยหา มันเป็นยังไงล่ะ ไอ้ธงของนาย”

“พี่อินบอกว่ามันสีแดง อืม สีแดง..” เสียงเขาหายไปในลำคอ เมื่อแสงจันทร์สาดเข้ามาทางหน้าต่าง เขาเพิ่งเห็นว่าคนตัวเล็กสวมเสื้อยืดตัวยาวหลวมโพรก ส่วนด้านล่างมีแพนตี้ตัวเล็กน่ารักติดอยู่ตัวเดียว อืม.. เขาเห็นว่ามันเป็นซีทรูด้วย “สีแดงแบบนี้เลยครับ” เขากลืนน้ำลายลงคอกับภาพตรงหน้า ชมจันทร์ชะงักเล็กน้อยเมื่อเห็นว่าผ้าห่มหลุดปลิวไปไหนต่อไหน.. ดวงตากลมสีน้ำตาลเข้มสั่นระริก

“อยากได้ก็มาถอดไปสิ”

☾ 5 : แพนตี้สีแดงร้อนแรงดั่งไฟเยอร์

“อยากได้ก็มาถอดไปสิ”

“ได้หรือครับ”

“อือ พูดจริงๆ คิดว่าฉันล้อเล่นหรือไง” ดวงตากลมสีน้ำตาลเข้มหรี่มอง ฝ่ามือของเขาเลื่อนไปยังแผงอกแน่นหนั่นของอีกฝ่าย “มัวรออะไรอยู่ล่ะ?”

“ผม ผม ผมไม่กล้า” ภาคินนิ่งอึ้ง ก่อนจะหมุนตัวหันหลังให้ “ผมนอนดีกว่า” ชมจันทร์มองเด็กหนุ่มที่หันหลังนอนก้นโด่งใส่ เขาเบิกตาโพลง ตกใจกับปฏิกิริยาอีกฝ่าย

เดี๋ยวนะ นายกล้าปฏิเสธฉันได้ไง!

เขาทิ้งตัวลงด้านหลัง สอดมือเรียวที่เอวสอบของเด็กหนุ่ม ริมฝีปากจิ้มลิ้มคลอเคลียอยู่แถวใบหูของภาคินที่กำลังหลับตาปี๋ ชมจันทร์แอบถลึงตาใส่.. เห็น

เขาเป็นผีหรือไง ไอ้เด็กคนนี้!

“คิน.. เราไม่เคยนอนเตียงเดียวกันเลยนะ ไหนนายบอกว่าเราเป็นแฟนกันไง”

“ก็ใช่ พี่เป็นแฟนผม..” เขาหมุนตัวกลับไปประจันหน้ากับคนตัวเล็กที่กำลังนอนพลิกตัวหันมาหาเขา เขานึกเกลียดเสื้อที่อีกฝ่ายใส่ตอนนี้เหลือเกิน มันหลวมเสียจนเห็นไปถึงไหนต่อไหน ทั้งยอดอกสีอ่อนเรื่อยลงไปยังหน้าท้องเรียบเนียน.. ความรู้สึกร้อนผ่าวแล่นลามทั่วทั้งใบหน้า เขาเม้มปากแน่น “เพราะพี่เป็นแฟนผม ผมถึงต้องทะนุถนอม”

“ไม่ใช่ว่าทำไม่เป็นหรือไง?”

“ก็..ด้วย” เขาตอบอึกอัก ไม่กล้ามองคนตัวเล็กที่กำลังยิ้มหวานให้ เขาต้องฝันไปแน่ๆ ชมจันทร์ไม่มีทางหยอกเย้าเขาด้วยสายตาและน้ำเสียงเชิญชวนแบบนี้เด็ดขาด

“สอนให้เอาไหม?”

“พี่จะสอนผม?” ภาคินถามเสียงดัง เขานึกว่าตัวเองหูฝาดเสียอีก “จริงหรือครับ?” เขาตื่นตะลึงไปเล็กน้อย เขาเองไม่ใช่ว่าไม่รู้เรื่องซะเมื่อไหร่ แค่ไม่เคยมีสัมพันธ์ทางกายกับใคร เลยไม่มีความมั่นใจโดยเฉพาะอีกฝ่ายเป็นคนที่เขาแอบชอบมานานแล้ว

“ใช่ พูดจริง สอนฟรีไม่คิดเงิน” เขายกยิ้ม เอื้อมมือแตะลากไล้ไปตามแผงอกหนั่นแน่น แม้จะมีเสื้อยืดขวางกั้นแต่เขาก็รับรู้ได้ถึงอุณหภูมิร้อนผ่าวตามผิวที่ถูกสัมผัส ภาคินเลิ่กลั่กก่อนจะพยักหน้าเล็กน้อย เขาเขินจนตัวแทบระเบิดอยู่แล้ว คนตัวเล็กลุกขึ้นถอดเสื้อยืดออก เขามุดตัวเข้าในผ้านวม

“ผมต้องทำยังไงบ้าง”

“เปิดใจ” ชมจันทร์มีเพียงแพนตี้ตัวเล็กติดตัวอยู่เท่านั้น ภาคินเบือนหน้าไปทางอื่นด้วยท่าทางกระอักกระอ่วน เขายกมือไม้ขึ้นเหนือหัว ไม่รู้จะวางตรงไหนดี จนคนตัวเล็กหัวเราะคิกคัก “นึกว่าจะแน่ที่แท้ก็ไก่อ่อน”

“ใช่ ผมมันไก่อ่อน แต่เป็นกับคนที่ชอบเท่านั้นแหละ” เขาพูด มองสบตาคนตัวเล็ก

“....”

“รอกระต่ายใจอ่อน”

“อืม ใจอ่อนแล้ว”

“จริงหรือครับ พี่พูดจริงๆหรือ?” เขาหันไปพูดด้วยน้ำเสียงที่ดังกว่าปกติ คนตัวเล็กหรี่ตามองก่อนก่อนจะเบือนหน้าหนี เสียงตอบรับแผ่วเบาทำเอาเขาที่รอฟังอยู่ ใจเต้นโครมครามเหมือนจะระเบิด

“อือ”

“จริงๆนะ”

“จะให้พูดหลายรอบทำไมเนี่ย ก็บอกใจอ่อนแล้ว!” เขาตีไหล่อีกฝ่ายไม่แรงนัก เพราะมันเขี้ยวเหลือเกิน ยังไม่ทันจะได้ชักมือกลับเด็กหนุ่มตัวโตก็รวบเขา

ขึ้นอุ้ม “เห้ย คินปล่อยฉันลงเดี๋ยวนี้นะ”

“ผมกลับห้องแล้วดีกว่า อยู่ห้องคนอื่นแบบนี้ผมไม่ค่อยชอบเท่าไหร่”

“โอ๊ย ไอ้เด็กบ้า”

“ใส่เสื้อก่อนนะครับ” เขาวางคนตัวเล็กลงก่อนจะคว้าเสื้อยืดสวมให้อีกฝ่าย “แบบนี้ค่อยยังชั่วหน่อย เมื่อกี๊ผมไม่รู้จะมองตรงไหนดี”

“ไม่กล้ามอง?”

“เขิน..”

“ไม่อยากจะเชื่อว่าคนอย่างนายจะเขินเป็นด้วย” เขาบอก คนตัวโตรีบโบกมือเป็นพัลวัน

“ผมก็คนนะครับ เจอคนที่ชอบอยู่ต่อหน้าแบบนี้ เขินไปหมดแล้ว”

“เลิกพูดมาก จะกลับห้องไหม”

“กลับครับ” เขาเห็นอีกฝ่ายยิ้มแป้นก็อยากจะทุบสักที ยังไม่ทันได้เก็บของอะไรตัวเขาก็ถูกอุ้มจนปลิววืดอีกรอบ“ผมอุ้มเอง เดี๋ยวพี่หายไปไหนอีก”

“ไม่หายไปไหนแล้วจริงๆ” จู่ๆก็ถูกอุ้มอยู่ในอ้อมกอดของใครสักคน ลมหายใจพัดแผ่วอยู่ไม่ไกลกัน ผิวกายเสียดสีจนอุณหภูมิเริ่มร้อนรุ่ม ต่างคนต่างมองหน้ากันก่อนจะเบือนหน้าไปคนละทาง

“ให้ผมอุ้มเถอะ”

“ตามใจ!” ชมจันทร์ไม่อยากต่อล้อต่อเถียง เขาเม้มปากแน่นเสมองตามทางไปเรื่อยเปื่อย ภาคินใช้เส้นทางบันไดหนีไฟอุ้มคนตัวเล็กลงมาอีกชั้น เพิ่งสังเกตว่าช่วงลำคอขาวระหงเรียบเนียนน่าก้มลงไปงับฝากรอยซะมัด กระต่ายดุรีบดิ้นลงจากอ้อมกอดเมื่อถึงหน้าห้อง ล้วงกุญแจขึ้นเปิดประตูห้องก่อนจะผลักประตูเข้าไป เด็กหนุ่มตามเข้าไปก่อนจะเอื้อมเปิดสวิตช์ไฟ

“ไม่ต้องเปิด”

“ทำไมล่ะครับ”

“อยู่เฉยๆเหอะน่า..” ชมจันทร์โอบรอบลำคอของอีกฝ่ายโน้มลงมาให้ริมฝีปากแนบชิด เด็กหนุ่มตัวแข็งทื่อ มือไม้เก้กังและหุบปากแน่นสนิท คนตัวเล็กหรี่ตามอง ก่อนจะคว้าข้อมืออีกฝ่ายมาที่เตียง “จูบไม่เป็นหรือไง”

“ก็แค่จูบ” ภาคินอึกอัก เรื่องจูบเขาไม่เคยจูบกับใครหรอก แต่เคยดูหนังดูละครมันก็ไม่น่ายาก เมื่อกี๊เขาแค่ตั้งตัวไม่ทันต่างหากล่ะ! ดวงตากลมสีน้ำตาลจ้องมองเขาในความมืด มีเพียงแสงจันทร์ที่ตกกระทบเข้ามาในห้อง ผ้าม่านพัดพลิ้วเหมือนภาพตรงหน้าเป็นภาพลวงตา บางทีเขาอาจกำลังจะฝันอยู่ก็ได้

เป็นฝันที่ดีซะด้วย!

“มาจูบกัน”

“อะ อืม”

“เปิดปาก”

“...” ภาคินอ้าปากกว้าง.. ให้อารมณ์เหมือนอ้าปากให้คุณหมอตรวจสุขภาพฟันมากกว่า ชมจันทร์ชะงักก่อนจะจับปลายคางของอีกฝ่ายเอาไว้

“แลบลิ้นออกมา”

“...” เขาเห็นภาคินแลบลิ้นออกมาจนสุด

“นายจูบไม่เป็นหรือยังไง” ชมจันทร์ชักฉุน ไอ้ท่าทางเก้กังของหมอนี่มันขัดใจเขาชะมัด เรื่องที่บอกว่าไม่เคยเขาก็พอทำใจเชื่อได้บ้าง แต่ไม่เคยจูบกับใครเลย ภาคินทำเขาอึ้งจริงๆ! “เดี๋ยวสอน..”

ยังไม่ทันได้อ้าปากโต้ตอบ ริมฝีปากนุ่มนิ่มรสชาติหวานปะแล่มเหมือนเยลลี่ก็แตะเข้าริมฝีปากเขา ลิ้นเล็กแตะไล้ไปตามริมฝีปากล่าง คนตัวเล็กขบเม้มเล็กน้อยดูดดึงเบาๆที่ริมฝีปากเขา..

เชี่ย.. โคตรนิ่ม

“พอทำได้หรือยัง”

“พะ พอได้”

“งั้นมาลองของจริงอีกรอบ” ชมจันทร์เอ่ยด้วยน้ำเสียงใส สองมือขาวรวบลำคอของอีกฝ่าย ภาคินถือโอกาสโอบเอวคอดลูบไล้ไปตามผิวเนียนนุ่ม เผลอบีบก้อนกลมอวบจนคนตัวเล็กครางเครือในลำคอ ภาคินส่งลิ้นอุ่นร้อนเข้าไปเกี่ยวกระกวัดในโพรงปากของอีกฝ่าย เขารู้สึกได้ว่าแรงบดจูบเพิ่มมากขึ้น สองมือขาวคว้าจับที่ปลายคางเพื่อให้เขาหันได้ถนัด “พอได้หรือยัง”

“คะ..ครับ” เด็กหนุ่มมองริมฝีปากจิ้มลิ้มฉ่ำวาวไปด้วยน้ำสีใสและบวมช้ำเล็กน้อยช่างดูเซ็กซี่จนเขาใจสั่นสะท้าน ชมจันทร์ถอดเสื้อยืดออกจากตัวก่อนจะโยนทิ้ง ยอดอกสีสวยแข็งเกร็งชูชัน เขาคว้าจับมือของภาคินขึ้นทาบกับแผ่นอก ช้อนดวงตากลมจ้องมอง

“เล่นกับมันสิ..”

“...” เด็กหนุ่มอึกอักก่อนจะใช้หัวแม่มือเขี่ยยอดอกแผ่วเบา จุดอ่อนไหวตรงแผ่นอกของอีกฝ่ายนุ่มนิ่มน่าก้มลงไปขบเม้มเหลือเกิน เสียงครางหวานดังขึ้นผะแผ่ว “เจ็บไหมครับ?”

“ไม่..ไม่เจ็บหรอกน่า”

“แล้วแบบนี้ล่ะครับ” เขาเพิ่มแรงบีบมากขึ้น ก่อนจะโยกตัวลงไปงับจุดสีอ่อน ดูดเม้มจนคนตัวเล็กคว้ากลุ่มผมเขาไว้แน่น เสียงหอบหายใจดังอยู่ข้างหู

“อื้อ! คิน..เบาหน่อย”

“พี่ชานม”

“อื้อ คิน..” ยิ่งได้ยินเสียงอีกฝ่ายครวญครางเป็นชื่อเขา เหมือนมีไฟลุกโชนขึ้นในใจ ภาคินผลักอีกฝ่ายล้มลงนอนราบไปกับเตียง เสียงดูดดึงจากริมฝีปากยังคงดังไม่หยุด เขาเริ่มจะหยุดไม่ได้แล้ว.. “พอก่อน จะกินเลยหรือไง”

“พี่ชานมน่ากินจริงๆนี่ครับ” เขาตอบ ก่อนจะหยุดตามคำบอกของคนตัวเล็ก ชมจันทร์แดงเผือดไปทั้งตัว ดวงตากลมฉ่ำน้ำช้อนมองเขาอย่างขัดเคือง เรียวขายาววางพาดตรงหน้า ภาคินใช้นิ้วชี้สอดเข้าที่แพนตี้ตัวบาง

ก่อนจะเกี่ยวมันออก ผ้าผืนสีแดงบางจ๋อยกำลังถูกรูดออกจากเรียวขายาวทำเอาเขาปั่นป่วนร้อนรุ่ม กลิ่นกายหอมหวานแทรกผ่านประสาทสัมผัสเขาจนมึนเบลอไปหมด

“คิน..” เสียงอ่อนหวานทำเขาใจอ่อนยวบ “มันยังทำไม่ได้นะ เราต้องเตรียมพร้อมก่อน”

“ยังไง..”

“ใช้นิ้วแบบนี้” เจ้าของประโยคชูนิ้วชี้ขึ้นให้เขามอง ก่อนจะแหวกก้นอวบนุ่มนิ่ม “ใช้นิ้วเตรียมพร้อม” ชมจันทร์เอื้อมไปหยิบเจลหล่อลื่นก่อนจะเทลงบนฝ่ามือ นิ้วเกลี่ยไล้จนมันชุมฉ่ำ เด็กหนุ่มมองภาพตรงหน้าด้วยใจเต้นตึกตัก

“ผมขอลองทำได้ไหม”

“จะลองหรือ อื้อ เอาสิ” ชมจันทร์ยิ้มยั่ว สองขาเพรียวยาวอ้ากว้างมากขึ้น เผยให้เห็นช่องทางที่กำลังหุบอ้าตามจังหวะหายใจ ภาคินส่งนิ้วชี้เข้าไปเชื่องช้ามันทั้งอุ่นนุ่มแทบยังตอดรัดนิ้วเขาจนแน่นไปหมด ไม่อยากจะคิดเลยว่าถ้ามันเป็นอย่างอื่นที่ใหญ่กว่านี้.. จะถูกบีบรัดขนาดไหน

“พี่เจ็บไหม?”

“ไม่เจ็บ”

“ผมจะทำเบาๆ” เขาก้มลงจูบรุ่นพี่ที่กำลังนอนหลับตาพริ้ม ในขณะที่นิ้วมือก็ยังคงทำหน้าที่ของมัน สายตาเหลือบไปเห็นของเล่นของเจ้าตัวที่วางเอาไว้ มันเป็นพวงหางขนปุยสีน้ำตาลเหมือนหางจิ้งจอก แต่เขาชอบอันที่เป็นหางกลมเหมือนหางกระต่ายมากกว่า มันติดกับแท่งยาวดูคล้ายเหมือนของเล่นที่เขาเคยเห็นผ่านเว็บไซต์..

Sex Toy

“อื้อ คิน!” ชายหนุ่มสะดุ้งเฮือกเมื่อนิ้วมือถูกดึงออกไปและเปลี่ยนเป็นอะไรบางอย่างที่มีขนาดใหญ่กว่า ภาคินกำลังเอาของเล่นของเขามาเล่น “เดี๋ยวฉันทำเอง!” เขารีบคว้าจับข้อมือของเด็กหนุ่มก่อนจะค่อยๆ ขยับของเล่นเข้าออกด้วยตนเอง จนกระทั่งมันเข้าไปจนสุด หางกลมสีขาวดูน่ารักเหมือนหางกระต่ายชะมัด “อ๊ะ อื้อ คิน..”

เรียกชื่อเขาทำไม บอกว่าอย่าเรียก..

อย่าเรียกสิครับ!

“พี่ชานม” คนตัวเล็กโก้งโค้งชันเข่าก่อนจะส่ายก้นไปมาเป็นปีศาจกระต่ายจอมยั่ว ยิ่งเห็นภาพตรงหน้าเขาก็ยิ่งกำหมัดแน่น แทบจะอดทนตัวเองไม่อยู่.. ให้ตายเถอะ!

“คิน..” เขากลืนน้ำลายลงอึกใหญ่ ก่อนจะตอบกลับไป

“ครับ”

“นายจะมองอย่างเดียวใช่ไหม”

“....” ภาคินมองใบหน้าหวานที่กำลังขึ้นสีแดงระเรื่อยั่วเย้า ราวกับเป็นปีศาจที่กำลังล่อลวงเขาให้ตกหลุมพราง.. “ไม่!” เขาตวัดคนตัวเล็กให้นอนราบ สายตามองประสานกันในความมืด กลิ่นหอมหวานจากกลิ่นกายอีกฝ่ายกำลังทำให้เขาลุ่มหลง..

“ไม่อยากเป็นของฉันหรือ..”

“พี่พูดเองนะ!” เขาคลอเคลียอยู่แถวซอกคอขาว ใช้ลิ้นอุ่นร้อนแตะไล้ตามเนื้อนุ่ม คนตัวเล็กสั่นระริกไปทั้งตัวเมื่อถูกอีกฝ่ายลูบไล้ไปทั่วร่าง เด็กหนุ่มบดกรามแน่น เขาไล่ลงยังหน้าท้องขาวผ่อง ขบเม้มจนเป็นรอยกุหลาบแดงจ้ำไปทั่ว ยิ่งอีกฝ่ายผิวขาวมากเท่าไหร่ รอยก็ยิ่งเด่นชัดมากเท่านั้น

“อื้อ คิน ” สองขาวตวัดไขว้เข้าที่กลางแผ่นหลังกว้างของเด็กหนุ่ม ระยะห่างของลมหายใจมันใกล้จนเขาใจสั่น แก่นกายปวดร้าวจนแทบระเบิดออกมาอยู่แล้ว เขารีบปลดกางเกงก่อนที่มันจะ..

“อึก..”

“อย่าบอกนะว่า” ชมจันทร์หรี่ตามอง เขาลุกขึ้นนั่งใช้ฝ่าเท้าขาวแตะไล้ไปตามแก่นกายที่โป่งพองอยู่ในกางเกงวอร์ม “นายเสร็จแล้วใช่ไหม?”

“ผมขอโทษ” เขาแทบเอามือปิดหน้า อยากจะวิ่งออกไปนอกห้องให้มันรู้แล้วรู้รอด! อับอายขายขี้หน้าเขาไหม!

“ไม่เป็นไร อย่าทำหน้าแบบนั้นสิ” คนตัวเล็กก้มลงใช้ลิ้นอุ่นร้อนแตะต้องส่วนอ่อนไหวของเขาเชื่องช้า ก่อนจะครอบครองเข้าไปจนหมด เสียงรูดรั้งผสมปนเปกับเสียงหอบหายใจดังห้องไปทั่วห้อง กลิ่นเฉพาะตัวของการร่วมรักลอยวนอยู่ในอากาศ

“พี่ชานม” เขาพูดเสียงแหบพร่า ก่อนจะดันคนตัวเล็กให้นอนราบไปกับเตียง พรมจูบไปทั่วใบหน้าขาวจัด “พี่น่ารักที่สุดเลย”

“ไม่หลงคารมนายหรอกน่ะ!”

“ไม่ต้องหลงผมก็ได้ ผมยอมหลงพี่แค่คนเดียว” น้ำเสียงแผ่วเบาแต่อีกฝ่ายกลับได้ยินอย่างชัดเจน แม้จะอยากพูดออกไปว่าเขาเองไม่ได้รังเกียจเด็กหนุ่ม แต่ปากเจ้ากรรมมันดันไม่ยอมพูดออกไป

“อือ” เขาตอบ ก่อนที่คนตัวโตจะป้อนจูบอ่อนหวานมาให้ ทุกสัมผัสที่กำลังตีตราจองไปทั่วร่างเขาในขณะนี้ มันช่างอ่อนหวาน อ่อนโยนอย่างที่ภาคินบอกว่าจะทะนุถนอมเขาจริงๆ

“ผมจะยอมเป็นของพี่คนเดียว” เขาพูดติดตลก กลบเกลื่อนความรู้สึกวูบไหวในใจ แต่แววตาไม่เคยปิดบังได้เลย เขานึกหึงหวงอีกฝ่ายแทบบ้าเมื่อคิดว่ามีใครเคยทำแบบนี้กับอีกฝ่าย

“อื้อ รู้แล้ว” ชมจันทร์มองสบกับดวงตาคมคร้าม “อย่าทำหน้าหงอยสิ!”

“หน้าผมดูออกเลยหรือครับ”

“เป็นอะไร”

“ผมโคตรหึงพี่เลย”

“หึง?”

“ไม่อยากนึกตอนที่พี่ทำแบบนี้กับคนอื่น อืม ผมรู้ว่าผมมันเด็ก” เขาบ่นอุบ แต่ก็ยังคงจูบไล่ไปตามร่างกายขาวจัดของอีกฝ่ายอย่างนุ่มนวล เสียงคราง เครือยังคงดังเป็นระรอก จนกระทั่งคนตัวเล็กลุกขึ้นนั่งพิงกับหัวเตียง

“หึงฉันกับคนอื่นเนี่ยนะ”

“อืม” คนตัวโตหน้ามุ่ยก่อนจะสวมกอดเขา “ผมชอบพี่นะ”

“อือ รู้แล้ว ใครเขาพูดคำว่าชอบพร่ำเพรื่อกัน”

“มัมบอกว่าถ้าชอบใครก็ให้บอกเขา ผมก็เลยอกหักตลอด”

“นายจีบคนอื่นไม่เป็นล่ะสิ”

“อือ แต่ผมตั้งใจจีบพี่ชานมที่สุดเลยนะ”

“ฉันควรดีใจใช่ปะ”

“แต่ผมดีใจนะ..” เขายิ้มหยอกเย้าคนตัวเล็กที่เริ่มขมวดคิ้ว “ดีใจที่ได้เป็นของพี่..” ชมจันทร์เบือนหน้าไม่ยอมมองภาคินที่กำลังส่งยิ้มหวานให้ อยากดีใจก็ดีใจไปคนเดียวสิ..

“มะ ไม่เห็นดีใจเลย!”

“พี่ชานมน่ารักอีกแล้ว~”

“อย่ามาบอกว่าน่ารักนะ”

“เวลาพี่เขินชอบพูดติดอ่าง” ภาคินพูดกลั้วหัวเราะพลางเกลี่ยแก้มขาวก่อนจะจุมพิตลงแผ่วเบา “รู้ไหมว่าการทำให้คนปากแข็งพูดตรงกับสิ่งที่ตัวเองคิดต้องทำยังไง”

“ทะ ทำยังไง?” คนตัวเล็กเลิกคิ้วด้วยความสงสัยก่อนจะสะดุ้งเฮือก “อื้อ!” นิ้วอุ่นร้อนแทรกเข้าไปที่ช่องทางรักของเขาเชื่องช้า ภาคินพยายามนุ่มนวลอย่างที่สุด เมื่อกี้ก็แค่เรื่องผิดพลาดทางเทคนิค รอบนี้เขาจะต้องทำให้ชมจันทร์มีความสุขให้ได้!

“พี่ชานม..รู้สึกดีไหมครับ”

“อื้อ ลึกอีกหน่อย”

“พอไหมครับ”

“อือ ไม่เอานิ้วแล้ว” คนตัวเล็กยู่หน้า ซ้อนดวงตากลมมองเขา น้ำเสียงแหบพร่าช่างเซ็กซี่จนทำร้ายหัวใจดวงน้อยให้ย่อยยับเสียจริง “จะเอาของคิน..”

ของเขาใช่ไหม

ได้..พี่ได้!

“แล้วอย่ามาร้องนะ” เขาทำเสียงเข้ม แต่อีกฝ่ายกลับหัวเราะเสียงใส *ไม่กลัวเขาหน่อยหรือไง!*

“ดุจังเลยนะ” ชมจันทร์ยิ้มหวาน ส่งนิ้วเข้าไปในริมฝีปากจิ้มลิ้มทั้งดูดเลียจนเขาเองนั่นแหละที่จะไม่ไหว..

แผ่นดินไหว.. แต่เขาไม่ไหวแล้วโว้ย!

มือเรียวขาวเอื้อมมาสัมผัสแก่นกายที่กำลังชูชันก่อนจะส่งเสียงคราง หวานให้เขา ภาคินรู้สึกเหมือนความอดทนที่เขาสั่งสมมาทั้งชีวิตกำลัง พังทลาย เขากดท่อนร้อนเข้าสู่ช่องทางคับแคบเชื่องช้า บดสะโพกแกร่งทาบทับก่อนจะบดเบียดตัวตนเข้าไปจนสุดทาง เขาได้ยินเสียงหอบหายใจของอีกฝ่ายอยู่ข้างหู

“พี่ชานม”

“อื้อ ช้าหน่อย ตะบี้ตะบันอยู่นั่นแหละ!” คนตัวเล็กทุบเข้าไปที่ไหล่ของอีกฝ่าย เพราะว่าภาคินใส่แรงมากเกินไปน่ะสิ!

“แบบนี้ใช่ไหม” ภาคินทดลองอีกรอบ นี่เขาตั้งใจสุดฝีมือแล้วนะ!

“ช้าไป!”

“งั้นพี่มานี่!” เขาจับคนตัวเล็กขึ้นนั่งอยู่บนตัวเขา ชมจันทร์ใช้ฝ่ามือดันช่วงหน้าท้องเขาเอาไว้ ใบหน้าเหยเก เสียงแหบพร่าดังลอดออกมาจากริมฝีปากบวมเป่ง

“ท่านี้มันจุก”

“ไหนพี่ชานมคนเก่งไปไหนแล้ว” เขายกยิ้ม มองคนตัวเล็กที่กำลังตาลุกวาว เขาเริ่มจับทางได้แล้ว ว่าอีกฝ่ายจะต้องไม่ยอมแน่ถ้าหากเขาพูดจาแบบนี้

“ไม่คิดว่ามันจะใหญ่ขนาดนี้นี่!” ชมจันทร์งอแง เขารู้สึกคับแน่นไปหมด เวลาขยับทีความรู้สึกก็แล่นปราดไปทั่วร่าง เขา.. เขารับไม่ไหวจริงๆ

“พี่ไม่ขยับ ผมจะขยับนะ” ภาคินขยับสะโพกจากข้างล่างก่อนที่คนตัวเล็กจะเอนร่างเข้ามากอดเขา “ว่าไงครับ”

“ฮื่อ.. คิน”

“ผมให้พี่ขยับได้ตามใจชอบเลยนะ”

“ก็ได้!” คนตัวเล็กเชิ่ดหน้าก่อนจะเริ่มขยับขึ้นลง ส่วนอ่อนไหวของอีกฝ่ายกระเด้งกระดอนไปมาอยู่ตรงหน้า ภาคินสอดมือรองที่ต้นคอมมองวิวตรงหน้าด้วยสายตาวิบวับ.. “อย่ามองนะ!” คนตัวเล็กไม่เคยรู้สึกอายขนาดนี้มาก่อน สานตาร้อนแรงของภาคินมันยิ่งทำให้อารมณ์ของเขาลุกโชน

“ให้ผมมองทั้งหมดเถอะนะครับพี่ชานม” เด็กหนุ่มป้อนคำหวานก่อนจะเอื้อมมือเกลี่ยแก้มขาวที่เริ่มชื้นเหงื่อของอีกฝ่าย “ผมเป็นของพี่แล้วนะ..”

“ฮื่อ..คิน” คนตัวเล็กบิดเร่าไปทั้วตัว เสียงครางในลำคอดังลั่นห้อง ภาคินมองภาพตรงหน้าก่อนจะเม้มริมฝีปากแน่น

“ผมไม่ยอมให้พี่ไปทำแบบนี้กับคนอื่นแน่!” เด็กหนุ่มคำรามก้อง ขมวดคิ้วแน่น “ผมเป็นเด็กขี้หึงนะ!”

“เด็กอ๊องเอ๊ย” เขาหัวเราะ ก่อนจะเขกมะเหงกใส่หน้าผากขาวเนียนของอีกฝ่ายไปหนึ่งที “ดูแลดีๆก็แล้วกัน เพราะกระต่ายตัวนี้.. มันดื้ออย่าบอกใคร!”

“หึ!”

“คิน!” ชมจันทร์หวีดร้องเมื่อถูกพลิกตัวกลบมาอยู่ด้านล่าง สองขาเรียวขาวตวัดไขว้เข้าที่กลางหลังของเด็กหนุ่ม เขาไม่ได้ต้องการที่จะใกล้ชิดแต่กำลังจะออกแรงให้หยุด! มันแรงไปแล้วนะ!

“ผมรู้ว่าพี่ชอบ”

“อื้อ เด็กบ้า!” ชมจันทร์ตัวสั่นตัวคลอนไปหมด ดวงตาเริ่มพร่ามัวเมื่อความอ่อนเพลียเริ่มครอบงำ “คินเบาหน่อย”

“พี่ก็น่ารักให้น้อยหน่อยได้ไหม?”

“ไม่ได้โว้ย อ๊า!”

“งั้นผมก็ลดไม่ได้หรอก!” ภาคินหยอกคนตัวเล็กก่อนจะคลอเคลียซอกคอขาวที่เขาชอบแอบมอง พรมจูบไล่ไปตามแผงอกขาวจัดที่กำลังแอ่นรับความเสียวซ่าน เขาก็ยิ่งหยุดไม่ได้..

“อึก.. คิน” สองแขนปัดป่ายก่อนจะกอดรัดเด็กหนุ่ม ความสุขแล่นปราดไปทั่วร่างก่อนที่คนตัวเล็กจะกระตุกเฮือก “อื้อ พอแล้ว”

“ครับ พอแล้ว” เขาจูบซับแก้มคนตัวเล็กก่อนจะโจนจ้วง ส่งแรงที่มีทั้งหมดใส่อีกฝ่าย เขาชอบขบเม้มริมฝีปากของชมจันทร์จนเห่อบวมแดง ยิ่งมันบวมเป่งมากเท่าไหร่เขายิ่งมองว่ามันเหมือนลูกเชอร์รี่น่ารักมากเท่านั้น “นอนนะ”

“อือ..” ยังไม่ทันได้จูบตอบ คนตัวเล็กก็ผล็อยหลับอยู่ในอ้อมกอด เขามองสภาพของคนตัวเล็กที่เต็มไปด้วยร่องรอยของเขา ยิ่งรอยช้ำสีกุหลาบที่เต็มไปทั่วแผงอกและต้นขาด้านใน.. แค่เขาเห็นภาพวาบหวิวตรงหน้า อารมณ์ที่ดับไปเมื่อครู่ดันตื่นขึ้นมาอีกจนได้

“เดี๋ยวผมเช็ดตัวให้นะ” เด็กหนุ่มลุกขึ้นยืน รีบหาผ้าสะอาดมาชุบน้ำเพื่อช่วยทำความสะอาด โดยเฉพาะช่องทางที่ขึ้นสีแดงช้ำเพราะเขาเผลอทำรุนแรงเกินไป..

เวรเอ๊ย.. ทำไมไม่รู้จักยั้งแรงบ้างวะ!

เขาใช้ผ้าขาวสะอาดบรรจงเช็ดไปตามร่างกายของรุ่นพี่ พยายามไม่มองเต็มตาเพราะกลัวจะอดใจไหว ขนาดชมจันทร์สลบคาเตียงไปแล้วแต่เขาก็ยังคิดไม่ซื่ออยู่ได้.. ยิ่งได้เท่าไหร่ก็ไม่เคยพอสินะ

เขาเกลี่ยไล้แก้มขาวและทัดเส้นผมสีชมพูของเจ้าตัวจนเห็นใบหูขาวสะอาด เขามองอยู่สักพักก่อนที่จะปล่อยมือแล้วรีบหาเสื้อผ้ามาใส่ให้คนตัวเล็กโดยด่วน ฉายาปีศาจกระต่ายช่างยั่วไม่ได้มาเพราะโชคช่วยจริงๆ

คนอะไรมันจะน่า.. ขนาดนี้!

ชมจันทร์ลืมตามองเพดานห้องสีขาว เขาเอื้อมมือไปปิดนาฬิกาปลุกก่อนจะพลิกตัวเข้าหาผ้าห่มอุ่น ดวงตากลมมองผ้าห่มตัวโตที่กำลังนอนกอดรัดเขา

ไว้แน่น ภาคินกำลังนอนหลับสนิทและผ่อนลมหายใจสม่ำเสมอ ท่อนบนไม่ใส่เสื้อติดตัว ทำให้เห็นผิวขาวจัดที่เต็มไปด้วยรอยเล็บ รอยข่วน คงไม่ต้องบอกว่าฝีมือใคร.. ชายหนุ่มรู้สึกอายเมื่อนึกถึงฉากน่าอายเมื่อคืน

เขาทำลงไปแล้ว..

“พี่ตื่นแล้วหรือครับ” เด็กหนุ่มลุกขึ้นนั่ง เขาส่งยิ้มให้คนตัวเล็กตรงหน้า มองใบหน้าที่กำลังยังตื่นไม่เต็มตาของคนตัวเล็ก ไม่ว่ามองยังไงก็ไม่มีเบื่อ โดยเฉพาะจมูกจิ้มลิ้มที่เชิดรั้นของชมจันทร์ น่างับเล่นให้หายมันเขี้ยวสักที

“อะ อืม”

“พี่จะกินอะไรไหม เอาเหมือนเดิมนะ” เขาพูดเสร็จสรรพก็เดินตัวปลิวไปจัดการอาหารเช้าให้ ชมจันทร์มองเด็กหนุ่มก่อนจะหมุนตัวคว้าผ้าขนหนูเข้าไปในห้องน้ำ คนตัวเล็กเพิ่งได้สังเกตว่าตัวเองอยู่ในชุดเสื้อยืดตัวยาว ไม่ได้รู้สึกอัดอัดอย่างที่คิด ยกแขนตัวเองขึ้นดมถึงได้รู้ว่าภาคินคงจะช่วยทำความสะอาดตอนที่เขากำลังหลับ

“...”

“ไม่สบายหรือเปล่าครับหน้าแดงๆ” เด็กหนุ่มเอ่ยทัก เขาถือจานที่มีไส้กรอกควันหอมฉุยเอามาวางไว้ตรงโต๊ะอาหาร คนตัวเล็กส่ายหัวดิก

“ไม่นะ ไม่ได้เป็นอะไร”

“แต่งตัวเรียบร้อยแล้วมากินนะครับ”

“ขอบใจนะ” ชมจันทร์ส่งยิ้มให้ก่อนจะหายเข้าไปในห้องน้ำ ทำเอาเด็กหนุ่มที่กำลังยืนอยู่อ้าปากค้างไปในทันที.. เขายกมือเกาต้นคอแก้เก้อ เห็นอีกฝ่ายยิ้มให้เขาก็รู้สึกเขินอย่างบอกไม่ถูก..

ชมจันทร์แต่งตัวเสร็จเรียบร้อยเตรียมพร้อมจะไปเรียนคาบเช้าที่ตึกคณะ เขาตั้งใจว่าจะรีบกินอาหารแล้วไปเรียนพร้อมกับภาคิน.. แต่ภาคินกลับไม่อยู่ซะแล้ว

‘ผมไปเรียนก่อนนะครับ’

คนตัวเล็กอ่านกระดาษยับยู่ยี่ที่สอดเอาไว้ใต้แก้วน้ำเปล่า เขาอ่านทวนก่อนจะปามันลงทิ้งถังขยะ แววตาไม่บอกว่ากำลังคิดอะไรอยู่..

บรรยากาศใต้ตึกเรียนรวมในช่วงเช้าคึกคักเหมือนอย่างทุกวัน กรฤตลงจากรถมอตอร์ไซค์ที่จอดเข้าไว้ข้างอาคารเรียนก่อนจะเดินมายังจุดนัดพบที่เพื่อนสนิทนัดเขาไว้ทุกเช้า เด็กหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่กำลังนั่งเท้าคางอยู่โต๊ะม้านั่งหน้าตาบอกบุญไม่รับจนเขานึกสงสัย กรฤตนั่งลงด้านข้างก่อนจะเอ่ยทัก

“ทำไมวันนี้มาเช้าจังวะ”

“กูก็มาเช้าอยู่แล้วปะ” ภาคินหันไปตอบหน้าตาไม่สบอารมณ์ ในหัวเขายังนึกถึงคนตัวเล็กที่เพิ่งเจอเมื่อเช้า ชมจันทร์น่ารักและเป็นคนมีเสน่ห์จริงๆ

“พี่ซานมอะ”

“เขาก็ไปเรียนสิวะ”

“เอ้า เห็นมึงหนีบพี่เขามาด้วยทุกเช้า ตัวติดกันไม่ใช่หรือไง” กรฤตกระเซ้าแหย่ ก่อนจะมองซ้ายมองขวา ป้องมือกระซิบที่ข้างหู “เมื่อคืนเป็นไงบ้างวะ”

“ก็ไม่มีอะไร”

“สรุปเจอพี่ชานมใช่ปะ”

“เจอสิวะ” เขาหันไปมองหน้าเพื่อนที่กำลังแลบลิ้นปลิ้นตา ทำหน้าตาล้อเลียนเขาอยู่ไม่ห่าง “แล้วมึงอะ ไอ้เม่นไม่ด่ามึงตายห่าเลยหรือไง”

“มันไม่รู้ว่ากูทำ โคตรขำอะ แต่กูก็สงสารมันอะ ไข้ขึ้นเลยว่ะ ไม่สบายซะงั้น” พูดถึงเรื่องเมื่อคืน กว่าเขาจะพาแฟนกลับห้องได้โคตรทุลักทุเล ชยังกูรอาบน้ำขัดตัวอยู่เป็นชั่วโมงไม่ยอมออกมาจากห้องน้ำ จนเขาต้องเข้าไปนั่งเฝ้า

“ดูแลแฟนมึงดีๆแล้วกัน”

“เออ แล้วทำไมมึงหน้าบูดเป็นตูดลิงแบบนี้อะ กูคิดว่ามึงจะลาเรียนวันนี้ซะอีก” เขาเห็นเพื่อนทำหน้าตาไม่สบอารมณ์ยิ่งจี้ถาม คนอย่างภาคินเดี๋ยวก็

ต้องหลุดปากเล่าให้เขาฟังอยู่แล้ว ก็ต้องเป็นเขาที่ทำหน้าที่ช่วยปลอบใจและคิดแผนสุดบันเทิงให้เพื่อนรักน่ะสิ

“ไม่อะ ไม่ลา ลาทำไม กูเป็นเด็กเรียน มึงไม่รู้หรือ”

“ถุ้ย อมขี้มาบ้วนใส่หน้ากูเลยดีกว่าพูดแบบนี้” กรฤตถลึงตาก่อนจะรีบกระเถิบถอยห่าง เขาหรี่ตา ชี้นิ้วไปทางเพื่อนสนิท “มึงบอกมา โดนพี่ชานมด่ามาหรือวะ”

“ไม่ได้ด่า”

“เอ้า แล้วมึงอารมณ์ไม่ดีทำไม”

“ก็กู.. มีปัญหานิดหน่อยอะ” ภาคินถอนหายใจ ก่อนจะเบือนหน้าหันมามองเพื่อนที่กำลังตั้งอกตั้งใจรอฟัง พวกเขานั่งเล่นเรื่อยเปื่อยไม่สนใจเวลาเข้าเรียนด้วยซ้ำ

“ทำไมวะ”

“มึงอย่าเอาไปบอกใครนะ..”

“เออ ไม่บอกๆ”

“คือกูอะ..”

ชมจันทร์มองนาฬิกาแขวนผนังห้องที่บอกเวลาสี่ทุ่มครึ่งก่อนจะหันไปมองประตูห้องที่ปิดสนิท ไม่ยักมีเสียงร่าเริงของเด็กหนุ่มที่ชอบเข้ามาป้วนเปี้ยนเขาเหมือนทุกที ชายหนุ่มหยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดดูไลน์ ก็ไม่มีแม้แต่ข้อความที่ภาคินมักจะส่งมารายงานเขาเป็นประจำ ช่วงนี้เจ้าตัวบอกว่าต้องเข้าร่วมกิจกรรมรับน้องและรับงานพิเศษร้องเพลงที่คลับแถวมหาวิทยาลัย เขาไม่ได้ว่าอะไรนอกจากบอกอีกฝ่ายให้ดูแลตัวเองดีๆ

‘วันนี้ผมไปกินเลี้ยงกับเพื่อนในรุ่นนะครับ’

รูปที่อีกฝ่ายส่งมากำลังชนแก้วกับเพื่อนอยู่ในงานเลี้ยงที่จัดในคลับที่ภาคินไปรับจ็อบร้องเพลง เด็กหนุ่มกำลังถือไมค์โครโฟนพร้อมแก้วน้ำสีอำพัน จะว่า

ไปเขาก็ไม่เห็นหน้าของภาคินมาหลายวันแล้ว.. นับดูพรุ่งนี้ก็ครบหนึ่งอาทิตย์พอดี ตั้งแต่ที่มีอะไรครั้งนั้น เด็กหนุ่มก็ตีตัวออกห่าง เขาอาจจะคิดไปเองแต่การหาเรื่องออกไปอยู่ข้างนอกแล้วกลับมาในห้องตอนที่เขาหลับไปแล้ว จะให้เขาคิดอะไรได้.. คนตัวเล็กทบทวนเรื่องราวก่อนจะขมวดคิ้วแน่น

คิดจะฟันแล้วทิ้งใช่ไหม ได้!

☾ 6 : ขอเพลงที่มีกระต่ายออกมา

เด็กหนุ่มนั่งถอนหายใจเข้าออกหลายรอบ ก่อนจะเบนสายตาไปมองอาหารบนโต๊ะ เขาตักอาหารเข้าปากได้ไม่กี่คำก็ลุกขึ้นเดินหน้าหงอยเตรียมขึ้นเวทีเพื่อร้องเพลง กรฤตมองเพื่อนแล้วนึกเป็นห่วง เขาเห็นภาคินอารมณ์ไม่ดีมาหลายวันก็ไม่รู้จะช่วยเหลืออะไรมากไปกว่านี้ ถึงเขาจะให้คำปรึกษาไปแล้วก็เถอะ เพื่อนตัวดีของเขามันก็ยังดื้อด้านเอาแต่หนีปัญหาอยู่ได้ คอยดูเถอะ สักวันรุ่นพี่สุดที่รักของมันคงไม่ทนแน่!

“เป็นแบบนี้มันจะไม่แย่หรือวะไอ้โก้”

“ไม่รู้เว้ย กูบอกมันแล้วให้บอกพี่ชานมไปตรงๆ มันก็ไม่กล้า” กรฤตหันไปบอกปรมะที่ทำหน้างุนงง

“เรื่องมันคอขาดบาดตายขนาดนั้นเลยหรือวะ”

“ก็..ไม่ขนาดนั้นหรอก ไอ้คินมันป๊อด!” เขาพยายามพูดเสียงดังให้เพื่อนตัวดีมันได้ยิน ภาคินได้ยินแต่ทำเป็นไม่สนใจ ใบหน้าหล่อเหลาอึม

ครึมเย็นชาต่างจากปกติ

“ต่อไปเป็นเพลง..คืนที่ดาวเต็มฟ้านะครับ” เด็กหนุ่มส่งเสียงทักทาย เขาหยิบกีต้าร์คู่ใจขึ้นมาเตรียมตัว ในใจยังคงนึกถึงคนตัวเล็กใบหน้าสวยหวานคนนั้น.. คนที่เขายังไม่อยากจะเจอหน้าในตอนนี้..

ภาคินไม่รู้จะต้องจัดการกับความรู้สึกตัวเองในตอนนี้ยังไงดี เขาพยายามจะทำทุกวิถีทางแล้ว แต่ก็ดูเหมือนว่าจะยิ่งทำให้ความคิดถึงที่มีชมจันทร์รุนแรงมากขึ้นเท่านั้น.. ตั้งแต่วันที่เขามีอะไรกันครั้งนั้นเขาก็ไม่สามารถอยู่ใกล้ๆอีกฝ่ายได้อีกต่อไป ไม่ว่าจะมองชมจันทร์ตรงไหน เขาก็จะรู้สึกคันยุบยิบในใจ อยากจะคว้าอีกฝ่ายเข้ามากอด เข้ามาหอม อยากจะคลอเคลียตลอดเวลา จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวแถมยังอยากจับคนตัวเล็กกดลงกับเตียง!

เขารู้ว่าตัวเองกำลังอาการหนัก ยิ่งได้มาครอบครองดูเหมือนจะไม่เพียงพออีกต่อไป..

เขาอยากได้มากกว่านี้!

“คืนที่ดาวเต็มฟ้า.. ฉันจินตนาการถึงหน้าเธอ ละเมอไปไกล มองไม่เห็นเป็นดาว จันทร์ที่ดูสดใสนั้นเป็นดั่งใจเธอหรือเปล่า หากมันเป็นจริงจะเก็บเอาจันทร์ มาใส่ใจ” เสียงทุ้มนุ่มเป็นเอกลักษณ์ของเด็กหนุ่มดังก้องไปทั่วร้านอาหารกึ่งผับในย่านชานเมืองใกล้มหาวิทยาลัย ด้วยบุคลิกหล่อเหลาเป็นกันเองกับคนทั่วไป ทำให้ภาคินเป็นที่นิยมไม่น้อย เพียงแค่บอกว่าภาคินจะมาร้องประจำที่ร้านนี้ ยอดลูกค้าที่เข้ามาก็เพิ่มขึ้นจนน่าตกใจ

“แม้ไม่รู้ว่าเธอจะอยู่ไหน ขอฝากใจไปถึงหน่อย ใจดวงนี้อาจยังมีค่าน้อยแต่จะขอเพียงรักเธอ..” ในขณะที่ร้องเขาก็ยังคิดถึงสุดที่รักในหัวใจอย่างสุดซึ้งก่อนจะจบบทเพลงด้วยเพลงช้า ก่อนจะบอกลาผู้ชมและแทนที่ด้วยดีเจพร้อมดนตรีสุดมันส์ เขาลงจากเวทีก่อนจะเก็บกีต้าร์ให้เรียบร้อย วันนี้เขาบอกกับชมจันทร์ว่าจะมากินเลี้ยงสายรหัสกับรุ่นพี่

“คิน ร้องเพลงเพราะมากๆ”

“ขอบคุณครับพี่แพร กินกันอิ่มหรือยังครับเนี่ย” เขายิ้ม เดินกลับไปนั่งที่โต๊ะอาหาร วันนี้แพรพรรณนัดเขามากินข้าวกับสายรหัสปีหนึ่งถึงปีสี่ เขา

เลยชวนกรฤตและปรมะมาเป็นเพื่อนด้วยโดยแยกโต๊ะไปนั่งอีกด้าน

“ยังไม่อิ่มกันหรอกเนอะ” แพรพรรณหันไปหัวเราะกับพี่เนม รุ่นพี่ปีสามและพี่จ๋ารุ่นพี่ปีสี่ที่พาแฟนหนุ่มมาด้วย เขานั่งลงข้างหญิงสาวก่อนจะเลื่อนแก้วแอลกอฮอล์ออกห่างจากตัว วันนี้เขากินเยอะมากเกินไปแล้ว..

“อาหารที่นี่อร่อยนะ พี่ๆกินเยอะๆเลยนะครับ”

“ขอบใจนะคิน ไม่ยักรู้ว่าคินทำงานพิเศษที่นี่ด้วย” พี่จ๋าบอกกับเขาก่อนจะเอนหัวซบแฟนหนุ่มที่มาด้วยกัน เขาได้แต่มองก่อนจะส่งยิ้มฝืดเฝื่อนไปให้ เขาเองก็คิดถึงแฟนตัวเองเหมือนกันนะ..

ไอ้กากเอ๊ย!

สุดท้ายก็ปฏิเสธไม่ลง เขานั่งจิบเบียร์พลางตอบคำถามของแพรพรรณที่ถามมาเป็นระยะ เขาไม่รู้ว่าคิดไปเองหรือเปล่าที่รู้สึกว่าหญิงสาวพยายามใกล้ชิดเขามากเป็นพิเศษ ทั้งจงใจโน้มตัวเข้ามาใกล้ หรือแม้

กระทั่งเหลือบมองหน้าจอโทรศัพท์เวลาเขากดเข้าไปเช็คข้อความ แม้จะรู้ว่ามันเสียมารยาทแต่เขาก็ไม่กล้าเอ่ยปาก

“แล้วคินยังไม่มีแฟนหรือจ๊ะ หล่อแบบนี้ผู้หญิงคงแอบชอบเยอะแน่”

“มีแล้วครับพี่จ๋า”

“จริงอะ เสียดายจังเลย เพื่อนพี่หลายคนชอบคินมาก”

“ขอบคุณครับพี่จ๋า” เขาส่งยิ้ม รับแก้วใหม่มาจากพี่เนมก่อนจะยกชน พี่เนมเป็นรุ่นพี่ปีสาม ดูภายนอกเป็นผู้ชายสุภาพเรียบร้อยสวมแว่นตากลมสีดำสนิท ผิวขาว เหมือนคุณชายไฮโซจากตระกูลชื่อดัง “พี่เนม ไม่ดื่มบ้างหรือครับ”

“พี่แพ้แอลกอฮอล์อะ” ชายหนุ่มตอบก่อนจะเกาคอแก้เก้อ ในขณะที่คนอื่นดื่มกันหมดมีแต่อีกฝ่ายที่ดื่มน้ำผลไม้ เขาเพิ่งสังเกตว่าสายรหัสเขาทั้งสายเรียนสาขาออกแบบแฟชั่นทั้งหมดเลย คงจะต้องรู้จักชมจันทร์แน่ๆ

“เดี๋ยวผมช่วยดื่มครับ ฮ่าๆ” ภาคินชวนทุกคนพูดคุยอย่างสนุกสนาน ไม่ได้เกร็งอย่างที่ใครกังวล เขาตอบคำถามและแสดงความคิดเห็นได้น่าสนใจ ทำเอาแพรพรรณที่นั่งอยู่ด้านข้างส่งสายตาวิบวับให้อยู่ไม่ห่าง

“กูว่าพี่รหัสมันท่าทางแปลกๆว่ะ”

“พี่แพรอะนะ”

“มึงดูพี่เขามองไอ้คินดิ” ปรมะสะกิดให้เพื่อนสนิทมองหญิงสาวที่นั่งข้างภาคิน “เหมือนจะแดกเข้าไปทั้งตัว” เขาจะไม่อะไรเลย ถ้าหากแพรพรรณไม่ชอบมาหาภาคินหลังเลิกเรียนทุกวัน บางวันก็เอาขนมมาให้ เอาชีทวิชาเรียนพื้นฐานมาให้ ชอบหาเรื่องจะมาหาภาคินอยู่บ่อยๆ

“ไอ้คินมันไม่เล่นด้วยหรอก มันเพ้อถึงพี่ชานมจะตายไป” กรฤตตอบก่อนจะหันไปสังเกตอีกรอบ เขาเห็นแพรพรรณกำลังแตะบ่าของเพื่อนก่อนจะเลื่อนโอบ ดวงตาเรียวรีเบิกกว้างหันไปมองหน้าปรมะที่เหมือนจะรู้อยู่ก่อนแล้ว

ผู้หญิงคนนี้...

“ก็ไม่แน่ ของแบบนี้มันแพ้ความใกล้ชิด แบบไม่รู้ตัวไงมึง”

“ไม่ได้การละ กูไม่ยอมให้มันทิ้งพี่ชานมเด็ดขาด” เขาลุกขึ้นยืน เกือบจะหมุนตัวออกไปข้างนอก แต่ปรมะห้ามเขาเอาไว้ได้ทัน

“มึงอย่าวู่วามดิวะ”

“อย่าหาว่ากูเสือกเลย เพราะกูชอบ!” กรฤตยิ้มเฉ่ง ก่อนที่หางตาจะเหลือบไปเห็นชายหนุ่มตัวเล็กที่กำลังเดินเข้ามาในร้าน แม้จะมีหมวกสวมทับอยู่แต่เขาก็จำรุ่นพี่ปีสี่ผมสีชมพูคนนี้ได้เป็นอย่างดี “เห้ย พี่ชานมว่ะ”

“หา ไหนวะมึง”

“ชิบหายละ พี่เขามาหาไอ้คินแน่เลย”

“เอาไงดีอะ”

“ไปพาพี่เขามานั่งที่โต๊ะก่อนเร็ว!” ปรมะตีหลังเพื่อนเร่งให้อีกฝ่ายรีบไปเอาตัวชมจันทร์มาเดี๋ยวนี้ “เดี๋ยวไอ้คินมันเห็น.. มึงเร็วๆ”

“เออๆ” กรฤตรีบสาวเท้าเข้าไปหารุ่นพี่ที่กำลังมองซ้ายมองขวา เขายกมือสวัสดี “พี่ชานม มาหาไอ้คินหรือครับ”

“นาย.. โก้ใช่ไหม” คนตัวเล็กขมวดคิ้วพยายามนึกชื่อของอีกฝ่าย

“ครับพี่ เดี๋ยวพี่ชานมไปนั่งกับพวกผมก่อนก็ได้ครับ” เขาเหลือบไปมองปรมะ ก่อนจะดันรุ่นพี่ให้เข้าไปนั่งที่โต๊ะ จัดเก้าอี้ของชมจันทร์หันหลังให้กับโต๊ะของภาคินที่อยู่ด้านใน กรฤตรีบรินน้ำอัดลมใส่แก้วให้ชมจันทร์ทันที “มาเหนื่อยๆ นั่งดื่มน้ำก่อนนะครับ”

“นายบอกฉันมาเดี๋ยวนี้ ภาคินเป็นอะไรกันแน่” มาถึงกระต่ายดุก็ยิงคำถามรัวเข้าเป้าไม่ให้ทันตั้งตัว

“เอ่อ มันยังไม่ได้บอกพี่ชานมหรือครับ”

“บอกอะไร?”

“ก็เอ่อ แบบว่า ต้องให้มันบอกเองดีกว่านะครับ” กรฤตเกาหัวแกรกก่อนจะหันไปยิ้มแห้งให้ปรมะ “พี่ชานมโกรธมันหรือเปล่าครับ?”

“ไม่ได้โกรธ แต่ไม่เข้าใจ”

“ผมว่าถ้าคุยกันดีๆ ไม่น่าจะมีปัญหานะครับ”

“แล้วคินอยู่ไหน”

“คินกินเลี้ยงอยู่กับรุ่นพี่ทางโน้นครับ เดี๋ยวก็คงมาแล้ว” ปรมะตอบ เขาเห็นคนตัวเล็กหน้าบึ้งยังดูน่ารักเลย หวังว่าภาคินจะรีบกลับมาปรับความเข้าใจกับแฟนตัวเองสักที เพราะชมจันทร์มานั่งตรงนี้พวกเขาทำตัวไม่ถูก! คนตัวเล็กหมุนตัวไปอีกทางถึงได้เห็นเด็กหนุ่มคุ้นเคยกำลังหัวร่อต่อกระซิกกับแพรพรรณ แถมยังถึงเนื้อตัวโอบกันอีกต่างหาก

เขารู้สึกหน้ามืดขึ้นมาทันที เห็นภาพตรงหน้าแล้วมันจุกอกบอกไม่ถูก ขอบตาเริ่มร้อนผ่าวจนเขาต้องกระพริบตาเพื่อไล่ความร้อนออกไป ดวงตากลมสีน้ำตาลเข้มเหล่มองเพื่อนของแฟนหนุ่มก่อนจะเอ่ยเสียงแข็ง

“เอาเหล้ามา!”

“เอ่อ ได้ครับพี่” กรฤตพยักหน้าก่อนจะจัดการให้รุ่นพี่ “พี่ชานมคอแข็งเหมือนกันนะครับ”

“เอามาอีกเร็วๆ” ชมจันทร์กระดกแก้วเข้าปากรวดเร็วทำเอาสองหนุ่มที่นั่งอยู่อ้าปากค้าง มองลูกกระเดือกที่กำลังขยับตรงลำคอเรียวระหงอย่างตกใจ ชายหนุ่มเลื่อนแก้วไปข้างหน้าก่อนจะส่งสายพิฆาตให้คนในโต๊ะ

จัดการชงเหล้าให้อีกแก้ว “อย่าชักช้า เดี๋ยวจะหาไม่เตือน!” กรฤตรีบเทขวดเหล้าก่อนจะส่งให้อีกฝ่ายโดยดี เขาไม่เคยเห็นชมจันทร์ในโหมดดุมาก่อนเลยตกใจจนเกือบทำอะไรไม่ถูก

“ค่อยๆกินครับพี่ชานม” ปรมะมองสภาพของคนตัวเล็กที่กินเหล้าเพียวอย่างกับน้ำเปล่าแล้วต้องปาดเหงื่อ “เดี๋ยวจะเมานะครับพี่”

“ไม่เมา เอามาอีก!” กรฤตเติมเหล้าอย่างรวดเร็วตามคำสั่ง เพราะเป็นแฟนของเพื่อนสนิทเขาถึงได้รีบเร่งดูแลเป็นอย่างดี อีกอย่างเขาก็ไม่เห็นว่าชมจันทร์จะทำตัวเหมือนข่าวลือที่เข้าหูเขาบ่อยๆ

หยิ่งยโส.. ปากร้าย.. สำส่อน

เท่าที่เขาเห็นก็แค่ชายหนุ่มตัวเล็กที่กำลังงอแงเพราะทะเลาะกับแฟนมากกว่า ไม่ได้อ่อยหรือจงใจจะแย่งแฟนชาวบ้านอย่างที่เขาได้ยินมาสักนิด ครั้งแรกที่เขารู้ว่าภาคินแอบชอบเขาก็แอบไปสืบข้อมูลของชมจันทร์มาเรียบร้อยแล้ว แต่พอเจอตัวจริงชมจันทร์กลับเป็นกันเองกว่าที่พวกเขาคิดซะอีก

“โก้ เบย์ ไปสั่งมาอีก เดี๋ยวพี่จ่ายเอง!”

“กินเยอะไปแล้วนะพี่ เดี๋ยวผมโดนไอ้คินด่าเอา”

“ไม่ต้องไปสนใจ คินมันเคยสนใจพี่ที่ไหน หา!” เสียงใสเริ่มอ้อแอ้เมื่อฤทธิ์แอลกอฮอล์ ใบหน้าขาวจัดเริ่มแดงก่ำดวงตากลมปรือปรอยจนแทบจะปิดอยู่แล้ว “ไม่ต้องมาพูดถึงมันให้พี่ได้ยินเลยนะ”

“ซักจะไปกันใหญ่แล้ว” ปรมะป้องปากกระซิบกับเพื่อน “ไปเรียกไอ้คินมาพากลับเลย”

“เออ เดี๋ยวมึงเฝ้าพี่ชานมไว้ก่อนนะ” เขาลุกขึ้นยืนเต็มความสูงก่อนจะแทรกตัวออกไปกับฝูงคนที่เริ่มเยอะขึ้น มองนาฬิกาแค่สี่ทุ่มแต่ในร้านกลับคนเต็มหมดแล้ว เขากำลังจะเดินเข้าไปหาภาคินที่ยังติดพันอยู่แต่ดูเหมือนสถานการณ์จะไม่เป็นใจ เพราะชมจันทร์เห็นเขาจะเดินไปหาภาคินก็ลุกขึ้นเดินตามมาด้วย แต่ไม่ได้เดินเข้าไปหาภาคิน เดินขึ้นไปบนเวทีแทน!

“ไอ้เบย์! พี่ชานมไปนู่นแล้ว”

“มึงช่วยกูด้วยสิ เดี๋ยวกูไปตามไอ้คินก่อน” เขาหันไปบอกเพื่อน กว่าจะฝ่าฝูงคนเข้าไปถึงโต๊ะของภาคิน คนตัวเล็กก็เดินขึ้นไปแย่งไมค์ดีเจที่กำลังร้องเพลงอยู่บนเวทีแล้ว

“มึงงงง ไปเอาพี่ชานมลงมา”

“ไม่ทันแล้วววววว” ปรมะกรีดร้อง เขาคว้าตัวชมจันทร์เอาไว้ไม่ทัน คนอะไรเดินไวเป็นบ้า! เขามองคนตัวเล็กที่เดินขึ้นเวทีแบบไม่สนใจใครหน้าใคร แค่เห็นใบหน้าแดงก่ำก็รู้แล้วว่ากำลังเมาอยู่!

ชมจันทร์ตาพร่ามัวไปหมด เขาเดินขึ้นไปบนเวทีคว้าจับไมค์นักร้องที่กำลังร้องเพลงอยู่ก่อนจะกำเอาไว้แน่น ทุกคนที่กำลังฟังเพลงอยู่ในร้านอาหารหันมามองกันเป็นตาเดียว แต่เขาไม่สนใจอีกแล้ว วันนี้เขาจะต้องคุยกับภาคินให้รู้เรื่อง!

คนอื่นในร้านต่างก็คุ้นเคยกับคนดังของมหาวิทยาลัยคนนี้เป็นอย่างดี แม้จะไม่ค่อยเจอตัวเพราะข่าวฉาว แต่ชมจันทร์ก็ถือเป็นคิ้วบอยของมหาวิทยาลัยที่ได้รับความนิยมอันดับต้นๆเลยทีเดียว เสียงฮือฮาดังขึ้นพร้อมกับทุกคนที่พร้อมใจกันเงียบเสียงเมื่อเห็นว่าคนตัวเล็กกำลังจะพูดอะไร..

“ภาคิน.. ”

“พี่ชานม?” เด็กหนุ่มหมุนตัวไปมองบนเวทีก่อนจะต้องตกตะลึงกับภาพตรงหน้า เขาลุกขึ้นยืนจะเดินไปหาคนรักที่อยู่บนเวที แต่แพรพรรณกลับรั้งเขาเอาไว้

“นายหลบหน้าฉันทำไม?” คนตัวเล็กยู่หน้า เสียงอ้อแอ้ของคนเมายิ่งทำให้ดูน่ารักมากเข้าไปอีก “คิดจะฟันแล้วทิ้งใช่ไหมวะ” ทันทีที่จบประโยคเสียงเซ็งแซ่ก็ดังขึ้นรอบด้าน

“ใครคือภาคินวะ”

“แม่งได้แอ้มพี่ชานม!”

“ผม..” ภาคินชะงัก เขาหันไปปลดข้อมือของรุ่นพี่ที่กำลังจับเขาเอาไว้ หญิงสาวส่ายหน้าเป็นเชิงไม่อยากให้เขาเข้าไปยุ่งวุ่นวาย แต่เขาไม่ฟังอะไร ทั้งนั้น “ผมขอไปหาแฟนก่อนนะครับ”

“เปิดเพลง!” คนตัวเล็กหันไปตะโกนบอก “เพลงที่มีกระต่ายออกมา..” เสียงดนตรีดังขึ้นก่อนที่คนตัวเล็กจะยักย้ายส่ายสะโพก มันคงจะไม่มีอะไรหรอก ถ้าเสื้อยืดที่ชมจันทร์ใส่ มันสั้นจนรุ่นเห็นหน้าท้องขาวเนียนยามที่เจ้าตัวโยกไปมา เสียงเชียร์ดังลั่นร้านอาหาร ทำเอาภาคินที่กำลังอึ้งวิ่งเข้ามาหาที่เวทีแทบไม่ทัน

“วู้ววว พี่ชานม ถอดเลย”

“ถอดเลย ถอดเลย”

“ด้ายยยยยยยยยย”

“**ห้ามถอด!**” ภาคินตะโกนลั่น กรฤตกับปรมะช่วยกันแหวกทางให้เพื่อนเข้าไปถึงเวทีก่อนจะรวบคนตัวเล็กขึ้นพาดบ่า ชมจันทร์ขมวดคิ้วไม่ยอมให้อีกฝ่ายเข้าถึงตัว เด็กหนุ่มกดเสียงต่ำ “ถ้าพี่ถอดผมจะถอดด้วย”

“ขี้โกง!”

“กลับห้องกับผมเดี๋ยวนี้เลย”

“ไม่กลับจะทำแมะ มีปัญหาปะ ชิ้ปะ” ใบหน้าขาวจัดยียวนกวนประสาทขั้นสุด แต่ภาคินก็ยังมองว่าอีกฝ่ายน่ารัก

“พี่เมาแล้ว”

“ไม่เมา.. ไปไกลๆเลยปะ”

“กลับเลยครับ!”

“อี้ออออออออออออออออ อย่ามาจับ!” ภาคินไม่สนใจอะไรทั้งนั้นเขาอุ้มคนตัวเล็กลงจากเวที กรฤตกับปรมะรีบช่วยแหวกทางให้เพื่อนพาคนตัวเล็กออกมาได้ “ออกไปเลยปะ ไปเลยปะ” คนตัวเล็กยังคงส่งเสียงร้องไม่หยุด

“ใครเอาเหล้าให้แฟนกูกิน”

“เอ่อ พี่ซานมกินเอง พวกกูไม่เกี่ยวนะเว้ย”

“ไปเรียกแท็กซี่ให้กูที ฝากเอามอ’ไซค์กูกลับด้วย” เขาโยนกุญแจรถมอเตอร์ไซค์ให้เพื่อนก่อนจะรีบเดินออกไปร้านอาหารอย่างรวดเร็ว คนเมาส่งเสียงอ้อแอ้พูดอยู่ในปากใบหน้าซุกซบอยู่ที่ซอกคอของเด็กหนุ่ม ภาคินกระชับคนตัวเล็กอยู่ในอ้อมกอด รถแท็กซี่จอดสนิทด้านหน้าเขาเปิดประตูรถส่งชมจันทร์เข้าไปด้านในก่อนที่ตัวเองจะตามเข้าไป

“กูไปก่อนนะ ขอบใจที่ช่วยดูแลพี่ชานม”

“เจอกันพรุ่งนี้นะมึง”

“ไม่ พรุ่งนี้กูลา ฝากเก็บงานด้วย” เขาตอบเพื่อนก่อนปิดประตูรถทันที กรฤตกับปรมะมองหน้ากันแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ หวังว่าภาคินมันจะเคลียร์กับชมจันทร์ให้รู้เรื่องสักที

“เหลือกูกับมึงสองคนเนี่ย เมียไม่ว่าง”

“เออดิ”

“แดกต่อๆ” กรฤตกอดคอกับปรมะเข้าไปในร้าน วันนี้แฟนพวกเขาไม่ว่าง เลยแอบมาเที่ยวด้วยกัน ดื่มฉลองให้กับเพื่อนที่จะได้คืนดีกับแฟนหน่อย! “เมียไม่ด่าไม่กลับ!”

++

“พี่ชานม”

“อ่ะร่ะ”

“ยังโกรธผมอยู่อีกหรือครับ”

“ทำแมะ จะทำแมะ จะเลิกใช่แมะ” คนตัวเล็กยู่หน้า เม้มปากแน่น ปล่อยให้น้ำตาไหลลงอาบแก้มทั้งสองข้าง ใบหน้าเนียนเต็มไปด้วยน้ำตา ชมจันทร์ยกมือปาดไม่ยอมหันหน้ามาให้เขามอง ภาคินนิ่งอึ้งเขารวบอีกฝ่ายเข้ามาในอ้อมกอด

“ใครจะเลิก ผมไม่มีทางเลิกแน่”

“แล้วจะหลบหน้าฉันทำไม”

“ผม ผมเปล่า”

“ไม่ต้องมาคุย ไม่อยากฟัง” เขานั่งคุ้ดคู้อยู่อีกฝั่งของรถ “โป้ง”

“พี่ชานม” ภาคินโอดครวญ เขาไม่เคยเห็นคนตัวเล็กงอแงขนาดนี้มาก่อนเป็นเพราะเขาเองที่คิดมากไม่เข้าเรื่อง หากชมจันทร์ทำแบบนี้กับเขาบ้าง เขาเองก็คงทนไม่ไหวเหมือนกัน “ไม่โกรธนะครับ ผมขอโทษ” เขายื่นมือไปแตะคนตัวเล็กแต่อีกฝ่ายกลับสะบัดไม่ยอมให้เขาโดนตัวแม้แต่น้อย

“จอดข้างหน้าเลยครับ” เขาจ่ายเงินรถแท็กซี่ก่อนจะประคองอีกฝ่ายลงจากรถ

“ลงเองได้!”

“อย่าดื้อเลยครับ”

“หึ!” คนตัวเล็กเดินลงจากรถก็รีบสาวเท้าเข้าไปในอาคารหอพัก โลกรอบด้านเขาหมุนเวียนจนเดินแทบไม่ตรงจนคนตัวโตต้องรีบเข้ามาประคองเขาหันไปบ่นใส่อีกฝ่าย “ไปไกลๆเลย”

“รีบเข้าห้องดีกว่าครับ” เขารีบพาชมจันทร์เข้าไปในหอพัก ถึงจะยังเป็นเวลาที่ยังเข้าออกหอพักได้ แต่เขาก็ไม่อยากให้ใครเห็นสภาพของคนรักแบบนี้.. เส้นผมสีชมพูยุ่งเหยิงเล็กน้อย ริมฝีปากสีแดงสดยู่ตลอดเวลา ดวงตากลมปรือปรอยมีรอยช้ำแดงเพราะร้องไห้ เห็นแล้วก็อดสงสารไม่ได้ อยากจะเข้าไปกอดปลอบ

ภาคินอุ้มคนตัวเล็กมาถึงหน้าห้องก่อนจะวางลงแผ่วเบาแต่สองมือขาวยังคงไม่ยอมปล่อย ขาเพรียวยาวเขย่งปลายเท้ากอดคอเขาเอาไว้แน่น จมูกโด่งเขาคลอเคลียกลุ่มผมสีชมพู กลิ่นแอลกอฮอล์กระจายตามแรงหายใจของอีกฝ่าย

“เดี๋ยวเข้าห้องก่อนนะ”

“อือ” คนตัวเล็กพูดงึมงำก่อนจะยอมปล่อยมือ

“นั่งพักก่อนนะครับ” เขาพาคนตัวเล็กเข้ามาในห้องในสภาพทุลักทุเล

“อือ” ชายหนุ่มรับคำก่อนจะทิ้งตัวลงที่เตียง มุดเข้าไปในผ้าห่ม คู้ตัวนอนนิ่งอยู่ในผ้าห่ม ภาคินหันไปคว้าผ้าขนหนูผืนเล็กจะมาเช็ดตัวให้คนตัวเล็ก

“ถ้าจะนอนก็ลุกมาเช็ดตัวก่อนครับ”

“จะนอน” เสียงอ้อแอ้ยังออกมาจากในผ้าห่ม เขาคลี่ยิ้มไม่รู้จะจัดการคนตรงหน้าอย่างไรดี

“พี่ชานม”

“อะไร”

“อย่าดื้อเลยนะครับ..”

“อือ..”

“คุยกับผมก่อน” เขารั้งผ้านวมของอีกฝ่ายออก คนตัวเล็กนอนคู้ตัวไม่ยอมหันหน้ามาหาจนเขาต้องสอดตัวเองเข้าไปใต้ผ้าห่ม สอดมือหนาเข้าที่เอวบางก่อนจะรั้งเข้ามาหาตัวเอง เสียงสะอื้นยังคงดังอยู่แผ่วเบา “พี่ชานม”

“...”

“ชม”

“ใครบอกให้นายเรียกชื่อฉันห้วนๆหะ” คนตัวเล็กเงยหน้าขึ้นมาสบสายตา แก้มขาวป่องกลมกลึงกำลังพองลมโมโห เขาก้มลงจุมพิตเพราะความมันเขี้ยว

“ชมเป็นแฟนผม ทำไมผมจะเรียกไม่ได้” ยิ้มหวานฉ่ำใส่

“เหอะ” คนตัวเล็กถลึงตาใส่ก่อนจะหันหลังให้ เขาคว้าจับเอาไว้ได้ทันส่งจมูกเข้าไปแตะกับปลายจมูกของอีกฝ่าย “ทำอะไรของนาย”

“ง้อชม”

“...”

“ผมขอโทษที่ทำให้ชมโกรธ ผมผิดเองที่หลบหน้าชม” เขาฝังจมูกลงลาดไหล่ของชมจันทร์ “คือ...ผม”

“อะไร จะพูดอะไรก็รีบๆพูดออกมา อมพะนำอยู่ได้” เขาบอกก่อนจะมองค้อนเด็กตัวโต เขากลืนน้ำลายลงอึกใหญ่ก่อนจะบังคับตัวเองให้พูดเสียงปกติ “คบกันได้ ก็เลิกกันได้”

“ชมพูดอะไร ใครจะไปเลิก”

“นายทำแบบนี้ถ้าไม่อยากเลิก แล้วมันหมายความว่ายังไง”

“ชมใจเย็นๆฟังผมก่อน” เขาไม่ชอบชมจันทร์ตอนเมินเฉยกับเขาเหมือนช่วงที่ยังไม่ได้คบกันเอาซะเลย“ผมก็แค่..แค่..เอ่อ” เขาอ้าปากก่อนจะกลอกตา ภาคินกำลังคิดหนัก ปัญหาคือเขาไม่รู้จะอธิบายยังไงดี!

“ถ้าไม่พูดก็ออกไปคนจะนอน!”

“ผม..อยู่ใกล้ชมแล้วมันเป็นแบบนี้” เด็กหนุ่มพูดเสียงอ่อน คว้าจับมือเรียวบางมาไว้ที่เป้ากางเกง!

“เห้ย ไอ้บ้า ไอ้เด็กทะลึ่ง” ชมจันทร์เบิกตาโพลง ยกข้อมือทุบเข้าไปที่อีกฝ่าย

“อยู่ใกล้พี่แล้วก็เป็นแบบนี้ จะให้ผมทำยังไงเล่า!” ภาคินอยากจะบ้าตาย เขายอมให้อีกฝ่ายทุบแต่โดยดี“ผมไม่ได้มีคนอื่นอย่างที่ชมคิด ไม่ได้คิดจะเลิกด้วย แต่ถ้าผมคิดแต่เรื่องแบบนี้กับชม เหมือนผมหวังกับชมแค่เรื่องนี้ ผมรู้ว่าชมไม่ชอบ” เขาพยายามอธิบายให้คนตัวเล็กเข้าใจ ชมจันทร์นิ่งอึ้งก่อนจะชักมือกลับ ใบหน้าร้อนผ่าวไปหมด

“แล้วทำไมไม่พูด รู้ไหมว่าคนเราคบกันเป็นแฟนมีอะไรต้องหันหน้าคุยกัน ไม่ใช่คิดเองเออเองไปหมดทุกอย่าง”

“ผมขอโทษ ไม่โกรธกันนะ นะ นะ”

“นายทำให้ฉันดูแย่” เขาเบะปาก พอได้นอนพักเริ่มสร่างเมาถึงได้รู้ว่าตัวเองไปก่อเรื่องเอาไว้อีกแล้ว“คนอื่นเขาจะคิดยังไงวะเนี่ย” เขาเอามือปิดตาอยากจะร้องไห้โฮซะมัด

“ไม่เป็นไร คนอื่นเขาจะได้รู้ว่าชมเป็นแฟนผม”

“รู้ก็รู้ไป แต่ไม่ใช่รู้แบบนี้ดิ บ้าเอ๊ย” เขาอยากจะบ้าตายจริงๆก็คราวนี้มีอย่างที่ไหนถึงได้ขึ้นไปทำอะไรบ้าบอแบบนั้น

“ชมอายหรือครับ ที่มีผมเป็นแฟน”

“มะ ไม่ ไม่ได้อาย” เขาตอบตะกุกตะกัก “จะอายทำไมล่ะ ฉันไม่ได้ไปคบบนหัวใครสักหน่อย” ยกมือขึ้นทุบอีกฝ่ายอย่างไม่ตั้งใจนัก

“ยังดุเหมือนเดิม แสดงว่าหายโกรธแล้ว”

“ไม่! ไม่หายง่ายๆหรอก เพราะนาย!” เขาทำหน้าบูดบึ้ง “แล้วทำไมต้องไปเกาะแกะพี่รหัสขนาดนั้นด้วย หา!” คนตัวเล็กจ้องเขม็ง เขาอยากรู้คำตอบเรื่องนี้มากกว่า!

“พี่แพรเขาชอบมาจับเนื้อจับตัว.. ผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าพี่เขาคิดอะไร” ภาคินเองก็พอจะรู้สึกได้เหมือนกันว่าแพรพรรณกำลังทอดสะพานให้

เขาอยู่

“ระวังผู้หญิงคนนี้เอาไว้ให้ดี” ชมจันทร์บอกก่อนจะเหลือบมองแฟนเด็กที่นอนมองตาแป๋ว “ฉันกำลังจริงจังนะ ตั้งใจฟังหน่อยสิ!” ภาคินหัวเราะร่าเขารวบคนตัวเล็กเข้ามาในอ้อมกอด

“ผมดีใจที่ชมไม่โกรธแล้ว”

“เหอะ กลับไปนอนเตียงตัวเองเลยไป”

“ไม่เอา จะนอนเตียงเดียวกับชม”

“เตียงมันแคบ อึดอัดโว้ย!”

“นอนกอดกันตัวอุ่นดีออก” มือหนาสอดเข้าไปในเสื้อยืดของคนตัวเล็กลูบไล้แผงอกขาวจัด “ผิวชมเนียนมาก จับตรงไหนก็นุ่มนิ่มไปหมดเลย”

“นายว่าฉันอ้วน?”

“อ้วนกว่านี้ก็ไม่ได้ว่าอะไรครับ”

“ออกไปเลยยยยยยยย!” เขาดันคนตัวโตให้ออกห่างแต่เรี่ยวแรงที่มีไม่สามารถขยับเขยื้อนร่างกายใหญ่โตของอีกฝ่ายได้เลย ให้ตายเถอะ เขาอยากรู้ว่าตอนเด็กภาคินกินเสาไฟฟ้าเป็นของว่างใช่ไหม!

“จะนอนหรือจะอาบน้ำ”

“อะไร”

“ชมจะนอนหรือจะอาบน้ำ”

“จะทำอะไรก็เรื่องของฉัน ออกไปเลย!”

“ชมหายโกรธผมแล้วก็ให้ผมนอนด้วยคนสิ” ภาคินยิ้ม ดวงตาเรียวรีสีน้ำตาลอ่อนฉายแววเจ้าเล่ห์แบบที่ใครก็ดูออกว่าคิดไม่ซื่อ “ไปอาบน้ำกันก่อนดีกว่าครับ” เรื่องอะไรที่เขาจะตกหลุมพรางเจ้าเด็กหน้าตายนี่ด้วย!

“นายไปอาบก่อนสิ”

“เราไปอาบพร้อมกันดีกว่า” ภาคินรั้งคนตัวเล็กออกมาจากผ้าห่ม “จะได้นอนสบายตัวครับ”

“อะ อือ” ได้ยินเสียงตอบรับภายในลำคอ เด็กหนุ่มจึงอุ้มกระต่ายดุเข้าไปในห้องน้ำ จัดการวางคนตัวเล็กลงก่อนจะถอดเสื้อผ้าของตัวเอง ชมจันทร์มองอีกฝ่ายที่กำลังเปลื้องผ้า เขาก็รู้ได้ทันทีว่าตัวเองคิดผิด!

ไอ้เด็กเจ้าเล่ห์!

“ไม่ถอดหรือครับ.. จะให้ผมช่วยใช่ไหม”

“ฉันถอดเองได้”

“ชมน่ารักที่สุด!”

“อย่าพูดมากจะอาบก็รีบอาบ เร็วๆ” เขาถอดเสื้อผ้าเหลือเพียงชั้นในตัวเดียว เดินผ่านคนตัวโตเข้าไปยืนใต้ฝักบัวก่อนจะเปิดให้สายน้ำรินรด เขาตั้งใจจะรีบอาบแล้วจะได้ออกไปนอน!

“ผมช่วยถูสบู่”

“โอ๊ย ไม่ต้อง!”

“ผมช่วยถูหลังนะ” ภาคินซ้อนตัวอยู่ด้านหลังคนตัวเล็กเขาสอดมือเข้าไปที่เอวอย่างที่เคยชิน สูดดมกลิ่นครีมอาบน้ำที่อีกฝ่ายบีบใส่ฝ่ามือและลูบไล้ไปทั่วร่างกาย ชมจันทร์หันหน้าไปสบตา ดวงตาคู่สวยกำลังจ้องมองมาไม่กระพริบ

“นายก็อาบของนายไปสิ”

“ผมช่วยชมก่อน” เขายิ้ม ก่อนจะไล้ฝ่ามือที่มีครีมอาบน้ำไปตามผิวกายเรียบลื่น นิ้วชี้แตะไปที่กลางหลังก่อนจะลงมายังสะโพกกลมกลึงโดยมีสายน้ำไหลกระทบชำระล้างฟองสีขาว เขามองสะโพกขาวอวบ ถือวิสาสะบีบนวดจนคนตัวเล็กหันมาทำตาดุใส่เขาอีกแล้ว

น่ากลัวที่สุดเลย..

ยิ่งได้อยู่ใกล้เขาก็รู้ว่าชมจันทร์เองก็มีความรู้สึกที่ดีให้เขาไม่น้อย ต่อให้อีกฝ่ายจะทำตัวเหมือนไม่แคร์ แต่เขาก็รับรู้ได้ว่าเปลือกนอกที่แข็งแกร่งกำลังถูกกระเทาะออก ชมจันทร์พร้อมจะยอมรับเขาแล้ว เพียงแค่เขา.. เปิดใจด้วยเหมือนกัน

“คิน อย่าซน!”

“ชมไม่ชอบหรือครับ” เขากระซิบข้างใบหูที่เริ่มแดงจัด คนตัวเล็กใช้ฝักบัวเปิดจนสุดหันไปฉีดใส่เด็กตัวโต “ชมแกล้งผมทำไมเนี่ย”

“นายมาแกล้งฉันก่อน”

“โถ่.. ผมเปียกหมดเลยเห็นไหมครับ”

“เรื่องของนายสิ” เขาหันไปอาบน้ำตัวเองต่อ กำจัดมือยุบยิบที่ชอบมาเกาะแกะตัวเองได้รู้สึกสบายใจขึ้นบ้าง “ฉันจะรีบอาบ รีบไปนอนอย่ามากวน”

“ครับๆคุณกระต่าย” ภาคินปล่อยให้อีกฝ่ายจัดการชำระล้างร่างกายให้สะอาดแต่สายตายังคงมองแพนตี้ตัวจิ๋วโปร่งบางที่โดนน้ำจนเปียกฉ่ำเห็นไปไหนต่อไหนจนหมด ให้ตายเถอะ แล้วแบบนี้เขาจะทนไหวได้ยังไง!

“ฮื่อ!” ชมจันทร์สะดุ้งเฮือกเมื่อรู้สึกถึงแรงสัมผัสที่บั้นท้าย เขาไม่อยากจะสนใจจึงทำเมินเฉย แต่แรงบีบนวดยิ่งมากขึ้นจนเขาต้องหันไปดุ “คิน

อย่าเล่น”

“ผมไม่เล่นสักหน่อย ผมเอาจริง” เขายิ้มก่อนจะเดินเข้าไปในสายน้ำ บีบครีมอาบน้ำใส่มืออีกฝ่าย “ช่วยผมบ้างสิครับ”

“...” ชมจันทร์มองหน้าเด็กตัวโต เขาใช้มือถูไปยังเนื้อตัวของอีกฝ่ายอย่างไม่ใส่ใจ “เสร็จละ”

“แล้วตรงนี้ละครับ” ก้มลงมองแก่นกายที่กำลังชูชันอยู่ตรงหน้า ทำเอาชายหนุ่มหน้าม้าน ไม่รู้จะพูดอะไรตอกกลับไปดี

“นายก็ทำเองสิ!”

“ง่า”

“ไม่ต้องมาร้อง!” เขาบุ้ยใบ้หน้าก่อนจะหมุนตัวกลับ แต่ว่ากลับถูกอีกฝ่ายขึงตัวเอาไว้กับผนังกระเบื้องห้องน้ำ เส้นผมเปียกน้ำเรียบลู่ไปกับกรอบ

หน้า ทำให้คนตัวเล็กยิ่งดูน่าทะนุถนอมเข้าไปใหญ่

“ชม..” ภาคินไม่รอให้อีกฝ่ายปฏิเสธ มือหนาช้อนปลายคางก่อนจะส่งจูบอุ่นร้อนเข้าไปทักทาย คนตัวเล็กชะงักไปครู่หนึ่งก่อนจะยอมตอบรับจูบอ่อนหวาน สองมือยกขึ้นโอบรอบคอเด็กหนุ่มที่ยังแนบชิดกับร่างกายเขา ชมจันทร์มึนเบลอกับรสจูบวาบหวาม ร่างกายเหมือนกำลังลอย ท่อนขาเพรียวยาวถูกยกเกี่ยวสะโพกของเด็กหนุ่ม เนื้อตัวเย็นชืดจากร่างกายที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จดูเหมือนว่าจะเริ่มร้อนขึ้นทีละนิด

“เก่งแล้วหรือไง?” ชมจันทร์ถอนจูบออกมาเชื่องช้า เขาใช้นิ้วชี้เกลี่ยไล้ไปตามกรอบหน้าของเด็กหนุ่ม

“ผมยังต้องฝึกอีกเยอะ” เสียงกระซิบแหบพร่าก่อนที่ริมฝีปากจะแตะลงที่ซอกขาวหอมกรุ่น กลิ่นครีมอาบน้ำยังลอยวนเวียนอยู่ใต้จมูกเขาอยู่เลย บวกกับผิวเนียนขาวของอีกฝ่ายทำเอาเขาไม่อยากจะห่างไปไหน“ชมพอจะสอนผมอีกรอบได้ไหมครับ”

“…” เขามองเจ้าเด็กโข่งทำตาวิบวับ มองสถานการณ์ที่ดูเหมือนวางแผนมาเป็นอย่างดี “ร้ายนักนะ”

“ผมอาจจะร้ายกับคนอื่น แต่ผมน่ารักกับชมคนเดียว”

“ปากหวาน”

“เท่าที่ชิม ชมหวานกว่าตั้งเยอะ..” ภาคินหยิบผ้าขนหนูซับตัวให้คนรัก ฝ่ามือแตะไล้ไปตามจุดอ่อนไหวราวกับไม่ได้ตั้งใจ แต่ชมจันทร์รู้ดี เจ้าเด็กตรงหน้าร้ายกว่าที่เขาคิด..

“ใครหวานกว่ากันเดี๋ยวก็รู้”

ถ้าปราบพยศเด็กแสบไม่ได้ เสียชื่อกระต่ายดุแย่เลย!

☾ 7 : ลูกสะใภ้ของมัม

ชมจันทร์รู้สึกเหมือนร่างกายตัวเองผิดปกติ เขาปวดที่กลางศีรษะและลืมตาแทบไม่ขึ้น ร่างกายปวดร้าวเหมือนจะแตกออกเป็นเสี่ยงๆ ดวงตากลมปรือปรอยขึ้นมามองเพดาน เหลือบไปมองด้านข้างมีคนตัวโตที่กำลังนอนหลับตาพริ้มใบหน้าผ่องใส สีหน้าดูมีความสุข

ใช่สิ.. มีความสุขบนความทุกข์ของคนอื่น!

แค่เขาพลิกตัวความเจ็บก็แล่นไปทั่วต้นขา แค่จะลุกขึ้นนั่งยังปวดแปลบไปหมดทั้งตัว เดิมทีเขาเองก็ไม่ใช่คนที่ชอบออกกำลังกายอยู่แล้ว พอได้มาออกกำลังกายในร่มอย่างหนักหน่วง ชมจันทร์แทบจะรับไม่ไหว ร้องขอ อ้อนวอนก็แล้ว แต่เจ้าเด็กบ้ากามมันก็ไม่ยอมหยุด..

“พี่ชานม..”

“นายต้องรับผิดชอบฉันเลยนะ” เขาจ้องอีกฝ่ายตาเขียวปั๊ด

“พี่เป็นอะไร.. เจ็บตรงไหนหรือเปล่าครับ”

“เจ็บไปหมดทั้งตัวเลย ฮือ ไอ้บ้า” ชายหนุ่มแหกปากโวยวาย มีอย่างที่ไหนเมื่อคืนเล่นทั้งในห้องน้ำสองรอบ บนเตียงอีกรอบและออกไปตรงระเบียงห้องอีกสองรอบ ใครจะไหวก็ไหว แต่เขาไม่ไหว!

ระบมไปทั้งตัวเลย..ฮือ

ชมจันทร์ถกเสื้อยืดขึ้นมา รอยสีแดงช้ำเริ่มกลายเป็นสีม่วงจ้ำดูน่ากลัวชะมัด เขาหันไปมองเด็กหนุ่มที่กำลังงัวเงียชี้ไปตามจุดบอบช้ำ ราวกับทวงความยุติธรรม มีอย่างที่ไหนพอตามใจก็อยากจะใส่แรงมากแค่ไหนก็ได้หรือ!

“ผมขอโทษ” ภาคินรวบตัวเล็กเข้ามากอด เขามองรอยช้ำก่อนจะใช้นิ้วมือเกลี่ยไล้เบาๆ “รอยนี้พี่ชานมบอกอยากทำบนโต๊ะกินข้าว..แต่ผมกลัวพี่จะเจ็บ พี่ชานมไม่ยอมเลยดิ้นไปกระแทกมุมนะครับ”

หื้ม..

“ส่วนรอยตรงนี้ พี่ชานมเอาขาไปเกี่ยวกับซิงค์น้ำ พี่บอกว่าตัวเองตัวอ่อนมาก ผมก็เลยลองให้พี่..”

เดี๋ยวนะ...

“รอยตรงนี้ ตรงหน้าโทรทัศน์ พี่ชานม..”

“พอก่อนคิน” เขายกมือขึ้นเป็นปางห้ามญาติก่อนที่อีกฝ่ายจะพูดอะไรมากไปกว่านี้ ชมจันทร์รู้สึกเหมือนความทรงจำเมื่อคืนมันจะค่อยๆผุดออกมาทีละนิดแล้วล่ะ เขาเอ่ยเสียงเบา “ชะ ช่างมันเถอะ”

“เดี๋ยวผมทายาให้”

“คิน ไม่ต้อง” ไม่ต้องทำให้เขานึกถึงเหตุการณ์เมื่อคืนก็ได้มั้ง!

“เดี๋ยวมันปวดแล้วพี่จะไปเรียนไม่ไหว หรือจะลา?”

“อือ ยังไงวันนี้ก็ไม่ไหวหรอก” เขาทิ้งตัวลงนอนกับเตียงเพราะปวดไปทั้งตัว ปวดจนอยากจะร้องไห้.. ไม่น่าดื่มแอลกอฮอล์เลย!

เผลอทำอะไรน่าอายจนได้..

“ผมทำข้าวต้มให้นะ”

“อือ ขอบใจนะ” เสียงอู้อี้ดังลอดออกมาจากผ้าห่ม เขาชะงักเมื่อรู้สึกถึงอะไรบางอย่างแตะเข้าที่กลุ่มผม เงยหน้าก็เห็นเด็กตัวโตกำลังยิ้มแป้น

“ขอหอมหัวหน่อย”

“ฮื่อ ไอ้บ้า!” เขากลิ้งหลบ “อย่ามาเล่นหัวคนอื่นเขาง่ายๆสิ”

“คนอื่นที่ไหนกัน..ชมเป็นแฟนผมนะ”

“หึ” เขาหันไปย่นจมูกใส่คนหน้าทะเล้น ที่ถอดเสื้อโชว์เรือนร่างหนั่นแน่นที่เต็มไปด้วยรอยขบกัด รอยข่วนทั้งใหม่และเก่าผสมปนเปเต็มไปหมด.. เขาเห็นแล้วก็รู้สึกอายขึ้นมาเสียอย่างนั้น “เรียกชื่อฉันก็เรียกชื่อตัวเองแทนบ้างสิ”

“ชมชอบให้คินเรียกตัวเองแบบนี้หรือครับ”

“ก็ดูน่ารักดี ไม่ห่างเหิน”

“คินก็ชอบเรียกชมมากกว่าพี่ชานมอีก” ภาคินมองชายหนุ่มที่กำลังนอนกลิ้ง “เรียกแบบนี้ดูเราสนิทกันมากเนอะ”

“ฮื่อ ทำไมต้องเอาหน้าเข้าใกล้ด้วย” เขากระเถิบหนี เด็กตัวโตยังคงแกล้งไม่หยุด ใจคอจะนัวเนียเขาให้ได้เลยใช่ไหม “คิน มันจั๊กจี๋” เขาย่นคอหนี

“ตรงไหน ชมบ้าจี้หรือครับ”

“ไม่.. อื้อ ไม่ได้บ้าจี้ เร็วๆชมหิวแล้ว” เด็กหนุ่มเห็นคนหน้าแดงเรียกชื่อแทนตัวบ้าง เขาก็อดตะลึงไม่ได้

“ครับ” ภาคินดีดตัวลุกขึ้นรีบไปจัดการข้าวต้มให้อย่างที่คนตัวเล็กขอ ทำไปฮัมเพลงไปจนชมจันทร์ยังอดหมั่นไส้ไม่ได้เลย คอยดูนะ.. วันนี้เขาจะใช้งานเยี่ยงทาสเลย!

กระต่ายแสบหันไปเห็นโทรศัพท์ของภาคินวางทิ้งเอาไว้ แค่เลื่อนปลดล็อคโทรศัพท์ รูปใบหน้าคุ้นเคยก็ปรากฏเป็นภาพหน้าจอ ชายหนุ่มผมสั้นสีชมพูอยู่ในชุดกางเกงขาสั้นและเสื้อผ้าไหมที่เขาออกแบบ ชมจันทร์จำได้ว่ามันเป็นรูปถ่ายในโปรเจ็คงานไฟนอลเมื่อเทอมที่แล้ว และรูปก็โพสเอาไว้นานแล้วด้วย เห็นแบบนี้เขาก็ทำอะไรไม่ถูกกดเข้าอินสตราแกรมของเด็กหนุ่มที่มีผู้ติดตามหลักแสน กดเปิดกล้องก่อนจะกดถ่ายรูปครึ่งล่างของใบหน้าและช่วงลำคอขาวผ่อง จนเห็นเสื้อยืดที่เปิดเปลือยจนเห็นร่องรอยสีชมพูอ่อนประปราย เขากดอัพ ก่อนจะวางมันไว้ที่เดิมอย่างไม่ทุกข์ร้อน..

“ชม พอลุกไหวไหม เดี๋ยวกินข้าวต้มนะ”

“ฮื่อ คินอุ้มหน่อย” ซูสองมืออ้ากว้าง ก่อนที่ร่างบอบบางจะถูกอุ้มเข้าไปในห้องน้ำ ภาคินวางลงอย่างทะนุถนอม นิ้วชี้เขาเผลอเกลี่ยไล้เส้นผมสีชมพูอย่างอดใจไม่ไหว

“เสร็จแล้วก็รีบออกไปนะครับ”

“ไม่อยู่ด้วยกันหรือไง”

“จะให้คินยืนมองชมทำธุระในห้องน้ำเนี่ยนะ”

“อื้อ ไม่อยากอยู่คนเดียวอะ” เขามองสบดวงตาคู่สวยของภาคิน มันเปล่งประกายดูสดใสทันทีที่เขาพูดจบประโยค ตามด้วยแรงหอมที่กลุ่มผมฟอดใหญ่ หอมอยู่ได้ ยังไม่ได้สระผมเลยนะ!

“คินไม่ชินที่ชมขี้อ้อนแล้วบอกความรู้สึกตัวเองตรงไปตรงมาแบบนี้เลย”

“แล้วปกติชมเป็นยังไง”

“อืมมม ไม่ค่อยไว้ใจใครง่ายๆแล้วก็ถือตัว” เด็กหนุ่มพิงสะโพกกับอ่างล้างหน้า ผินหน้ากลับมาตอบ “หรือว่าชมเปิดใจให้คินแล้ว ยอมรับคินว่าเป็นแฟนจริงๆ ไม่ใช่แค่เรื่องสนุกที่ชมอยากทำ” ชายหนุ่มชะงักกึก ในมือที่ถือแปรงสีฟันเอาไว้แทบจะร่วงหล่นพื้น เขาหลุบตามองก๊อกน้ำที่เปิดทิ้งเอาไว้

“ชมเป็นแบบนั้นจริงๆหรือ”

“คินอาจจะพูดเกินไปก็ได้ ก็..คินชอบชมมากๆเลยนี่นา” เด็กหนุ่มตอบเสียงแผ่ว กระตุกรอยยิ้มบางเบาจนใจเขาสั่นไหว นั่นสินะ.. หรือว่าเป็นเพราะความเหงา จึงต้องการใครสักคนมาพึ่งพิงเลยทำให้เขาอยากจะมีอีกฝ่ายอยู่ข้างๆ เขาอยากจะรู้เหมือนกันว่าตอนนี้

เขาชอบภาคินหรือเปล่านะ..

“อื้อ” เขาไม่ได้ตอบอะไรมากไปกว่ารับคำเสียงเบาในลำคอ เด็กหนุ่มเดินผละออกไปจากในห้องน้ำ ความรู้สึกอึดอัดลอยวนเวียนอยู่ในหัวใจ..

ภาคินเร่งฝีเท้ามายังเตียงนอนเขาหยิบโทรศัพท์ที่เพิ่งหยุดสั่นไป เบอร์ที่โทรเข้าเป็นทั้งเบอร์ของมัมและเบอร์ของโมกข์ รุ่นพี่ที่ช่วยเหลือเขาในเรื่องแข่งรถ และยังมีเบอร์ของเพื่อนสนิทอย่างกรฤตกับปรมะ เขาขมวดคิ้วแน่น แอปพลิเคชันไลน์เด้งเป็นข้อความเข้ารัวหลายครั้งจนเขาต้องกดเข้าไปดูเพื่อคลายความสงสัย

‘Moke : รูปในไอจีนั่นมันอะไรกันวะ’

‘Mom : มัมคิดว่าลูกหมูจะต้องมีคำตอบที่ดีให้มัมนะครับ’

‘A-koko : ไอ้คนอวดเมียเอ๊ยยยยย!’

ภาคินยิ่งขมวดคิ้วมากขึ้นไปอีกเมื่อเห็นข้อความพูดถึงเรื่องที่เขาไม่เข้าใจ มือหนากดเลื่อนเข้าไปยังแอปพลิเคชันเจ้าปัญหาที่เขาเปิดทิ้งร้างเอาไว้นานแล้ว มีเพียงรูปถ่ายมอเตอร์ไซค์ที่เขาสะสมลงเอาไว้ดูเล่นเพียงเท่านั้น รูปที่ปรากฏตรงหน้าเป็นครึ่งหน้าของใครบางคน เห็นเพียงช่วงจมูกโด่งรั้นและริมฝีปากเผยอเล็กน้อยที่กำลังบวมเจ่อ ช่วงคอลำคอขาวที่รอยจูบสีแดงช้ำ

ประปราย เจ้าตัวนอนคว่ำข้อเท้าไขว้ ทั้งตัวมีแค่เสื้อยืดคอกว้างโอเวอร์ไซส์ที่ดูก็รู้ว่าไม่ใช่เสื้อของตัวเอง แคปชั่นเป็นรูปอีโมจิจุ๊บประมาณสิบอันเรียงติดกัน เท่านั้นเขาก็รู้ทันทีว่าทำไมทุกคนถึงได้ตกอกตกใจขนาดนั้น

“x!”

เขาเผลอสบถออกเสียงก่อนจะรีบเดินออกไปนอกระเบียงห้อง นิ้วมือกดอ่านข้อความที่แฟนคลับคอมเม้นท์เข้ามาไม่หยุด เขาเองก็ไม่เคยลงรูปใครเป็นพิเศษ ขนาดเจ้าของแอคเค้าท์เห็นเองยังตกใจ!

‘น้องคินมีแฟนแล้วหรือคะ’

‘ใครคือแฟนน้องคิน????’

เขาไม่เคยคิดจะปกปิดเรื่องแฟนอยู่แล้ว คิดว่าชมจันทร์จะต้องไม่ชอบด้วยซ้ำหากเขาบอกใครต่อใครถึงความสัมพันธ์ของเราสองคน แต่ดูเหมือนจะไม่เป็นอย่างนั้น เด็กหนุ่มพยายามกลั้นยิ้ม ดวงตาคู่สวยยังคงมองภาพที่เพิ่งอัพโหลดเมื่อสิบห้านาทีไม่วางตา

ร้ายจริงนะ.. เจ้ากระต่ายตัวแสบ!

เขาไม่ได้พิมตอบใครทั้งนั้น เก็บโทรศัพท์ใส่กระเป๋ากางเกงก่อนจะเดินไปนั่งรอที่โต๊ะกินข้าว บนโต๊ะมีข้าวต้มหมูใส่ถ้วยหอมกรุ่นพร้อมกับน้ำผลไม้วางเรียบร้อยสวยงาม เขากดรีโมทเปิดโทรทัศน์ดูไปเรื่อยเปื่อย ก่อนที่คนตัวเล็กจะเดินออกมาในชุดเสื้อยืดกางเกงขาสั้น ดวงตากลมมองเขาแวบหนึ่งก่อนจะเบนสายตาไปยังอาหารบนโต๊ะ

“รีบมากินตอนที่มันยังร้อนเถอะครับ”

“ขอบใจนะคิน”

“ชม”

“อะไรหรือ?”

“พี่เล่นอินสตราแกรมหรือเปล่าครับ”

“เอ่อ” คนตัวเล็กแลบลิ้นเลียริมฝีปาก ทำท่าเหมือนครุ่นคิด “เล่นนะ มีอะไรหรือเปล่า?”

“คินขอหน่อย อยากกดติดตามชม”

“จะดีหรือ..” คนตัวเล็กลากเสียงยาว ก้มหน้าก้มตาตักข้าวต้มในถ้วย “อร่อยมากๆ” ชมจันทร์ยกนิ้วโป้งให้ ก่อนจะเลียรอบริมฝีปากด้วยความคุ้นชิน

“คินขอนะครับชม” คนตัวโตส่งเสียงออดอ้อน ก่อนจะส่งโทรศัพท์มือถือของตัวเองกลับมาให้ ชมจันทร์รับมาถือไว้ก่อนจะกดติดตามแอคเค้าท์ตัวเองและส่งคืนให้ ภาคินยิ้มอวดฟันขาว “ขอบคุณครับ”

“…” ชมจันทร์ไม่ได้พูดอะไร เขาก้มหน้าก้มตากินข้าว ดีนะที่เขากดล็อคแอคเค้าท์ตัวเองเอาไว้ ถ้าเขายังไม่รับอีกฝ่ายก็ไม่มีทางกดติดตามเขาได้หรอก

“ชมอย่าลืมกดรับนะ กดเลยดีกว่านะ”

“อือ รอชมกินข้าวเสร็จก่อน”

“เดี๋ยวคินกดเองก็ได้”

“...” เขามองเด็กหนุ่มที่ทำตาเป็นประกาย ถ้าหากตรงหน้ามีหางมันคงสะบัดไปมาเหมือนหมาที่กำลังรอเจ้าของ เขาถอนหายใจก่อนจะพยักหน้า กดตอบรับอีกฝ่ายทันที “กดแล้ว”

ภาคินกดเข้าไปในอิสตราแกรมของคนตัวเล็กที่มีคนติดตามแค่หลักสิบ คงเป็นอินสตราแกรมส่วนตัวที่ให้แต่คนรู้จักติดตามเท่านั้น เขาเห็นรูปหมวกกันน็อคสีชมพูที่ตัวเองเป็นคนซื้อให้ มีแคปชั่นน่ารักใต้รูปทำเอาเขายิ้มหน้าบานไม่หยุด

“เป็นอะไร”

“กำลังดีใจ มีแฟนน่ารัก”

“บ้า!” เขาเห็นแก้มขาวขึ้นริ้วสีแดงก็อดจะเย้าแหย่ไม่ได้ เอื้อมมือไปแตะแก้มใสของคนตัวเล็กด้วยความมันเขี้ยว คนตัวเล็กเอนตัวหลบ ถามเสียงขุ่น “คินชอบแกล้งชมหรือ?”

“ชมน่ารัก ก็ต้องอยากแกล้งสิ”

“โหย นิสัย!” เขาค้อนขวับให้ ลุกขึ้นยกถ้วยที่เปื้อนจะเอาไปล้าง หันไปมองคนตัวโตที่ยังยิ้มแป้นไม่หยุด “ไม่ไปเรียนหรือไง”

“คินลาแล้ว วันนี้จะดูแลชมทั้งวัน”

“ไม่เป็นไร กินยาแก้ปวดก็หายแล้ว” เขาส่ายหน้าดิก “จะมาขาดเรียนเพราะชมไม่ได้นะ” เรื่องอะไรจะให้ภาคินมาคอยดูแลเขา เขาไม่ได้แข้งขาหักสักหน่อย!

“ไม่เป็นไรจริงๆชม” เขาเดินตามอีกฝ่ายเข้าไปช่วยล้างจาน เด็กหนุ่มมองช่วงขาเพรียวยาวของอีกฝ่าย ถึงได้สังเกตว่าชมจันทร์ชอบใส่กางเกงขาสั้น “ชมขายาวมาก”

“มามองขาคนอื่นเขาอีก”

“ขายาวเรียว อย่างกับนายแบบแหน่ะ”

“เว่อ สูงแค่ร้อยเจ็ดสิบต้นๆ จะไปเป็นนายแบบได้ยังไง” เขายู่ปาก ลงมือล้างจานโดยไม่หันไปมอง “อย่างคินก็ว่าไปอย่าง เคยถ่ายแบบไม่ใช่หรือไง”

“ใช่ คินเคย” เขาสอดมือเข้าเอวบางเกยคางอยู่บนหัวไหล่ลาดเนียน ดมกลิ่นแชมพูที่ยังหอมติดเส้นผม “ชมเรียนแฟชั่นไม่อยากให้คินเป็นนายแบบให้มั้งหรือครับ”

“อยากสิ..” เขาหมุนตัวหันมามองคนตัวโต ดวงตากลมหยีเป็นสระอิ “อยากให้คินใส่ชุดที่ชมออกแบบ”

“งั้นคินจะจองคิวให้ชมคนเดียวเลย”

“ฮื่อ เดี๋ยวนี้อ้อนเก่งนะ”

“อยู่กับชม คินก็เป็นแบบนี้แหละ” เขากระซิบข้างใบหูของคนรัก อีกฝ่ายใช้สองมือยันแผงอกเขาเอาไว้ เขาซ้อนเอวบางให้นั่งอยู่ตรงเคาเตอร์อ่างล้างมือ “คินไม่อยากอยู่ห่างจากชมเลยรู้ไหม”

“เด็กสมัยนี้ ปากหวานจริงๆ”

“คินปากหวานกับชมคนเดียวเหอะ” เขาเบะปากที่คนรักดูเหมือนจะไม่เชื่อ “คินเป็นคนรักใครแล้วรักจริงนะ เพราะมัมกับแด๊ดสอนคินเอาไว้ เราต้องซื่อสัตย์กับคนรักของเรา”

“แด๊ดกับมัมคินนี่น่ารักจังเลยเนอะ”

“คินจะพาชมไปหามัมกับแด๊ดแน่นอน เพราะคินจะพาลูกสะใภ้มาฝาก”

“เด็กบ้า! เขาจะได้หาว่าชมกินเด็ก รังแกเด็กไหมล่ะงานนี้” เขาใช้มือดันแก้มสากของอีกฝ่ายที่กำลังจะยื่นเข้ามาจูบ ให้ตายเถอะ เอะอะจูบ เอะอะกอด เห็นเขาเป็นตุ๊กตาหรือไง “มือไวเป็นปลาหมึกจังเลยนะ”

“ไม่เห็นไวเลย”

“คิน!” เขาคว้ามือปลาหมึกที่กำลังเลื่อนเข้าไปในกางเกงเอวยืดขาสั้นคนตัวโตส่งรอยยิ้มแพรวพราวเลื่อนมือประกบเข้าที่แก้มขาวอุ่นของเขา ส่งหน้าผากแตะเข้าที่หน้าผากเขา เอ่ยพร่ำบอกคำหวานซ้ำไปซ้ำไป ชมจันทร์รู้สึกอิ่มเอิบในหัวใจ มันพองฟูจนเหมือนตัวจะลอยขึ้นจากพื้น

“อยากอยู่กับชมตลอดไปเลย”

“คิน..”

ก๊อก ก๊อก ก๊อก!

คนสองคนที่กำลังโอบกอดกันตัวกลมแทบผละออกจากกันเมื่อได้ยินเสียงเคาะประตู ภาคินเดินนำออกไปก่อน ส่วนเขาเปิดก๊อกล้างมือแก้เขินกับเหตุการณ์เมื่อครู่ แค่คิดใบหน้าก็เห่อร้อน ชมจันทร์กำลังจะก้าวเดินตามออกไปเสียงเอะอะโวยวายก็ดังขึ้นที่หน้าประตูเสียก่อน

“มัม? แด๊ด?”

“เจ้าลูกหมู!” ชมจันทร์เห็นชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งกระโดดโผเข้ากอดภาคินแนบแน่น อีกฝ่ายผิวขาวจัดสวมแว่นกันแดด สวมเสื้อเชิ้ตและกางเกงผ้าขายาวรองเท้าผ้าใบ คนที่เดินตามเข้ามาผลักประตูปิดลงกลอน รูปร่างสูงใหญ่ผิวแทน ใบหน้าสันกรามคมชัดส่วนสูงไล่เลี่ยกับภาคิน

“มะ มากันได้ยังไงครับ”

“ทำไมมัมจะไม่รู้ว่าลูกชายไปอยู่ที่ไหน” ใบบุญยิ้มแผล่ หมุนตัวลูกชายเป็นวงกลม “ไม่ได้ไปซนที่ไหนมาอีกใช่ไหม?”

“ช่วงนี้คินไม่ได้ไปสนามแข่งเลยนะมัม” เด็กตัวโตโผเข้ากอดมารดาที่ได้ชื่อเลี้ยงเขามาตั้งแต่ยังเล็ก ภาคินระดมหอมแก้มทั้งซ้ายและขวาของมัมจนคนตัวโตที่ยืนด้านข้างเริ่มขมวดคิ้วแน่น

“มีแฟนแล้วล่ะสิ” ชายหนุ่มชูนิ้วชี้จ้องหน้าลูกชายอย่างจับผิด ก่อนจะเบนสายตาไปมองคนตัวเล็กที่กำลังอยู่ในอาการตกใจ “หนูเป็นแฟนคินใช่ไหมครับ?” เพราะรูปปริศนาในอินสตราแกรมทำให้ต่อมอยากรู้ของเขาทนไม่ไหว ต้องขอลากคนรักมาหาลูกชายเสียหน่อย

“คะ ครับ”

“ชม นี่มัมกับแด๊ดครับ” เขาโอบเอวรุ่นพี่เข้ามาใกล้ ชมจันทร์ยกมือสวัสดีผู้ใหญ่ด้วยท่าทางนอบน้อม เขามองผู้ใหญ่ตรงหน้าด้วยความรู้สึกเกร็ง

เมื่อถูกสายตาจับจ้อง เขาจำชายหนุ่มสองคนตรงหน้าได้เป็นอย่างดี ใครจะไม่รู้จักนักร้องหนุ่มชื่อดังที่ออกทัวร์คอนเสิร์ตทั่วโลกได้ล่ะ!

“น่ารักเนอะ” ใบบุญหันไปกระทุ้งศอกกับคนรักที่ยืนด้านข้าง “ใจคอพี่จะไม่คุยกับลูกจริงๆหรือ?”

“ก็คุย”

“แด๊ดยังโกรธผมอยู่ครับมัม”

“ไม่จริง แด๊ดเขาฟอร์มเยอะแบบนี้มาตั้งนานแล้วครับลูก” ใบบุญยิ้มร่าหันไปส่งยิ้มให้คนรักที่ยังเก๊กหน้าขรึมอยู่ “เดี๋ยวเก็บของเลยนะ วันหยุดเสาร์อาทิตย์นี้หนูมีธุระไปไหนไหมครับ” ใบบุญหันมาถามคนตัวเล็กที่ยังมีอาการประหม่า

“มะ ไม่ครับ”

“งั้นไปเที่ยวกับมัมนะครับ” ชมจันทร์มึนงงไปชั่วขณะ ทันทีที่ฟังจบประโยคเขามองหน้าสบตากับภาคิน

“เดี๋ยวครับมัม มัมจะพาชมไปไหน”

“ลูกสะใภ้ของมัม ทำไมมัมจะพาไปเที่ยวไม่ได้ครับ” ใบบุญคว้าข้อมือของคนตัวเล็กเดินมุ่งเข้าไปยังห้องนอนเพื่อเก็บเสื้อผ้าทันที ภาคินเหลือบมองบิดาที่กำลังกอดอกขมวดคิ้ว

“แด๊ด..”

“ว่าไงไอ้ลูกชาย”

“แฟนผมน่ารักปะ”

“น้อยกว่ามัมนิดนึง” ธัชธรรม์ไหวไหล่ก่อนจะยักคิ้วใส่ลูกชายที่กำลังยืนอยู่ตรงหน้า เขาเดินเข้าไปตบไหล่ก่อนจะโผเข้ากอดลูกชายเพียงคนเดียว เขา

เลี้ยงภาคินมาตั้งแต่เล็กรักเหมือนลูกแท้ๆ ต่อให้จะทะเลาะกันแทบตายแค่ไหน แต่ก็ไม่มีทางที่จะตัดสายใยแห่งความรักได้ขาดลงไปได้

“หึ!” เขายู่จมูก “ยังไงคินก็ไม่เลิกแข่งรถนะแด๊ด”

“อืม ไปเรียนให้จบก่อนค่อยว่ากัน” ธัชธรรม์ถอนหายใจ เขาไม่อยากจะไปบังคับลูกชายตัวดีอีกแล้ว ไม่รู้เลี้ยงมาอีท่าไหนถึงได้ดื้อหัวชนฝาขนาดนี้ ใบบุญเองก็บอกว่าภาคินน่ะเหมือนเขาอย่างกับแกะ เหมือนตรงไหนกัน!

“แด๊ดจะไม่ห้ามคินแล้วใช่ไหม”

“ห้าม” เขามองตาลูกชาย “ห้ามแน่ ถ้าคินไปก่อเรื่องวุ่นวาย”

“มัมยังบอกเลยว่าตอนแด๊ดเท่าคินอะ แด๊ดแสบกว่าคินอีก แค่นี้คินยังจิ๊บๆ” เด็กหนุ่มพูดประกอบท่าทาง เขาบึนปากใส่ลูกชาย จะเถียงอะไรก็ไม่ได้เพราะมันเป็นเรื่องจริง!

“ถ้าโตจริง คินก็ต้องจัดการเรื่องทุกอย่างเองได้ ทำได้ใช่ไหม”

“ได้สิครับ”

“ก็ลองทำให้แด๊ดดู ว่าคินเหมาะกับการเป็นนักแข่งรถมากกว่าการเป็นนักร้องเหมือนแด๊ด” ชายหนุ่มยกยิ้ม เขาฝึกปรือเด็กหนุ่มจนเป็นนักร้องที่พร้อมจะออกอัลบั้มได้แล้ว เจียระไนจนเป็นเพชรเม็ดงามถ้าหากเขาปล่อยให้ภาคินทิ้งความสามารถตรงนี้แล้วไปเป็นนักแข่งรถที่ไร้จุดมุ่งหมายแบบนั้น เขายอมไม่ได้ เขาจะยอมให้ลูกชายตัวเองต้องไปลำบากลำบนได้ยังไงกัน!

“คินจะทำให้แด๊ดเห็นว่าคินโตแล้ว” เขารับปากกับบิดา ก่อนที่จะหันไปมองชมจันทร์ที่กำลังสะพายเป้ใบใหญ่เดินออกมาจากห้อง

“ชม”

“คินไม่ไปเก็บของล่ะ เดี๋ยวมัมกับแด๊ดก็รอนานหรอก” ชายหนุ่มบอกคนรักที่กำลังทำหน้าเอ๋อ ภาคินพยักหน้ารับก่อนจะวิ่งเข้าไปเก็บของบ้าง

“คินดื้อไหม” ธัชธรรม์เอ่ยถาม คนตัวเล็กสะดุ้งเล็กน้อย

“ดื้อครับคุณอา”

“ไม่ต้องเรียกห่างเหินแบบนั้นหรอก เรียกเหมือนที่คินเรียกนั่นแหละ” ธัชธรรม์บอก เขาหันไปสบสายตาแพรวพราวระยิบระยับของคนรัก “แด๊ดฝากดูแลคินด้วยนะ ช่วยดูแลกัน น้องยังเด็ก” ชมจันทร์พยักหน้ารับ ยกมือขึ้นไหว้ผู้ใหญ่สองคนตรงหน้า อันที่จริงคนตรงหน้ายังดูอ่อนเยาว์เกินกว่าจะเป็นพ่อแม่คนได้ด้วยซ้ำ เขาไม่ได้ถามอะไรนอกจากตอบคำถามระหว่างที่รอภาคินเตรียมข้าวของ

การเดินทางครั้งนี้มันรวดเร็วเกินกว่าที่เขาคาดคิด ชมจันทร์ถูกพามาที่บ้านของภาคิน พวกเขาตัดสินใจค้างที่บ้านคืนหนึ่งก่อนที่จะไปเที่ยวบ้านคุณปู่ที่ภูเก็ต ภาคินดูดีอกดีใจมากที่จะได้ไปบ้านคุณปู่ เขาถึงได้เข้าใจว่านอกจากมัมกับแด๊ดแล้ว ตั้งแต่ภาคินเริ่มเข้าโรงเรียนก็มีคุณปู่กับคุณย่าที่ช่วยเลี้ยง.. เขารู้สึกว่าครอบครัวของเด็กหนุ่มช่างอบอุ่นเหลือเกิน..

“เดี๋ยวชมมานอนกับมัมนะครับ” ชายหนุ่มพูดก่อนจะส่งยิ้มให้คนรัก ธัชธรรม์ขมวดคิ้ว

“อะไรนะใบบุญ?”

“อะไรของพี่อีก นอนกับคินไปสิครับ”

“มัม ไม่ได้นะ คินจะนอนกับชม!” เจ้าลูกชายทำหน้าตาตื่นตกใจก่อนจะเริ่มประท้วง

“ให้มัมนอนกับหนูชมสักคืน คินคงไม่เป็นอะไรหรอกใช่ไหม” เขาหันไปบอกลูกชายที่กำลังถูกขัดใจ ภาคินน่ะไม่เท่าไหร่ แต่คนพ่อนี่สิ...

“แต่พี่จะนอนกับใบบุญนะ!”

“ใช่ คินก็จะนอนกับชมอะ!”

“ทำไมต้องทำตัวเป็นเด็กๆกันด้วยนะ!” ใบบุญอดจะโมโหไม่ได้ พ่อลูกสองคนนี้เกิดจะมาทะเลาะตอนนี้เนี่ยนะ “หนูชมจะเอายังไงดีครับ” เขาจึงหันไปให้คนตัวเล็กตัดสินใจ

“ชมแล้วแต่มัมครับ..” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงแผ่ว ไม่กล้าสบตาคนรักที่กำลังเบิกโพลง ภาคินหันไปมองหน้ามารดา ทำหน้าตาอ้อนวอนสุดฤทธิ์

“มัมครับ”

“คืนนี้นอนกับแด๊ดนะคิน” ใบบุญส่งยิ้มก่อนจะโบกมือบ๊ายบาย จับจูงลูกชายคนใหม่เข้าไปในห้องนอน ภาคินยืนมองคอตก ธัชธรรม์เดินเข้ามากอดคอพาเดินลงไปห้องรับแขกด้านล่าง

“มากินเหล้ากับแด๊ดดีกว่า” ธัชธรรม์นั่งลงกับโซฟาของห้องรับแขก เจ้าลูกชายนั่งลงดานข้างยังทำหน้าบูดบึ้งไม่เลิก เขาเอนกายพิงกับเบาะนุ่ม

“แด๊ด”

“ว่าไง”

“แด๊ด.. แด๊ดทำยังไงถึงคบกับมัมได้นานอะ” เด็กหนุ่มผินหน้าหาบิดาที่กำลังนั่งผ่อนคลาย “แด๊ดไม่กลัวว่ามัมจะมีคนอื่นบ้างหรือครับ” เขาเห็นมีแฟนคลับชอบใบบุญมากขนาดไหน แต่ธัชธรรม์ก็มีวิธีจัดการได้อย่างหมดจด เขาเองก็อยากจะขอวิธีไปใช้บ้าง แฟนเขาน่ารักน้อยที่ไหนล่ะ

“ไม่กลัว” ชายหนุ่มยกแก้วเหล้าสีอำพันขึ้นดื่ม “ใครเข้ามายุ่งกับมัม แด๊ดจัดการหมดน่ะสิ” เขายกยิ้ม มองลูกชายที่ทำหน้าสงสัย

“อ่าว แด๊ดสายโหดนี่หว่า” เขาชนแก้วกับบิดา ยกขึ้นดื่ม “แต่คินไม่อยากโหดแบบแด๊ดนะ” ภาพลักษณ์เขาดูเป็นสุภาพบุรุษผู้แสนดีขนาดนี้จะไปเหมือนปีศาจอย่างแด๊ดได้ยังไงกัน!

“ก็อดแดกไป”

“แด๊ด! ไม่ได้นะ นั่นลูกสะใภ้แด๊ดเลยนะ” เขาพูดเสียงดัง ใบหน้าหล่อเหลาเคร่งขรึม “คินจริงจังนะ”

“เรื่องความรักมันต้องใช้เวลาพิสูจน์ คินยังมีเวลาอีกเยอะ แต่ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม สัญญาที่คินบอกกับแด๊ดเอาไว้ ทำให้สำเร็จซะ” เขาตบไหล่ลูกชาย ภาคินพยักหน้ารับก่อนจะครุ่นคิดอะไรบางอย่างในใจ..

ชมจันทร์หลังจากอาบน้ำเสร็จแต่งตัวอยู่ในชุดนอนผ้าซาตินสีชมพูเข้ม เขาขยุ้มผ้าขนหนูผืนบางเข้ากับเส้นผมอ่อนสีชมพูสวย หางตาเหลือบเห็นชายหนุ่มร่างสูงโปร่งรวงผมสีดำสนิทที่เพิ่งออกมาจากห้องน้ำในชุดนอน เขายกยิ้มให้ใบบุญ ก่อนจะหยิบไดร์เป่าผมขึ้นมาเป่า

“เดี๋ยวมัมช่วยครับ”

“คุณอา..” ชายหนุ่มสะดุ้งเล็กน้อยก่อนจะหันไปมองใบบุญที่เข้ามาใกล้ กลิ่นกายหอมหวานจากตัวอีกฝ่ายทำให้เขาเผลอมองผิวขาวเนียนละเอียดที่โผล่พ้นออกมาจากคอเสื้อที่หมิ่นเหม่

ผิวสวยจัง.. ดูไม่เหมือนคนอายุเลขสี่สักนิด..

“เรียกคุณอาอะไรกัน หนูชมก็เรียกมัมเหมือนที่คินเรียกเถอะ” ชายหนุ่มยกยิ้ม ดวงตากลมพราวระยับเมื่อเห็นอีกฝ่ายทำท่าเหมือนกระต่ายตัวเล็กที่กำลังหวาดระแวง เขาดันบ่าชมจันทร์ให้นั่งลงหน้าโต๊ะกระจก ค่อยๆสางผมเส้นเล็กพร้อมกับเป่าผมไปด้วย

“ครับ..มัม”

“คบกับคินเป็นยังไงบ้าง”

“คินเป็นคนน่ารักครับมัม เขาดูแลชมดีมากเลย” มันเป็นความรู้สึกที่เขาสามารถพูดออกมาได้อย่างเต็มปาก เด็กหนุ่มคนนั้นค่อยๆเข้ามาเติมเต็มช่องว่างในหัวใจของเขาทีละนิด..

“ถ้าคินดื้อ บอกมัมนะ เดี๋ยวมัมจะจัดการให้เลย” ใบบุญมองใบหน้าเล็กขาวจัด ดวงตากลมคู่สวยหยีเป็นสระอิยามยิ้มหวานฉ่ำ มิน่าเจ้าลูกหมูของเขาถึงได้ตกหลุมหัวปักหัวปำ *สเปคภาคินนี่เอง..*

“ชมเอาอยู่ครับ” คนตัวเล็กหัวเราะคิกคัก ก่อนที่ใบบุญจะช่วยเช็ดผมจนแห้งสนิท เขารั้งคนตัวเล็กไปที่เตียง จับจูงมานั่งใกล้ชิด มือเขาลูบฝ่ามือขาวจัดของอีกฝ่าย

“มัมเห็นหนูชมมีความสุขกับคิน..มัมก็ดีใจ” เขารู้สึกถูกชะตาอีกฝ่ายไม่น้อย เพราะความนอบน้อมถ่อมตัวของชมจันทร์ทำให้เขาและธัชธรรม์เอ็นดูตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอ “ครอบครัวหนูรู้ไหมครับ”

“...เอ่อ..มัม” เขาเม้มปากแน่น รู้สึกอึ้งไปหมด เรื่องครอบครัวเขาไม่เคยคิดถึงมาตั้งนานแล้ว หากจะรู้ก็ช่างปะไร “ที่บ้านก็รู้ครับว่าชม..”

“เขาโอเคไหม” ใบบุญรู้ดีว่าเรื่องพวกนี้ไม่มีวันปกปิดได้ตลอดชีวิต เขาจึงอยากจะถามอีกฝ่ายให้แน่ใจเพราะไม่อยากให้ภาคินต้องมีปัญหาในภาย

หลัง เห็นชมจันทร์นิ่งเงียบเขาก็เริ่มวุ่นวายใจ “มัมไม่ได้บังคับนะลูก ถ้าหนูไม่สบายที่จะบอกก็ไม่เป็นไรครับ”

“มัม..” เขาเงยหน้ามองชายหนุ่มตรงหน้า แววตาอ่อนโยนที่อีกฝ่ายมีให้ทำให้เขาใจอ่อนยวบ เขารู้แล้วว่าภาคินได้ความอ่อนโยนและใจดีมาจากใคร.. “คือว่า..” เขาไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไรดี ความจริงแล้วไม่ใช่ว่าครอบครัวเขาไม่รู้.. แต่รู้ดีทีเดียว

ชมจันทร์เป็นลูกชายคนสุดท้องของครอบครัว เขาโตมากับพี่สาวคนกลางที่อายุไล่เลี่ยกัน และพี่ชายคนโตที่เหมือนเป็นหน้าเป็นตาของครอบครัว ชมจันทร์หน้าตาละม้ายคล้ายมารดาที่มีใบหน้าหวานและผิวพรรณขาวจัด ตั้งแต่เด็กจนโตเขาถูกประคบประหงมราวกับไข่ในหิน ร่ำเรียนในโรงเรียนเอกชนที่มีชื่อเสียง เป็นคุณหนูที่ได้รับการดูแลจากพี่เลี้ยงอย่างดีเยี่ยม

จนกระทั่งเข้าช่วงวัยรุ่นเขาเริ่มรู้ตัวว่ามีความสนใจด้านแฟชั่นและการออกแบบ จึงขออนุญาตเรียนพิเศษวาดรูปเพิ่มเติมและต้องการแอดมิชชั่นเข้าคณะที่เขาต้องการ แต่ดูเหมือนว่าการชี้แจงถึงเส้นทางอนาคตในครั้งนี้จะทำให้เขามีปากเสียงกับครอบครัวจนได้ โดยเฉพาะบิดาที่เข้มงวดและอยากให้ลูกทั้งสามช่วยดูแลและสืบทอดธุรกิจของบรรพบุรุษ

“แกเป็นตุ๊ดหรือไงชม ผู้ชายที่ไหนเขาจะไปเรียนไอ้พวกนี้”

“พ่อ!” เขาตกใจมากที่เห็นบิดากล่าววาจาออกมาเสียงดัง ใช่.. เขารู้ตัวมาตั้งนานแล้วว่าตัวเองมีรสนิยมแบบไหน แค่ไม่แสดงออกมาให้ใครรับรู้ เก็บกดมันเอาไว้ในเบื้องลึกของหัวใจ “มันไม่เกี่ยวว่าชมจะเป็นหรือไม่เป็น.. ชมอยากเป็นดีไซเนอร์ครับ”

“หมายความว่าที่แกไม่ปฏิเสธก็เพราะว่าแกเป็นอย่างที่ฉันพูดใช่ไหม”

“ผมไม่เห็นว่ามันเป็นเรื่องที่ผิดตรงไหน!” เขากำหมัดแน่น ดวงตากลมเริ่มคลอหน่วยไปด้วยน้ำตา การถูกคนที่เรารักและไว้ใจที่สุดไม่ยอมรับในตัวตนมันเจ็บปวดเสียดแทงในใจขนาดไหน

“แกทำให้ฉันขายหน้า! ไม่มีลูกหลานตระกูลคนไหนเบี่ยงเบนแบบแก”

“แต่ชมเป็นลูกพ่อนะ”

เพี๊ยะ!

“แกไม่ใช่ลูกฉัน!” ฝ่ามือฟาดเข้าทีข้างแก้มจนเขาหน้าหัน สองมือประคองแก้มที่ร้อนผ่าว หยดน้ำตาไหลอาบเป็นเม็ดเล็กเกลือกกลิ้งแนบกับแก้มขาวจัด

“พ่อ!” เขาร้องตะโกนทั้งน้ำตา บิดาที่ดูแลเขามาอย่างดีตั้งแต่เล็กกลับรังเกียจเขายิ่งกว่าหมาข้างถนน ความเจ็บปวดที่เขาได้รับมันยิ่งกว่าเหล็กร้อนที่เสียบทะลุร่างเสียอีก ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาเขาถูกกักบริเวณและถูกตัดค่าขนมและจะได้ออกจากบ้านแค่ไปเรียนเท่านั้น ช่วงชีวิตเขาตอนนั้นเหมือนตายทั้งเป็น..

หลังเรียนจบมอปลายเขาตัดสินใจหอบข้าวของออกจากบ้านและตัดขาดกับครอบครัว ส่วนพี่สาวและมารดาไม่สามารถมีปากมีเสียงกับบิดาที่กุมอำนาจทั้งหมดเอาไว้ได้ แม้จะรู้ว่าพี่ชายคนโตอย่างชลิตจะคอยช่วยเหลือเขาอยู่ห่างๆโดยการให้เพื่อนสนิทอย่างธีระคอยตามดูแลเขา แต่เขาก็ไม่เคย

ต้องการความช่วยเหลือจากครอบครัวอีก เขารับจ้างทำงานทุกอย่างเพื่อเก็บเงินส่งเสียให้ตัวเองเรียน ขอให้เป็นงานสุจริตเขาก็พร้อมที่จะทำทั้งนั้น...

ความรู้สึกที่ไม่มีใครยอมรับทำให้หัวใจถูกปิดตาย มันไม่มีความรู้สึกใดๆ อีกต่อไป..

ตัวตนของเขาที่ถูกทอดทิ้ง ยังจะมีค่าให้ใครรักได้อีกหรือ..

“ชม..จะมีค่าพอให้คนอื่นรักหรือครับมัม”

“ไม่มีใครตัดสินหนูได้ทั้งนั้น..” เขาใช้ปลายนิ้วโป้งปาดน้ำตาที่ไหลอาบแก้ม รั้งคนตัวเล็กเข้าแนบอก “ตัวแค่นี้ทำไมถึงได้เก่งขนาดนี้ หืม?” เด็กตรงหน้าเขาแค่อายุยี่สิบปี แต่หัวใจกลับบอบช้ำเป็นหลุมกว้าง แม้ต้องการความรักมากมายแค่ไหนแต่ก็ไม่ปริปากบอกใครสักคน

“ชม..ชมอยากกอดแม่เหมือนที่กอดมัม.. ฮึก” เขาไม่รู้ว่ามารดาจะรู้สึกผิดหวังเหมือนที่บิดาเขาแสดงออกหรือเปล่า เขาไม่เคยคิดจะกล้าถามออกไปสักครั้ง เขากลัวคำตอบเหลือเกิน.. แค่นี้หัวใจเขาก็ไม่อาจจะรับไหวแล้ว

“แม่ไม่มีทางโกรธหนูแน่ เชื่อมัมเถอะ”

“ฮึก..”

“ไม่เอาไม่ร้องสิครับ” ใบบุญสงสารเด็กตรงหน้าขึ้นมาจับใจ เขาโอบกอดชมจันทร์แน่นขึ้น “ต่อไปมีอะไรถ้าบอกคินไม่ได้ ก็ให้บอกมัมดีไหมครับ”

“ครับ..” เขาเอื้อมมือรับอ้อมกอดที่แสนอบอุ่น อ้อมกอดที่เขาเฝ้าฝันมาตลอดว่าจะได้รับการยอมรับจากครอบครัวเช่นนี้บ้าง อ้อมกอดที่เขาโหยหาอีกไม่นาน.. เขาจะต้องกลับไปยังบ้านหลังนั้นพร้อมความสำเร็จให้ได้.. “ชมขอฝากตัวเป็นลูกมัมได้ไหมครับ” สองมือกระพุ่มไหว้ทั้งน้ำตาทำเอาผู้ใหญ่อย่างใบบุญใจอ่อนยวบ ก้มลงหอมแก้มซ้ายขวาอย่างเอ็นดู

“หนูเป็นลูกสะใภ้ของมัมก็ถือว่าเป็นลูกชายของมัมครับ” เอื้อมมือทัดเส้นผมเข้าข้างหู แก้มขาวขึ้นสีแดงเรื่อเพราะแรงร้องไห้ “ขวัญเอ๊ยขวัญมานะลูก..” เสียงสะอึกสะอื้นยังคงดังแผ่วอยู่ภายในห้องนอน ชมจันทร์หลับไปพร้อมกับอ้อมกอดที่ทำให้เขาหลับฝันดีตลอดทั้งคืน..

☾ 8 : คนที่ไม่อยากเจอ

ภาคินลืมตาตื่นขึ้นมาในตอนเช้าเขาลุกขึ้นนั่งบนโซฟาก่อนจะกวาดสายตามองขวดเหล้าที่วางกระจายเต็มพื้น เด็กหนุ่มลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็วก่อนที่โลกจะหมุนรอบตัวเองอย่างแรงและเหวี่ยงเขาลงกับพื้น เสียงหลังกระแทกกับพื้นดังตึง ทำเอาคนตัวเล็กที่ออกจากห้องนอนชั้นสองวิ่งเข้ามาใกล้.. ชมจันทร์มองสภาพของอีกฝ่ายแล้วต้องตกใจ กลิ่นเหล้าคลุ้งไปหมดจนเขาต้องเบ้หน้า คิดอะไรถึงได้มาซัดเหล้าคนเดียวกลางห้องรับแขกได้ล่ะ!

“คิน เจ็บไหมเนี่ย?”

“ชม?”

“ทำไมเป็นแบบนี้ล่ะ?” เขาประคองอีกฝ่ายลุกขึ้นนั่งบนโซฟา ก่อนจะเก็บขวดเหล้าที่กระจายไปทั่วมากองไว้บนโต๊ะ “เข้าไปนอนในห้องดีกว่านะ”

“ชมก็ไปนอนกับคินสิ”

“ไม่ได้ ชมจะไปนอนกับมัม” มองนาฬิกาบนฝาผนังเพิ่งเวลาหกโมงเช้า เขายังอยากนอนกอดมัมอีกสักตื่น เด็กหนุ่มทำหน้ายับยู่เหมือนจะร้องไห้ เบะปากเหมือนเด็กตัวเล็กทั้งที่ร่างกายใหญ่โตกว่าเขาอีก

“คินเป็นหมาหัวเน่าแล้วเนี่ย”

“เน่าจริง” ชายหนุ่มหัวเราะ เพราะอีกฝ่ายมีแต่กลิ่นเหล้าหึ่งไปทั้งตัว “ลุกเร็วอย่าดื้อสิ!” เขาดึงรั้งแขนเด็กหนุ่มให้ลุกขึ้นยืนแต่ดูเหมือนเรี่ยวแรงเขาจะน้อยกว่าอีกฝ่ายอยู่มาก แค่ภาคินกระตุกแขนเขาก็ถลาลงไปนอนบนแผ่นอกแข็งแกร่ง กลิ่นเฉพาะตัวของแอลกอฮอล์ลอยเวียนผ่านจมูกตามแรงหายใจของอีกฝ่าย เขาเบ้หน้าลุกขึ้นนั่งทับ ท่าทางดูแล้วน่าหวาดเสียวไปหน่อย

“ชม..ไปนอนกับคินดีกว่านะ”

“ตัวเหม็นขนาดนี้ใครเขาจะไปนอนด้วย”

“งั้นคินไปอาบน้ำก่อนแล้วจะมานอนกอดชมน๊า” เด็กหนุ่มงัวเงียมือไม้ปะป่ายไปตามเรือนร่างบอบบางของอีกฝ่าย

“ไปอาบน้ำนอนเลยไป!” เขาก้าวลงจากตัวของภาคิน แต่แรงดึงของคนที่ยังไม่สร่างเมาดีฉุดเขาให้ล้มลงไปนอนกองบนแผ่นอกอีกรอบ “คิน!”

“ที่รัก..” สองมือหนาวางบนไหล่บางก่อนจะไล้มาตามเอวคอด ชมจันทร์โยกตัวหลบสัมผัสร้อน เขากระโดดลงมาจากตัวของภาคิน ยืนหอบฮั่กมองคนเมาที่ปรือตาพร้อมจะหลับไปอีกรอบ

“เด็กบ้า!” พูดได้แค่นั้นก็กุมแก้มที่ร้อนผ่าว ใครจะไปเขินกับคำเรียกเมื่อกี๊กัน ไม่มีหรอก!

บรรยากาศภายในบ้านคึกคักกว่าเดิมเพราะลูกชายเพียงคนเดียวกลับมาอยู่บ้านพร้อมกับชายหนุ่มร่างเล็กที่กำลังนั่งตักป้อนผลไม้ให้กันไม่ขาด ใบบุญแอบลอบมองลูกชายที่ดูเรียบร้อยผิดปกติก่อนจะลอบยิ้ม เขาชอบแอบมองเวลาลูกชายจู๋จี๋กับคนรัก ต่างจากธัชธรรม์ที่เดินเข้าไปในวงล้อมสีชมพู

ก่อนจะเรียกเสียงดังพร้อมทั้งกวักมือมาทางเขา ทำเอาภาคินกับชมจันทร์หันกันมามองเป็นตาเดียว

“มานั่งตักพี่สิ”

โธ่ เจ้าคนขี้อิจฉา!

ธัชธรรม์ช่วยจัดการเรื่องการจองตั๋วเครื่องบินสำหรับเดินทางทั้งหมด ใช้เวลาเพียงไม่กี่ชั่วโมงเขาก็มาอยู่ที่จังหวัดภูเก็ตที่แสนคุ้นเคย นิรัชให้คนขับรถมารับส่งไปยังบ้านหลังเดินที่ปลูกมาเกือบสามสิบปี เมื่อสมัยที่เขายังเรียนยังเคยมาช่วยบิดาดูแลร้านอาหารกึ่งผับ แต่ตอนนี้ร้านอาหารเดิมถูกรื้อถอนและเปลี่ยนเป็นโรงแรมห้าดาวเป็นธุรกิจใหญ่โตที่มีเขาและคนรักช่วยกันดูแล

“ปู่!”

“ไอ้ตัวแสบของปู่” นิรัชอ้าแขนกอดรัดหลานชายตัวโต หลังจากถูกธัชธรรม์ดุเรื่องที่แอบไปแข่งรถคราวนั้น ภาคินก็หายหน้าหายตาไปพักใหญ่ ทำเอาเขาโมโหเจ้าลูกชายที่ไปดุหลานคนโปรดของเขา

“คุณย่าล่ะครับ” ภาคินฉีกยิ้มกว้าง มองซ้ายมองขวาไม่เห็นคุณย่าก็หันไปคว้ามือคนตัวเล็กเข้ามาใกล้ “ชมครับ นี่คุณปู่ของคินเอง” ชมจันทร์กระพุ่มมือไหว้ผู้ใหญ่กว่า นิรัชมองก่อนจะเหลือบตาไปยังใบบุญและธัชธรรม์ที่ไม่ได้แสดงสีหน้าอะไร

อย่าบอกนะว่า..

“สวัสดีครับคุณปู่”

“ชื่ออะไรล่ะลูก”

“ชมจันทร์ครับ เอ่อเรียกชื่อเล่นก็ได้ครับ ผมชื่อชานม” เขามองชายหนุ่มรูปร่างบอบบางตรงหน้า ดวงตากลมสีน้ำตาลเข้มและเรือนผมสีชมพูอ่อน ดวงหน้าขาวจัด เครื่องหน้าเหมาะเจาะดูน่ารักน่าทะนุถนอม เหมือนลูกกระต่ายตัวน้อย.. นี่มันสเปคหลานชายเขาชัดๆ

“แฟนเจ้าคิน?”

“ครับปู่ แฟนผมเอง” ภาคินยกยิ้ม คว้ามือของแฟนหนุ่มสอดประสานแนบแน่น ทำเอาคนแก่อย่างนิรัชกลอกตาเป็นเลขแปด นี่เขาต้องทนเห็นฉากสวีทของลูกชายไม่พอ เขาต้องเจอฉากสวีทกับหลานตัวเองอีกหรือ!

เหม็นความรัก!

“คุณพ่อดูพะอืดพะอมนะครับ” ใบบุญนึกขำ เขาพาทุกคนเข้าไปในบ้านปูนสองชั้นที่สร้างเอาไว้ด้านข้างกับโรงแรมหรู เมื่อเดินออกไปหลังบ้านจะเห็นวิวทะเลสวย กว้างสุดลูกหูลูกตา เป็นสถานที่พักผ่อนที่เขาใช้ผ่อนคลายหลังแสดงคอนเสิร์ตเสร็จทุกครั้ง.. ไม่มีอะไรสุขใจเท่ากับการได้กลับบ้านจริงๆ

“อย่าไปแกล้งพ่อน่า แม่คงไปสมาคมกับคุณป้าแถวบ้านอีกตามเคยถึงได้นั่งเหงาแบบนี้” ธัชธรรม์จี้ใจดำจนนิรัชถึงกับพูดอะไรไม่ออก

“รู้ทันไปหมดทุกเรื่อง ฉันล่ะเบื่อแกจริง!”

เสียงหัวเราะดังครืนของทุกคนทำให้ชมจันทร์ยกยิ้มตามไปด้วย เขามองทุกคนในครอบครัวที่พูดคุยเล่นกันอย่างสบายใจ แตกต่างกับบรรยากาศในครอบครัวเขาที่ไม่มีใครพูดคุยกันเท่าไหร่นัก เขาเดินตามภาคินเข้ามาข้างในบ้าน กรอบรูปติดเรียงรายเต็มฝาผนังทำให้เขาเบิกตาโพลง เมื่อเห็นรูปวัยเด็กของภาคินกำลังตั้งไข่ คลาน และหัดเดิม ดวงตากลมสีน้ำตาลอ่อนคู่นั้นเปล่งประกายสดใสช่างน่ารักจริงๆ

“คินหล่อตั้งแต่เด็กเลยอะ”

“ไม่น่าโตเลย” เขาพูดแกมหัวเราะ ก่อนจะถูกฉกจูบด้วยความรวดเร็วโจรปล้นจูบยิ้มแผล่ทำเนียนเดินไปทางอื่น ปล่อยให้เขาจัดการกับแก้มร้อนผ่าวอยู่ฝ่ายเดียว คอยดูเหอะภาคิน เขาจะเอาคืนให้ดู!

เสียงหัวเราะดังแผ่วมาตามสายลม เรียวขายาวเหยียบย่ำกับผืนทรายขาวสะอาดเขาสูดกลิ่นของทะเลเข้าเต็มปอดมองผืนน้ำที่มีดวงอาทิตย์กลมโตสีส้มอมแดงกำลังจมลงสู่ห้วงสมุทร เขามองภาพสวยงามตรงหน้าราวกับถูกสะกดจิต เรื่องราวหนักหนาที่เคยแบกรับเอาไว้เหมือนถูกปลดออกทั้งหมด

“ชมชอบไหม”

“ชอบมากเลย ชมไม่ได้มาเที่ยวทะเลนานแล้วนะ ตั้งแต่ปอห้าได้มั้ง”

“โหย ทำไมไม่ได้เที่ยวเลยอะ ที่บ้านไม่ว่างพาไปหรือ”

“อื้อ เขาทำงานกันยุ่งๆก็ไม่มีเวลาไปเที่ยวไหนหรอก แค่กินข้าวด้วยกันก็หรูแล้ว” ชมจันทร์พูดก่อนจะยกยิ้มเล็กน้อย แค่ได้นั่งโต๊ะกินข้าวถามไถ่กันในเรื่องทั่วไป เขาก็คิดว่ามันเป็นวันพิเศษแล้ว

“ว้า สงสัยคินคงต้องพาชมไปเที่ยวบ่อยๆ”

“ถ้าพอมีเวลา.. คินอยากไปเที่ยวไหนก็พาชมไปด้วยนะ”

“ไม่เอาสิ ไปที่ที่ชมอยากไปดีกว่า คินเที่ยวมาเยอะแล้ว” เขามองสบดวงตากลมสีน้ำตาลเข้ม ลมที่พัดผ่านพาเส้นผมสีชมพูสวยยุ่งเหยิงจนเขาต้องเอื้อมมือไปจัดทรงให้

“ชมไม่รู้จะไปเที่ยวที่ไหนอะ ถ้าคินมีที่เที่ยวก็พาชมไปสิ

”

“ได้ คินจะให้ชมเลือกว่าชมอยากไปเที่ยวที่ไหน ชมอยากไปที่ไหนคินจะพาไปให้หมดเลย”

“เด็กบ้าเอ๊ยย” เขาหัวเราะ มองเด็กหนุ่มยิ้มแป้นที่อยู่ในชุดกางเกงเซิร์ฟสีฟ้าน้ำทะเลส่วนด้านบนเปลือยแผงอกกำยำ อวดเรือนร่างแข็งแรงจนเขานึกหวงขึ้นมาในใจ “อย่าน่ารักมากไปกว่านี้ได้ปะวะ”

“ชมพูดว่าอะไรนะ”

“บอกว่าอย่าน่ารักมากไปกว่านี้ได้ไหม ไม่ชอบเลย” เขาไม่ชอบที่ตัวเองต้องใจเต้นแรงแบบนี้เลย..

“คินน่ารักหรือ..คินว่าคินหล่อมากกว่านะ” เด็กหนุ่มทำหน้างงเล็กน้อยแต่ก็พยักหน้าแต่โดยดี โอย.. เขาก้มหน้างุดมองพื้น ไม่อยากให้อีกฝ่ายเห็นแก้มร้อนของเขาตอนนี้

“ช่างเหอะ” เขาหมุนตัวไปอีกทางหลบสายตาอยากรู้อยากเห็นของเด็กหนุ่ม สาวเท้าเดินไปตามทางเดินที่ยังมีนักท่องเที่ยวยืนออกันถ่ายรูปภาพบรรยากาศธรรมชาติ ภาคินมองคนตัวเล็กที่เดินไปอีกทาง เขายกยิ้มเล็กน้อยเดินไปยืนด้านข้างคว้าจับมือเอาไว้แน่น

“ชมชอบจับมือแบบนี้ไหม”

“อือ”

“คินชอบจับมือชม” เขากระชับฝ่ามือให้แน่นขึ้น

“ชอบแค่จับมือหรือ?”

“...” ภาคินเลิกคิ้วมองคนตัวเล็กที่ยิ้มหวานใส่ เหมือนโลกทั้งใบหมุนคว้างและมีคำถามขึ้นมากมายในหัว “คินชอบทุกอย่างของชมครับ” เขาตอบอีกฝ่ายทันทีด้วยท่าทางจริงจัง

“อะอื้อ” ชมจันทร์ตั้งใจจะแกล้งคนตัวโตแต่กลายเป็นเขาถูกทำให้เขินอีกแล้ว “ปะ ไปเดินเล่นทางนั้นกัน”คว้ามืออีกฝ่ายขึ้นจับทำเนียนไม่รู้ไม่ชี้

“มีความสุขจัง”

“ได้มาเที่ยวก็ต้องมีความสุขสิ” เขาสูดกลิ่นทะเลเข้าไปเต็มปอด รู้สึกผ่อนคลายอย่างเหลือเชื่อ

“เพราะได้อยู่กับชมต่างหาก”

“อะไร มามองตาหวานแบบนั้น” เขาตอบด้วยน้ำเสียงตะกุกตะกัก ใครใช้ให้ภาคินมองเขาตาหวานเชื่อมแบบนั้นกันล่ะ คนตัวเล็กมองซ้ายมองขวา โชคดีที่แถวนี้ไม่ค่อยมีคนพลุกพล่านเท่าไหร่ ไม่งั้นเขาคงได้เดินหนีภาคินอีกรอบ

“มองแฟน..ก็ต้องทำตาหวานๆ” เด็กหนุ่มยิ้มตาหยีจนเขาหลุดหัวเราะ

“เว่อละคิน”

“ชมยิ้มแล้ว เวลาชมยิ้มนะ..โลกสดใสทั้งใบเลย”

“เลิกพูด!” เขาทนไม่ไหวจนต้องเดินหนีออกมา เขินจนเดินขาไขว้จนเกือบสะดุดล้ม ไม่ได้.. เขาจะมาเสียฟอร์มตอนนี้ได้ยังไง! “ชมจะไปเดินเล่นตรงโน้น”

“แน่ะ ที่นี่ไม่มีภูเขาให้เล่นวิ่งไล่จับนะครับชม”

“ใครเขาหนีกันล่ะ”

“ชมนั่นแหละ เดินหนีคินอะ”

“ไม่ได้หนีแบบนั้น” จะต้องให้เขาอธิบายหรือไงว่าเขินจนทำตัวไม่ถูกเลย เดินออกมาสงบสติอารมณ์น่ะ “ก็แค่.. เออนั่นแหละ ไม่ใช่อย่างที่คินคิดหรอก”

“เขินหรือครับ”

“อือ”

“จริงอะ”

“อือ”

“คินหูฝาดปะเนี่ย” เขาทำท่าแคะเข้าไปในหูจนชายหนุ่มที่ยืนมองรู้สึกหมั่นไส้ ทั้งที่ได้ยินตั้งแต่แรกยังจะให้เขาพูดซ้ำอีก นี่มันจงใจแกล้งกันชัดๆ เขาหลบหน้าหลบตาไม่อยากให้ภาคินเห็นใบหน้าร้อนผ่าว แต่ฝ่ามือหนากลับแตะเข้าที่ปลายคางอย่างนิ่มนวล เขาชะงักก่อนจะมองสบดวงตาคู่สวยสีน้ำตาลอ่อนของอีกฝ่าย

ตาสวยจัง..

“คินขอจูบได้ไหม”

“ปกติเวลาจูบ คินเคยขอชมด้วยหรือ”

“ไม่เคย..” เด็กหนุ่มยกยิ้มระรื่นก่อนจะฉกจูบเข้ามาที่ริมฝีปากบาง ขบเม้มแผ่วเบาราวกับผีเสื้อแตะลงที่ดอกไม้ ก่อนจะเพิ่มจังหวัรุนแรงและลิ้นอุ่นร้อนชอนไชเข้าไปในกลีบปากบาง สองมือเรียวตว้าตวัดเข้าที่ลำคอหนา ชมจันทร์เผลอเขย่งเท้าเพื่อให้ตัวเองได้รับสัมผัสอย่างเต็มที่ “ชมหวานที่สุด”

“ฮื่อ” เขาเห็นเส้นสายสีเงินยวงที่เชื่อมต่อกับริมฝีปากนึกรู้สึกขัดเขินถึงได้เม้มปากแน่น ภาคินใช้นิ้มมือหนาปาดไปรอบกลีบปากบางของอีกฝ่ายอย่างรักใคร่ คนตัวเล็กส่ายหน้าไม่ยอมให้เขาสัมผัสมากไปกว่านี้ “พะพอแล้ว”

“เย็นแล้ว กลับบ้านเรากันเถอะ” ชมจันทร์พยักหน้ารับ ใบหน้าเจือไปด้วยรอยยิ้ม ไม่รู้ทำไมเขาถึงได้รู้สึกอบอุ่นกับคำว่า ‘บ้าน’ ที่ภาคินพูดเหลือเกิน

เด็กหนุ่มตัดสินใจยังไม่พาคนรักกลับบ้าน ยังไงเขาก็อยากพาชมจันทร์อยู่เที่ยวให้ทั่วก่อน เขาเลยพาคนตัวเล็กไปยังร้านอาหารที่อยู่ไม่ไกลจากโรงแรมหรูของครอบครัวมากนัก ที่นั่นมีทั้งนักท่องเที่ยวไทยและต่างประเทศ แสงสีวิบวับไม่ได้ต่างจากเมืองกรุงเลยสักนิด บาร์ขนาดเล็กที่ตกแต่งด้วยไฟสีสันสดใสดึงดูดให้ลูกค้าวัยรุ่นเข้ามาเนืองแน่น เขาเลือกค็อกเทลรสหวานอมเปรี้ยวให้ชมจันทร์

“แค่นี้มันเด็กไปปะ”

“จะเอาผู้ใหญ่ พี่กินไม่ได้หรอกนะ”

“อะไรไม่เข้าใจ”

“ถ้าตรงหน้ามันเด็กไป ผมก็จะเป็นผู้ใหญ่ให้พี่ลองชิมไง”

“บ้า” เขามองหน้าเด็กหนุ่มที่ยังยิ้มทะเล้น “อย่าไปพูดกับคนอื่นแบบนี้นะ”

“ทำไมล่ะครับ”

“ไม่ชอบ”

“อ้าว แล้วถ้าคินพูดกับชมล่ะ”

“อือ ก็พูดได้” เขาตอบอ้อมแอ้มเลี่ยงไม่ยอมสบตาอีกฝ่าย ดูเหมือนภาคินจะยิ่งได้ใจใช้วงแขนแข็งแรงสอดเข้าที่เอวเขา ตระกรองกอดราวกับกลัวเขา

จะหล่นหาย “ชมไม่ได้เด็กๆแล้วนะ ไม่หลงหรอกน่า”

“คินไม่ได้กลัวชมหายไปไหน คินก็แค่หวง คนมองชมเยอะไปแล้ว” เด็กหนุ่มไม่พูดเปล่าพลางใช้จมูกโด่งเป็นสันคลอเคลียที่แก้มขาว ลมหายใจอุ่นร้อนวนเวียนจนเขามึนเบลอไปหมด ฟีโรโมนกลิ่นอายของบุรุษเพศแทบจะห้อมล้อมเขาเอาไว้จนหมด เขาอาจจะลืมไป.. ภาคินโตเป็นชายหนุ่มเต็มตัวตั้งนานแล้ว ไม่ใช่เด็กน้อยที่คอยตามจีบเขาเหมือนเมื่อก่อน..

“ใครจะมองก็ช่างเขาสิ..” ชมจันทร์ส่งยิ้มเย้าเหลือบมองแฟนหนุ่มตรงหน้า ใช้นิ้วชี้แตะไปตามสันจมูกโด่งไล้ลงมาที่ริมฝีปาก “คนที่จะกินชมได้มีแค่คินคนเดียวนะ”

“....”

“เงียบทำไม”

“เขินอยู่”

“....” ดวงตากลมเบิกกว้างเมื่อได้ยินน้ำเสียงทุ้มนุ่มกระซิบข้างใบหู แสงไฟสลัวทำให้บรรยากาศดูโรแมนติคขึ้นอีกหลายเท่า พวกเขาไม่ได้พูดอะไร เพียงแต่สอดประสานฝ่ามือแนบแน่น ใช้ผิวกายอุ่นร้อนที่เสียดสีกันด้านข้าง เป็นภาษาตอบความรู้สึกทั้งหมดในยามนี้..

ต่อ

ภาพคลอเคลียของชมจันทร์กับชายหนุ่มแปลกหน้าที่เขาเห็นหน้าไม่ชัด ทำให้ธีระถึงกับขมวดคิ้วแน่น เขาหันไปสะกิดเพื่อนสนิทที่ยังคงยกแก้วขึ้นดื่ม ฝ่ามือขาวจัดคว้าแก้วเหล้าที่กำลังจ่อริมฝีปาก ชลิตเงยหน้ามองเพื่อนตัวเองด้วยความไม่เข้าใจ เขาจำใจยอมปล่อยแก้วเหล้าในมือลง

“อะไรของมึงไอ้ธี”

“กูว่ากูเจอ..น้องชม”

“ชม? ที่ไหน..น้องกูอยู่ไหนธี”

“กูอาจจะตาฝาดก็ได้ ที่นี่ภูเก็ตนะ อะไรมันจะโลกกลมขนาดนั้น” เขาตอบเพื่อนสนิทก่อนจะถอนหายใจยาว ฤทธิ์แอลกอฮอล์ทำเอามึนเบลอตาพร่า ภาพที่เห็นเมื่อครู่อาจจะเป็นคนที่มีใบหน้าคล้ายคลึงเขาถึงได้คิดเป็นตุเป็นตะได้ขนาดนั้น ชลิตหน้าม่อยลงอย่างเห็นได้ชัด เขาตบบ่าเพื่อนสนิท “มึงโอเคนะ” เขาถามย้ำเมื่อเห็นชลิตมีท่าทีเศร้าซึมมากกว่าเดิม

อุตส่าห์มีโอกาสได้เดินทางมาพักผ่อนหลังต้องสะสางงานอยู่หลายเดือน เขาเห็นว่าเพื่อนเหนื่อยล้ากับความเครียดที่รุมเร้าจึงอาสาพาชลิตมาเที่ยวผ่อนคลาย กลายเป็นเขากลายเป็นที่ปรึกษาและระบายความทุกข์ในใจของเพื่อนซะงั้น ธีระมองใบหน้าครามแดดที่เริ่มขึ้นสีแดงก่ำเพราะฤทธิ์เหล้าก่อนจะส่ายหัว เขาและชลิตคบหาเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่ชั้นมัธยมฯต้น เพราะนิสัยไม่ยอมคนของอีกฝ่ายนั่นแหละทำให้มีคนเข้ามาหาเรื่องเป็นประจำ เป็นเขาที่ต้องมาช่วยเคลียร์ปัญหาให้อยู่เรื่อย

“กูไม่เจอชมมาเป็นปีแล้วนะ น้องกูจะเป็นยังไงบ้างก็ไม่รู้”

“ชมไม่ได้ทำงานพิเศษแล้ว ไอ้เชน..มึงไม่ต้องคิดมาก” ตั้งแต่ที่ชมจันทร์หนีออกจากบ้านไป ชลิตก็เริ่มมีอาการเครียด เขาโทษว่าตัวเองเป็นคนที่ทำให้น้องชายต้องออกจากบ้านไป เพราะบิดามักชอบเปรียบเทียบเขาและชมจันทร์ตั้งแต่เด็ก เขารู้ว่าน้องชายตัวน้อยฝังใจกับคำพูดของบิดาขนาดไหน ตั้งแต่เล็กชมจันทร์มีหัวด้านศิลปะ และความชอบเรื่องนี้เขาก็เห็นด้วยที่สนับสนุนน้องชาย แต่ดูเหมือนนิสัยของพี่ชายคนโตที่จะต้องทำทุกอย่างมันทำให้เขาได้ละเลยความรู้สึกของน้องชายคนเล็กไป

เขาอยากให้ชมจันทร์กลับบ้าน.. กลับมาอยู่เป็นครอบครัวกับเขาเหมือนเดิม

“ชมต้องการเงินเท่าไหร่ คนอย่างกูทำไมจะส่งน้องตัวเองเรียนไม่ได้” น้ำเสียงอ้อแอ้ของคนที่เริ่มแผดเสียงดังขึ้นจนธีนะต้องรับเข้าไปตะครุบ “ไอ้ธี กูจะทำยังไงให้น้องกลับมา” เสียงแข็งกร้าวอ่อนแรงลง ธีระเองได้แต่ช่วยเหลือชมจันทร์อยู่ห่างๆ เขาทั้งหว่านล้อมและให้ข้อเสนอตั้งมากมายแต่ชมจันทร์ก็ไม่เคยคิดจะเหยียบย่างกลับมายังบ้านเลยสักนิด

“ชมใกล้จะเรียนจบแล้ว คิดซะว่าน้องมึงกำลังจะทำสำเร็จ เป็นกำลังใจให้ชมดีกว่า”

“กูทนเห็นชมลำบากไม่ได้ มึงก็รู้”

“เออ กูรู้” เขาได้แต่ปลอบโยน ให้กำลังใจกับชลิตเพียงเท่านั้น ดวงตาเรียวรีสีดำสนิทมองชายหนุ่มตรงหน้าด้วยแววตาล้ำลึก เขาเป็นเพื่อนที่สนิทมากที่สุดของชลิต ในบรรดาเพื่อนที่เรียนมาด้วยกันตั้งแต่มัธยมจวบจนเข้ามหาวิทยาลัย ก็คงหนีไม่พ้นเขาคนนี้ เขามองแพขนตาสีดำอีกฝ่ายหลับกลิ้งอยู่บนไหล่เขา ธีระใช้โอกาสลูบกลุ่มผมสีดำลื่นมือ เขามองใบหน้าคมคร้ามด้วยแววตาลึกล้ำอย่างที่ไม่มีใครเคยดูออก

ไม่มีใครดูออกว่าเขาแอบชอบชลิตมาตั้งนานแล้ว

“ไป กลับห้องได้แล้วมึง”

“อือ กูยังอยากดื่มอีกหน่อย ยังไม่เมาเลย”

“หนักกว่านี้เดี๋ยวพรุ่งนี้ก็ตื่นไม่ไหว มาเที่ยวทั้งทีมึงจะเอาแต่นอนอุดอู้ในห้องไม่ได้นะเว้ย”

“แต่กู...” ชลิตเห็นด้วยอย่างที่เพื่อนบอกนั่นแหละ กว่าเขาจะหาเวลาให้ตรงกันยากเย็นแสนเข็ญเหลือเกิน ชายหนุ่มยันร่างสูงหนาขึ้นยืน ร่างกายกำยำอย่างคนเล่นกีฬาเป็นประจำของชลิตเรียกสายตาแพรวพราวของนักท่องเที่ยวคนอื่นให้มองเป็นตาเดียว ธีระใช้ฝ่ามือโอบเอวสอบของอีกฝ่ายเอาไว้เป็นสัญลักษณ์เตือนว่าผู้ชายที่มาด้วยกันนี้.. มีเจ้าของแล้ว

“เกาะกูดีๆล่ะ”

“เออ ตัวเล็กแค่นี้ ทำซ่ามาแบกกูอีกนะ”

“มึงก็เดินให้มันตรงๆสิวะ” เสียงหัวเราะใสของเพื่อนทำให้สายตาของชลิตหยุดไปยังริมฝีปากบางที่ยังคงพูดจ้อไม่หยุด ไม่รู้ทำไมเขาถึงได้มองกลีบปากของอีกฝ่ายมันน่างับสักที

“มึง.. นั่นชมหรือเปล่า” ธีระหันไปตามเสียงเพื่อนเรียก ยังไม่ทันได้พูดอะไรชลิตก็ลากเขาไปยังมุมหนึ่งของร้าน ฝ่ามือคว้าจับเข้าที่ต้นแขนบอบบาง “ชม..”

อีกฝ่ายหันมามองก่อนจะเบิกตากว้าง ชมจันทร์ขมวดคิ้วแน่นลุกขึ้นยืนก่อนจะสะบัดท่อนแขนที่ชลิตจับเอาไว้ “ปล่อยผมนะ!” ภาคินคว้าท่อนแขนให้หลุดออกจากการเกาะกุม เขามองผู้มาใหม่ด้วยสายตาไม่เป็นมิตร

“ชม..กลับบ้านเถอะนะ”

“ไม่! ผมไม่กลับ” คนตัวเล็กมองพี่ชายตรงหน้าด้วยความรู้สึกหลากหลาย เขาไม่ได้เจอกับชลิตมาตั้งหลายปี ขาดการติดต่อไปตั้งนานแล้ว ไม่คิดเลยว่าอีกฝ่ายจะมาพูดให้เขากลับไป!

“มึงเป็นใคร?” ชลิตหันมามองเด็กหนุ่มแทน เขาตรงเข้าไปหมายจะชัดอีกฝ่ายสักหมัดให้ล้มลง เมื่อกี๊เขาเห็นนะว่ามันโอบกอดน้องชายเขาไว้เสียแน่น!

“ผมเป็นแฟนชม แล้วคุณเป็นใคร?”

“กูเป็น..”

“หยุดพูดเดี๋ยวนี้นะ” ชมจันทร์ตวาดเสียงกร้าว เขาไม่ต้องการให้ทั้งสองคนมาทะเลาะกันที่นี่ “คุณธี คุณพาเพื่อนคุณกลับไปได้แล้ว อย่าให้เขามายุ่งวุ่นวายกับผมอีก”

“ชม ชมยังไม่หายโกรธพี่อีกหรือ” ชลิตตัดพ้อ เพราะเขาใช่ไหมถึงทำให้น้องชายเปลี่ยนไปได้ขนาดนี้ เพราะเขาทำให้ชมจันทร์ต้องลำบากลำบนหาเงินส่งเสียตัวเอง ทั้งที่ครอบครัวมีธุรกิจใหญ่โต น้องชายเขาอยากจะได้อะไรทำไมเขาจะหามาให้ไม่ได้ เหมือนอย่างที่ชมจันทร์เคยบอกกับเขา เงินไม่ใช่ทุกอย่าง..

“ผมไม่มีอะไรจะคุยกับคุณ ผมขอร้องอย่าสร้างปัญหาให้ผมมากไปกว่านี้เลย” เขาไม่อยากให้บิดารู้ว่าชลิตยังคงช่วยเหลือเขาผ่านทางธีระ แม้เขาจะ

ไม่ยินยอมรับเงินส่วนนี้แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่ายามที่เขาจำเป็นจริงๆ มันเป็นสิ่งที่ทำให้เขารอดตายมาได้

“กลับก่อนแล้วค่อยหาเวลามาคุยกับชมทีหลัง” ธีระกระซิบบอกเพื่อนก่อนจะวาดแขนพาดไหล่ดันเพื่อนตัวโตออกไปอีกทาง เมื่อเดินสวนกันชายหนุ่มเพ่งสายตามองหน้าภาคินพลางนึกในความทรงจำ เหมือนเขาเคยเห็นอีกฝ่ายที่ไหนมาก่อน..

ชมจันทร์ทรุดลงกับเก้าอี้ เมื่อคู่เขายังตกใจไม่หาย พี่ชายบังเกิดเกล้าที่คิดว่าคงไม่มีทางได้เจอกับปรากฏตัวตรงหน้า อีกฝ่ายอ้อนวอนร้องขอให้เขากลับไป เขาแค่นยิ้ม นึกหัวเราะกับตัวเองในใจ

ถ้าหากเขายังไม่ประสบความสำเร็จให้ตายเขาก็ไม่มีทางกลับไป!

ภาคินพลิกแขนบอบบางของคนรักเข้ามาใกล้ แสงไฟมันน้อยเกินไปจนเขามองไม่เห็น เมื่อคู่ชมจันทร์โดนจับอย่างแรงจนถลาออกจากแผ่นอกเขาไม่รู้ว่าเจ็บตรงไหนหรือเปล่า

“ชมเจ็บตรงไหนไหม” เขาเอ่ยละล่ำลัก แตะไปตามผิวอย่างทะนุถนอม

“ไม่เลยคิน ชมไม่ได้เจ็บตรงไหน” ชลิตออกแรงดึงแต่ไม่ได้กดจนเขาบาดเจ็บ แต่ภาคินหน้าซีดเพราะตกใจจนเขาเองก็ไม่รู้จะเริ่มพูดยังไง

“กลับบ้านเราดีกว่านะ” เด็กหนุ่มไม่พูดพร่ำทำเพลงเขาย่อตัวลงให้อีกฝ่ายขี่หลัง ชนจันทร์สวมกอดด้านหลังก่อนจะถูกอีกฝ่ายยกขึ้น “แบบนี้สบายกว่าเดินเองตั้งเยอะ”

เขาเดินเลียบไปตามทางเดินที่ยังเปิดไฟสลัวไม่มีเสียงคำพูดใดๆ นอกจากเสียงคลื่นกระทบชายฝั่งและเสียงลมหวีดหวิวที่พัดผ่านแผ่นหลังจนหนาวเยือก ชมจันทร์เห็นภาคินนิ่งเงียบกว่าปกติ เขาไม่รู้อีกฝ่ายจะเข้าใจเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อครู่อย่างไรบ้าง ถ้าหากภาคินโกรธเขาขึ้นมาจริงๆจะทำยังไงดี

“คิน จะไม่ถามชมหรือว่าเมื่อกี๊มันคืออะไร”

“ไว้ชมสบายใจอยากจะบอกคินเมื่อไหร่ค่อยบอกก็ได้ คินรอได้”

“คินไม่ได้โกรธหรือ”

“โกรธทำไมครับ”

“ก็...”

“มันเป็นเรื่องอดีตของชมที่ชมไม่อยากพูดถึงแล้วใช่ไหมล่ะ คินก็ไม่อยากไปรื้อฟื้น เราอยู่ของเราสองคนแบบนี้ก็มีความสุขแล้ว คินไม่อยากเป็นเรื่องเครียดของชมนะ”

“....” เขาเอนซบหน้าผากเกลี้ยงเกลาลงบนไหล่ลาดหนา “คิน..ขอบคุณนะ”

“ขอบคุณทำไมกัน มันเป็นเรื่องปกติอยู่แล้วครับ” เสียงทุ้มนุ่มของอีกฝ่ายทำเอาเขาแทบจะตัวลอย ไม่รู้มีใครเคยบอกหรือเปล่าว่าเนื้อเสียงของภาคิ

นแม้ยามพูดก็ยังมีเสน่ห์จนทำให้คนหลงใหลได้

“เขาเป็นอดีตของชมจริงๆนั่นแหละ” น้ำเสียงสั่นเครือของคนตัวเล็กทำเอาภาคินเริ่มอยู่ไม่สุข รีบเร่งฝีเท้าให้ถึงบ้าน “ตั้งแต่เกิดมาชมไม่เคยทะเลาะกับเขาเลยสักครั้ง พอทะเลาะครั้งเดียวก็พาลเข้าหน้าไม่ติด ชมไม่อยากเจอเขาเลย”

“...”

“ชมคิดว่าเขาจะปล่อยให้ชมมีชีวิตของชมไปแล้ว เขาไม่เคยมาสนใจชมสักหน่อย”

“...”

“คินอย่าโกรธพี่เชนเลยนะ”

“ผู้ชายคนเมื่อกี๊ พี่ชายของชมหรือ” เขาฟังแล้วก็คิดตามคำพูดของอีกฝ่ายไปด้วย ดูเหมือนจะไม่ใช่แฟนเก่าอย่างที่เขาเข้าใจตอนแรก

“อื้อ หน้าตาไม่ค่อยเหมือนกันใช่ไหมล่ะ” เขาบอกอีกฝ่ายที่ดูเหมือนจะเข้าใจผิด “คินคิดว่าพี่เชนเป็นแฟนเก่าชมหรือไง”

“แหะๆ หลงใจแป้วตั้งนาน”

“ไม่ใช่” ชมจันทร์พูดเสียงดังกว่าปกติ “พี่เชนเป็นพี่ชายแท้ๆของชมเอง” ทั้งๆที่เขาไม่เคยเล่าเรื่องส่วนตัวให้ใครฟังมาก่อน แต่พอได้ลองคุยกับมัมเขาก็รู้สึกครอบครัวนี้น่ารักและอบอุ่นแค่ไหน.. เขาจึงรู้สึกผ่อนคลาย สามารถเล่าเรื่องตัวเองได้อย่างไม่ต้องกังวล

“ตายล่ะ คินก็เผลอขึ้นเสียงไปแล้วด้วย ทำไงดี” เด็กหนุ่มเลิ่กลั่ก เขาหยุดเดิน “ถ้าพี่เชนไม่ยกชมให้คินล่ะแย่แน่”

“บ้า!” เขาทุบแฟนหนุ่มอย่างไม่แรงนัก ก็คิดว่าจะกังวลเรื่องอะไร “พี่เชนไม่ว่าอะไรหรอก ถึงว่าคิดว่าชมจะสนหรือ”

“ไม่ได้นะ คินต้องเข้าบ้านชม ไปขอชมให้เรียบร้อยสิ”

“เข้าไปเอาลูกปืนมาเคี้ยวเล่นหรือไง”

“คินจริงจังนะ”

“ให้มันเป็นเรื่องของอนาคตเถอะ คินบอกเองไม่ใช่หรือไง ว่าเราอยู่ของเราสองคนก็มีความสุขแล้ว ไม่จำเป็นต้องไปวุ่นวายกับคนอื่นสักหน่อย” เขากระชับอ้อมแขนที่คอภาคินเอาไว้ เด็กหนุ่มไม่ได้พูดอะไรนอกจากรีบเร่งฝีเท้ากลับไปยังบ้านหลังน้อย ไฟในบ้านปิดมืดสนิท เขาไม่รู้ว่ามัมกับแด๊ดออกไปสวีทที่ไหนกันต่อ

“วันนี้นอนกับคินนะ”

“แล้ว..”

“ไม่เอา ไม่ต้องพูดถึงมัมกับแด๊ดเลย คู่นั้นเขาชอบไปสวีทกันสองต่อสองอยู่แล้ว” ภาคินไขกุญแจเข้าไปในบ้าน เขารู้แค่เพียงคุณปู่กับคุณย่าไปนอนพักที่บังกะโลติดทะเลเป็นประจำทุกวันหยุด กว่าจะกลับเข้าบ้านก็ตอนเช้านั่นแหละ ส่วนมัมกับแด๊ดก็ชอบหนีเขาไปสวีทกันสองคนอยู่เรื่อย

“มัมกับแด๊ดน่ารักจัง คบกันตั้งนานแล้วยังหวานอยู่เลย”

“เนอะ ถ้ามัมมีลูกได้ ป่านนี้คงเป็นโหลไปแล้ว” ภาคินหัวเราะครืนก่อนจะร้องโอ๊ยเพราะถูกฝ่ามือของคนรักหยิกเข้าให้ แฟนเขาเจอมัมแค่ไม่กี่วันก็ย้ายข้างไปอยู่ฝั่งมัมซะแล้ว อีกหน่อยเขาไม่ต้องหัวเดียวกระเทียมลีบหรือไง!

ภาคินโอบเอวคนรักขึ้นไปยังชั้นสองของบ้าน ห้องนอนส่วนตัวของเขาอยู่ด้านในสุด ถึงจะไม่ค่อยได้กลับเข้ามาพักเท่าไหร่แต่สภาพก็ยังคงเรียบร้อยพร้อมเข้าพักได้เหมือนเดิม เขากำลังจะเดินผ่านห้องนอนใหญ่ซึ่งเป็นห้องนอนกับมัมของแด๊ดซึ่งเป็นทางผ่านก่อนจะถึงห้องของเขา

“อือ..อ๊ะ..พี่ธัช” เสียงหอบหายใจถี่ดังลอดออกมาจากประตูห้องที่ปิดไม่สนิท ชมจันทร์ตัวแข็งทื่อเมื่อได้ยินเสียงนุ่มอันเป็นเอกลักษณ์ของมัม เขา

กระตุกแขนของภาคินให้รีบเดิน แต่อีกฝ่ายกลับเอานิ้วแตะริมฝีปาก ตั้งท่าจะเอาหูเข้าไปแนบฟัง

จะบ้าหรือไง!

เขาพูดแบบไม่ออกเสียงสั่งให้อีกฝ่ายรีบเข้าห้อง ภาคินไม่อยากถูกโกรธจึงยอมเดินกลับห้องแต่โดยดี แถมเสียงร้องปริศนายังดังเพิ่มขึ้นอีกต่างหาก.. ภาคินคิ้วกระตุก ไม่ใช่เพราะแด๊ดรู้ว่าเขาได้ยินหรือไงถึงได้... ฮึ่ม!

“เดี๋ยวชมขออาบน้ำก่อนนะ แปบเดียว” เขาเปิดกระเป๋าหยิบชุดนอนออกมาวางบนเตียง คว้าผ้าขนหนูได้ก็จะวิ่งปร่อเข้าห้องน้ำ แต่วงแขนแข็งแรงของแฟนหนุ่มรั้งเอวคอดเอาไว้แน่น

“คินไม่อยากน้อยหน้าแด๊ดอะ”

“อะ..อะไร คินอย่ามาทะลึ่งนะ ห้องแด๊ดอยู่ติดกับเราด้วย” เขาส่ายหน้าดิก

“อยู่ติดสิดี.. จะได้ยินไง”

“จะบ้าหรือ” เขาถลึงตาใส่ความคิดแปลกประหลาดของเด็กหนุ่ม “ไม่เอาเลยนะ ห้าม ห้าม ห้าม” เขายกแขนออกมาไขว้เป็นกากบาท แต่มีหรือว่าจะห้ามเด็กยักษ์อย่างภาคินได้ คนตัวบางหงายหลังตึงราบไปกับเตียงก่อนถูกทาบทับด้วยร่างกายกำยำ กลิ่นอายบุรุษเพศเข้มข้นลอยวนเวียนจนเขาแทบสำลัก มันรุนแรงจนเขาต้านทานไม่ไหวยามอีกฝ่ายจรดจมูกโด่งคลอเคลียซอกขาวจัด

“ไม่เห็นต้องอาบน้ำเลย”

“ฮื่อ ออกไปก่อน ชมสกปรก”

“ไหน เดี๋ยวคินช่วยทำความสะอาดให้” คนตัวโตพูดเสียงทะเล้น เขาขบเม้มใช้ลิ้นลากไล้ไปตามผิวขาวเนียน ไม่ว่าจะชิมเท่าไหร่เขาก็ไม่เคยพอจริงๆ

“คิน!” เขายกมือคว้ากลุ่มผมสีน้ำตาลทองของอีกฝ่าย เมื่อภาคินปลดกางเกงขาสั้นซุกไซ้รักับแก่นกายอุ่นร้อนที่เริ่มขยายพองอยู่ในแพนตี้บางเฉียบสีขาว เขานึกแกล้งคนตัวเล็กจึงครอบครองด้วยริมฝีปากจนสุดความยาว เสียงกรีดร้องดังขึ้นเป็นระยะก่อนที่สะโพกจะยกแอ่นขึ้น ชมจันทร์แทบแตะถึงความสุขสมเมื่อถูกปรนเปรอ เขามองชายหนุ่มด้วยดวงตาหยาดเยิ้ม ลมหายใจของคนสองคนสอดประสานกลายเป็นหนึ่ง เรือนร่างแข็งแกร่งช่างดึงดูดสายตาเขาเสียจริง

“คินชอบชมนะ” เขากระซิบพร่ำบอกพลางใช้นิ้วมือเกลี่ยไล้ไปตามกรอบหน้าของคนตัวเล็ก สัมผัสอ่อนหวานพาให้หัวใจเขาเต้นระทวย “คินรอชมได้เสมอ” เขาไม่รีบเร่งในความสัมพันธ์ ค่อยๆปลูกต้นรักให้เติบโตแข็งแรง หนักแน่น ฝังรากลึกเอาไว้กลางใจ.. ชมจันทร์มองใบหน้าของอีกฝ่ายก่อนจะนิ่งอึ้ง เขาเคยคิดว่าภาคินก็คงไม่ต่างจากคนรักคนอื่นที่เขาเคยเจอ.. แต่ความอบอุ่นอ่อนหวานที่เขาได้รับมันทำให้กำแพงหัวใจสั่นไหวอย่างรุนแรง

ไม่จำเป็นต้องรอให้เวลาพิสูจน์อะไรอีกแล้ว..

เขาจะขอไขว่คว้าความรักครั้งนี้ด้วยตัวเขาเอง

“ขอบคุณนะ.. ชอบคินเหมือนกัน”

☾ 9 : กระต่ายเป็นสัตว์กินเนื้อ

“หืม.. ชมช่วยพูดอีกทีได้ไหมครับ” เด็กหนุ่มชะงักกึก มือไม้เริ่มวางตำแหน่งไม่ถูกเมื่อได้ยินประโยคหวานฉ่ำ คนตัวเล็กใช้ศอกยันตัวขึ้นมาเล็กน้อย ใบหน้าอยู่ห่างไม่ถึงคืบ เพียงเท่านั้นลมหายใจอุ่นร้อนก็ประทับพัดผ่านอยู่เหนือผิวขาวคลอเคลียจนปลุกอารมณ์ของเด็กหนุ่มให้ลุกโชนมากขึ้น

“ชอบคิน..”

“ถ้าคินทนไม่ไหวขึ้นมา ชมต้องรับผิดชอบนะ” เด็กหนุ่มรู้สึกเหมือนแกนกลางร่างกายมันคับแน่นจนแทบระเบิดอยู่แล้ว ยิ่งได้ฟังคำหวานจากอีกฝ่าย เขาก็แทบจะเสร็จสมโดยไม่ต้องสัมผัส

“อะไรของคิน!” คนตัวเล็กเม้มริมฝีปากแน่น เขารู้สึกได้ถึงบางอย่างที่กำลังดุนดันอยู่ตรงหน้าขา “นี่..?”

“คินไม่ไหวแล้วอะ”

“ไม่ไหวก็ต้องทน!” เขาพูดย้ำก่อนจะดิ้นหลุดออกจากการเกาะกุม “อะ อาบน้ำก่อน อยากทำอะไรก็ค่อยทำแล้วกัน” ได้ยินเหมือนประโยคอนุญาตคนตัวโตก็แทบระริกระรี้อยากจะปรี่เข้าไปกอดแฟนสักที

“ชมน่ารักที่สุดในโลกกกกก” ภาคินยิ้มแป้นก่อนจะมองประตูห้องน้ำที่ปิดอย่างรวดเร็ว

ชมจันทร์ออกมาจากห้องน้ำอีกทีภาคินก็ผล็อยหลับคาเตียงไปแล้ว เขานึกขำแต่ก็ไม่ยอมปลุกอีกฝ่ายให้ตื่น สอดตัวเองเข้าไปในผ้าห่มผืนหนากกกอดรับไออุ่นของเด็กหนุ่มจนเช้า..

ภาคินตื่นขึ้นมาเพราะรู้สึกแน่นหน้าอก เขาลืมตาขึ้นมาเจอคนตัวเล็กกำลังนอนทับเขาอยู่ด้านบน เห็นใบหน้าไร้เดียงสาของอีกฝ่ายกำลังหลับอย่างสบายใจเขาก็ไม่อยากจะขัด มองตัวเองก็นึกได้ว่าเมื่อคืนเขาไม่ได้อาบน้ำนี่หว่า!

“ชมครับ”

“อือ ขอนอนก่อน”

“เมื่อคืนทำไมไม่ปลุกคินไปอาบน้ำล่ะ” เขาใช้นิ้วเกลี่ยแก้มใสของอีกฝ่าย ชมจันทร์งัวเงียใช้มือปัดนิ้วเขาออก “แล้วมานอนกอดคินแบบนี้เหม็นตายเลย”

“อือ นอนได้”

“โถ่”

“ถ้าปลุกเดี๋ยวชมไม่ได้นอน”

“ไม่ได้นอน?” เขาทวนซ้ำ จ้องมองแฟนหนุ่มที่เริ่มลืมตาตื่น “ทำไมจะไม่ได้นอนล่ะ”

“อีออออ ไม่รู้”

“อ่าว” เขาร้องออกมาเสียงดัง มองใบหน้าของอีกฝ่ายก่อนจะครุ่นคิด “อย่าบอกนะว่าชมกลัวคินจะฟัดทั้งคืน” เด็กหนุ่มยกยิ้ม แวววตาแพรวพราว นิ้วชี้ยังใช้จิ้มแก้มของคนรัก

“อีออออ ไม่รู้”

“ชมไม่รู้หรือครับ ตอนไหนคินก็ฟัดชมได้นะ”

“ฮื่อ อย่าล้วง!” ชมจันทร์แทบจะลืมตาตื่นเมื่อรู้สึกถึงสัมผัสอุ่นร้อนเข้ามาในกางเกงนอนขาสั้น ฝ่ามือหนาเกี่ยวไปตามกางเกงนอนขาสั้นก่อนจะดึงรั้งไล่มาตามเรียวขาขาว แท่นแขนกำยำสอดเข้ารองคอ ก้มลงจุมพิตหน้าผากขาวเนียน คนตัวเล็กดิ้นขลุกขลักอยู่ในอ้อมกอด

“ตอนเช้าก็ได้เนอะ”

“ม่ายยย ชมจะนอน”

“งั้นชมนอนเฉยๆก็ได้”

“นิสัย!” คนตัวเล็กถลึงตาก่อนจะลุกขึ้นคว้าหยิบกางเกงขาสั้นกลับมาใส่ “ไปอาบน้ำเลย” เด็กตัวโตโดนดุได้แต่คอตกเข้าไปอาบน้ำตามที่คนรักบอก

ชมจันทร์ได้เที่ยวอยู่ที่ภูเก็ตอีกทั้งวัน ใบบุญพาเขาไปไหว้พระพร้อมซื้ออาหารทะเลมาปิ้งย่างกินที่บ้าน เขาเข้ากับอีกฝ่ายได้ดี เมื่อใบบุญรู้ว่าเขาเรียนด้านแฟชั่นก็แนะนำเขาหลายอย่าง เขารับฟังด้วยความตั้งใจ รู้สึกเหมือนได้พี่ชายคนใหม่มากกว่าเพราะอีกฝ่ายน่ะหน้าเด็กสุดๆไปเลย

“อาทิตย์หน้ามัมมีถ่ายแบบและเดินแฟชั่นโชว์ในคอลเลคชั่นใหม่ของแบรนด์ DKC ชมมากับมัมนะลูก”ชายหนุ่มร่างสูงโปร่งเงยหน้าจากเตาก่อนจะยกยิ้มให้ “มัมนะ รู้จักคนในวงการเยอะ หนูชมมากับมัมดีกว่า เรียนรู้กับประสบการณ์จริง”

“ขอบคุณครับมัม ชมอยากไปดูของจริงครับ”

“ได้สิ เดี๋ยวเรามาแลกเยอร์แลกไลน์กันเนอะ มัมจะได้นัดสะดวก”

“ได้ครับ เดี๋ยวชมกดให้นะ”

“แด๊ด ดูมัมชอบแฟนคินมากเลยนะ”

“อืม ชอบมาก ชอบจนไม่สนใจพวกเราเนี่ย!” วันนี้ธัชธรรม์รับหน้าที่แล่ปลาหมึก เขาลงแรงกับปลาหมึกกล้วยด้วยความช้ำใจ จนลูกชายที่กำลังล้างกุ้งหันมามอง

“อะไรกัน แก่ป่านนี้แล้วยังหึงมัมอีก ไม่ไหวนะ” เขาพูดอย่างนั้นแต่ความจริงแล้วแด๊ดยังหนุ่มฟ้อหล่อเฟี๊ยว สาวเล็กสาวใหญ่ยังกรี๊ดอยู่เลย

“คิน เดี๋ยวลองได้หึงเมียก็รู้เองล่ะว่าเป็นไง”

“แด๊ด! คินยิ่งเครียดอยู่ เรื่องนิสัยขี้หึงของคินจะทำให้เขาเบื่อคินไหม”

“เบื่อแน่ๆ”

“ไม่ให้กำลังใจลูกเลี๊ยยยยย” ภาคินบ่นกระปอดกระแปด แต่ก็ทำหน้าที่ตรงหน้าต่อไป ก่อนจะเหลือบแอบมองคนรักที่กำลังนั่งคุยกับมัมเขาอย่างออกรส ใบหน้าขาวจัดของอีกฝ่ายยิ้มแย้มแตกต่างจากทุกที ดีแล้วที่ชมจันทร์ได้เจอกับมัมของเขา

เพราะมัมเขาใจดีที่สุดในโลก..

เขาและชมจันทร์กลับมาถึงมหาวิทยาลัยในตอนเย็นของวันอาทิตย์ มัมซื้อของฝากให้เยอะแยะเอาไว้ใส่ตู้เย็น มัมอยากให้พวกเขาออกมาอยู่คอนโดข้างนอกจะได้ทำอาหารได้มากกว่านี้ มัมเป็นห่วงที่เห็นมีแต่อาหารแช่แข็ง เขาไม่ได้พูดอะไรเพราะย้ายเข้ามาอยู่หอพักได้ไม่กี่เดือน อีกอย่างต้องปรึกษากับชนจันทร์ก่อนด้วย

“คินว่าเราออกไปอยู่คอนโดข้างนอกด้วยกันไหม”

“กำลังจะชวนชมไปอยู่ด้วยใช่ไหมเนี่ย”

“ไม่ชวนชมแล้วจะชวนใครครับ”

“ชมก็อยากไปนะแต่ว่าชมต้องช่วยงานไอ้อิน” เขาเป็นรองประธานหอพักนักศึกษา จะให้ออกไปอยู่ข้างนอกแบบนั้นอินทรีได้หัวเสียแน่ “ย้ายไปอยู่ได้แต่ว่าต้องกลับมานอนที่หอด้วยได้ไหม”

“ได้สิครับ” ภาคินพยักหน้า “คินจะรับส่งชมเอง”

“ฮื่อ ขี่รถอย่าให้มันเร็วนักรู้ไหม”

“จ้ะ แฟนชมเป็นสายซิ่งแต่ก็ซับขี่ปลอดภัยตลอดนะจ๊ะ”

“อือ นั่นแหละ เป็นห่วง” ชมจันทร์พูดเสียงเบาตอนท้าย ก่อนจะเดินเลี่ยงไปหยิบของใส่ในตู้เย็น เสียงเคาะประตูดังขึ้นขัดจังหวะเด็กหนุ่มที่กำลังจะเข้าไปช่วย เขาชะงักไปครู่ก่อนจะเดินไปยังประตูห้อง

“พวกมึงมาทำอะไรกันเนี่ย”

“ไอ้คิน ช่วยกูหน่อยนะ” ปรมะทำหน้ากลืนไม่เข้าคลายไม่ออก ในมือถือกล่องอะไรบางอย่าง “กูฝากหน่อยสักอาทิตย์นึง แฟนกูไม่ว่าง กูก็ไม่ถนัดด้วย”

“อะไรของมึง”

“เออน่า กูไปแล้วนะ พรุ่งนี้เจอกันที่ห้องเรียน” มันพูดรัวเร็วก่อนจะเผ่นปลิวออกไปจากหน้าห้อง เขาปิดประตูวางกล่องเอาไว้บนโต๊ะกินข้าว

“อะไรอะคิน ใครมาหาหรือ”

“ไอ้เบย์อะ มันมาฝากของ ของอะไรของมันก็ไม่รู้” เขาชี้ไปที่กล่อง ชมจันทร์ชะเง้อมองก่อนจะตรงปรี่เข้ามาแกะ

“เห้ย กระต่ายนี่นา” คนตัวเล็กอุ้มกระต่ายสีน้ำตาลขนฟูขึ้นมาอุ้มดวงตาสีน้ำตาลมองเขาตาแป๋ว เขาเหมือนเคยจะได้ยินว่าตุ๊กตาแฟนของประมเลี้ยงกระต่ายไว้คู่กันสองตัว แต่มันไม่ชอบสัตว์ทุกชนิดเลยบ่นใส่เขาอยู่ช่วงหนึ่ง นี่คงมีปัยหาอะไรสักอย่างเลยเอามาให้เขาช่วยเลี้ยง

“น่ารักเหมือนชมเลยอะ”

“จริงอะ ชมเหมือนกระต่ายหรอ” ชมจันทร์เองก็นึกสงสัยว่าทำไมหลายคนถึงชอบเรียกเขาว่ากระต่ายนัก “ฮื่อ ตัวมันอ้วนกลมมากเลยอะคิน”

“หิวมะ เด่วแล่เนื้อผัดเผ็ดให้กิน”

“บ้า!” ชมจันทร์ยกเจ้าอ้วนขึ้นสูง ดูท่าจะถูกใจเจ้ากระต่ายเข้าแล้วเต็มเปา “ไม่ได้นะ ห้ามเลยมันกินไม่ได้นะ โอเคไหม?”

“งั้นกินกระต่ายตัวนี้แทนแล้วกัน” เขาก้มลงไปงับแก้มขาวของแฟนหนุ่ม เขาเห็นแก้มขาวเหนียวหนืดไปด้วยน้ำลาย เสียงหัวเราะก็ยิ่งดังขึ้น

“ตัวนี้ก็กินไม่ได้เฟ้ย!”

“แต่คินมาหลายรอบแล้วนะตัวนี้อะ”

“เลิกทะลึ่งเลยนะ ไม่ฟัดสักวันไม่เป็นไรหรอกมั้ง” ชมจันทร์วางเจ้าตัวเล็กลง มันวิ่งเข้าไปซุกเพื่อนอีกตัวที่ที่อยู่อีกด้านของกรง ดูแล้วก็น่าสงสาร มันคงอยากอยู่กับเจ้าของมันมากกว่าอยู่กับเขา

“คินเสพติดชมแล้ว วันไหนไม่ได้ฟัดคงขาดใจตาย”

“งั้นก็ขาดใจตายไปเลย” เขายกกล่องขึ้น เดินไปหามุมเหมาะในห้องวาง เด็กตัวโตมุ่ยหน้า ดูเหมือนเขาจะถูกแย่งความสนใจเอาไปแล้ว

“ชมเลี้ยงเป็นด้วยหรือ”

“ก็ไม่น่ายากนะ”

“เดี๋ยวคินถามไอ้เบย์ให้”

“ฮื่อ น่ารักจังเลยลูก” เห็นแล้วอยากจะฟัดจริงๆให้ตาย ทำไมถึงได้น่ารักขนาดนี้นะ!

“โทรก็ไม่รับอีกอะ” เขาบ่น มองแผ่นหลังบอบบางที่อยู่หน้ากรงกระต่ายมาสักพัก “ชมดูชอบนะ อยากเลี้ยงไหม”

“อื้อ อยากเลี้ยง”

“งั้นเอาไปไว้ที่คอนโดดีกว่า มีที่กว้างให้วิ่งเล่นด้วยนะ”

“จริงอะ ไปสิๆ” คนตัวเล็กแสดงท่าทีกระตือรือร้นอย่างเห็นได้ชัด “เนี่ยอยากให้น้องออกมาวิ่งเล่นอะ”ชมจันทร์ที่ไปที่กรงด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น ภาคินมองก่อนจะแอบลอบยิ้ม.. เขากำลังจะได้กระต่ายดุไปไว้ที่คอนโดแล้ว..

เด็กหนุ่มรีบโทรหามัมบอกว่าจะย้ายเข้าคอนโดภายในวันพรุ่งนี้ ก่อนจะติดต่อหารถขนของเอาไว้ช่วงเย็น เขาเตรียมทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยภายในครึ่งชั่วโมง ชมจันทร์ยังนั่งเล่นกับเจ้ากระต่ายอยู่เลย

“ทยอยขนของไปพรุ่งนี้นะ คินหารถเอาไว้แล้ว”

“อื้อ วันพุธชมจะไปดูมัมเดินแบบอะ เข้าเมืองก็ดีเหมือนกันนะ” คอนโดของภาคินอยู่ใกล้ตัวเมืองมากกว่า เดินทางสะดวกกว่าหอพักเขาอีก

“ได้ครับที่รัก” ร้องเยสในใจพร้อมยกยิ้มกว้าง เขายกโทรศัพท์ขึ้นถ่ายรูปลงไอจีสตอรี่ เป็นภาพชมจันทร์กำลังอุ้มกระต่าย แม้จะหวงเรียวขายาวที่โผล่พ้นออกมาจากกางเกงขาสั้นก็เหอะ ภาคินกดสติ๊กเกอร์แปะเอาไว้จนหมด..

ไม่ได้เว้ย!

‘my rabbit’

มองผลงานของตัวเองด้วยรอยยิ้ม เขาไม่ได้คิดจะปิดบังอยู่แล้วว่าคบหากับใครอีกอย่างเขาก็อยากอวดแฟนด้วย.. แค่โพสลงไม่นาน ข้อความก็เด้งเข้ามาไม่หยุดตามคาด เขาเลือกที่จะตอบคนรู้จักเท่านั้น ส่วนเพื่อนที่รู้จักก็เข้ามาแซว เขาเห็นแจ้งเตือนติดแท็กจึงเข้าไปดู

*@Bright_bb : ลูกสะใภ้ของมัมน่ารักที่สุด @Pakinkin_*

เขาตกใจเมื่อเห็นมัมลงรูปคู่กับชมจันทร์ มัมกำลังกอดไหล่ชมจันทร์ที่กำลังยิ้มกว้างถือช้อนส้อมจิ้มปลาหมึกที่เขาย่าง รอยยิ้มสดใส ทำไมรูปนี้มัมไม่ส่งให้เขาบ้าง!

@Pakinkin_ : คินขอรูปนี้ด้วยครับ ????

เขาเห็นยอดไลค์ที่พุ่งขึ้นพรวดเพราะยอดคนติดตามของใบบุญตั้งหลายล้าน คอมเม้นท์เริ่มถามกันใหญ่ว่าคนตัวเล็กน่ารักที่นั่งด้านข้างเป็นใคร.. เขาอดเขินไม่ได้ที่เห็นคนชอบชมจันทร์มากขนาดนี้

“ยิ้มอะไรอะ”

“ยิ้มให้กับความน่ารักของโลกใบนี้”

“ไหน ชมดูหน่อย” คนตัวเล็กเขย่งขาขึ้นมอง เขาลดโทรศัพท์มือถือลงให้อีกฝ่ายเห็น ชมจันทร์เบิกตากว้างแถมจะขยี้ตาด้วยซ้ำ “มัมลงรูปชมทำไมอะ”

“มัมชอบชมไงครับ” เขาหาเรื่องหอมหัวอีกแล้ว อีกฝ่ายกำลังจะลึงเลยไม่ได้บ่นอะไรเขา

“ทำไงดี ชมเขินไปแล้วครับ”

“ไม่ต้องเขิน เขินอะไรกันคนกันเองทั้งนั้น” เขาหัวเราะ “มีแต่คนชมว่าชมอะน่ารัก”

“ฮื่อ เขินอะ ชมเป็นใครก็ไม่รู้แล้วมัมเอาไปโพสออกสื่อขนาดนั้น” หัวใจแทบจะพองโตเมื่อเห็นผู้ใหญ่เอ็นดู ไม่ได้น่ากลัวหรือรังเกียจอย่างที่เขาคิด ใบบุญกับธัชธรรม์ให้โอกาสเขาที่จะอยู่กับภาคินอย่างเต็มที่ เขาไม่รู้จะขอบคุณยังไงดี

“ชมเป็นลูกสะใภ้ของมัมไงครับ ไม่เห็นแปลกเลย อีกหน่อยคงพาชมออกสื่อแทนคินแล้ว” เด็กหนุ่มพูดพลางลูบกลุ่มผมนุ่มนิ่มของคนรัก

“ชมตื่นเต้น”

“ไม่ต้องห่วง มัมดูแลชมอย่างดีครับ”

“ขอบคุณนะคิน ชมไม่รู้จะขอบคุณคินยังไงดี”

“ขอบคุณเรื่องอะไรหรือครับ” เขาทำหน้างง

“ขอบคุณที่ให้ความรักกับชมขนาดนี้” เขย่งปลายเท้าแตะจูบลงที่ปลายคางของอีกฝ่าย “จุ๊บ!”

“อ๊า!” เขาร้องก่อนจะถอยหลังออกไปสองก้าว ไม่ได้เลย.. โดนกระต่ายจู่โจมแบบนี้! “คือ.. เดี๋ยวนะ ไม่ใช่คินไม่ชอบให้ชมจุ๊บแบบนี้นะ แต่มันเขินอะ”

“อือ เขินเหมือนกัน” คนตัวเล็กหมุนตัวเดินไปที่กรงกระต่าย บรรยากาศเงียบกริบต่างคนต่างเขินแล้วเงียบแบบนี้เนี่ยนะ ภาคินวางมือทาบกับแผ่นอกตัวเองรู้สึกว่าใจเต้นเป็นบ้า!

มัมครับ.. หัวใจจะวายเพราะความรักมันเป็นแบบนี้เอง

ต่อ

ภาคินตื่นมาเรียนตอนเช้าด้วยอารมณ์สดใส เมื่อคืนเขาไม่ยอมกลับไปนอนที่เตียงตัวเองไม่ว่าชมจันทร์จะบ่นเขายังไงเขาก็ไม่ยอมกลับไปนอนคนเดียวเด็ดขาด ได้นอนกอดแฟนมันฟินกว่านอนกอดหมอนข้างอีกนะครับ!

“หน้าตาผ่องใสสัดๆ พี่ชานมไม่มาด้วยอ่อวะ”

“มาๆ เดินไปซื้อข้าวอยู่ ถามหาเมียกูมีไรป่าววะ”

“หูยยยยย/หูยยยยยย” กรฤตกับปรมะแทบจะเบะปากเมื่อได้ยินสรรพนามที่เพื่อนสนิทเรียก

“อะไรของพวกมึงเนี่ย ทำอย่างกับไม่เคยเรียก!”

“เห็นมึงเรียกแล้วมันหมั่นไส้ไง” ปรมะยักคิ้ว เขาเตรียมอาหารเม็ดอีกถุงใหญ่เอามาเผื่อไว้ให้กระต่ายสองตัว เพราะแฟนไปต่างจังหวัดทำให้ไม่มีใครอยู่ช่วยดูแล และเขาเองก็ไม่ถนัดเลี้ยงสัตว์ถึงได้เอาไปฝากภาคินเอาไว้ “อะ อาหารลูกกู”

“ลูกมึงเหี้ยไร ลูกกูครับ”

“เออ! ช่วยกูหน่อย” ปรมะแทบจะกราบอยู่แล้ว ในบรรดาเพื่อนก็มีภาคินที่เป็นคนรักสัตว์ที่สุด

“พี่ชานมชอบกระต่ายมาก กูคงต้องไปหามาให้เลี้ยงบ้างละ” เขาพยักหน้ารับคำเพื่อน

“มุ้งมิ้งว่ะ ส่วนกูไม่ต้องเลี้ยงอะไร เพราะเม่นมันเลี้ยงกูด้วยลำแข้งอยู่แล้ว” กรฤตพูดก่อนจะวนแก้วน้ำแดงตรงหน้า เขามองท่าทีเหงาหงอยของเพื่อน อีหรอบนี้คงทะเลาะกันมาอีกตามเคย!

“มึงน่าจะชินได้แล้วนะ”

“เห้อออออ” กรฤตถอนหายใจ “ช่วงนี้ช่วยพากูไปเปิดหูเปิดตาหน่อยเถอะ”

“อาทิตย์หน้าไง รับน้องคณะนอกสถานที่”

“ไปไหนวะ” เห็นโหวตเมื่ออาทิตย์ก่อนเขาเองก็ไม่ได้ตาม ใครที่แอดเข้ามาหาเขา ถ้าไม่เคยคุยกันมาก่อนเขาไม่เคยตอบสักคน เพราะฉะนั้นต่อให้เป็นรุ่นพี่ เขาก็ไม่คิดสนใจ

“พัทยา!”

“ดีว่ะ กูอยากไปดูสาวๆใส่บิกินี่”

“เอ่อ ไม่น่าจะได้ดูนะมึง” ปรมะยิ้มแห้ง ขึ้นชื่อว่าเป็นกิจกรรมของคณะ เขาไม่คิดว่ามันจะเป็นการเที่ยวอย่างเดียว พวกรุ่นพี่ต้องให้ทำกิจกรรมแปลกๆแน่

“พี่ชานมไปปะครับ” กรฤตหันไปถามคนที่มาใหม่ ชมจันทร์เลิกคิ้วเป็นเชิงสงสัย

“งานรับน้องของคณะน่ะ” ภาคินตอบ

“อืมมมม...ถ้าคินไปชมก็ไป” ชายหนุ่มตอบก่อนจะลงมือกินอาหารตรงหน้า ปรมะกับกรฤตมองหน้ากันก่อนจะหันไปมองภาคินที่ยกยิ้มแวตาหวานเชื่อมมองรุ่นพี่ไม่วางตา

จะอ้วก.. เหม็นความรัก!

ช่วงเย็นปรมะกับกรฤตมาช่วยภาคินขนของออกจากหอพักเพื่อย้ายไปคอนโด ส่วนห้องพักที่มหาวิทยาลัยยังมีข้าวของบางส่วนเอาไว้เผื่อมานอนในช่วงที่เขาต้องทำงานส่งอาจารย์ ส่วนชมจันทร์ยังเอาของส่วนใหญ่ไว้ที่นี่ คนตัวเล็กหอบกรงกระต่ายเอาไว้แน่น

“คืนนี้เราไปนอนคอนโดนะครับ”

“ฮื่อ จะพาคุกกี้กับมัฟฟินไปอยู่ด้วย” ภาคินเลิกคิ้ว อยู่กันไม่กี่วันตั้งชื่อใหม่ให้กระต่ายซะแล้ว! ถ้าต้องเอาไปคืนเจ้าของต้องมีคนงอแงแน่นอน

“ได้สิ เดี๋ยวชมซ้อนท้ายคินไปนะ” เขาหยิบหมวกกันน็อคสีชมพูยื่นให้อีกฝ่ายใส่ ชมจันทร์ยอมปล่อยกรงกระต่ายให้กรฤตพาเอาไปส่งที่คอนโดแต่โดยดี ชมจันทร์ตัดสินใจซ้อนท้ายรถมอเตอร์ไซค์สีเขียวแปร๋น

รอบนี้ภาคินใช้ kawasaki KR 150 R คันใหญ่ที่เขาใช้ขี่เป็นประจำ เด็กหนุ่มตบเบาะหลังให้คนรักขึ้นนั่ง ชมจันทร์มองแล้วปาดเหงื่อเขาไม่มี

ความรู้เรื่องรถเท่าไหร่ เห็นอีกฝ่ายชอบดูรายการแข่งพร้อมกับโทรคุยเรื่องของแต่งรถเป็นประจำ

“คินอย่าขับเร็ว!”

“ค้าบที่รัก” เด็กหนุ่มรับปาก เขาคว้ามือขาวของชมจันทร์ให้เกี่ยวเอว เขาเอาไว้ “จับคินไว้แน่นๆนะ”

“ถ้าขับเร็วล่ะก็ น่าดู!” คนตัวเล็กขู่สำทับก่อนจะสอดมือเข้าที่เอวสอบของเด็กหนุ่ม เขาวางแก้มขาวลงบนแผ่นหลังอีกฝ่าย ภาคินรู้สึกจั๊กจี๋เล็กน้อย ตัวแข็งเกร็งอัตโนมัติ

ตลอดเส้นทางภาคินก็ไม่ได้ทำให้คนตัวเล็กดุ เขาขับด้วยความเร็วปกติคงที่ เพราะรอบที่แล้วเขาโดนชมจันทร์ทุบไปตั้งหลายรอบ รอบนี้เขาจะไม่ขอเสี่ยงก็แล้วกัน!

คอนโดมิเนี่ยมสูงตระหง่านใจกลางเมืองตรงหน้าเขาจำได้ว่ามัมซื้อให้เขานานแล้ว แต่เขาชอบอยู่บ้านมากกว่าเลยไม่ได้สนใจเท่าไหร่ อีกอย่างเวลาว่างเขาก็มักไปอยู่กับคุณปู่คุณย่าที่ภูเก็ต จะขึ้นมากรุงเทพฯก็ต่อเมื่อต้องเข้าเรียนเท่านั้น ตั้งแต่เขาสนใจเรื่องแข่งรถ เขามักไปคลุกอยู่ที่บ้านของรุ่นพี่หายตัวไปเป็นอาทิตย์จนมัมกับแด๊ดเริ่มบ่น นั่นแหละ.. เขาดื้อได้แด๊ดมาทั้งนั้น

“หรูจัง” คนตัวเล็กกวาดสายตามองรอบด้าน เขาเดินตามถาคินเข้าไปด้านในกดลิฟต์ชั้นสิบแปด คอนโดเป็นชุดสูทอย่างดีพร้อมเฟอร์นิเจอร์เอิร์ทโทนเข้าชุด

“เดี๋ยวให้คุ้กกี้กับมัฟฟินอยู่ตรงนี้” เขาใช้คีย์การ์ดแตะก่อนจะผลักเข้าไปด้านใน เมื่อวานภาคินให้แม่บ้านเข้ามาทำความสะอาดแล้ว เขาเดินไปตรงที่ว่างโล่งตั้งใจจะซื้อคอกกั้นมาตั้งเอาไว้ให้กระต่ายได้เดินเล่น

“ฮื่อ ดีจัง มีที่ตั้งกว้างแน่ะ”

“ไอ้คิน” กรฤตเดินตามเข้ามาพร้อมปรมะ ทั้งคู่กวาดสายตามองไปทั่วห้อง “ให้เอากระต่ายไว้ตรงไหน”

“เอามาให้พี่ดีกว่า” ชมจันทร์วิ่งเข้าไปรับเจ้าตัวเล็ก ก่อนจะยุ่งวุ่นวายกับการจัดสถานที่ให้กระต่าย เด็กหนุ่มช่วยกับเพื่อนขนของเข้ามาในห้อง มีแค่เสื้อผ้ารองเท้ากับเอกสารชีทเรียนเท่านั้น

“ขอบใจนะเว้ย”

“เออ พรุ่งนี้เจอกันที่มอ” เขาโบกมือบ๊ายบายเพื่อน กรฤตกับปรมะไม่ได้อยู่รั้งนาน พวกเขานัดกันไว้แล้วว่าจะไปกินข้าวด้วยกันหลังเลิกเรียน เขาก็ถอโอกาสเลี้ยงที่พวกมันมาช่วยเขาไปด้วย

“ชมครับ เดี๋ยวคินทำอะไรให้กินนะ” เขามองนาฬิกาเกือบสองทุ่ม เดินเข้าไปในครัวมองอุปกรณ์ครบครันก็ยิ้มดีใจ แบบนี้น่าจะดีกว่าอยู่ที่หอพักจริงๆ เขาจะได้มีโอกาสแสดงฝีมือทำอาหาร

ชมจันทร์วางกระต่ายให้พวกมันวิ่งเล่นก่อนจะผละไปช่วยภาคินจัดของ เขาเรียงเสื้อผ้าเข้าตู้จัดของใช้ให้เข้าที่ กลิ่นหอมลอยวนเวียนเตะจมูกจนเขาต้องเดินออกมาดู เห็นเด็กหนุ่มตัวสูงใหญ่อยู่ในชุดผ้ากันเปื้อนสีฟ้าเขาหลุดหัวเราะออกมาไม่รู้ตัว..

ทำตัวน่ารักอีกแล้วนะ!

“ชมมาพอดีเลย มาลองชิมหน่อยครับ” เขาทำสปาเก็ตตี้ซอสมะเขือเทศให้คนตัวเล็กลองชิม

“อื้อ อร่อยอะ ทำไมคินทำอาหารเก่งจัง”

“ไม่เก่งหรอก พอทำให้ชมกินได้ มัมสอนมาทั้งนั้น”

“มัมเก่งจัง”

“มัมชอบทำให้แด๊ดกินอะ แต่ก่อนก็โดนแด๊ดบ่นว่าไม่อร่อยแต่ก็เห็นกินหมดทุกทีนะ” ภาคินนึกแล้วก็ขำ ต่อให้มัมจะทำอะไรให้กิน แด๊ดจะบ่นแค่ไหนก็กินจนหมด แด๊ดน่ะหลงมัมยิ่งกว่าอะไรดี!

“งั้นชมลองทำให้คินกินด้วยดีไหม”

“ไว้คินจะพาชมไปฝากตัวเป็นลูกศิษย์มัมนะ” เขายกยิ้ม เห็นคนรักดูดนิ้วมือเป็นเด็กเพราะซอสกระเด็นเปื้อน จึงคว้านิ้วมือของอีกฝ่ายมาเลียรอยเปื้อนนั้นแทน

“เห้ยคิน ไม่เอา มันสกปรก” ชมจันทร์ดึงนิ้วมือออก ใบหน้าขาวเห่อแดงไปหมด อยู่ดีๆก็มางับนิ้วเขาเล่น ไอ้บ้าเอ๊ย!

“โหย ไม่สกปรกสักหน่อย”

“พอเลย” เขาเดินหนี ปล่อยให้เด็กหนุ่มงอแงอยู่ตรงนั้น ภาคินส่งเสียงเหมือนคนร้องไห้ก่อนจะหลุดหัวเราะเมื่อเห็นท่าทีเขินอายของคนตัวเล็ก เขากำลังล้างมือจู่ๆโทรศัพท์ก็มีเสียงเรียกเขา

“โทรมาอะไรตอนนี้วะเนี่ย” รีบเช็ดให้มือแห้งเขาก็กดรับทันที “ว่าไงเฮีย มีอะไรหรือครับ” เขาเห็นเบอร์ว่าเป็นของโมกข์ก็กรอกเสียงลงไปทันที เขาบอกอีกฝ่ายว่าจะไม่เข้าไปซ้อมแข่งเพราะติดช่วงเปิดเทอม อีกฝ่ายก็ไม่ได้เร่งเร้าอะไร แต่เห็นเบอร์ขึ้นมาแบบนี้ดูเหมือนจะมีเรื่องอะไรให้เขาช่วย

“มึงอยู่ในเมืองหรือเปล่าวะ”

“เอ่อ อยู่ครับเฮีย มีอะไรหรือเปล่า”

“ที่สนามมีเรื่องนิดหน่อย มึงมาช่วยเฮียเคลียร์หน่อย”

“อะไรอีกละครับ ถ้าเป็นพวกท้าชนก็อกๆแก๊กๆผมไม่ไปนะเสียเวลากกเมีย” เขาตอบเสียงใสแบบไม่ทุกข์ร้อน แต่คนในสายน่ะแทบจะลุกเป็นไฟอยู่แล้ว

“มึงมาเหอะ เดี๋ยวก็รู้ว่ากิ๊กก๊อกหรือเปล่า”

“อะไรของเฮียวะเนี่ย” เขามองหน้าจอโทรศัพท์ที่ดับไปแล้วก็ถอนหายใจ ทำตัวเป็นวัยรุ่นใจร้อนไปได้ เรื่องแค่นี้ต้องให้ถึงมือเขาหรือไง!

“ชมเดี๋ยวคินมานะ”

“ไปไหน” คนตัวเล็กนั่งดูโทรทัศน์อยู่ตรงโซฟา เขามองภาคินที่กำลังเปลี่ยนเสื้อผ้า เป็นเสื้อแจ็ดเกตหนังกับกางเกงยีน สวมถุงมือครึ่งข้อสีดำสนิท

“ไปสนามครับ”

“ไปด้วย” ชมจันทร์ลุกขึ้นยืน สีหน้าแน่วแน่จนเด็กหนุ่มเริ่มชะงัก

“ไม่เอา เสียงดังหนวกหู ควันก็เยอะ” เรื่องอะไรเขาให้ชมจันทร์ไปด้วย อยู่บ้านเลี้ยงกระต่ายเขายังสบายใจมากกว่า

“อยากไปดูคินอะ”

“...” เขานิ่ง ยังคงแต่งตัวไม่ได้สนใจคนที่กำลังพูดเจื้อยแจ้ว ชมจันทร์เดินไปยืนตรงหน้า ดวงตากลมหรี่มองด้วยความไม่พอใจ เขากอดอกก่อนจะพูดเสียงเข้ม

“จะให้ไปดี ๆหรือจะให้แอบตามไป!”

“เดี๋ยวซ้อนหลังคินไปเลยจ้ะ”

รักชีวิตอย่าคิดสู้เมีย!

ชมจันทร์หายเข้าไปในห้องประมาณสิบห้านาทีก่อนจะออกมาอยู่ในชุดเสื้อสเวตเตอร์สีชมพูแขนพอง กางเกงขาสั้นสีขาว และถุงน่องตาข่ายสีดำ เขานิ่งอึ้ง ปกติอยู่ห้องชมจันทร์มักจะใส่เสื้อยืดกางเกงขาสั้นอยู่แล้ว แต่เมื่อไปเรียนก็จะสวมกางเกงยีนขายาวตลอด..

ลุคแบบนี้เขาไม่ยอมให้ออกจากห้องเด็ดขาด!

“อะไรครับ? ยังไม่รีบไปอีก”

“คืนว่ากางเกงมันสั้นไปนะจ้ะ”

“ชมก็ใส่แบบนี้ปกติ คินยังไม่ชินอีกหรือ”

“ไม่ใช่ไม่ชิน แต่คินเห็นชมใส่ในห้องตลอด ไม่เคยใส่ออกไปเที่ยวข้างนอก”

“ไปเที่ยวภูเก็ตก็เพิ่งใส่ไป”

“อันนั้นคนมันไม่เยอะเท่ารอบนี้ไงจ๊ะ”

“ชมจะใส่ ถ้าไม่ให้ชมใส่ชมจะถอดให้เหลือแต่กางเกงในเลย”

“ไม่ได้จ้ะ ไม่ได้” เขาโบกมือเป็นเชิงห้าม และรู้ดีว่าอีกฝ่ายทำตามอย่างที่พูดแน่ “ก็ได้ๆใส่ชุดนี้ไปก็ได้ แต่ชมต้องอยู่ใกล้คินตลอดนะ”

“อือ รู้แล้ว รีบไปกันเหอะ!” ชมจันทร์ดึงมือแฟนเด็กของตัวเองออกไปข้างนอกทันที ถึงเขาจะไม่มีความรู้ในเรื่องพวกนี้เท่าไหร่ แต่เขาอยากรู้ว่าภาคินตอนแข่งรถน่ะเป็นยังไง ถึงได้คลั่งไคล้หลงใหลได้ขนาดนี้

ชมจันทร์ไม่รู้มาก่อนว่าในเมืองจะมีสนามแข่งรถด้วย เขานึกว่าจะเป็นแถวชานเมืองเสียส่วนใหญ่ บรรยากาศครึกครื้นแม้เวลาจะร่วงโรยไปเกือบสามทุ่มครึ่ง แต่ผู้คนยังคงหลั่งไหลเข้ามาชมการแข่งขันไม่ขาดสาย ภาคินจับข้อมือเขาไว้แน่น ก่อนจะเดินตรงไปหาชายหนุ่มที่กำลังนั่งรออยู่ เขากระพุ่มมือไหว้อีกฝ่าย

“คนนี้หรือวะที่บอก น่ารักว่ะ”

“เฮีย ของผมๆ” คิ้วแทบกระตุกเมื่ออีกฝ่ายมองแฟนเขาด้วยตาแพรวพราวถึงจะรู้ว่าโมกข์แกล้งแหย่เขาเล่นก็เหอะ เขาก็ไม่ชอบให้ใครมาเย้าแหย่แฟนตัวเองอยู่ดี “ไหนอะ ตัวปัญหาที่เฮียบอก”

“พวกมันมาก่อกวนได้อาทิตย์นึงละ เวลานี้ต้องเป็นคิวของทีมเราซ้อมแม่งเข้ามาป่วนจนเฮียกับพี่มึงในทีมไม่ได้ซ้อมเลย เสียเวลาชะมัด” โมกข์ไม่บอกรายละเอียดว่าอีกฝ่ายเป็นใคร แม้ภาคินจะสงสัยแต่เขาก็ไม่ได้ถามอะไรมาก

“ปกติเฮียซ้อมกลางวันนี่”

“ช่วงนี้มีเตรียมแข่งรายการใหม่ พวกพี่มึงในทีมก็จะไปแข่งวิบาก ซ้อมแม่งทั้งกลางวันกลางคืน กูประสาทจะแดก” โมกข์รู้สึกเหมือนตัวเองแก่ลงไปอีกสิบปี เขาต้องมาแย่งสนามกับไอ้พวกเด็กเมื่อวานซืนหรือไง แถมอีกฝ่ายยังเป็นคนที่เขาไม่ชอบขี้หน้าอีกด้วย

“ผมรู้ว่าเฮียไม่อยากมีปัญหา เอาผมมาจะช่วยได้หรือไง”

“มันรุ่นๆเดียวกับเอ็ง อยากจะท้าแข่งกับพวกกูใจจะขาด มึงไปแข่งกับมันให้หายเสี้ยนที” โมกข์อยากจะให้ภาคินไปจัดการโชว์เหนือสักหน่อย แม้ว่าเขาจะเป็นกังวลในใจอยู่บ้าง เพราะอีกฝ่ายก็ฝีมือไม่ธรรมดาเลย

“ได้ แต่ผมไม่ได้ซ้อมมานานแล้วนะ แพ้ขึ้นมาเฮียไม่ขายหน้าหรือ”

“เออ กูเชื่อมือ”

“คิน.. จะแข่งจริงหรือ”

“ขำๆนะครับชม” เขายกยิ้ม รู้สึกเลือดในกายไหลพล่านไปหมด เขาคิดถึงความรู้สึกที่จะได้ขี่รถเหลือเกิน!

“ชมขอไปดูนะ”

“อื้ม ได้สิ” เขาจับจูงคนรักออกมายังสนามแข่งรถ หาที่นั่งที่เห็นวิวชัดเจน ชมจันทร์หน้าซีดจนเข้าต้องกอดปลอบ “ไม่เอาสิ ทำหน้าแบบนี้คินใจคอไม่ดีเลย”

“เป็นห่วงคิน”

“สบายมาก เดี๋ยวชมคอยดูคินดีๆแล้วกันนะ” เขาลูบกลุ่มผมคนรักก่อนจะขอตัวไปเปลี่ยนเสื้อผ้า ชมจันทร์ใจสั่นอย่างบอกไม่ถูก เขาไม่เคยมาดูการแข่งแบบนี้มาก่อนจึงรู้สึกตื่นเต้นมากกว่าปกติ

“อ้าว ชานม?”

“ไทชิ?”

“ไทไม่คิดว่าจะมาเจอชานมที่นี่เลยอะ มาดูไทแข่งหรือครับ” ชายหนุ่มผู้มาใหม่รูปร่างสูงโปร่ง ทรงผมสีดำซอยสั้นเข้าทรงทันสมัย รอยยิ้มที่เห็นเขี้ยวขาวกับลักยิ้มที่บุ๋มลงข้างแก้มซ้าย เตือนความจำว่าเขายังจำอีกฝ่าย

ได้ดี จะเป็นใครไปไม่ได้นอกจาก ไทชิ.. เพื่อนร่วมคณะและเป็นแฟนเก่าของเขาเอง

“ฉันจะมาดูใครมันก็เรื่องของฉัน” เขาไม่เห็นอีกฝ่ายมาสักพักแล้ว ได้ข่าวว่าดรอปเรียนปีสุดท้ายเพื่อไปหาประสบการณ์ที่ต่างประเทศ ไม่คิดเลยว่าจะมาเจอที่นี่ได้ เขาเองก็งงเหมือนกัน

“ยังโกรธเรื่องแพรอีกหรือไง.. ?”

“เลิกพูดชื่อผู้หญิงคนนั้นเหอะ”

“ไทไม่คิดว่าจะปัญหาบานปลายขนาดนี้นี่นา” นิ้วมือเรียวยาวเขาเกี่ยวเส้นผมสีชมพู “ชานมยังทำสีผมแบบที่ไทชอบอยู่เลย หรือว่าชานมยังรอ..”

“อะไรของมึงเนี่ย..” แรงกระชากอย่างแรงทำให้อีกฝ่ายแทบจะลอยวืดออกไปอีกทาง เขาลุกขึ้นคว้ามือของภาคินเอาไว้ ใบหน้าหล่อเหลาฉายแวว

ไม่พอใจอย่างเห็นได้ชัด

“คินใจเย็นๆก่อน”

“มันเข้ามายุ่งกับชม!”

“ว้าว แฟนใหม่หรือชม? หล่อไม่เบาเลยนะ”

“มึงอย่าเสือก!” ภาคินรู้สึกไม่ชอบใจที่อีกฝ่ายแสดงท่าทีสนิทสนม ชมจันทร์เกาะท่อนแขนเขาเอาไว้แน่น อีกฝ่ายยิ้มกริ่มเดินเข้ามาประชิดวางมือที่ไหล่ของเขา น้ำเสียงมันยียวนชวนให้เขาอารมณ์เสีย

“ชานมไม่ได้บอกสินะ ว่ากูอะแฟนเก่า..”

☾ 10 : ไข่ติดถัง.. หลังติดเธอ

“ไท!”

“ทำไมไทจะพูดไม่ได้ มันก็ไม่ใช่เรื่องที่ต้องปิดบังปะวะ” ชายหนุ่มเดาะลิ้น ยักคิ้วหลิ่วตาใส่ก่อนจะเดินเข้ามาประชิดตัวแต่ถูกภาคินยันไหล่เอาไว้ เด็กหนุ่มขมวดคิ้วแน่นมองผู้ชายตรงหน้าอย่างไม่สมอารมณ์

เขาไม่ถูกชะตากับไอ้ผู้ชายคนนี้เอาซะเลย!

“จะพูดอะไรก็ให้เกียรติชานมด้วย” น้ำเสียงกดต่ำทำให้บรรยากาศรอบตัวมาคุมากกว่าเดิม ชมจันทร์คว้าจับเสื้อของเด็กหนุ่มเอาไว้แน่นมากขึ้น เขาไม่อยากให้เกิดเรื่องจนถึงขั้นทะเลาะวิวาท แม้จะรู้ว่าไทชิเป็นคนเลือดร้อนแค่ไหน แต่เขาไม่สนใจ เขากลัวว่าภาคินจะต้องลดตัวไปยุ่งกับอีกฝ่าย มันไม่คุ้มเอาซะเลย

“เหอะ หึงเลือดขึ้นหน้าเลยดิ” ชายหนุ่มสะบัดหน้าหันไปทางภาคิน เขายกยิ้มกวนบาทา ก่อนจะพยักเพยิดไปที่คนตัวเล็ก “เด็ดป้ะล่ะ”

“**มึง!**” แทบจะเลือดขึ้นหน้า พุ่งพรวดเข้าไปคว้าจับคอเสื้อของอีกฝ่ายเอาไว้ ถ้าชมจันทร์ไม่ก้ามเขาไว้ คงได้ต่อยหน้ามันยับแน่!

“คิน อย่าไปยุ่งกับเขาเลย ชมขอนะ” ชมจันทร์เห็นท่าไม่ดี จึงรั้งเด็กหนุ่มเอาไว้ เขาไม่พอใจกับคำพูดของอีกฝ่ายก็จริง แต่ถ้ามีเรื่องกับไทชิหมอนั่นคงไม่ยอมจบเรื่องง่ายๆแน่ เขาไม่อยากให้ภาคินต้องมีปัญหาโดยเฉพาะสาเหตุที่มาจากเขา..

“คงจะรักน่าดูสินะคนนี้”

“เดี๋ยวมึงกับกู เจอกันหน่อย!” ภาคินบดกรามแน่น น้อยครั้งนักที่เขาจะโมโหหรือออกอาการไม่พอใจใครสักคน แต่ครั้งนี้มันเกินไป! เขาไม่ยอมให้คนอื่นมาพูดจาไม่ดีใส่ชมจันทร์เป็นอันขาด

“คิน ไม่วู่วามนะ” คนตัวเล็กจับข้อมือของภาคินเอาไว้แน่น เสียงเรียกสั่นระริกเหมือนจะร้องไห้ “ชมขอนะ อย่าไปมีเรื่องกับเขาเลย”

“ไม่ได้หรอกชม มันมาถึงถิ่นขนาดนี้”

“เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับชานมแล้วล่ะนะ ไทก็แค่อยากมาทดสอบฝีมือเด็กใหม่สักหน่อย ได้ข่าวว่าดังนักหรือวะ” ไทชิเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ “พี่โมกข์เขาดันเด็กอย่างมึง หรือแค่เอามาประดับทีมวะ”

“คิน! ไม่เอานะ พอเถอะ” ชายหนุ่มรีบเอาตัวเองเข้าไปขวางก่อนที่ภาคินจะหมดความอดทนและลงมือทำร้ายร่างกายอีกฝ่าย ลองมองด้วยตาเปล่าก็น่าจะรู้ว่าอีกฝ่ายไม่ให้คู่ต่อสู้ของภาคินเลยสักนิด ชมจันทร์ตวัดสายตากรุ่นโกรธไปที่ไทชิ เขากำลังอดทนอย่างมาก “อย่ามายุ่งวุ่นวายเรื่องของฉันอีก”

“โถ่ พูดแบบนี้ไทเสียใจนะ”

“อย่ามาแตะนะ” ภาคินตวัดมือโอบเอวคนรักเข้ามาใกล้ “ไปไกลๆ ตีนกูเลย”

“โหดจังเลยอ่า เจอกันที่สนามนะจ๊ะ” ไทชิส่งยิ้มเยาะเย้ยให้ ก่อนจะเหลือบมองชมจันทร์ที่กำลังกัดฟันกรอด หมอนี่โผล่มาอีกทำไม!

“ชมกลับห้องก่อนไหม” เขาเหลือบมองเห็นคนรักที่กำลังหน้าซีด แตะไหล่ลาดบางก่อนจะพาไปนั่งเก้าอี้หลบมุมด้านใน ชมจันทร์ส่ายหัวดิก มองเขาเขม็ง

“ไม่ ไม่เป็นไร ให้ชมอยู่เถอะ” ชมจันทร์ไม่รู้ว่าตัวเองกำลังกลัวอะไร แต่เขากลัวว่าภาคินจะโกรธที่รู้ว่าอีกฝ่ายเป็นแฟนเก่าของเขา “คิน.. คินโกรธชมหรือเปล่า”

“คินจะไปโกรธอะไรครับ คินกลัวชมจะคิดมากมากกว่า” มองหน้างอง้ำของคนรักที่ดูยังไม่สบายใจ เด็กหนุ่มก็นั่งลงด้านข้างวางมือที่ว่างลงกลุ่มผมสีชมพู

“ชมกลัวคินจะรังเกียจ”

“คินไม่มีวันเกลียดชมหรอก” โยกศีรษะเล็กเข้ามาพิงที่อก เขาไม่เคยคิดรังเกียจอีกฝ่ายเลยสักนิด ทำไมเขาจะต้องให้ค่ากับคำพูดคนอื่นด้วยล่ะ “อย่าทำหน้าแบบนั้นสิครับ ถ้าร้องไห้คินจะทำโทษนะ”

“อึก ไม่ร้อง ไม่ร้องสักหน่อย” เห็นขอบตาแดงเรื่อแบบนั้น ภาคินอยากจะจับชมจันทร์มาตีก้นสักที แล้วแบบนี้เขาจะวางใจให้อีกฝ่ายอยู่คนเดียวได้ยังไงกัน เสียงโห่ร้องจากด้านนอกยังดังออกมาให้ได้ยินตามด้วยเสียงสตาร์ทรถ ดูเหมือนว่าวันนี้พวกมันจะเตรียมพร้อมมาอย่างดี ไม่แปลกที่เฮียโมกข์จะให้เขาลงมาจัดการ

“กลับมาเดี๋ยวพาไปกินหมูจุ่ม เอาร้านที่ชมชอบกินเลย”

“คินต้องไปแข่งกับพวกนั้นจริงๆหรือ”

“เขามาท้ายังไงคินก็ต้องไป ชมไม่อยากเห็นตอนคินชนะไอ้พวกนั้นหรือ”

“คิน ชมเป็นห่วงอะ อย่าทำอะไรอันตรายมากนะ”

“ค้าบ คินจะระมัดระวังตัวเอง” เขายื่นใบหน้าเข้าไปจุมพิตหน้าผากของอีกฝ่าย ชมจันทร์ยกยิ้มหวาน เขาเองก็รู้สึกเบาใจขึ้นมาบ้าง “เดี๋ยวชมไปอยู่กับเฮียนะ” คนตัวเล็กพยักหน้าหงึกหงัก ก่อนจะโอบสองมือเข้าที่เอวเขา

“สู้ๆนะคิน”

“ครับ” เด็กหนุ่มยิ้มแฉ่งเหมือนคนบ้า เขามองคนรักที่หน้าแดงก่ำก่อนจะจับจูงพาไปหาเฮียโมกข์ เขาเห็นผู้ชายที่เข้ามาตอแยเมื่อคู่กำลังยืนคุยกับเฮียอยู่พอดี นึกสงสัยว่าสองคนนี้รู้จักกันมาก่อนหรือเปล่า

“เฮีย ฝากแฟนผมหน่อยนะ” เขาไม่สนใจคนที่กำลังทำหน้ากวนบาทาอยู่ด้านข้าง เฮียพยักหน้ารับก่อนที่เขาจะหันไปพูด “ว่าไง จะเริ่มได้หรือยัง”

“แข่งธรรมดาก็ไม่สนุกดิ มีอะไรเดิมพันหน่อยดีปะ”

“อะไรของมึง!”

“คิน!” ชมจันทร์คว้าแขนของเด็กหนุ่มเอาไว้ได้ทัน ไม่คิดมาก่อนว่าภาคินเวลาโมโหจะคุมยากเย็นขนาดนี้ “อย่าไปยั่วยุตามคำพูดของคนอื่นเลย”

“ไม่คิดถึงกันเลยหรือชานม ใจร้ายจังเลยน้า” ไทชิแลบลิ้น ทำหน้าเหมือนเสียใจซะเต็มประดา แต่ชมจันทร์รู้ดีว่าคนอย่างหมอนี่ไม่เคยเสียใจกับอะไรง่ายๆอยู่แล้ว “ถ้ารอบนี้ผมชนะ ขอชานมกลับมาก็แล้วกัน”

“**ไม่ได้**!” ภาคินเบิกตากว้าง แค่ที่เขายอมลดตัวลงมาแข่งขันไร้สาระด้วยก็เพราะเฮียไม่อยากให้มีปัญหา ถ้าหากมันยังคิดดันทุรังวุ่นวายกับคนของเขาอีก คงได้กินกำปั้นก่อนลงแข่งที่สนามจริงแน่

“หยุดทะเลาะกันได้แล้ว!” คนตรงกลางเริ่มปวดเศียรเวียนเกล้า เขาทนฟังพวกมันทะเลาะกันไม่ไหวแล้ว “ไท เรื่องที่มึงเคยทำเอาไว้ กูให้มึงกลับเข้ามาร่วมทีมไม่ได้จริงๆ”

“เฮีย แต่ผมมาก่อนมันอีกนะ!”

“ภาคิน คือคนที่กูและสปอนเซอร์กำลังจะปั้น ส่วนมึงก็แค่คนที่ทิ้งโอกาสนั้นไปแล้ว” ชายหนุ่มพูดน้ำเสียงดุดัน ไทชิเคยเป็นลูกน้องในทีมที่เคยช่วยตอนเขาลงแข่งขัน จนกระทั่งเกิดอุบัติเหตุกับคนในทีมเพราะอีกฝ่ายเล่นตุกติกเพราะอยากจะเปลี่ยนมาแทนตำแหน่ง กระทั่งเขาจับได้จึงไล่ไทชิออกไป หมอนี่ก็ยังดึงดันที่จะกลับเข้ามา ต่อให้เอาภาคินมาอ้างไอ้เด็กเมื่อวานซืนคนนี้ก็ยังไม่สน อีกอย่างในทีมก็ไม่มีใครเชื่อใจคนอย่างไทชิอีกแล้ว

ทำตัวเองแท้ๆ..

“ผมไม่ดีตรงไหนกัน ทำไมเฮียถึงมองข้ามผมมาตลอด!”

“ต้องให้กูพูดอีกหรือไอ้ไท!” เขาตวาดเสียงดัง “ถ้ามึงข้องใจฝีมือของไอ้คินนัก ก็นัดวันมา!”

“ผมต้องการวันนี้”

“มึงอย่าได้คิดตุกติก” ชายหนุ่มชี้หน้าเด็กรุ่นน้องที่กำลังเดือดดาลด้วยความโมโห “กูไม่ให้คินมันแข่งวันนี้หรอก ไม่งั้นมันคงเอาชีวิตมาทิ้งที่นี่ อย่าคิดว่ากูไม่รู้” เขาคงประมาทมากเกินไป คิดจะให้ภาคินจัดการแข่งให้มันรู้แล้วรู้รอด แต่ไอ้งูพิษอย่างไทชิ มันจะยอมเล่นขาวสะอาดงั้นหรือไม่มีทางแน่!

“แล้วเฮียจะเอายังไง ถ้าผมชนะ ผมจะต้องได้กลับเข้าไปในทีมและได้ชานมกลับมา”

“ไอ้เหี้ย!”

“ก็ได้” โมกข์ถอนหายใจพร่างพรู เขารู้สึกเหมือนตัวเองแก่ลงไปอีกสิบปี ปัญหาในอดีตที่แก้ไม่จบไม่สิ้นจะต้องสิ้นสุดลงที่เขา “แต่ถ้ามึงแพ้จะต้องไสหัวออกไปอย่าให้กูเห็นมึงในวงการนี้อีก”

“เฮีย!”

“คนอย่างมึงไม่เหมาะกับการเป็นนักแข่งรถหรอก”

“เฮียไม่รู้หรอกว่าผมตั้งใจขนาดไหน” เขากำหมัดแน่น หากเขาแพ้จะต้องออกากวงการนี้ไปเลยหรือไง นี่มันข้อเสนออะไรกัน!

“อีกหนึ่งเดือนเจอกันที่นี่เหมือนเดิม” ชายหนุ่มพูดได้แค่นั้นก็หมุนตัวกลับไป ปล่อยให้อีกฝ่ายที่กำลังโมโหถลึงตาใส่ภาคินอย่างเคียดแค้น

“กูจะเอาทุกอย่างที่เป็นของกูคืนมาให้หมด” อีกฝ่ายพูดได้แค่นั้นก่อนจะเดินเบียดไหล่เขาไปอีกทาง ชมจันทร์กระชับมือที่สอดประสานแน่น รู้สึกโล่งอกที่ภาคินยังไม่ต้องลงไปแข่งขันในวันนี้ เขารู้ว่าอีกฝ่ายไม่ได้ลงซ้อมมาตั้งนานแล้ว หากจะลงแข่งจะต้องมีผลกระทบตามมาแน่ และเขาก็ทนไม่ได้ถ้าจะต้องเห็นภาคินบาดเจ็บ

ชมจันทร์หลุบตามองพื้น ส่วนหนึ่งเป็นเพราะเขาด้วยที่ทำให้ไทชิดึงดันที่จะเข้ามาหาเรื่อง เขากลืนน้ำลายลงคอ พยายามส่งเสียงที่แหบพร่าออกไป ไม่ให้อีกฝ่ายจับได้ว่าเขากำลังกังวล

“คิน..กลับกันนะ”

“อื้อ กลับบ้านเรานะ”

ตลอดทางไม่มีใครพูดอะไรกันสักประโยค ชมจันทร์ได้แต่กอดเอวอีกฝ่ายเอาไว้แน่น พิงแก้มลงแผ่นหลังกว้างของเด็กหนุ่ม จนกระทั่งรถมอเตอร์ไซค์หยุดจอด เขาถึงได้ชะงัก รอบด้านเป็นสะพานข้ามแม่น้ำที่แบ่งถนนสองฟากฝั่งเอาไว้ แสงไฟระยิบระยับที่ประดับประดาตามร้านอาหาร ส่องแสงวิบวับล้อกับแสงไฟที่กทบลงแม่น้ำ ลมพัดเย็นสบายจนเขาลืมความเครียดที่เจอมาเมื่อครู่จนหมด สองมือคว้าราวจับเอาไว้ เขาเขย่งปลายเท้ามองลงไปด้านล่าง

“ชม!” ภาคินคว้าหมับเข้าที่หัวไหล่ เมื่อครู่เขาเห็นชมจันทร์ทำท่าเหมือนจะกระโดดลงไปก็หายวาบ แทบจะคุมสติไม่อยู่ได้แต่ส่งมือเข้าไปคว้าอีกฝ่ายเอาไว้ “ทำอะไรน่ะ”

“ชมอยากดูข้างล่างเฉยๆ” เขาหดคอเมื่อเห็นสีหน้าไม่พอใจของอีกฝ่าย รีบกระเถิบถอยออกมาจากตรงนั้นทันที เด็กหนุ่มเห็นใบหน้าตกใจของคนรักก็นึกโทษตัวเองที่เอ็ดใส่เสียงดุ เขาแค่ตกใจกลัวว่าชมจันทร์จะร่วงหล่นลงไปก็เท่านั้น

“คินขอโทษนะที่ขึ้นเสียงใส่”

“คินเป็นอะไรหรือ” “จริงๆแล้วคินโกรธชมใช่ไหม”

“ไม่ได้โกรธ”

“ไม่จริงอะ ชมไม่เชื่อหรอก” คนตัวเล็กทำหน้างอง้ำ เห็นแบบนั้นภาคินก็อ้ำอึ้งทำอะไรไม่ถูก ไหงไม่เชื่อเขาล่ะ!

“คินจะเอาเวลามีค่าที่จะได้อยู่ด้วยกันมาทะเลาะทำไมอะ” ภาคินตอบอีกฝ่าย ชมจันทร์ยังคงเม้มปากแน่น ดวงตากลมเริ่มถูกบดบังด้วยม่านน้ำตา เขาดึงตัวคนรักเข้ามากอด ทั้งลูบหัวโอบหลัง ไม่ได้สนใจรถราที่วิ่งผ่านไปผ่านมาเลยสักนิด

“แน่ใจนะ”

“แน่สิ”

“อย่าโกหกกันนะ”

“ไม่มีทาง” เขาพูดปนเสียงหัวเราะไปด้วย เจ้ากระต่ายดุตัวนี้มั้งดื้อรั้นเอาแต่ใจแถมยังไม่ยอมเชื่อเขาง่ายๆอีก ยากแค่ไหนกว่าเขาจะทำให้ชมจันทร์เปิดใจได้ จะให้เขายกคนรักให้คนอื่นหรือ ไม่มีทาง!

“แล้วคิน.. จะให้ชมไปอยู่กับคนอื่นไหม” เขาช้อนตามองปลายคางของคนตัวโต ภาคินโอบรัดกระชับเขาเสียแน่น “คินจะให้ชมกลับไปหาไทจริงๆหรือ”

“ไม่มีวัน เพราะคินไม่มีทางแพ้มันแน่” เขาสำทับ ฉกจูบเข้าที่หน้าผากขาวเนียนรอบหนึ่ง จนคนที่กำลังจะเดินสวนขึ้นมาบนสะพาน แทบจะหมุนตัวกลับแทบไม่ทัน ดันมาพลอดรักในที่สาธารณะแบบนี้ ภาคินได้ใบหน้าหนามาจากแด๊ดเยอะทีเดียว

“ชมเกลียดมัน ชมไม่อยากกลับไปอีกแล้ว” เขาสะอึกในลำคอก่อนจะตะครุบริมฝีปากเอาไว้ ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนจ้องเขาเขม็ง ภาคินคว้า

จับท่อนแขนของเขาเอาไว้อย่างรวดเร็ว เขาไม่น่าพลั้งปากเลย!

“มันทำอะไรชม?”

“ปะ เปล่า มะไม่ได้ทำ” เขาส่ายหน้าวืด แต่อีกฝ่ายไม่ยอมรับ ยังทำหน้าตาสงสัยก่อนจะเชยคางเขาให้หันไปสบตา

“มองตาคิน อย่าโกหก”

“ชม..” เขาอึกอัก เห็นแววตาโกรธเกรี้ยวของอีกฝ่ายก็แทบทำอะไรไม่ถูก นี่ไม่เหมือนกับภาคินที่เขาเคยรู้จักเลย เขากลัวอีกฝ่ายที่เป็นแบบนี้ “อย่าดุชมเลยนะ”

“คินเปล่านะ.. คินไม่ได้ดุ” คว้าชมจันทร์มากอด โคลงตัวไปมาเหมือนเด็กตัวเล็ก “ขอโทษนะ.. คินหึงจนหน้ามืดไปหน่อย” เขาพูดด้วยความจนใจ นิสัยตรงนี้เขาเหมือนธัชธรรม์มาก มากจนไม่รู้จะแก้ยังไง เขา

ตัดสินใจจับจูงชมจันทร์กลับไปยังรถมอเตอร์ไซค์ แวะร้านอาหารข้างทางเพื่อซื้อข้าวไปกินที่บ้าน วันนี้เขาเหนื่อยเกินกว่าที่จะเข้าครัวด้วยตัวเอง

ชมจันทร์ไม่ได้พูดอะไรกับเขาอีกเลย เอาแต่หมกตัวอยู่กับกระต่ายสองตัวจนเกือบเที่ยงคืน จนเขาที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จต้องเดินออกมาตามคนตัวเล็กพยักหน้ารับรู้แต่แวว่าตาเลื่อนลอยเหมือนกำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่าง เขาทรุดลงด้านล่าง ใช้มือสางกลุ่มผมนุ่มลื่นมือแผ่วเบา

“คิดอะไรอยู่ครับ”

“คิดว่าคินจะทิ้งชมไหม”

“หา?” ภาคินชะงัก จนกระทั่งชมจันทร์เงยหน้ามองเขาถึงได้รู้ว่าหลุดปากอีกแล้ว “ใครจะไปทำแบบนั้นกัน!” เขาไม่สนใจกระต่ายที่สะดุ้งวิ่งเข้าไปในกรง จัดการรวบคนตัวเล็กขึ้นอุ้มสาวเท้าเข้าไปในห้องนอนอย่างรวดเร็ว ชมจันทร์ยังนิ่งอึ้งอยู่ในอ้อมกอดของคนตัวโต กว่าจะรู้ตัวก็ถูกวางลงบนเตียงตามด้วยเสียงปิดประตูแล้ว

“ชมคิดมากเรื่องอะไรอยู่ครับ”

“เอ่อ ชมก็คิดไปเรื่อยเปื่อยอะ”

“มันเกี่ยวกับคินใช่ไหม”

“นิดหน่อย” เขาตอบเสียงเบา เพิ่งรู้ตัวว่าตัวเองเป็นคนคิดเล็กคิดน้อยก็ตอนที่คบกับภาคินเนี่ยแหละ นิสัยขี้กังวล เครียดจนเกินเหตุของเขามักจะโผล่มาในช่วงที่ต้องคิดงานออกแบบเสื้อผ้าส่งอาจารย์ เดี๋ยวนี้กลายเป็นแค่เป็นเรื่องของภาคินเขาก็ต้องเอามาขบคิดจนไม่รู้ตัวทุกครั้งไป

“ชม.. มีอะไรชมต้องคุยกับคินนะ อย่าคิดไปเองคนเดียวแบบนี้”

“อื่อ ชมจะบอก”

“คินเป็นห่วงชมนะ” เด็กหนุ่มไม่รู้จะทำยังไงดี ถ้าหากเขารุกอีกฝ่ายมากกว่านี้ จะเป็นการเสียล้ำเส้นเกินไปและชมจันทร์อาจจะปิดกั้นตัวเองจากเขาเหมือนตอนเจอกันครั้งแรกได้ นั่นคือสิ่งที่เขากลัว..

“...” ชายหนุ่มมองคนรักที่อยู่ตรงหน้า ภาคินสีหน้าเคร่งเครียดยิ่งกว่าตอนที่มีปากเสียงกับไทชิเสียอีก นั่นทำให้เขารู้ว่าอีกฝ่ายแคร์เขายิ่งกว่าใคร ภาคินคอยปกป้องทะนุถนอมเขา ผู้ชายคนนี้จะทำดีให้เขาหลงรักจนบ้าตายเลยใช่ไหม..

“นอนกันนะ” เกลี่ยไล้เส้นผมนุ่มนิ่มก่อนจะดึงคนรักเข้ามาในอ้อมกอด ชมจันทร์พยักหน้า เมื่อไฟดับเขาก็รู้สึกว่าอีกฝ่ายกระชับอ้อมกอดเขาจนแน่น เตียงที่คอนโดกว้างกว่าที่หอเยอะ เวลานอนกอดก็ไม่อึดอัดเหมือนทุกครั้งแล้ว

“ฝันดีนะครับ” เขาตอบเสียงแผ่ว เมื่อเห็นลุกตากลมของอีกฝ่ายยังจ้องมองเขาไม่หยุด ฝ่ามือขาวแปะเข้าไปที่ใบหน้าหล่อเหลา “นอนได้แล้ว”

“อยากมองจนกว่าชมจะหลับ”

“แล้วใครจะไปหลับลง!” เขาทำแก้มพอง จนภาคินหัวเราะเสียงดัง กลายเป็นแทนที่จะได้นอนอีกฝ่ายดันชวนเขาคุยซะงั้น ภาคินเล่าเรื่องสมัยเด็กที่ชอบเล่นซน เขาโตมากับปู่และย่าเพราะมัมกับแด๊ดต้องไปทำงานต่างประเทศ เล่าในช่วงสมัยเรียนมัธยมต้นที่เกเรจนทำเพื่อนหัวแตก และหลายวีกรรมจนเขานึกไม่ถึงว่า ผู้ชายที่ดูไร้พิษสงและมีดีที่ใบหน้าอย่างภาคิน จะเป็นจอมป่วนได้ เขานึกภาพไม่ออกจริงๆ

“ชมก็รู้ว่าคินหล่อมาตั้งแต่เด็ก”

“แหวะ ชมก็หล่อเหอะ”

“ชมน่ารัก” เขายกมือทุบอีกฝ่ายไม่แรงนัก จะหลับก็ยังมากวนประสาททำให้เขานอนไม่หลับไปด้วย จะว่าไปเขานอนเคียงข้างอีกฝ่ายมีสองแขนโอบรัด นิ้มมือประสานกัน ร่างกายเราแนบแน่นชนิดที่ว่าสัมผัส

ถึงลมหายใจของกันและกัน ชมจันทร์ไม่เคยมีประสบการณ์แบบนี้กับใคร เขาไม่เคยใกล้ชิดกับพี่ชายและพี่สาว แม้กระทั่งแฟนเก่าก็ไม่เคยมีช่วงเวลาที่ดีเช่นนี้

“ก็ได้ น่ารักก็ได้” เขาไม่อยากเถียงเพราะรู้ว่าภาคินจะต้องสรรหาคำมาเยินยอจนเขาแทบจะตัวลอย ให้ตายเถอะ ผู้ชายคนนี้หลงเขาหัวปักหัวปำขนาดไหนเนี่ย!

“อยู่กับคินนะ ชมอย่าไปไหน”

“อื้อ ไม่ไปไหนหรอก” เขาย้ำ “อะไรเนี่ย ตอนแรกก็ปลอบชมอยู่หรอก ตอนนี้สลับกันซะละ” เขาแบะปากใส่เด็กหนุ่ม ภาคินใช้หัวทุยคลอเคลียอีกฝ่ายเหมือนแมวตัวยักษ์

“อยากให้ชมปลอบ อยากอ้อนชม”

“เด็กน้อยเอ๊ย” เขาหัวเราะ ภาคินมองอีกฝ่ายที่กำลังอารมณ์ดีแล้วก็รู้สึกอบอุ่นในหัวใจ แด๊ดเคยบอกกับเขาเอาไว้ ถ้าหากเรามีของล้ำค่าอยู่ในมือ จงรักษามันให้ดีที่สุด.. เขาในตอนนั้นไม่เคยเข้าใจสิ่งที่แด๊ดพูดเลยสักนิด จนกระทั่งตอนนี้เขามีชมจันทร์อยู่ข้างกาย

“รักชมจัง”

“....” คนได้ฟังเบิกตากว้าง นิ่งค้างจนภาคินต้องยกมือขึ้นลูบแก้มขาวเนียนนั่นแผ่วเบา จู่ๆชมจันทร์ก็ปล่อยเสียงร้องไห้โฮ ทำเอาเขาตกใจ “ฮือออออ”

“เห้ยยย” ภาคินทะลึ่งตัวลุกขึ้นนั่ง เขาใช้นิ้วโป้งปาดน้ำตาของคนรัก โอบศีรษะเล็กเข้าสู่อ้อมอก“โอ๋ๆๆ ไม่ร้องนะ”

“จะมาโอ๋ทำไม” คนตัวเล็กผลักอีกฝ่ายออกห่าง “ทำไมต้องมาทำดีด้วยขนาดนี้วะ” เสียงร้องไห้งอแงยังคงดังไม่หยุด เขารวบข้อมือที่ชมจันทร์ทุบเขาเอาไว้แน่น

“เป็นอะไรครับ” หรือว่าเขาไปทำอะไรให้อีกฝ่ายไม่พอใจกันล่ะ ยิ่งเห็นน้ำตาของชมจันทร์เขาเองก็ทำอะไรไม่ถูก ได้แต่กอดปลอบ

“ความรักมันน่ากลัวมากนะคิน.. ถ้าวันใดวันหนึ่งคินไม่มีให้ชม มันทรมานนะ” เขาตอบทั้งน้ำตา ไม่อยากให้ตัวเองเข้าใกล้ความรู้สึกรัก ทั้งๆที่รู้อยู่เต็มอกว่าอีกฝ่ายได้หัวใจเขาไปเกินครึ่ง ส่วนที่เหลือเขาอยากเก็บไว้ให้ตัวเองได้เผื่อใจ

“คินพูดคำไหนคำนั้น ชมไม่เชื่อใจหรือครับ”

“ก็..” เขาหลุบตาไม่กล้าสบกับดวงตาคู่สวยของอีกฝ่าย ภาคินมองขนตายาวเป็นแพที่ชุ่มฉ่ำไปด้วยน้ำตา อยากจะปลอบอีกฝ่ายมากเท่าไหร่ แต่ดูเหมือนกำแพงที่ชมจันทร์มียังไม่ทลายลงทั้งหมด “ก็เชื่อ แต่ว่าชมต้องเผื่อใจ อื้อ!” ยังไม่ทันได้พูดต่อ เด็กหนุ่มก็จับคางเนียนให้เงยรับจูบหวาน แต่คราวนี้เพิ่มความดุดันและเป็นเชิงปรามราวกับจะบอกว่าเขาเป็นของใคร เขาหอบหายใจแทบตายกว่าอีกฝ่ายจะปล่อยเขาหลุดจากอ้อมกอด

“ถ้ารักคินแบบเผื่อใจ ชมก็อย่ารักคินดีกว่า” เขาหมุนตัวหันหลังให้ยอมรับว่าถ้อยคำที่ชมจันทร์พูดสั่นสะเทือนภายในใจอย่างรุนแรง หากรักใครแบบเผื่อใจแล้วจะรักไปทำไม เด็กหนุ่มไม่เข้าใจสักนิด เขาไม่อยากแสดงสีหน้าให้อีกฝ่ายเป็นห่วงถึงได้นอนนิ่ง ชมจันทร์มองแผ่นหลังกว้างที่ช่างดูอ้างว้าง เขาคุ้นชินกับภาคินที่สดใสร่าเริง แม้จะชอบทำท่าหงอยเหงาเพราะเขาบ่นบ้าง แต่อีกฝ่ายจะพูดคุยกับเขาด้วยรอยยิ้มเสมอ

“คิน..”

“ผมจะนอน” เขาพูดได้แค่นั้นก่อนจะคว้าผ้านวมห่มจนถึงช่วงอกรีบปิดเปลือกตาเพื่อเข้าสู่ห้วงนิทราทิ้งให้อีกฝ่ายนอนมองแผ่นหลังกว้างสองมือเลื่อนจับเอวสอบ เขาแนบแก้มเข้ากับผิวอุ่น เห็นท่าทางไม่แยแสของภาคินเขาก็อยากร้องไห้อีกรอบ ไม่รู้จะอธิบายยังไงให้อีกฝ่ายเข้าใจดี

“...”

“ถ้าพี่ยังร้องไห้ใส่แบบนี้ ผมจะนอนหลับได้ยังไง”

“...”

“ชม.. ไม่รักก็คือไม่รัก คินไม่ได้ว่าอะไรนะ ไม่ต้องร้องแล้ว” เขานึกสงสารชมจันทร์ ดวงตากลมแดงก่ำเห็นแล้วยิ่งปวดใจ เขาเดินไปเปิดไฟก่อนจะนั่งทำหน้านิ่งขรึม “มีอะไรจะบอกคินไหมครับ”

“มี..”

“งั้นก็บอกมาเถอะครับ จะได้นอน”

“ระ..รักคิน”

“...”

“แต่ก็กลัวจะผิดหวังอีก” คนตัวเล็กยกหลังมือปาดน้ำตา เขาเห็นก็ทนไม่ได้ คว้ามือเล็กออก สอดประสานฝ่ามือเข้ากับคนตัวเล็ก เขาจะพยายามค่อยเป็นค่อยไป ไม่เร่งรัดให้ชมจันทร์ต้องกังวลอีก

“งั้นเรากลับไปเริ่มใหม่ดีไหม”

“...หมายความว่าไง”

“กลับไปเรียนรู้กันใหม่ตั้งแต่แรก ผมจะทำให้พี่รักผมให้ได้” เขายิ้ม รู้สึกปวดใจจะตายห่าอยู่แล้ว ถ้าต้องลดสถานะกลับไปเป็นพี่น้อง ได้แค่นั่งมองอีกฝ่ายไปวันๆ ไม่รู้พระเอกในละครเขาทำได้ยังไง

“มะ ไม่เอา ก็รักอยู่แล้ว” ชายหนุ่มกระเถิบเข้าหา ส่ายหน้าไม่หยุด “ไม่ให้คินไปอะ” ทำหน้าเหมือนจะเบะอีกรอบ แค่สรรพนามเปลี่ยนเขาก็อยากจะร้องไห้ เขายอมรับว่าภาคินมีอิทธิพลต่อใจเขามาก

ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไหร่..

“งั้นชมหยุดร้องไห้ได้ไหม คินปวดใจจะตายอยู่แล้ว”

“ไม่ร้อง ไม่ร้อง” คนตัวเล็กยังสะอื้นไม่หยุด ใช้ฝ่ามือปาดน้ำตาที่กำลังรินไหลอาบแก้ม “มันไม่หยุดอะ”

“กอดกันหน่อยไหม” ชมจันทร์พยักหน้าก่อนจะโผเข้าสู้อ้อมอกแข็งแกร่ง เขาเอาใบหน้าถูไถกับช่วงอก ใช้โอกาสเช็ดน้ำตาและน้ำมูกลงที่เสื้อของภาคิน “สบายใจหรือยัง”

“อื้อ ขอโทษนะที่งอแง” เขาพูดเสียงแหบพร่า เมื่อครู่เขาเป็นอะไรยังไม่เข้าใจตัวเองเลย ไม่อยากจะเชื่อว่ามีคนรักเขามากขนาดนี้ ทั้งยังสับสนตัวเองว่าจะกล้าเริ่มต้นใหม่กับความรักครั้งดีหรือไม่ ทั้งๆที่ภาคินรักเขาขนาดนี้ เขาจะกลัวทำไมอีก

“ต่อให้งอแงอีกกี่รอบ คินก็จะง้อชม”

“จริงหรือ” แต่เมื่อกี้เหมือนอีกฝ่ายไม่อยากจะง้อเขาด้วยซ้ำ เล่นเอาเขาใจแป้วไปหมด

“มันก็เฟลนะ จู่ๆชมก็พูดอย่างนั้น เหมือนชมไม่เห็นความรักของคินอยู่ในสายตาอะ ทั้งๆที่คินรักชมมากขนาดนี้ มันน่าน้อยใจไหมล่ะ” ชมจันทร์นึกขำเมื่อเห็นท่าทีน้อยใจของภาคิน ขาเกือบจะทำให้อีกฝ่ายเข้าใจผิดซะแล้ว

“ไม่เอาไม่พูดแล้ว ชมขอโทษ” เขาส่ายหัวดิก

“ขอบคุณนะที่มีอะไรแล้วบอกคินตรงๆ” เขาลูบกลุ่มผมของคนรักดึงอีกฝ่ายเข้าสู่อ้อมกอดอบอุ่น“คินจะไม่ทำให้ชมเสียใจแน่นอน”

“ที่ผ่านมา.. ชมเหมือนอยู่ตัวคนเดียวมาตลอด” เขาเอ่ยเสียงแผ่ว ใช้นิ้วชี้ไล้ไปตามแผงอกของคนรัก“จนมาเจอคิน เจอมัมกับแด๊ด เจอครอบครัวและเพื่อนของคิน ชมอิจฉาคินเหมือนกัน” เขาหลุบตา เม้มริมฝีปากจนมันซีด มันเป็นความรู้สึกวูบโหวงในใจที่เขาอยากจะเล่าให้ใครสักคนฟังมานานแล้วเหมือนกัน

“อิจฉาอะไรกัน คนกันเองทั้งนั้น เพื่อนคินก็เหมือนเพื่อนชม ครอบครัวคินก็เหมือนครอบครัวชม” เขาฉกจูบข้างแก้มของอีกฝ่ายด้วยความหมั่นเขี้ยว “คิดมากอีกแล้วเจ้ากระต่าย”

“...”

“ไม่เอาไม่ร้อง เดี๋ยวไม่น่ารักนะ” เขาใช้แขนเสื้อเช็ดใบหน้าเปื้อนคราวน้ำตาให้อีกฝ่ายเชื่องช้า กลัวว่าผิวขาวจะเป็นรอยแดงหากเขากดลงไป

“ไม่ร้องแล้ว”

“เก่งมาก”

“เป็นครั้งแรกเลยนะที่ชมอ่อนแอต่อหน้าใครสักคน” เขาสูดจมูกพยายามบังคับไม่ให้เสียงมันสั่น เขาไม่ชอบตัวเองที่ร้องไห้ ไม่ชอบอ่อนแอต่อหน้าคนอื่น แต่เมื่อได้พูดกับภาคินตรงไปตรงมา เขารู้สึกเหมือนยกภูเขาออกจากอก อีกฝ่ายรับฟังเขาอย่างใจเย็น

“ได้ยินแบบนี้ดีใจจัง เพราะคินเป็นคนแรกที่ชมไว้ใจ” เด็กหนุ่มยิ้มแป้น ท่าทีเศร้าเสียใจหายเป็นปลิดทิ้ง เขาอยากจะเข้าใจชมจันทร์ให้มากกว่านี้ เป็นสัญญาณที่ดีที่อีกฝ่ายเปิดใจเขามากขึ้นอีกขั้น

“อือ”

“ยิ้มหน่อย”

“ไม่เอา”

“น่านะ”

“แต่เรื่องที่ชมเคยคบกับไท คินก็ไม่โกรธใช่ไหม” ชมจันทร์มองคนรักด้วยตาแดงช้ำ ต่อให้เขาจะหยุดร้องแต่ใบหน้ามันยังไม่กลับมาเป็นเหมือนเดิมง่ายๆ เดือดร้อนภาคินต้องดึงเขาไปกอดปลอบ หมอนี่กำลังทำให้เขาเสียนิสัย รู้หรือเปล่า!

เขากำลังเสพติดความอบอุ่นจากอ้อมกอดของภาคิน

“จะโกรธทำไม มันเป็นเรื่องอดีตไปแล้ว คินไม่เอาเวลาไปคิดมากเรื่องอดีตของชมหรอก เพราะชมมีค่ากับคินมากกว่าคนอื่น ทำไมคินต้องสนใจด้วย” เด็กหนุ่มพูดอย่างไม่ยี่หระ ต่อให้เขาจะหึงจนหน้ามืดตามัว แต่เรื่องตรงหน้ามันเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นไปแล้ว ขาจะตีอกชกหัวเรียกร้องให้มันได้อะไรขึ้นมา และเขาไม่อยากเห็นชมจันทร์ต้องมาร้องไห้อีก

“แม้ว่ามันจะเกี่ยวกับพี่รหัสคินน่ะหรือ”

“ชมหมายความว่ายังไง” เขาเลิกคิ้ว ชมจันทร์ผละออกจากเด็กหนุ่ม เขาเม้มริมฝีปากแน่น ไม่รู้ว่าสิ่งที่พูดไปจะทำให้ภาคินรู้สึกอย่างไร ในเมื่อเขาคิดจะรักใครสักคนอีกครั้ง เขาก็อยากจะบอกให้ภาคินรับรู้เอาไว้

คนอย่างเขาจะไม่ยอมเสียรู้ให้คนอื่นอีก..

“คือว่า..”

ชมจันทร์นั่งตัวตรงค่อยๆเล่าเรื่องราวในอดีตเมื่อสมัยที่เขาเพิ่งเข้ามหาวิทยาลัย เมื่อตอนนั้นเขายังเป็นเด็กหนุ่มนักศึกษาปีหนึ่ง เพราะใบหน้าขาวใสจิ้มลิ้ม ทำให้มีคนชอบจับคู่เขากับเพื่อนอีกคนในกลุ่มเสมอ เขาเองก็ไม่ได้ห้ามปราม เห็นเป็นเรื่องขำขันเสียมากกว่า กว่าจะรู้ว่าอีกฝ่ายก็คิดอย่างที่คนอื่นพูดกัน เวลาก็ผ่านล่วงเลยเข้าเทอมสองแล้ว และคนนั้นก็คือไทชิ.. แฟนเก่าของเขาเอง

“จะไม่ลองคบกันดูหรือวะชานม”

“มันก็แค่เรื่องที่เพื่อนเขาล้อกัน มึงอย่าคิดมากดิ” ต่อให้เขาจะชอบเพศเดียวกัน แต่ก็ไม่เคยแสดงออกว่าชอบผู้ชายคนไหน อีกอย่างเพื่อนในกลุ่มก็เคารพการตัดสินใจของเขาเสมอ ทำให้ชมจันทร์ไม่ได้รู้สึกว่ามันเกินขอบเขต แต่ดูเหมือนว่าไทชิอยากจะขยับความสัมพันธ์นี้ด้วยตัวเอง

“แล้วถ้ากูคิดจริงจังกับมึงอะ มึงจะลองพิจารณากูได้ไหม”

“ไท อย่ามาตลกน่า เป็นเพื่อนกันมันยาวนานกว่านะเว้ย อื้อ!” เขามัวแต่เก็บของอยู่ในห้องสโมสรนักศึกษา ไม่ทันได้ตั้งตัวก็ถูกจังตรึงอยู่ในอ้อมกอดแข็งแกร่ง อีกฝ่ายสูงกว่าเขาหลายสิบเซนติเมตร ท่อนแขนแข็งแกร่งวางพาดเอาไว้ทำให้เขาไม่สามารถหลบหนีออกไปได้

“มึงแม่งโคตรหวาน” เขาเบิกตาโพลง เมื่อริมฝีปากถูกช่วงชิม แม้จะเป็นการแตะเพียงชั่วครู่แต่มันก็ทำให้เขาร้อนผ่าวไปทั้งใบหน้า มันเป็นจูบแรกของเขาเลยนะ!

“ไท ไม่เอา ถอยไป”

“กูจริงจังกับมึงนะชานม ให้โอกาสกูเหอะ” เขาไม่กล้าสบตาที่เต็มไปด้วยความร้อนแรงของอีกฝ่ายได้ ไทชิเป็นถึงเดือนคณะ มีคนมากมายที่ต้องการอยากจะใกล้ชิดอยากจะสนิทสนม ส่วนเขาเป็นแค่นักศึกษาธรรมดาที่อยากจะใช้ชีวิตด้วยตนเองโดยไม่ยากลำบากมากนัก เขาไม่ควรเอาเรื่องรักใคร่มาทำให้เสียเวลา.. มันไม่มีทางเป็นได้อยู่แล้ว

“มึงเลิกพูดเรื่องนี้เหอะ” เขาผลักอีกฝ่ายอย่างเต็มแรงก่อนจะรีบกลับหอพัก แต่นั่นก็ไม่ทำให้ความพยายามของไทชิหมดลง เขาคอยไปรับไปส่งระหว่างที่ชมจันทร์ต้องทำงานพิเศษกับหอพัก ไม่เคยดูถูกดูแคลนกับเรื่องที่ชานมทำงานพิเศษแลกกับการหาค่าเทอมไปเรียน แถมยังช่วยหางานพิเศษที่ไว้ใจได้ให้อยู่เสมอ อันที่จริงไทชิก็ไม่ใช่คนน่ารังเกียจ เขาเว้นระยะห่างและไม่ฉวยโอกาสผลีผลามอีก

ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่ที่ความใกล้ชิดมันเริ่มก่อตัวมาเป็นรูปร่าง ชมจันทร์รู้ดีว่าความสัมพันธ์ของเพศเดียวกันเช่นเขาและไทชิมันไม่ได้ยืนยาว อีก

ฝ่ายเป็นลูกชายคนเดียวของครอบครัว เขาจะต้องแต่งงานกับผู้หญิงในสักวันหนึ่งเพื่อสร้างครอบครัว แม้ในใจจะหวาดกลัวแค่ไหน แต่ชมจันทร์ไม่อาจจะหยุดยั้งความรู้สึกรักได้เลย..

ทับทิมเป็นเพื่อนในรุ่นที่เพิ่งเข้ากลุ่มมาใหม่ เขาเพิ่งรู้จักกับทับทิมเพราะอีกฝ่ายมักเข้าโรงพยาบาลด้วยโรคประจำตัวทำให้ขาดเรียนอยู่เสมอ ไทชิต้องคอยดูแลเพราะเป็นลูกสาวเพื่อนสนิทของบิดา ทำให้เขาเคยชินกับการที่ไทชิและทับทิมจะต้องอยู่ด้วยกัน ส่วนเพื่อนในกลุ่มรู้ว่าเขาคบกับไทชิ ถึงไม่พูดแต่การแสดงออกมันเลยเถิดไปไกลกว่านั้นตั้งนานแล้ว เขามีความสุขกับความรักที่ค่อยเติบโตขึ้นทีละนิด แม้จะพยายามตัดการติดต่อจากธีระเพื่อนของพี่ชายก็ตาม

เรื่องราวมันเริ่มไม่ชอบมาพากล ตั้งแต่ไทชิเริ่มทำตัวเหินห่างจากเขาและมีข้ออ้างตลอดเวลา ส่วนทับทิมจะคอยกันท่าไม่ให้เขาได้ใกล้ชิดกับคนรัก ทั้งเรื่องงานกลุ่ม ที่เขาจะต้องเปลี่ยนกลุ่มไปอยู่กลุ่มอื่นทั้งที่ไม่มีเหตุผล และเรื่องเวลาว่างที่ไทชิไม่มีให้เขาเหมือนเดิม ในที่สุดเขาก็ต้องเอ่ยปากถามออกไป

“ไทต้องหมั้นกับทับทิม ชมไม่โกรธนะ” ความจริงมันมาไวกว่าที่เขาคิด ทั้งสองคนมีกำหนดการที่จะต้องหมั้นหมายเพราะเกี่ยวดองกับครอบครัวอยู่แล้ว ส่วนเขาก็เป็นแค่ทางผ่านที่เข้ามาเผื่อฆ่าเวลาเท่านั้น..

“อืม ไม่เป็นไร” เขาไม่รู้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นมันเป็นความรักที่อีกฝ่ายมีให้เขาจริงหรือว่าเป็นแค่การแสดงละคร ช่วงนั้นเขาทุ่มเทให้กับเรื่องเรียนและการประกวดออกแบบเสื้อผ้าจนไม่มีเวลามาคิดเรื่องไทชิอีก เหมือนประตูเรื่องความรู้สึกรักเขามันปิดตายตั้งแต่ตอนนั้น

ไม่นานนักก็มีคลิปอื้อฉาวถูกแพร่กระจายออกไป มันเป็นคลิปขนาดสั้นที่แอบถ่ายเด็กหนุ่มคนหนึ่งในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า เป็นคลิปที่ฮือฮากันไปทั่วมหาวิทยาลัย เพราะมันเป็นคลิปของเขาเอง.. ช่วงที่เขาต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าเพื่อเตรียมเดินแสดงโชว์ในงานของภาควิชา ถูกเผยแพร่กระจายไปทั่วโซเชี่ยล

ช่วงนั้นธีระต้องพาเขาไปพบจิตแพทย์เพราะอาการเครียด เขาขอร้องไม่ให้บอกชลิตเพราะไม่อยากให้อีกฝ่ายต้องออกโรงมารับผิดชอบ

เรื่องของเขา แต่ธีระก็ไม่ยอมและยืนยันจะดำเนินคดีให้ถึงที่สุด หลังจากนั้นเขาถูกบอยคอตจากเพื่อนในรุ่น เพราะข่าวที่เขาขายตัว และหลอกเอาเงินของไทชิ เรื่องสร้างกระแสคลิปหลุดเพื่อจะอัพค่าตัว

เขาหายตัวเพื่อไปพักรักษาอาการเครียด และกลับมาเรียนปกติในเทอมใหม่ เขาเว้นระยะห่างจากทุกคน เริ่มต้นที่จะเก็บเงินเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายเล่าเรียน โดยการรับจ้างทุกอย่าง แม้ธีระจะแอบส่งเงินให้เขาใช้แต่เขาก็รู้ว่ามันเป็นเงินของใคร เขาไม่อยากทำให้ใครลำบากใจทั้งนั้น เขาสร้างป้อมกำแพงเย็นชา ปิดกั้นความรู้สึกจากทุกคน

เขาโดดเดี่ยวและอ่อนแอ..

☾ 11 : ความสุขของเจ้ากระต่าย

“แล้วทำไมพี่แพรเขาถึงยังเรียนอยู่ปี2ล่ะครับ” เด็กหนุ่มดึงเขาขึ้นมานั่งบนตัก เอาคางเกยที่ไหล่ลาดบาง เขาจะขยับตัวหันไปคุยด้วยก็โดนล็อคตัวเอาไว้แน่น แล้ววันนี้จะคุยกันรู้เรื่องไหม?

“ความแตกว่าเขาเป็นคนทำไง เขาเลยต้องดรอปเรียนไปตั้ง2ปี” ในห้องประชุมติดกล้องวงจรปิดเอาไว้ตรงทางเข้าออกเลยเห็นภาพคนที่แอบเอาเข้าไปชัดเจน จะแก้ตัวยังไงก็ดิ้นไม่หลุด ทับทิมเลยได้ดรอปเรียนหายตัวไป ส่วนไทชิก็ไม่กล้าสู้หน้ากับเขาอีก

“ผมไม่อยากจะเชื่อ” น้ำเสียงของภาคินดูตกใจมาก เขารวบเอวคอดแนบชิด ปัดเป่าลมหายใจที่ต้นคอขาวผ่อง

“อืม เรื่องมันก็เป็นอย่างนี้แหละ ไม่เชื่อก็ตามใจ” ชมจันทร์บิดตัวให้หลุดออกจากการเกาะกุม ภาคินรัดเขาแน่นเกินไปแล้ว “ปล่อยชมก่อน”

“แล้วพี่คบกับมันนานไหม..ผมหมายถึงไอ้ไทชิอะไรนั่น”

“เกือบปีได้มั้ง” เขาเอี้ยวตัวหันไปมองคนตัวโต สองมือขาวค้าเข้าที่แก้มสาก “ไหนบอกไม่คิดมากแล้วทำไมทำหน้าบูดแบบนั้นล่ะ”

“แค่คิดว่าน่าจะเกิดเร็วกว่านี้สัก3ปี จะได้อยู่รุ่นเดียวกับซมบ้าง”

“ไม่ต้องเลย เด็กกว่าก็ไม่เห็นเป็นอะไร” เขาลูบแก้มของคนรักเชื่องช้า ไล้นิ้วเรียวยาวไปตามสันกราม “ขอแค่เป็นคินก็พอ” เด็กหนุ่มส่ายหน้าก่อนจะรีบซุกเขาแน่น เสียงเล็ดลอดออกมาแผ่วเบาทำเอาเขาแทบหลุดหัวเราะ

“ถ้าเราไม่รีบนอนกันตอนนี้ ผมว่าคินนี้เราคงไม่ได้นอน”

“ทำไมล่ะ?”

“เพราะคินคงจะฟัดชมทั้งคืน”

“เด็กทะลึ่ง!”

เขารีบดันใบหน้าหล่อเหลาของอีกฝ่ายออกไปให้ไกลก่อนจะมุดตัวเข้าไปในผ้าห่ม โชคดีที่เขารีบข่มตาหลับก่อนที่ภาคินจะซุกไซร้จนสติเขากระเจิดกระเจิงมากไปกว่านี้ ให้ตายเหอะ เจ้าเด็กลามกคนนี้!

++

ภาคินทำหน้าที่เป็นสารถีคอยขี่รถมอเตอร์ไซค์ไปรับส่งแฟนเข้าเรียนแต่เช้า ส่วนเขามีเรียนช่วงบ่ายก็ขอกลับไปนอนที่หอพักสักงีบก่อนจะเตรียมตัวออกไปรับชมจันทร์ที่คณะในช่วงเที่ยง ภาคินไม่สนใจสายตา

ที่จ้องมองพร้อมกับเสียงซุบซิบนินทา เขาไม่คิดตอบคำถามใครด้วยซ้ำไม่จำเป็น และไม่คิดใส่ใจ!

“มานั่งรอพี่ชานมหรือวะมึง”

“เออ มึงมาพอดีเลย ไปหาอะไรกินกัน เดี๋ยวชมก็เลิกเรียนละ” เขาเงยหน้ามองเพื่อนที่เพิ่งเดินเข้ามา ปรมะนั่งลงด้านข้าง

“อืม เอาดิ” ปรมะพยักหน้า ก่อนจะก้มหน้าก้มตาเช็คโทรศัพท์มือถือในมือ “อาทิตย์หน้ามีเข้าค่ายรับน้องของคณะว่ะ มึงไปปะ ต้องไปดิ เขาบังคับเก็บชั่วโมงกิจกรรมอะ โคตรเซ็ง”

“จริงหรือวะ ไม่อยากไปเลยอะ” เขาโอดครวญ ถ้าเป็นแบบนั้นจริงเขาคงไม่ได้นอนกอดคนรักตั้งหลายวัน ภาคินนึกสภาพตัวเองแบบนั้นแล้วเขาแสดงอาการเซ็งอย่างเห็นได้ชัด

“พี่ชานมอยู่ปี4 น่าจะไปนะ ไม่ลองถามแฟนมึงอะ”

“ไม่น่าไปนะ” ชมจันทร์ไม่เข้าร่วมกิจกรรมอะไรมาตั้งนานแล้ว เห็นเจ้าตัวบอกจะจัดการเคลียร์งานให้เสร็จเรียบร้อยก่อนสอบกลางภาคด้วย คงไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมของคณะแน่

“ลองไปอ้อนดิวะ โห่ เหมือนได้ไปเที่ยวเลยนะเว้ย”

“ไอ้เบย์ มึงนี่มัน” เขาอยากจะด่าเพื่อนตัวเอง แต่ก็ยั้งปากเอาไว้ได้ทัน “ตุ๊กตาของมึงล่ะ”

“ช่วงนี้แฟนกูเรียนหนัก ใกล้สอบละ”

“มึงก็เลยว่างสินะ ไอ้โก้ล่ะ”

“ไปเฝ้าเมียที่ใต้ตึกคณะ ก็ไอ้เม่นอะดิ มีรุ่นพี่มาจีบ ไอ้โก้นี่หวงใหญ่โตเป็นเรื่องราวเลย” ปรมะพูดแกมขำ ก่อนจะหยุดพักหน้าจอที่กำลังเล่นเกม เปิดเข้าเฟซบุคส่วนตัว “นี่ไง รุ่นพี่ที่แท็กรูปมา ไอ้โก้นะ ชักแง่กๆ เลย”

“ไอ้เม่นไม่ใช่คนแบบนั้นหรอก” เขาเองก็รู้จักกับชยังกูรมาตั้งนาน เห็นเพื่อนสองคนคบกันมาหลายปี ต่อให้ทะเลาะกันแค่ไหน กรฤตไม่มีทางเลิกราเป็นอันขาด เขายังนึกอิจฉามันเลยด้วยซ้ำไป “มันรักกันจะตาย กูว่าเป็นสีสันดีออก”

“เออดิ ตอนนี้ไอ้โก้กับไอ้เม่นตัวติดกันเป็นตังเมเลย นี่ก็ว่าเข้าค่ายของคณะ มันยังจะเอาไอ้เม่นไปด้วย” ปรมะส่ายหัว เขาเองก็เอาใจช่วยอยู่ห่างๆ

“ก็ดีนะ มีคนไปคุม ไอ้โก้จะได้ไม่ออกนอกลู่นอกทางด้วย”

“คิน!”

“ชม” เขาหันไปตามเสียงเรียก เห็นคนรักกำลังหิ้วเสื้อผ้าลงมาพะรุงพะรังก็วิ่งเข้าไปช่วยถือ“ทำไมไม่ไลน์มาบอก คินจะได้ไปรับ” เขามองแก้มขาวที่ขึ้นริ้วสีแดงเพราะลงมาจากตึกเรียนแล้วเดินทะลุตัดมาหาเขาที่โรงอาหาร ไม่มีโคเวอร์เวย์กำบังแดด

“ฮื่อ ไม่เป็นไรน่า ไม่เป็นอะไรหรอกแค่นี้ คินเป็นห่วงมากไปแล้ว”

“ไม่ได้ เดี๋ยวไม่สบายขึ้นมาจะทำยังไง”

“หวานจังเลยนะครับคู่นี้” ปรมะที่นั่งก้มหน้าก้มตาเล่นเกมแซวขึ้นมา ทำเอาคนตัวเล็กพองแก้มใส่ด้วยความเขิน แต่ไม่ได้พูดโต้ตอบออกไป “กินข้าวกันดีกว่า จะได้ขึ้นเรียนช่วงบ่ายแบบสดชื่น”

“ชมรออยู่นี่เดี๋ยวคินซื้อให้”

“อื้อ กลับมาไวๆนะ”

“พี่ชานมครับ ไอ้คินมันไปซื้อข้าวห่างแค่ไม่กี่เมตรเอง” ปรมะอยากจะให้กรฤตอยู่แถวนี้จริงๆ คงจะแซวชมจันทร์จนตัวบิดตัวม้วนไปถึงไหนต่อไหน

“อือ รู้แล้ว อย่าแซวได้ไหม” คนตัวเล็กยู่ปาก เพราะเห็นเป็นเพื่อนของคนรักเขาหรอก ไม่อย่างนั้นคงได้ตอกอีกฝ่ายหน้าหงายไปแล้ว

“พี่ชานมไปเข้าค่ายรับน้องของพวกปีหนึ่งไหมครับ” ปรมะแกล้งลองถามแหย่ เขารู้ว่าภาคินคงไม่ได้ชวนคุยเรื่องนี้แน่ “เขาบังคับปีหนึ่งไปทุกคนเลย พี่ชานมได้ไปด้วยไหมครับ”

“ไม่ได้ไปอะ มันไม่ใช่งานของปีสูงแล้วนะ” เขาจัดชุดที่ส่งอาจารย์ตรวจเสร็จแล้วยัดใส่ถุงเก็บ ไม่อยากจะสนใจปรมะที่กำลังเซ้าซี้อยากจะคุยด้วย

“เนี่ย ไอ้คินมันโดนคัดเลือกไปประกวดเดือนด้วย พี่ชานมไม่อยากเห็นหรือครับ” ปรมะแกล้งแหย่ก่อนจะลอบมองปฏิกิริยาของคนตัวเล็กที่เริ่มยืดตัวตรง “รุ่นพี่ในเอกผมอะนะ ชอบมันม๊ากมาก อยากได้มันเป็นตัวแทนเอกไปประกวดมากเลย”

“อ่อเหรอ” ชมจันทร์เม้มริมฝีปากแน่น เป็นธรรมดาที่ภาคินจะป็อบปูล่าร์ในเพื่อนรุ่นเดียวกันอยู่แล้ว หมอนั่นทั้งหน้าตาดีแถมยังนิสัยดีอีก

“พี่ชานมไม่ไปจริงอะ”

“ชมครับ รีบกินตอนร้อนดีกว่านะ” เด็กหนุ่มยกจานข้าวมาวางตรงหน้าคนรัก ข้าวมันไก่ไม่เอาหนังแบบที่เขาชอบ พร้อมด้วยน้ำเปล่าไม่เย็นที่เปิดฝาให้เรียบร้อยวางคู่กัน ทำเอาเขาเงยหน้ามองภาคิน

“ไม่กินหรือไง”

“คินเพิ่งกินไปสักพักเอง ยังไม่หิวหรอก ชมกินเถอะครับ” ภาคินบอกก่อนจะยกยิ้ม แล้วหันไปคุยทักทายกับเพื่อนในเซคที่มากินข้าวเตรียมขึ้นเรียนช่วงบ่าย คนตัวเล็กแอบลอบสังเกต ส่วนมากคนที่เข้ามาหาภาคินเป็นเพื่อนผู้หญิงหน้าตาน่ารักทั้งนั้น

“แน่ะ ถ้าไม่กินเดี๋ยวคินป้อนนะ”

“ไม่ต้อง จะกินเดี๋ยวนี้แหละ” ชมจันทร์ชะงักเมื่อได้ยินคำขู่ เขาก้มหน้าก้มตากินอาหารตรงหน้า ภาคินมองคนรักก่อนจะอมยิ้ม อย่างน้อยมื้อนี้ชมจันทร์ก็กินได้เยอะโดยที่เขาไม่ต้องจ้ำจี้จ้ำไชเรื่องกิน ดูขนาดตัวเทียบกับเขาสิ จะไปสู้เรื่องคนอื่นได้ยังไงตัวเล็กแค่นั้น

ภาคินจะไปส่งชมจันทร์ที่หอพักแต่อีกฝ่ายไม่ยอมและให้เด็กหนุ่มกลับขึ้นไปเรียนช่วงบ่าย เด็กหนุ่มยอมตัดใจแต่โดยดีแต่ไม่ยอมให้คนรักแบกของพะรุงพะรังกลับคนเดียว เขาเอาไปถือไว้และยืนยันจะขนกลับเองเมื่อเลิกเรียนคาบบ่าย กระต่ายหน้ามึนได้แต่ขบเคี้ยวเขียวฟันที่อีกฝ่ายดื้อกับเขา ถึงจะรู้ว่าภาคินเป็นห่วงก็เถอะ

ความรู้สึกยินดีล้นปรี่ขึ้นมาในอก การได้รับความเอาใจใส่จากภาคินมันทำให้เขาเริ่มเสพติดการมีอยู่ของอีกฝ่ายมากขึ้นทีละนิดโดยไม่รู้ตัว..

“รุ่นพี่ในเอกผมอะนะ ชอบมันม๊ากมาก อยากได้มันเป็นตัวแทนเอกไปประกวดมากเลย”

จู่ๆคำพูดก็ปรมะก็แล่นเข้ามาในความคิด เขารู้ว่าภาคินเป็นที่ชื่นชอบของคนอื่น ภาคินไม่ใช่เด็กน้อยที่คอยออดอ้อนเขาอีกแล้ว ภาคินเป็นชายหนุ่มเต็มตัว ด้วยเสน่ห์และนิสัยเข้ากับคนอื่นได้ง่าย อีกไม่นานจะต้องมีคนเข้ามารุมล้อมมากกว่านี้ แล้วเขาล่ะ รุ่นพี่ที่เก็บตัว หมกตัวอยู่แต่ในมุมของตัวเอง เขาไม่มีความกล้าที่จะเผชิญหน้าจะคนอื่น เขากลัวความคิดและคำพูดด้านลบจนเลือกที่จะปิดกั้นตัวเอง แล้วคราวนี้เขาจะยอมได้ไหม ถ้าหากจะต้องสูญเสียอีกฝ่ายไป..

เขาไม่ยอมแน่!

++

บรรยากาศในห้องแต่งตัวทุกอย่างดูวุ่นวายไปหมดทั้งช่างแต่งหน้าและฝ่ายคอสตูมที่กำลังตระเตรียมอุปกรณ์ให้กับเหล่านายแบบและนางแบบที่จะต้องเดินขึ้นโชว์ในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า มุมห้องมีชายหนุ่มในชุดนักศึกษากำลังนั่งมองเหตุการณ์ตรงหน้าด้วยแววตาเปล่งประกาย ชมจันทร์คว้าสมุดสเก็ตขึ้นมาออกแบบเสื้อผ้าพลางกวาดสายตามองด้วยความชื่นชม เขาเห็นใบบุญที่เพิ่งแต่งหน้าแต่งตัวเสร็จ โบกมือส่งยิ้มทักทายให้เขา

“นั่งตรงนี้เหงาไหมครับ เดี๋ยวออกไปนั่งที่VIPข้างหน้านะ”

“ชมอยู่ข้างหลังก็ได้ครับมัม ไม่อยากออกไปเกะกะคนอื่น” เขาเพิ่งเคยมางานเดินแฟชั่นโชว์ที่ใหญ่ขนาดนี้เป็นครั้งแรก มันตื่นตาตื่นใจและทำให้นักศึกษาอย่างเขาใจเต้นโครมครามแทบทุกวินาที ความใฝ่

ของเขาคือการเป็นดีไซเนอร์ชื่อดังและมีแบรนด์เสื้อผ้าเป็นของตัวเอง แล้วดูชายหนุ่มตรงหน้าเขาสิ.. ใบบุญยังอยู่อ่อนเยาว์แม้อายุจะล่วงเลยเข้าเลขสี่แล้วก็ตาม ผิวขาวเนียนเปล่งปลั่งไม่แพ้คนหนุ่มสาวเช่นเขาเลยด้วยซ้ำ ไม่ว่าจะหยิบจับอะไรมาใส่ช่วงเข้ากับบุคลิกงามสง่าเหลือเกิน

“เกะกะอะไรกัน ใครบอกลูกชายมัมเกะกะล่ะน่าดู”

“โถ่มัมครับ”

“ไปนั่งรอดูข้างหน้าดีกว่าเนอะ เดี๋ยวมัมจะแนะนำให้รู้จักกับเพื่อนมัมด้วย” ชายหนุ่มค่อยๆประคองลูกชายผ่านฝูงชนที่กำลังวุ่นวาย ทุกคนจับจ้องไปที่คนแปลกหน้า ชมจันทร์ได้แต่ยกมือกระพุ่มไหว้ส่งรอยยิ้มเป็นมิตรให้กับทุกคน

“ผมต้องขอฝากลูกชายไว้กับทุกคนด้วยนะครับ น้องชานมจะมาเป็นผู้ช่วยดีไซเนอร์คนใหม่ของแบรนด์ALY” เสียงฮือฮาโดยรอบ ทุก

คนรู้ดีว่าแบรนด์ไฮโซนี้ก่อขึ้นด้วยดีไซเนอร์มากฝีมือและเจ้าอารมณ์อย่างแมรี่ วงในเม้ากันให้แซ่ดว่ากว่าจะได้ใบบุญมาเป็นพรีเซ็นเตอร์หลัก ต้องจ่ายไปหลายหลักเลยทีเดียว

“น้องเขายังเรียนไม่จบเลยนี่คะคุณใบบุญ”

“ไม่จำเป็นต้องรอนานขนาดนั้นหรอกครับ ผมอยากให้ชานมเขาได้ฝึกงานและพบปะกับพี่เอาไว้ก่อน เวลาทำงานจริงจะได้ไม่ขัดเขิน” เหล่าดีไซเนอร์และพนักงานมองหน้ากันเลิ่กลั่ก อีกฝ่ายเป็นนักร้องชื่อดัง มีสิทธิ์อำนาจต่อรองอะไรกับแบรนด์เสื้อผ้าชื่อดังของแมรี่ได้บ้าง มันเป็นเรื่องที่ฟังแล้วน่าตลกดีชะมัด

ใบบุญไม่สนใจสายตาอิหลักอิเหลื่อของคนอื่นที่มองมา คว้าข้อมือของลูกชายเข้ามากุมไว้แน่น กวาดมองไปยังทีมงานที่ยังแสดงอาการไม่พอใจ กระทั่งหยิงสาวรูปร่างสูงเพรียวเดินสับส้นสูงเข้ามาในห้อง สะบัดเส้นผมสีบลอนด์ทองเข้ามาในห้องแต่งหน้า ถึงได้ยินประโยคคำถามชวนโมโหของลูกน้องในทีมงานตัวเอง

“แต่คุณไม่ใช่เจ้าของนะคะ คนที่จะมาสั่งพวกเราได้มีแค่คุณแมรี่เท่านั้น” คนที่ถูกกล่าวอ้างแทบจะปรี่ตัวเข้าไปอุดปากพนักงานปากเสียเอาไว้แน่น กล้าพูดได้อย่างไร!

“คุณใบบุญเป็นหุ้นส่วนใหญ่ของแบรนด์นี้ค่ะ” แมรี่หายใจแทบไม่ทั่วท้อง หล่อนเดินเข้ามาประชิดใบบุญก่อนจะสแดงสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ราวกับเหตุการณ์คุกรุ่นเมื่อกี้ไม่ได้เกิดขึ้น “เดี๋ยวเชิญคุณใบบุญและน้องชานมไปโซนVIPนะคะ” สิ้นประโยคแรก ทุกคนก็แสดงอาการตกตะลึงไปตามๆกัน มูลค่าของแบรนด์นี้มากกว่าหลายร้อยล้านเหรียญ หุ้นส่วนใหญ่นั่นหมายถึงต้องมีทรัพย์สินมากเท่าไหร่กัน

“งั้นผมไม่รบกวนแล้วครับ ฝากคุณแมรี่ดูแลพนักงานหน่อยนะครับ” ใบบุญไม่เหลือบมองใครเลยสักนิด คว้ามือลูกชายออกไปยังโซนที่นั่งที่จัดเตรียมเอาไว้ เนื่องจากใบบุญต้องเดินปิดตัวในชุดสุดท้าย ที่นั่งจึงอยู่ด้านในที่ไม่มีคนเห็น สองคนพ่อลูกกำลังพูดคุยกระหนุงกระหนิง

“มัมครับ จะดีหรือครับที่ให้ชม..”

“มีอะไรไม่ดีบ้าง มัมเลือกแต่สิ่งดีๆให้ลูกทุกอย่างครับ” ชายหนุ่มลูบกลุ่มผมของอีกฝ่าย “เดี๋ยวมัมให้คินมานั่งเป็นเพื่อนนะ”

“ขอบคุณครับมัม” เขายกมือไหว้ผู้ใหญ่อีกรอบ ขอบตาเริ่มร้อนผ่าว ก้อนสะอึกมากระจุกอยู่ที่ลำคอจนเขาพูดอะไรไม่ออก ไม่รู้จะขอบคุณใบบุญอย่างไรดี ความรักความอบอุ่นที่เขาได้รับเหมือนน้ำทิพย์ชโลมหัวใจที่ด้านชาของเขาให้มีชีวิต

“มัมแกล้งแฟนผมหรือครับ”

“ไม่ใช่สักหน่อยเจ้าลูกคนนี้” ใบบุญหันไปย่นคิ้วใส่ลูกชายตัวโตที่เดินเข้ามาตามหลัง ภาคินคุ้นชินกับบรรยากาศพอสมควรเพราะเดินเข้าออกกองถ่ายและงานเดินแบบของใบบุญมาตั้งแต่เด็ก เรียกได้ว่าเขาเติบโตมากับเงาของพ่อและแม่ และพร้อมที่จะเป็นศิลปินอย่างที่ธัชธรรม์ตั้งใจจะปั้นลูกชายเพียงคนเดียว “มัมไปเตรียมตัวก่อนนะเด็กๆ”

“สู้ๆนะครับมัม” เขาโบกมือให้กำลังใจจนอีกฝ่ายเดินหายไป ภาคินมองซ้ายขวาเห็นทางปลอดไม่มีคน เขาก็เอนใบหน้าลงแผ่นหลังบาง สอดมือเข้าที่เอวสอบ ซึบซับกลิ่นน้ำหอมดอกไม้ของคนรัก

“เดี๋ยวคนอื่นเห็น นั่งดีๆเลยนะ”

“ไม่มีคนผ่านมาหรอก” ภาคินแลบลิ้น ก่อนจะกระชับอ้อมกอดให้แน่นขึ้น เดือดร้อนคนที่กำลังอึดอัดต้องยกมือขึ้นตีแฟนหนุ่มอย่างไม่แรงนัก

“นิสัย!”

“คินน่ารัก นิสัยดี” เจ้าตัวแสบหัวเราะอวดฟันขาวเป็นระเบียบสวย “ไม่งั้นจะเป็นแฟนชมได้ไง”

“...” ชมจันทร์พูดอะไรไม่ออก นับวันเขายิ่งจะเถียงอีกฝ่ายไม่ได้ ใครใช้ให้เอาหน้าทะเล้นตึงตังมาหลอกล่อให้เขาตกหลุมล่ะ ดูสิ.. เขาเขินจะแย่แล้วนะ “คิดดูไม่ตื่นเต้นเลยอะ ชินแล้วสินะ”

“อื้อ พวกงานอีเว้นท์หรือกองถ่ายละคร คินวิ่งเข้าวิ่งออกตั้งแต่เด็ก ช่วงปิดเทอมมัมกับแด๊ดก็พาไปทำงานที่ต่างประเทศเลยได้เที่ยวตลอด คินก็เลยเฉยๆอะ”

“เพราะงี้หรือเปล่าคินถึงไม่อยากเป็นนักร้องอย่างที่แด๊ดอยากเป็น” เขารู้สึกตัวว่าพูดอะไรที่เกินเลยไป กลัวว่าจะกระทบความรู้สึกของอีกฝ่าย จึงรอยยิ้มเจื่อนไปให้ “ขอโทษนะ ชมรู้ว่าไม่ควรพูดเรื่องแบบนี้กับคินเลย” เขารู้แค่เพียงภาคินไม่อยากกลับบ้านเพราะมีปัญหาครอบครัว อันที่จริงครอบครัวนี้เขาดูสนิทสนมกันมาก ไม่เหมือนที่เขาคิดเลยด้วยซ้ำ

“คินเห็นทุกอย่างตั้งแต่เด็ก คินก็เลยรู้ไง” “คินอยากทำงานอย่างอื่น อยากมีชีวิตที่ไม่ต้องเป็นที่จับตามองของคนอื่น คินไม่อยากต้องหลบซ่อนปาปาราซซี่ ไม่อยากทนเห็นมัมกับแด๊ดโดนพวกแอนตี้แฟนทำร้าย คิน คินไม่โอเคจริงๆนะชม” ภาคินเติบโตมาตั้งแต่ใช้ชีวิตเหมือน

เป็นดาราตามมัมกับแด๊ดไปด้วย แม้ภายหลังเขาจะไปอยู่กับคุณปู่ แต่เขาก็อดที่จะหวาดกลัวการใช้ชีวิตเป็นบุคคลสาธาณะเหมือนมัมกับแด๊ดไม่ได้..

“คิน.. โอ๋ๆ” เขาหันไปคว้าคนรักเข้ามากอด ลูบปลอบราวกับอีกฝ่ายเป็นเด็กตัวเล็ก “ไม่เป็นไรนะ ถ้าคิดไม่ชอบก็ไม่เป็นอะไรหรอก คินทำอย่างที่คินชอบเถอะ” เขาเข้าใจความรู้สึกของคนรักดี เขาเองก็ไม่อยากทำในสิ่งที่ตัวเองไม่ชอบเหมือนกัน

“อื้อ คินอยากเป็นนักแข่งรถ คินรู้ว่าคินยังเด็ก คินยังต้องเก็บประสบการณ์อีกมาก” เด็กหนุ่มอวดรอยยิ้มละมุนละไม เขานิ้วโป้งเกลี่ยไล้ไปตามแก้มขาวผ่องของคนรัก “ชมอยู่กับคินได้ไหม จนกว่าจะถึงวันที่คินประสบความสำเร็จ”

“อื้อ จะอยู่กับคินตลอดเลย”

“จริงนะ คินจะขอจองเอาไว้ก่อน”

“จะจองทำไม ก็อยู่ด้วยกันทุกวันอยู่แล้ว”

“ไม่เอาอะ เผื่อชมไปเจอคนอื่นดีกว่า หล่อกว่า คินโดนทิ้งเป็นหมาหัวเน่าเลย” เด็กหนุ่มตัวโตยู่ปาก ส่วนสูงร้อยเก้าสิบเซนติเมตรทำให้อีกฝ่ายไม่ได้ดูน่ารักเอาซะเลย เหมือนเด็กโข่งที่กำลังงอแงมากกว่า

“ไม่ไปไหนหรอก”

“จริงนะ”

“ทำไมต้องย้ำคิดย้ำทำด้วยเนี่ย” เขาบ่นอุบ “คนที่ต้องกลัวคือชมมากกว่าไหมฮะ?” ชายหนุ่มเหยียดหลังตรง ในใจยังมีคำพูดของปรมะวนเวียนอยู่ในหัว เขาเลยถือโอกาสพูดมันออกมาบ้าง อย่าคิดว่าตัวเองจะกลัวอยู่คนเดียว เขาเองก็กลัวเหมือนกันนะ!

“ชมจะกลัวอะไรคินทั้งรักทั้งหลงขนาดนี้”

“กลัวหมดแหละ รักมากก็กลัวมาก เป็นธรรมดาไม่ใช่หรือ”

“ชื่นใจจัง” ภาคินยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ไม่ได้สนใจสิ่งที่เขากำลังจะพูดเลยสักนิด เดือดร้อนต้องใช้ฝ่ามือประคองแก้มสากของอีกฝ่ายเอาไว้

“อยู่กับชมนะ ชมจองแล้ว” พูดเสร็จก็ประทับริมฝีปากแตะไปยังอีกฝ่ายแผ่วเบา “นะนะ”

“ถ้าไม่ติดว่าอยู่ข้างนอกจะ จะยอมให้ชมจองทุกตารางนิ้วเลย”

“ทะลึ่งอีกละ”

“ไม่เป็นไร.. ทบยอดคืนนี้ก็ได้ครับ” เด็กหนุ่มส่งสายตากรุ้มกริ่ม ตวัดเอวคนรักให้นั่งพิงเขาด้วยท่าทางสบาย ก่อนจะมองออกไปยังเวทีสูงตระหง่านที่ถูกจัดให้ราวกับอยู่ป่าท่ามกลางธรรมชาติกับคอลเลคชั่นเสื้อผ้าใหม่ของALY ชมจันทร์มองด้วยดวงตาเปล่งประกาย เขาใฝ่ฝันเหลือเกินว่าจะได้มีโอกาสออกแบบเสื้อผ้าสวยๆให้นายแบบและนางแบบได้ใส่ อยากจะเป็นดีไซเนอร์ที่มีผู้คนชื่นชอบและใส่เสื้อผ้าที่เขาเป็นคนออกแบบ

ภาคินมองใบหน้าด้านข้างของคนรัก ยกยิ้มด้วยความเอ็นดู ปล่อยให้อีกฝ่ายจมจ่อมอยู่กับการตั้งใจดูการแสดงโชว์เดินแบบและรอชุดสุดท้ายที่ใบบุญเป็นคนเดินปิดท้าย

“มัมมาแล้ว มาแล้ว” ชายหนุ่มตัวเล็กตะปบเข้าที่ฝ่ามือเป็นเชิงเรียกให้เขาสนใจ ก่อนที่ดวงตากลมคู่สวยจะเปล่งประกายระยิบระยับเจนเขาละสายตาไปไม่ได้เลย “เห็นไหม เมื่อกี้มัมเดิน..เท่มาก”

“อืม” เขาเท้าคางมองคนรักที่ยังตื่นเต้นไม่หาย “น่ารักมาก”

“น่ารักตรงไหน” ชมจันทร์ไม่คิดจะสนใจแฟนหนุ่มที่ทำหน้าทำตากะลิ้มกะเหลี่ยใส่ เขาหันไปตั้งใจมองบนเวที ดีไซเนอร์คนสวยอย่างคุณแมรี่กำลังเดินจูงมือใบบุญออกมาขอบคุณสื่อมวลชนด้านหน้าเวที เป็นภาพที่เขาประทับใจเหลือเกิน

“อยากเห็นชมไปยืนบนเวทีจัง”

“ชมต้องทำได้แน่ๆ รอชมก่อนนะ”

“ชมออกแบบชุดให้คินใส่ได้คนเดียวด้วยสิ” เขายกยิ้มเจ้าเล่ห์ “ไม่ดีกว่า เพราะยังไงเวลาอยู่กับชม คินก็คงไม่ได้ใส่อะไรอยู่ดี โอ๊ย!” เจ้าเด็กแสบยู่หน้าเมื่อฝ่ามือบางยื่นมาบิดเนื้อจนเขาร้องคราง โอ๊ย เนื้อหลุดติดมือไปแล้วมั้ง!

“พูดจาให้มันน่ารักหน่อยครับ” คนตัวเล็กถลึงตามอง ก่อนจะลุกขึ้นชักชวนให้คนรักออกไปถ่ายรูปกับมัมหน้าเวที “ไปหามัมเร็ว ชม

อยากเอาช่อดอกไม้ให้มัม” ชมจันทร์เตรียมดอกไม้เอาไว้แสดงความยินดีกับผู้ใหญ่ในงานด้วย จึงรีบสะกิดให้คนรักเดินตามออกมา

ใบบุญยกยิ้มพร้อมรับช่อดอกไม้แสดงความยินดี การที่เขาได้มาเป็นพรีเซ็นเตอร์อย่างเป็นทางการ เป็นการตอบให้ทุกคนได้ทราบว่าบอร์ดผู้บริหารภายในของแบรนด์เสื้อผ้าชั้นนำอย่างAYLมีเขาเป็นหุ้นส่วนด้วยอย่างไม่ต้องสงสัย เขาไม่ได้ให้สัมภาษณ์กับสื่อมวลชนว่าทำไมถึงมาจับธุรกิจทางด้านนี้ แม้ว่าจะมีธุรกิจโรงแรมใหญ่โตอยู่ที่ภูเก็ตแล้ว ดวงตาคู่สวยกวาดสายตามองหาลูกชาย คราวนี้เขาไม่ได้ให้คนรักมาด้วยเพราะกลัวจะรำคาญเวลาเจอนักข่าว

“มัมครับ ยินดีด้วยนะครับ คุณแมรี่ด้วย”

“น่ารักที่สุดครับลูกชาย”

“ขอบคุณนะคะน้องชานม” ดีไซเนอร์คนเก่งรับช่อดอกไม้ ก่อนจะขอทางให้ช่างภาพได้เข้ามาเก็บภาพ แน่นอนว่าภาพทั้งหมดจะต้องถูก

ตีพิมลงในคอลัมน์ของนิตยาสารแฟชั่นชั้นนำอย่างไม่ต้องสงสัย หล่อนมองชายหนุ่มในชุดนักศึกษาตรงหน้าทั้งสองคน เขารู้จักภาคินตั้งแต่เด็ก ส่วนอีกคนดูเหมือนจะเป็นลูกชายคนใหม่ที่เพิ่งเปิดตัว? “พี่พร้อมรับน้องชานมเข้ามาทำงานกับพี่นะคะ”

“ขอบคุณนะครับ” ชมจันทร์ยกมือไหว้อีกครั้ง ฉีกยิ้มกว้างจนภาคินเห็นแล้วอยากจะกดชัตเตอร์ถ่ายรูปเอาไว้ แฟนเขาดีใจจนหน้าแดงไปหมดแล้ว

“เสร็จแล้วไปกินข้าวนะครับ แด๊ดรออยู่ที่ร้านแล้ว” ใบบุญขยิบตาและให้ลูกชายเร่งไปที่ร้านอาหารก่อน ส่วนเขาจะขอคุยกับแมรี่สักพัก หลังจากเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้วจะรีบตามไป ทั้งสองพยักหน้าก่อนจะรับช่อดอกไม้ของมัมมาช่วยถือ ใบบุญผละมาจากฝูงชนที่เข้ามาขอถ่ายรูป เขาปลีกตัวไปยังห้องพักรับรองส่วนตัว

“ลูกชายคนใหม่? โอ๊ย พรุ่งนี้ต้องเป็นข่าวใหญ่แน่ใบบุญเอ๊ย!” หญิงสาวสลัดมาดดีไซเนอร์ชื่อดัง ก่อนจะคลายลมหายใจออกเสียงดัง เธอรู้จักกับใบบุญมาตั้งแต่สมัยเรียน เรื่องธุรกิจแฟชั่นก็ได้อีก

ฝ่ายช่วยกรุยทางติดต่อกับผู้ใหญ่ให้ จะบอกว่าไม่ใช่หุ้นส่วนใหญ่คงเป็นเรื่องโกหก

“ช่วยเรียกชื่อในวงการด้วยนะครับ” ใบบุญยิ้ม เขาถอดเสื้อสูทวางพาดกับพนักโซฟาคลายผมเนคไทออกก่อนจะมองหญิงสาวตรงหน้า “ทุกคนจะได้รู้ว่าเด็กคนนี้เป็นคนของใคร”

“ออกหน้าปกป้องกันขนาดนี้ แล้วพี่ชายเขาที่ตามตอแยนายอยู่จะไม่อกแตกตายหรือ” แมรี่ส่ายหัวดิก ไม่นึกเลยว่าครอบครัวของชมจันทร์จะเป็นนักธุรกิจใหญ่โต พี่ชายคนโตก็ดูเป็นห่วงน้องชายดี เรื่องที่ชมัจนทร์ออกมาอยู่คนเดียวอาจจะเป็นเรื่องทะเลาะภายในครอบครัวในประเด็นอ่อนไหวก็เป็นได้ หญิงสาวถอนหายใจเธอเองก็เอ็นดูชมจันทร์ไม่แพ้ใบบุญเช่นกัน

“เรื่องครอบครัวก็ให้เขาจัดการเอาเอง ตอนนี้ชมจันทร์อยู่ตัวคนเดียว ถ้าฉันไม่ช่วยอะไรสักอย่าง เด็กคนนั้นก็คงสูญเสียโอกาสดีๆ” อีกอย่างเขาก็รู้สึกเอ็นดูเด็กคนนี้มาก อะไรที่เขาช่วยได้เขาก็อยากจะ

ช่วยทุกอย่าง เห็นเหมือนลูกชายคนหนึ่ง ยิ่งได้มาเป็นแฟนกับลูกชายเขาแล้วด้วย มีเหตุผลอะไรที่เขาไม่สมควรปกป้องกันล่ะ

“ชมจันทร์เป็นถึงลูกสะใภ้เชียวนะ เด็กอะไรหน้าตาน่ารักจริงๆ” แมรี่นึกถึงชายหนุ่มร่างบาง ใบหน้าสวยหวานเป็นเอกลักษณ์และปลายดวงตาเชิดรั้นดูเซ็กซี่อยู่ในคนเดียวกัน น่าจับเอาถ่ายแบบชะมัด!

“ภาคินหวงมากเชียวล่ะคนนี้”

“ต่างอะไรกับพี่ธัชตอนหวงนาย!”

“เรื่องนี้เขาถอดแบบกันมาจริงๆ” ชายหนุ่มหัวเราะเสียงดังกังวานเมื่อพูดถึงคนรักและลูกชายที่นิสัยถอดกันมาเป๊ะ เขาสวมกอดเพื่อนรักก่อนจะขอตัวลาไปดินเนอร์มื้อค่ำกับครอบครัว.. หญิงสาวอมยิ้มไม่ว่าเมื่อไหร่ใบบุญก็เห็นครอบครัวมาที่หนึ่งเสมอ..

ชมจันทร์ยืนมองบรรยากาศแสงสีบนตึกสูงใจกลางเมือง เขาชอบลมที่พัดเป่าคลอเคลียอยู่ข้างแก้มแต่เส้นผมที่ปลิวจนไม่เป็นทรงทำให้เขาต้องใช้นิ้วมือทัดเข้าที่ข้างหู คนรักที่ยืนอยู่ด้านข้างมองใบหน้าที่เดี๋ยวยิ้มเดี๋ยวเศร้า เขาอยากจะถามชมจันทร์ว่าคิดอะไรอยู่ แต่บรรยากาศแบบนี้อยากให้เจ้าตัวได้ผ่อนคลายมากกว่า

“คินไม่มาดูวิวด้วยกันหรือ” เขาเห็นคนตัวเล็กพยายามเขย่งปลายเท้าเพื่อมองดูวิวด้านล่าง แต่ตึกสูงตระหง่านเช่นนี้มีมุมให้ชมวิวเป็นเพียงกระจกกั้นทำเอาเด็กหนุ่มไม่ไว้ใจต้องคว้าเอวอีกฝ่ายเข้ามาใกล้ “ชมขอดูก่อน”

“ซนเป็นเด็กเลยนะครับ”

“ไม่ดีหรือไง มีเมียเด็ก”

“แน่ะ อย่าไปพูดจาแบบนี้ให้ใครได้ยินเด็ดขาด” ภาคินเห็นอีกฝ่ายหัวเราะคิกคัก อยากจะก้มลงฟัดแก้มให้ขึ้นสีช้ำ ถ้าไม่ติดยังมีกลุ่ม

ลูกค้าที่เข้ามารับประทานอาหาร เขาจะต้องเผลอแสดงความรักออกไปแน่

“ดุจัง ทำตัวเป็นลุงแก่ๆไปได้” ชมจันทร์บู้หน้าใส่ ก่อนจะเดินผละไปที่โต๊ะ เขาเห็นมัมกำลังเดินเข้ามาก็รีบวิ่งถลาเข้าไปหาทันที ภาคินเองก็เดินตามใกล้ชิด เขาเริ่มจะรับรู้ได้แล้วว่าเขากลายเป็นหมาหัวเน่าจริงๆ ว่าแต่เมื่อกี้ชมจันทร์ว่าเขาเป็นลุงแก่งั้นหรือ

เดี๋ยวคืนนี้จะโดนดี!

“สั่งอะไรกันหรือยัง”

“สั่งแล้วครับมัม” ชมจันทร์นั่งลงประจำที่ ด้านข้างเขาเป็นภาคิน ส่วนตรงข้ามเป็นมัมกับแด๊ด ที่ผลัดกันหอมแก้มแสดงความรักกันต่อหน้า ภาคินยกยิ้มเจื่อนก่อนจะหันมากระซิบข้างหู

“เป็นแบบนี้ตลอดแหละ เดี๋ยวชมก็ชิน” ชมจันทร์อดจะหน้าแดงไม่ได้ เห็นบรรยากาศที่อบอวลไปด้วยความรักแบบนี้แล้ว ยิ่งทำให้หัวใจเขาพองโตมากกว่าเดิม ภาคินคงจะเติบโตมากับครอบครัวที่เต็มไปด้วยความรัก ถึงได้ให้คุณค่ากับคนที่ตัวเองรักมากขนาดนี้ “ทำไมมองคินแบบนั้น หืม?” เด็กหนุ่มเอียงคอสงสัยก่อนจะยื่นมือไปเกลี่ยแก้มขาว เขาชอบกลุ่มผมสีชมพู ชอบดวงตากลมสดใส ชอบริมฝีปากจิ้มลิ้มที่ชอบพูดจากับเขา *ชอบ..ทุกอย่าง*

“ปละเปล่า.. ไม่มีอะไร” เขาทนมองสายตาที่อัดแน่นไปด้วยความปรารถนาบางอย่างไม่ไหว ถึงได้หันมาสนใจอาหารตรงหน้าแทน มัมกับแด๊ดชวนคุยเรื่องสัพเพเหระก่อนจะตบท้ายด้วยของหวานจนหน้าท้องเขาเริ่มนูนจนน่าเกลียด

“ไม่เป็นไรหรอก อ้วนกว่านี้ก็ยังน่ารัก” ภาคินเห็นคนรักลูบพุงก็พยายามพูดไม่ให้อีกฝ่ายคิดมาก แต่คนตัวเล็กกลับมองเขาเขม็ง แทบจะกระโดดงับเขาอยู่แล้ว เด็กหนุ่มมึนงง สงสัยเขาพูดผิดตรงไหนกัน

“รู้แล้วน่า” เสียงบ่นอุบอิบในลำคอแต่เขายังหูดีได้ยิน เหลือบมองก็เห็นสายของมัมกับแด๊ดที่จ้องตาไม่กระพริบเขาถึงได้รู้ว่า ชมจันทร์คงจะเขินที่เขาพูดหวานต่อหน้าคนอื่น เอาน่ะ.. เขายังชินที่มัมกับแด๊ดแสดงความรักกันได้เลย

“รีบกลับก่อนที่จะดึกกว่านี้เถอะ” ใบบุญยิ้มหวาน เขาแตะบ่าของคนรักก่อนจะพยักหน้า อีกหลายเดือนข้างหน้าเขาจะต้องไปทำงานที่ต่างประเทศ คงไม่ค่อยมีเวลามาหาลูกชายเท่าไหร่ ดูท่าเขาจะไม่ต้องห่วงภาคินซะแล้วล่ะ

“ขอบคุณมัมกับแด๊ดอีกครั้งนะครับ”

“ไม่เป็นไรหรอก ยังไงชานมก็เป็นลูกแด๊ด” เขาไม่ค่อยได้มีโอกาสคุยกับธัชธรรม์เท่าไหร่ ยังคิดว่าอีกฝ่ายเข้าถึงยากกว่าใบบุญ แต่เห็นแด๊ดยกยิ้มให้เขาอยู่บ้างเวลาที่เจอกัน ความจริงแล้วธัชธรรม์ก็ไม่ได้เย็นชาอย่างที่นึกกลัว

“ขอบคุณครับ”

“แด๊ด นี่เมียผมนะ! หยุดหว่านเสน่ห์เดี๋ยวนี้” ภาคินแทบจะเข้าไปขวางต่อหน้าด้วยซ้ำ ให้ตายเถอะ แฟนเขายังไม่รู้ว่าแด๊ดเขาน่ะเสน่ห์เหลือร้ายเชียวนะ

“ไอ้ลูกหมาเอ๊ย” ธัชธรรม์ไม่คิดเลยว่าลูกชายจะซึมซับนิสัยตัวเองเข้าไปเต็มขั้นขนาดนั้น กับแด๊ดก็ยังไม่ละเว้นอีกหรือ! เห็นบรรยากาศขบขันและสายตาของใบบุญที่มองมาเขาก็สะอึกพูดไม่ออก

เขาไม่ได้เป็นคนขี้หึงขนาดนั้นเสียหน่อย!

++

ภาคินปิดประตูห้องก่อนจะเอื้อมมือไปกดสวิตซ์ไฟ มือปลดกระดุ้มเสื้อเชิ้ตถอดมันทิ้งลงตระกร้าผ้า แต่อีกคนที่เดินตามเขามาข้างหลังกลับไปหากรงกระต่ายก่อนจะกุลีกุจอเตรียมอาหารให้มันอย่างน่า

เอ็นดู อันที่จริงก่อนออกไปเขาก็เตรียมอาหารเม็ดเอาไว้ให้อยู่แล้ว และมันก็มากพอที่เจ้าสองตัวจะกินจนอิ่ม

“ไปอาบน้ำเถอะครับ พรุ่งนี้พี่มีเรียนไม่ใช่หรือ” เขามองคนรักที่ยังนั่งเล่นอยู่หน้ากรง

“ขออีกแปบเดียว”

“ดื้อจังเลยนะครับ” สิ้นเสียงทุ้ม ชมจันทร์ก็รู้สึกเหมือนตัวเขาลอยขึ้นเหนือพื้น หันไปมองก็เห็นแววตาเจ้าเล่ห์ของคนตัวโตที่มองเขาด้วยสายตาพราวระยับ

“รีบไปอาบน้ำแล้วก็รีบไปนอนสิครับ” เขาย้ำเตือนให้อีกฝ่ายจำได้เพราะรู้สึกไม่ชอบมาพากลกับสายตาแบบนี้ของภาคินเอาซะเลย

“ลงโทษกระต่ายดื้อ”

“ชมทำอะไรผิด อื้อ คินอย่าทะลึ่งนะ!”

“ข้อหาน่ารักเกินไปครับ”

“นิสัย!” เขาดิ้นขลุกขลักอยู่ในอ้อมกอด แม้จะรู้ว่าดิ้นไปก็ไม่มีประโยชน์ หมาป่าตัวโตกำลังอุ้มเขาไปที่เตียง วางเขาลงอย่างนิ่มนวล สายตาระยิบระยับเต็มไปด้วยความรักจนล้นอก เขาไม่กล้าสบตาของภาคินเอาซะเลย กลัวว่าจะร้องไห้เพราะความดีใจ

“หลบตาคินทำไมครับ”

“ไม่เอา อย่ามอง” เขาเขินจะขนลุกไปหมด แค่อีกฝ่ายแตะเนื้อตัวแม้แต่น้อยนิดเขาก็เกือบจะเปล่งเสียงครางแปลกๆออกมาแล้ว โอ๊ย นี่เขาเป็นอะไรกัน!

“ให้คินมองเถอะนะ” ชมจันทร์รู้ว่าตัวเองแพ้น้ำเสียงออดอ้อนของอีกฝ่ายมากแค่ไหน เขาโผล่ดวงตากลมขึ้นมองลอดผ่านผ้าห่ม เห็นคนรักกำลังยิ้มหวานฉ่ำเท่านั้นก็รู้สึกวูบวาบไปทั้งตัว

เขาเองก็ไม่เคยคิดว่าชีวิตนี้จะได้เจอคนที่รู้สึกรักได้มากมายขนาดนี้เหมือนกัน

“คินจะอาบน้ำไม่ใช่หรือ”

“อื้อ อาบน้ำนอน จะได้พักผ่อนไวๆ” เขารู้ว่าอีกฝ่ายทั้งเรียนหนักแถมยังต้องทำงานส่งอาจารย์ ไม่มีเวลาว่างจะได้นอนพักเท่าไหร่ เขาหักห้ามใจหดมือตัวเองกลับ เตรียมตัวจะลุกขึ้นเดินออกไปนอห้องเตรียมนมอุ่นเอาไว้ให้ชมจันทร์กินก่อนนอน

“คะ คิน”

“ครับ?”

“อาบน้ำให้หน่อย” คนตัวโตแทบจะเซล้มแต่คว้าลูกบิดประตูเอาไว้ได้ทัน เขามองคนรักที่หน้าแดงก่ำ แทบจะม้วนตัวเป็นก้อนลมอยู่ในผ้าห่ม ต่อให้ไม่อยากจะเชื่อว่าชมจันทร์เป็นฝ่ายเอ่ยปากเอง แต่อากัปกิริยาเขินอายนั้นทำให้เขาควบคุมตัวเองเอาไว้แทบไม่อยู่

แล้วคืนนี้จะได้นอนไหมเนี่ย..

☾ 12 : **คืนบันเทิง**

บรรยากาศถนนในตอนเช้าตรู่ยังไม่มีรถหนาแน่น รถทัวร์สองชั้นที่กำลังมุ่งหน้าออกจากมหาวิทยาลัยมีกลุ่มเด็กหนุ่มที่นั่งอยู่โซนด้านหลังส่งเสียงร้องเพลงเสียงดังพร้อมกับเคาะเครื่องดนตรีเข้าจังหวะกันอย่างสนุกสนาน แม้จะเป็นปีหนึ่งแต่เด็กสาขาดุริยางคศิลป์ก็มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวและบุคลิกที่โดดเด่นไม่แพ้เด็กสาขาอื่น รุ่นพี่จึงพาปล่อยให้รุ่นน้องแหกปากโวยวายก่อนจะไปเจอกับกิจกรรมที่พวกเขาจัดเตรียมกันเอาไว้

ภาคินคว้าหัวกลมทุยสีชมพูของชายหนุ่มให้พิงเข้ากับไหล่ของตัวเอง เห็นชมจันทร์สัปหงกกลัวจะเอาไปโขกกับกระจกรถด้านข้างจนได้ คนตัวโตลุกขึ้นยืนชันเข่ากับเบาะรถ ตวัดสายตาคมดุไปมองด้านหลังที่ยังส่งเสียงร้องไม่หยุด เขาพาชมจันทร์มาเข้าค่ายรับน้องที่พัทยาด้วย ต่อให้อีกฝ่ายจะไม่อยากมาเขาก็ไปอ้อนขอจนยอมตอบตกลง

“พวกมึงเบาเสียงหน่อย ถ้าเมียกูตื่น ไลน์นางแบบที่ขอกูไว้ กูจะไปแจกเด็กคณะอื่นให้หมด” ภาคินพูดเสียงหนักแน่น แม้จะไม่ได้ตะโกนแต่

คนรอบข้างกลับได้ยินชัดเจน กรฤตเป็นคนแรกที่ยืนขึ้นและทำมือขวางเอาไว้เหมือนเป็นคอนดักเตอร์ ทุกคนหยุดมือหยุดเสียงร้อง

“ท่านภาคินขอรับ ต้องขออภัยที่พวกกระผมนั้น อะแฮ่ม ทำเสียงดังนะครับ” สองมือนั้นถูไถไปมา หน้าตากะลิ้มกะเหลี่ยเหมือนตาลุงที่ชอบเข้าอาบอบนวดอย่างไรอย่างนั้น “เพราะฉะนั้นแบ่งไลน์ให้กระผมสักสองสามคนก็พอครับ”

“ไอ้โก้ มึงนี่มัน” เขาไม่รู้จะสรรหาคำไหนมาด่ามันดี! มันยังไม่รู้ตัวว่าชยังกูรจะตามมาพรุ่งนี้ เพราะอีกฝ่ายไม่ให้เขาบอก เอาเถอะ.. ให้มันดีใจไปก่อนก็แล้วกัน

“ท่านภาคินนนนนน” เสียงร้องโหยหวนของกลุ่มเพื่อนดังตามมาอีกระลอก เขาโบกมือให้มันเงียบเสียงเพราะกลัวชมจันทร์จะตื่น ตอนนี้เพื่อนในรุ่นคงจะรู้แล้วว่าเขาคบหากับชานม รุ่นพี่ปีสี่แถมยังเป็นดอกฟ้าของคณะ

“อยู่กันเงียบๆ อย่าให้กูต้องยกเลิกทั้งหมด”

“คร้าบบบบบบ”

ระยะทางจากกรุงเทพฯไปชลบุรีใช้เวลาประมาณสามชั่วโมงเท่านั้น เขาปล่อยให้คนรักนอนพิงอยู่ในอ้อมอกอย่างสบายอารมณ์ ส่วนเขาเองก็พึงพอใจที่จะมองใบหน้ายามหลับของชมจันทร์ไปเรื่อยๆ ค่อยเกลี่ยเส้นผมที่ไล้ไปตามกรอบหน้า และขยับที่ทางให้อีกฝ่ายได้นอนพักผ่อนอย่างสบายตัวที่สุด

การมาเข้าร่วมค่ายรับน้องของชมจันทร์ในครั้งนี้นอกจากจะสร้างความตื่นเต้นให้กับรุ่นน้องปีหนึ่งแล้ว พวกบรรดารุ่นพี่ก็ยังเหลือบมองด้วยความไม่เข้าใจ แม้จะมีบางส่วนที่ยังชื่นชอบด้วยภาพลักษณ์แฟชั่นอินเทรนด์ของอีกฝ่าย แต่อีกกลุ่มก็แสดงอาการไม่พอใจอย่างชัดเจน เขาไม่รู้ว่าชมจันทร์ไปทำอะไรให้คนอื่นไม่พอใจ เขาไม่รู้ เขาไม่สนใจ ต่อให้แฟนเขาจะทำอะไร เขาก็จะกางปีกปกป้อง ใครจะว่าร้ายหรือทำโทษอย่างไรก็ไม่มีสิทธิ์เพราะเขาจะเป็นคนจัดการทุกอย่างเอง

เขาแอบเห็นทะเลอยู่ไม่ไกลจึงหลับตาสูดอากาศเข้าไปเต็มปอด เขาโตมากับบ้านที่อยู่ใกล้ทะเลตั้งแต่เด็ก จึงชื่นชอบทะเลมาก การมาเข้าค่ายที่พัทยาครั้งนี้ราวกับเขากลับไปบ้านอย่างไรอย่างนั้น

“ที่รัก ตื่นได้แล้วนะครับ เราถึงโรงแรมกันแล้ว” เสียงเรียกนั้นเซ็กซี่เหลือเกิน มันช่างละมุนละไมอ่อนหวาน จนคนได้ฟังแทบจะวางหัวใจเอาไว้ให้ฝ่ามือของอีกฝ่าย น่าเสียดายที่ผู้ชายคนนี้หลงหน้ามืดมัวเมาอยู่กับดอกไม้ดอกเน่าที่ส่งกลิ่นเหม็นไปทั่ว กลุ่มของแพรพรรณได้แต่เบะริมฝีปากใส่ พวกหล่อนไม่เหลือบมองคนตัวเล็กเลยสักนิด

“อือ ถึงแล้วหรือ”

“กินน้ำหน่อยไหม อยากล้างหน้าหรือเปล่า”

“อือ ก็ได้” คนตัวเล็กที่เพิ่งตื่นพยักหน้าหงึกหงักก่อนจะพิงหัวกลับไปอกแกร่งอีกรอบ เขาไม่สนใจว่าใครจะมองยังไง ก็นอนบนอกของภาคินมันอุ่นมากเลยนี่นา

“เดี๋ยวพวกกูลงไปก่อนนะ มึงก็รีบๆตามมาล่ะ” ปรมะ เห็นภาพแล้วรู้สึกกระอักกระอ่วน กลายเป็นเขาเองที่รู้สึกเขิน ทำได้แค่มาตามเพื่อนก่อนจะลงไปเอาสัมภาระที่อยู่ใต้ท้องรถ

“เออ” เขาพยักหน้าก่อนจะหันมาแงะคนตัวเล็กออก “ที่รัก ถึงแล้วนะครับ” เขาย้ำอีกรอบ ก่อนที่ชมจันทร์จะยื้อหนังตาขึ้นมา แม้จะปรือปรอยแต่ก็พยักหน้ารับทราบ เขาเดินจับจูงคนรักลงมาเป็นคู่สุดท้ายท่ามกลางสายตาของทุกคน

“น้องปีหนึ่งเตรียมแบ่งกลุ่มนะคะ เราจะแบ่งเป็นทีมทำกิจกรรมด้วยกันในช่วงสามวันนี้นะ” เสียงรุ่นพี่ดังขึ้นพร้อมกับพี่เลี้ยงที่เข้ามาช่วยจัดแถว ชมจันทร์ผละออกจากแถว ยืนมองด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ บรรดาเด็กปีหนึ่งแทบจะหันไปมองคนตัวเล็กที่มีเส้นผมสีชมพูโดดเด่นเป็นตาเดียว

ชมจันทร์อยู่ในชุดเสื้อครอบสีขาวที่มีลายเพ้นท์ศิลปะสีสันสดใสกางเกงยีนส์เอวสูงพอดีตัวขาดรุ่ยจนเห็นผิวเนื้อขาวจัด กระเป๋าสะพายที่พาดอยู่กลางอกสีแดงเพลิงแถมยังปักชื่อ ‘PAKIN’ เอาไว้ตัวเบ้อเริ่ม นั่นไม่ใช่ประเป๋าแบรนด์ALYรุ่นใหม่ล่าสุดที่เพิ่งวางขายหรอกหรือ เส้นผมซอยสั้นสีชมพูดูยุ่งเหยิงเล็กน้อย ดวงตาสีน้ำตาลคู่สวยเอ่อคลอไปด้วยหยด

น้ำตาเพราะเจ้าตัวเพิ่งจะหาวหวอดโชว์ทุกคน ใบหูขาวจัดเต็มไปด้วยต่างหูเพชรระยิบระยับที่สะท้อนแสงแดดในช่วงสายแ ทำให้คนมองแสบตาจนแทบลืมหายใจ

ชมจันทร์สวยยิ่งกว่าที่เสียงเล่าลือซะอีก

บรรดารุ่นพี่กลืนไม่เข้าคายไม่ออก อันที่จริงพวกเขาไม่คิดว่าตัวปัญหาของคณะจะลงมาจากหอคอย จากคำร่ำลือที่เข้าถึงยากและเป็นราชินีน้ำแข็ง แต่กลับแสดงอาการออดอ้อนอยู่ในอ้อมอกของเด็กหนุ่มคนหนึ่ง เหมือนจะต่ายตัวเชื่องที่อยู่ในอุ้งมือของเจ้าของ

ไม่อยากจะเชื่อ...

ภาพตรงหน้าทำให้หัวใจของบรรดาชายหนุ่มสั่นไหว แม้แต่ตัวเก็งดาวคณะของปีนี้ หรืออดีตดาวคณะของรุ่นก่อนก็ยังไม่มีเสน่ห์ดึงดูดสายตาคนได้เท่านี้ ภาคินจี๊จ๊ะในลำคอ เขาไม่ชอบให้คนอื่นมองคนของเขา ไม่ชอบให้ชมจันทร์เป็นจุดสนใจแม้แต่น้อยนิด ไม่รู้อีกฝ่ายคิดยังไงถึงได้ขอเขามาด้วย..

“แฟนมึงโดนมองจนพรุนเลยว่ะ” กรฤตแซว แต่เหมือนเพื่อนสนิทจะไม่เล่นด้วย ภาคินแสดงอาการเคร่งครึม เขาทำตามคำสั่งของรุ่นพี่อย่างว่าง่าย แต่สายตากลับจดจ้องไปที่คนรักแต่เพียงผู้เดียว

กิจกรรมในช่วงเช้าไม่มีอะไรมากนอกจากเล่นเกมเพื่อแนะนำตัวและชี้แจงรายละเอียดในการโหวตเสียงให้เพื่อนร่วมรุ่นเพื่อเลือกตัวแทนของคณะในการประกวดดาวเดือนของมหาวิทยาลัยในเดือนข้างหน้า ก่อนจะแยกย้ายกันเข้าห้องเพื่อไปเตรียมตัวเข้าร่วมกิจกรรมตอนบ่าย พื้นที่ที่มาจัดกิจกรรมเป็นห้องประชุมของโรงแรมซึ่งสามารถจัดกิจกรรมได้หลากหลาย เนื่องจากชมจันทร์ไม่ได้มีหน้าที่อะไรเป็นพิเศษและก็คงไม่มีใครอยากให้เขาทำงานอะไร เขาจึงเดินเล่นเที่ยวชมอยู่แถวนั้น

ภาคินหัวเสียที่ไม่สามารถเลือกห้องพักได้ตามใจ เขาถูกจับไปอยู่กับเพื่อนผู้ชายร่วมรุ่นอีกคนที่ชื่อดอม แต่ไม่ว่ารุ่นพี่จะพยายามกีดกันเขาไม่ให้อยู่กับชมจันทร์ขนาดไหน เขาก็ไม่คิดสนใจอยู่แล้ว

“จองห้องสวีทครับ”

“ต้องขออภัยด้วยนะคะ ห้องเต็มหมดแล้วค่ะ” พนักงานยิ้มให้เด็กหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาตรงหน้า เจ้าตัวขมวดคิ้วเป็นปมแน่น ก่อนจะควักกระเป๋าเงินขึ้นมาเปิดหยิบบัตรอะไรสักอย่างขึ้นมาให้

“รบกวนช่วยดูให้อีกทีนะครับ” พนักงานสาวอ้าปากค้าง บัตรพรีเมี่ยมสีทองตรงหน้าทำเอาเธอไม่กล้าปฏิเสธ อย่าว่าแต่ปฏิเสธเลย ต่อให้เขาให้เธอหามากกว่าห้องว่างเธอก็ต้องทำอย่างไม่มีข้อแม้ ใครให้ให้เขามีบัตรVIPกันล่ะ!

ชมจันทร์ตกตะลึงเล็กน้อยเมื่อแตะคีย์การ์ดเข้าไปในห้องกลับเป็นเตียงคิงไซส์ขนาดใหญ่แถมยังมีดอกุหลาบโปรยเป็นรูปหัวใจอีก กำลังจะเอี้ยวตัวเดินออกไปดูเลขห้องแต่กลับเจอเด็กหนุ่มเจ้าเล่ห์ดันเข้ามาในห้องเสียก่อน

“ชมว่าเราเข้าผิดห้องนะ” เขาเป็นตัวแถมของงานนี้ คงไม่มีใครจัดห้องให้เขาอยู่หรูหราอย่างนี้แน่ อาจจะเป็นการเข้าใจผิดกันก็ได้

“ไม่ได้ผิดหรอก คินจองห้องนี้ให้ชมเอง” เขาลองแอบถามรุ่นพี่คนอื่นแล้ว ไม่มีใครคิดว่าชมจันทร์จะมาจึงไม่มีการจองก้องพักเผื่อเอาไว้ให้เขาเป็นคนแจ้งเอง กลับทำตีมึนเป็นลืมได้ยังไงกัน?

“หา ห้องนี้มันแพงมากเลยนะ”

“ไม่เป็นไรน่า” เขารวบคนตัวเล็กเข้าไปในอ้อมกอด “โรงแรมนี้อยู่ในเครือของคุณปู่น่ะ แค่เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น” ภาคินไม่อยากโอ้อวดอะไรมาก ทั้งที่ความจริงแล้ว เขามีชื่ออยู่ในหุ้นส่วนของโรงแรมที่ภูเก็ตมากกว่ามัมและแด๊ดเสียอีก

“ทะเท่าไหร่ เดี๋ยวชมจะช่วยออกเอง” เขาไม่อยากเอาเปรียบอีกฝ่าย แม้ในหัวจะคิดใคร่ครวญถึงตัวเลขราคาค่าห้องที่แพงหูฉี่แล้วจะปวดใจก็ตาม

“ชมไม่ต้องคิดมากครับ” เขายิ้ม “เป็นเจ้าหญิงของคินก็พอ” ก้มลงหอมแก้มเสร็จก็ตวัดร่างเล็กไปวางบนเตีย กลิ่นหอมของกุหลาบตีรวน

หอมกรุ่นลอยฟุ้งกระจายเต็มห้อง เรือนร่างขาวผ่องอีกฝ่ายขาวจัดช่างตัดกับกลีบกุหลาบสีแดงได้เป็นอย่างดี.. จนละสายตาแทบไม่ได้

“ตะ แต่คินต้องไปร่วมกิจกรรมนะ หายมานานขนาดนี้คนอื่นจะสงสัยเอาได้” เขาไม่กล้าสบตาอีกฝ่ายตอนนี้เลยจริงๆ ทำไมถึงได้ทำสายตาเจ้าชู้เก่งแบบนี้กันนะ

“ไม่เห็นน่าสนุกเลย คินไม่อยากไปเข้าร่วมด้วยซ้ำ”

“ไม่ได้..อย่างน้อยที่สุด คินจะได้ประสบการณ์ ได้อยู่กับเพื่อน” เขาตอบ “ได้คะแนนกิจกรรมด้วยนะ”

“ไม่อยากอยู่กับคินแล้วหรือ”

“เปล่า ชมแค่ไม่อยากให้คนอื่นมองคินไม่ดี ให้คนอื่นมองชมไม่ดีคนเดียวก็พอแล้ว”

“ใครมันยังกล้ามามองชมไม่ดีอีก คินไม่สนใจหรอกนะ”

“ฮื่อ ชมรู้ว่าคินแคร์ชมแค่ไหน แต่ว่าคินก็มีสังคมของคิน อย่าให้มันเสียเพราะชมเลยนะ” เขาคว้ามือหนาของคนรักมาจับเอาไว้ สำหรับเขาแล้วสังคมที่เจอนับว่าเป็นสังคมที่ดีงั้นหรือ อะไรที่เสียไปแล้ว เพื่อนที่ดีก็ไม่มีแล้ว เขากก็ไม่คิดใส่ใจ แต่คนรักที่กำลังจะเข้ามาอยู่ในสังคมใหม่แบบนี้จะให้ละทิ้งเหมือนเขา มันคงเป็นการตัดโอกาสจนเกินไป “นะครับ”

“ก็ได้ครับ คินเชื่อชมนะ” เขาลูบกลุ่มผมสีชมพูก่อนจะก้มลงจุมพิตประทับหน้าผากขาวอยู่เนิ่นนาน เวลาเลื่อนคล้อยเข้าสู่ช่วงบ่าย เขาถูกเพื่อนโทรตามให้เข้าไปร่วมกิจกรรม ภาคินลุกขึ้นยืนเขาจัดเสื้อผ้าให้เรียบร้อย “เสร็จแล้วคินจะรีบมา จะไปไหน ไลน์มาบอกคินหน่อยนะ”

“ฮื่อ รู้แล้ว” เขาพยักหน้ารับ มองอีกฝ่ายเปิดประตูเดินออกไปอย่างอาลัยอาวรณ์ ไม่รู้ว่าภาคินตามใจเขาจนนิสัยเสียหรือเปล่า ทำไมแค่ไม่เห็นหน้าก็รู้สึกคิดถึงมากขนาดนี้

ทำไมอาการหนักขนาดนี้นะชานม!

ภาคินเข้าไปรวมกลุ่มด้วยใบหน้าไม่สบอารมณ์เท่าไหร่ ต่อให้จะมีการแสดงหรือการแล่นเกมที่ชวนให้หัวเราะเขาก็จะทำหน้านิ่งเหมือนไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรมเลยสักนิด แพรพรรณที่แอบลอบสังเกตอยู่นานจึงทำทีเข้าไปนั่งด้านข้าง โน้มร่างกายไปข้างหน้าเพื่อให้เสื้อยืดพอดีตัวที่หล่อนใส่เผยทรวดทรงองค์เอว แต่เด็กหนุ่มนอกจากจะไม่สนใจแล้วยังกระเถิบถอยห่างดันเพื่อนสนิทในกลุ่มที่เธอจำหน้าได้ออกมารับหน้าแทน

“พี่แพรสวัสดีครับ”

“คินโกรธอะไรพี่หรือเปล่า”

“คินมันไม่สบายอะพี่ มันเลยไม่อยากให้พี่ติดหวัด จริงไหมมึง?” กรฤตหันไปถองศอกใส่เพื่อนที่เมินหน้าไปอีกทาง ภาคินหันมาพยักหน้าพร้อมกับทำจมูกฟุดฟิดไปด้วย แพรพรรณขมวดคิ้ว จะเป็นไปได้ยังไงในเมื่อตอนเช้าเธอยังเห็นน้องรหัสนัวเนียกับชมจันทร์อยู่เลย พอเธอเข้าใกล้ก็ป่วยเสียอย่างนั้น

ชมจันทร์มันต้องบอกอะไรกับภาคินแน่!

กรฤตไม่ได้ลอบมองสังเกตสีหน้าของหญิงสาวเท่าไหร่นัก เพราะต้องตั้งใจฟังกิจกรรมของพิธีกรที่กำลังพูด แต่ปรมะเหลือบไปหันมองพอดีจึงได้แต่เบิกตาโพลงด้วยความตกใจ ไม่คิดว่าแพรพรรณที่ดูเรียบร้อยขนาดนั้นจะโมโหจนเก็บอาการไม่อยู่ถึงขั้นทำสีหน้าร้ายกาจอย่างนั้นได้ นี่เขากำลังดูละครน้ำเน่าอยู่หรือเปล่าเนี่ย!

“กูเชื่อมึงแล้วว่ะ”

“อะไรวะ”

“พี่แพรของมึงไม่ธรรมดาจริงๆ มึงระวังตัวให้ดีแล้วกัน” ปรมะไม่ได้พูดอะไรมากไปกว่านั้นเพราะมีคนอยู่รอบด้านเยอะแยะ อย่างน้อยเขาก็ไม่ยอมให้คนอื่นมาทำอะไรเพื่อนเขาได้ง่ายๆหรอก เจออะไรไม่ดีก็ต้องช่วย ห้ามปรามคอยเตือนกันเอาไว้ นี่เป็นกฎของแก๊งค์พวกเขา

“เออ พวกมึงก็ด้วย ถ้าหากเขาทำอะไรกูไม่ได้ เดี๋ยวไปลงที่พวกมึงแล้วจะซวยกันหมด”

“พวกกูไม่กระจอกขนาดนั้นหรอก เนอะ ไอ้โก้” ปรมะกำลังจะหันไปถามเพื่อนสนิทที่นั่งอยู่ไม่ไกล แต่ดันเห็นมันไปนั่งหัวร่อต่อกระซิกกับกลุ่มเพื่อนของแพรพรรณซะแล้ว “ไอ้เพื่อนเลว!” เขาถลึงตาใส่มันอย่างเกรี้ยวกราด ก่อนจะแอบถ่ายรูปอย่างลับๆส่งให้ชยังกูรทางไลน์

เจอประธานสมาคมเมียเดียวอย่างกูหน่อยแล้วกัน!

ภาคินไม่สนใจสายตาคนอื่นที่มองเลยสักนิด เขากำลังคิดถึงคนรักจึงเหม่อลอยมองดูกิจกรรมที่ไหลผ่านไปด้วยความน่าเบื่อ เขาอยากกลับไปหาชมจันทร์จะแย่แล้ว หยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดข้อความหาคนรักกลับเห็นข้อความไลน์เด้งขึ้นจึงกดเข้าไปดู โชคดีที่เขาปรับความแสงสว่างหน้าจอให้มืดที่สุด เขาจึงเห็นภาพตรงหน้าแต่เพียงผู้เดียว..

ชมจันทร์กำลังนอนอยู่บนเตียง อีกฝ่ายอยู่ในชุดว่ายน้ำทูพีซสีม่วงอ่อน เขาไม่รู้ว่าทำไมกางเกงมันถึงได้เว้าสูงขนาดนั้น เพราะก้อนกลม

อวบที่เขาชอบบีบเล่นถูกกางเกงตัวจิ๋วรัดรึงดูอึดอัดไปหมด ส่วนบิกินี่ตัวจิ๋วชิ้นบนโปร่งบางจนแทบจะเห็นยอดอกสีอ่อนที่เขาชอบดูดดึง เขาเผลอสบถออกเสียงดังจนเพื่อนต้องหันมามองหน้า เขาคว่ำโทรศัพท์ลง

“ไม่มีอะไร กูโดนหวยแดกน่ะ” เขาหัวเราะแก้เก้อ ก่อนจะเม้มริมฝีปากแน่น ชมจันทร์ทำกับเขาแบบนี้ได้ยังไง!

“พี่แพรมองมึงไม่วางตาเลย อย่ามาโกหกกูน่าเมื่อกี้มึงสบถใส่พี่เขาหรือวะ”

“ไม่ใช่น่า” เขาอยากจะเขกกะโหลกไอ้เพื่อนจอมจุ้น ตอนนี้ช่วงล่างเขาปั่นป่วนไปหมดแล้ว เจอแบบนี้เข้าไปจะมีสมาธิร่วมกิจกรรมได้ยังไงล่ะ

“เดี๋ยวเราจะให้เพื่อนช่วยโหวตกันนะคะว่าใครจะได้เป็นตัวแทนของคณะเราไปประกวดดาวเดือนประจำปีนี้” เขาไม่มีกะจิตกะใจจะฟังรุ่นพี่พูดอะไรทั้งนั้น เขาต้องการจะขึ้นไปยังห้องสวีทเดี๋ยวนี้!

“ภาคิน พอดีเลย ออกมาข้างหน้าเลยจ้า” เขากำลังจะลุกขอตัวทำทีไปเข้าห้องน้ำ แต่กลับโดนรุ่นพี่เข้ามาประชิดก่อนจะพาเดินออกไปด้านหน้า เสียงโห้ร้องของเพื่อนในสาขาดังลั่นจนเขาเองแอบบึนปาก ไอ้พวกเวร!

“ยังต้องเลือกกันอีกไหมคะเนี่ย” เสียงแซวไม่ได้ทำให้ใบหน้าบึ้งตึงของเด็กหนุ่มเปลี่ยนได้ เขากลอกตายืนเป็นหุ่นอยู่นานแต่ดูเหมือนพวกรุ่นจะเล่นลิ้น จะมัดมือชกให้เขาเป็นให้ได้

“สาขาดุริยางค์ศิลป์ขอเปลี่ยนตัวครับ” ปรมะตะโกนออกไปเสียงดังก่อนจะลากกรฤตที่กำลังทำหน้าเหวอมาส่ง

“เหี้ยไรเนี่ย เอากูมาแทนไอ้คิน มึงอยากให้คนเขาหัวเราะเยาะหรือไง”

“คณะเราไม่เลือกลิงไปประกวดหรอก” ปรมะพูดติดตลก เขาก็แค่จะให้กรฤตออกไปกันซีนให้ภาคินออกมาต่างหากเล่า ไอ้เพื่อนโง่เง่ามันดันไม่เข้าใจซะได้ ภาคินเดินกลับเข้ามานั่งทีเหมือนเดิม แทนที่จะ

ได้กระดิกตัวแอบไปหาชมจันทร์ เขากลับต้องมาติดแหง็กกับกิจกรรมบ้าบอให้ตายเหอะ!

เขาเดินออกมาจากห้องประชุมตอนห้าโมงเย็นก่อนจะรีบปลีกตัวขึ้นห้องพัก เขาบอกดอมว่าจะไปนอนที่อื่นไม่ต้องบอกใครว่าเขาไม่ได้กลับมานอนที่ห้อง อีกฝ่ายไม่ได้พูดอะไรมาก เด็กในสาขาเขาไม่ค่อยยุ่งเรื่องชาวบ้านเหมือนพวกเด็กสาขาอื่นเท่าไหร่เขาจึงค่อนข้างวางใจ

เขาเปิดประตูเข้าไปในห้องกวาดสายตามองหาคนตัวเล็กแสนซนที่ทำเขาเกือบตบะแตก อีกฝ่ายซุกอยู่ในกองผ้าห่มม้วนตัวจนเป็นลูกบอล เขาเห็นแค่ใบหน้าขาวจัดกำลังนอนหลับตาพริ้มความคิดชั่วร้ายก็แล่นเข้าหัวโดยอัตโนมัติ ภาคินถอดเสื้อยืดออกก่อนจะโดนมันทิ้งอย่างไม่ใหญ่ เหลือเพียงกางเกงวอร์มสีดำแถบขาวที่ตอนนี้มีบางส่วนกำลังโป่งพองอยู่ข้างใน

“ร้ายจังนะตัวแสบ!” เขาก้มลงกอมแก้มแรงๆหนึ่งที แต่เจ้าตัวก็ยังไม่รู้สึกเขาจึงค่อยๆแกะผ้าห่อมออกจากตัว ชมจันทร์ยังอยู่ในชุดว่ายน้ำที่ใส่ถ่ายรูปอวดเขาอยู่เลย คิดจะแกล้งให้เขาอกแตกตายแน่เลยใช่ไหม

“อือ”

“ชมครับ จะไปไหนแต่งตัวแบบนี้”

“อ้ะ คิน!” คนตัวเล็กลืมตาก็เห็นอีกฝ่ายอยู่ห่างไม่ถึงคืบ ใกล้ชิดมากขนาดที่เขานอนหลับอยู่ยังไม่รู้สึกตัว “ไปอาบน้ำเลยเหม็นเหงื่อ”

“คินไม่ได้ออกแรงใช้แรงอะไรเลย ไม่มีเหงื่อแน่นอน”

“อื้อ นั่นแหละ” เขาส่วยหัวดิก ความจริงคือเขามัวแต่เขินอายกับชุดว่ายน้ำที่ตัวเองมาใส่ยั่วคนรักนั่นแหละ ไม่รู้อะไรดลใจให้เขาทำเรื่องน่าอายแบบนั้นไปได้ “ออกไปก่อน คินตัวหนักอะ”

“งั้นไปอาบน้ำด้วยกันเหมือนเดิมดีไหมครับ”

“อะ อื้อ!” ไม่ทันได้ขยับตัวไปไหน ฝ่ามือหนาของอีกฝ่ายก็เกี่ยวบิกินี่ตัวจิ๋วหลุดออกจากตัวเขาซะแล้ว “คินระวังมันขาดนะ!” มันเป็นผลงานที่เขาออกแบบเอาไว้นานแล้ว ไม่ได้คิดจะเอาไปใส่ว่ายน้ำจริงจังสักหน่อย

“ใส่แบบนี้ออกไปให้คนอื่นเห็นหรือเปล่าหึ้ม?”

“สะ ใส่” เขาแกล้งพูดออกไปเพราะอยากแกล้งอีกฝ่าย ไม่คิดว่าดวงตาสีน้ำตาลอ่อนใสซื่อจะแปรเปลี่ยนเป็นมืดครึ้มจนเข้ม ปลายหัวคิ้วหยักเข้าหากันจนเขาตกใจ “คินโกรธหรือ”

“ไม่โกรธ แค่หึงเท่านั้น” เห็นภาคินนิ่งไปแบบนั้นไม่ว่าเป็นใครก็ตกใจกันพอดี

เพี๊ยะ!

“แต่คินต้องลงโทษชมนะครับ” เด็กหนุ่มแสยะยิ้มก่อนจะใช้ฝ่ามือฟาดเข้าที่บั้นท้ายเขาไม่แรงนัก มีเพียงเสียงที่มันดังจนน่ากลัว

“ไม่เอานะ อย่าตีก้น!”

“เด็กดื้อชอบแอบไปยั่วคนอื่นหรือครับ”

“ชมล้อเล่น ชมล้อเล่นเฉยๆไม่ได้ไปจริงๆ” เขาพูดความจริงก่อนจะนั่งมองคนรักน้ำตาซึม ถึงมันจะไม่เจ็บแต่เขาก็ไม่เคยโดนอีกฝ่ายตีมาก่อนนี่นา

“โถ่ แล้วแกล้งคินทำไมครับ”

“คนบ้า ตีมาได้!” เขาพลิกตัวหันดูกับกระจก เห็นมันขึ้นสีแดงเพราะผิวขาวจัด คนตัวเล็กนั่งหน้ามุ่ย นอกจากจะไม่เจ็บแล้ว เขายังรู้สึกคันยุบยิบบอกไม่ถูกอีกต่างหาก

“คินขอโทษ” เด็กหนุ่มทำหน้าสำนึกผิดก็จริง แต่กลับแอบลอบอมยิ้มเจ้าเล่ห์ “จะให้คินทำอะไรก็ได้ คินยอมทั้งนั้นขอแค่ชมไม่โกรธ”

“แก้ผ้า!”

“จะดีหรือครับ” เด็กหนุ่มไม่พูดพร่ำทำเพลงเขาดึงกางเกงวอร์มของตัวเองลงไปกองปลายเท้าทันที ชมจันทร์ถลึงตาใส่ ไม่เห็นเหมือนกับคำพูดสักนิด!

ทีแบบนี้ล่ะไวเชียวนะ

ชมจันทร์ยิ้มอย่างผู้ชนะ ถ้าไม่ติดว่าหลายวันก่อนเขาถูกอีกฝ่ายรังแกจนน่วมไปทั้งตัว เขาคงไม่คิดแผนที่จะตามมาเข้าค่ายรับน้องด้วยหรอก เขาสั่งให้อีกฝ่ายนั่งลงบนเก้าอี้ คว้าหยิบเชือกมามัดอีกฝ่ายเสียแน่นก่อนจะเดินไปหยิบกล่องใบเล็กจากในกระเป๋าเป้ออกมา ข้างในมันเป็นก้อนกลมสีชมพูอันเล็กน่ารัก ดูแล้วเหมือนของเล่นเด็กมากกว่าจะเป็นของเล่นที่เอาไว้เสริมรสชาติบนเตียง

“เดี๋ยว..ที่รักจะทำอะไรครับ”

“อยู่เฉยๆนะครับ” ชายหนุ่มนั่งมองอยู่บนเตียง ดูอีกฝ่ายที่ถูกมัดอยู่กับเก้าอี้ก่อนจะยกยิ้ม ถือว่าเขาเอาคืนที่อีกฝ่ายเคยแกล้งเขาก็แล้วกัน “ดูนี่นะครับ” ภาคินมองอุปกรณ์สีชมพูที่อยู่ในมือมันหายผลุบเข้าไปในช่องทางที่กำลังขมิบหุบอ้าอยู่ตรงหน้าเขา จะทรมานเขาไปถึงไหน!

“ชม!” ภาคินไม่อยากจะเชื่อว่าเขาจะมีโอกาสได้เห็นอีกฝ่ายกำลังใช้อุปกรณ์เล่นกับตัวเอง นี่หมายความว่าเขามันแย่ขนาดนั้นเลยหรือ! ไม่นะ!

“เวลาที่ชมคิดถึงคิน ชมก็..” เขาแลบลิ้นเลียริมฝีปากฉ่ำน้ำแววาวดันเข้าไปจนสุด เสียงสั่นครืดคราดดังออกมาแผ่วเบา ทำเอาคนนั่งมองตาค้างไปเรียบร้อย เขาอยากไปอยู่แทนไอ้ก้อนกลมสีชมพูนั่นใจจะขาด!

“ปล่อยคินเถอะนะชม คินยอมแล้ว.. ยอมแล้วของจริง” เด็กหนุ่มพร่ำพรรณนาพร้อมส่งสายตาอ้อนวอนตามไปด้วย “นะครับที่รัก” ชมจันทร์

ได้ยินแล้วไม่หือไม่อือไม่แสดงอาการอะไรนอกจากยังคงเล่นสนุกต่อหน้าอีกฝ่าย เสียงครวญครางยังผะแผ่วพร้อมทั้งกลิ่นกุหลาบที่ยังหอมอบอวลไปทั่วห้อง

“รออีกแปบนะครับ”

“ชมใจร้าย!” ภาคินไม่รู้จะสรรหาคำไหนว่าพูดถึงแฟนหนุ่มตัวแสบของเขาที จะเอาคืนเขาแบบไหนไม่ว่าแต่ทำแบบนี้เขาเหมือนจะขาดใจตายอยู่แล้ว!

“คิกๆ โอ๋ๆ ไม่แกล้งแล้ว” เขาลุกขึ้นนั่งก่อนจะเดินเข้ามาใกล้คนรักที่หน้าตางอง้ำ ทั้งตัวลงบนตักของเด็กหนุ่ม ใช้นิ้วมือเรียวบางแตะไปที่แก้มสาก ภาคินจ้องมองเรือนร่างขาวผ่องที่ท่อนบนยังมีบิกินี่สวมใส่อยู่ด้วยสายตาลึกล้ำ ชมจันทร์ยอมแก้มัดให้เขาแต่โดยดี “จะแกล้งเล่นเหมือนกันคินเจ็บไหมครับ”

“เจ็บครับ เจ็บไปหมดเลย” เขาทำเสียงออดอ้อนก่อนจะซุกไซร้เข้าที่ซอกคอขาวผ่อง เด็กหนุ่มลุกขึ้นยืนเต็มความสูงก่อนจะตวัดคนรักนอน

ลงบนเตียง ก้มลงงับริมฝีปากจิ้มลิ้มดูดดึงเนื้ออ่อนจนชมจันทร์คราง เครือ “ร้ายนักนะ”

“ฮื่อ ร้ายแล้วรักป่ะล่ะ”

“หึ!” เขาไม่ได้พูดอะไรต่อนอกจากจะแสดงความรักให้อีกฝ่ายเข้าใจ ลิ้นอุ่นร้อนตวัดอยู่บนยอดอกที่ชชันผ่านผ้าสีม่วงอ่อนโปร่งบาง ภาคินเล่นตรงส่วนนั้นเป็นพิเศษจนกระทั่งชมจันทร์ยังต้องเอ่ยปาก

“พอแล้ว ไม่เอา!” ภาคินเล่นอยู่ตรงส่วนนี้ไม่ยอมแตะต้องส่วนอื่นเลยแม้แต่น้อย แก่นกลางเขามันแข็งเกร็งจนปวดหนึบไปหมดแล้ว “ฮื่อ คินจ๋า”

“อ้อนอีกแล้ว คิดว่าจะใจอ่อนหรือครับ” ภาคินตวัดคนตัวเล็กให้อยู่ในท่าคุกเข่า เขาปลดบิกินี่โยนทิ้งไปอีกทางอย่างไม่ไยดี ก่อนจะพรมจูบลงแผ่นหลังขาวนวลเนียนจนเป้นรอยแดงจ้ำ ชมจันทร์ไม่ชอบให้อีกฝ่ายทิ้งร่องรอยเอาไว้บนร่างกายเพราะเขาชอบแต่งตัวแฟชั่นและมันปกปิดได้ยาก

ภาคินรู้แต่ทำเป็นไม่สนใจ เขาจะอยากให้แฟนตัวเองแต่งตัวโชว์เนื้อหนังมากมายขนาดนั้นด้วย!

“คิน..ไม่ไหวแล้ว” เสียงหวานแหบพร่าสั่นสะท้านยามถูกปรนเปรอจนแทบจะเสร็จสม เขาโอบเกี่ยวรัดลำคอหนาของคนรักตวัดท่อนแขนโอบเอาไว้แน่น ฝ่ามือหนายังคงทำหน้าที่ของมันเช่นเคย “ใส่ถุงนะ”

“ใส่ทำไมครับ” เขาพูดพลางก้มลงไปงับติ่งหูของคนรักที่แดงระเรื่อ

“เขามีหลายรสเลยนะเห็นไหม” ชมจันทร์ชี้ไปที่กล่องที่วางอยู่อีกด้านที่แท้ก็เป็นของที่โรงแรมเตรียมเอาไว้ เขาเองก็ไม่เคยรู้มาก่อนว่าโรงแรมมีบริการอะไรพวกนี้ด้วย แม้จะมีกิจการของครอบครัวเป็นธุรกิจโรงแรมแต่เขากลับชอบอยู่ที่บ้านมากกว่า

“ก็ได้ครับ” ภาคินเองก็ไม่อยากให้ชมจันทร์ต้องลำบากเวลาทำความสะอาด “รสนมกล้วย?” ภาคินชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะจัดการตัวเองให้เรียบร้อย

“ฮื่อ!” ฝ่ามือหนาปะป่ายไปตามผิวขาวผ่อง ภาคินรู้ดีว่าส่วนไหนที่ชมจันทร์ชอบที่สุด สัดส่วนใหญ่โตสอดประสานเข้าไปในร่างกายอย่างแนบแน่น เด็กหนุ่มบดกรามแน่นเมื่อถูกโอบรัดโดยรอบเขาขยับเชื่องช้าปลอบประโลมคนตัวเล็กให้ถึงฝั่งฝันไปด้วย “คินจ๋า”

ภาคินรู้สึกจั๊กจี๋หัวใจเมื่ออีกฝ่ายชอบเรียกเขาด้วยเสียงระรื่นหวานหู ไม่ว่าจะเป็นน้ำเสียงหรือสายตาที่ส่งมาให้แต่ละครั้ง เขาเหมือนกับถูกผลักเข้าสู่ห้วงหลุมแห่งความรักที่ถอนตัวไม่ขึ้น ขานึกถึงคำที่มันเคยสอนเขาเอาไว้เมื่อสมัยเขาเข้าช่วงวัยรุ่น *หากได้ลิ้มลองความรักจะไม่มีวันลืมเลือนรสชาตินั้น*

แรงอัดเสียดของช่องทางทำให้เขาทนไม่ไหวหยัดกายโจนจ้วงเข้าสู่ช่องทางคับแคบ คนตัวเล็กหวีดร้องพลางจิกเข้าที่ท่อนแขนเขาจนเลือดซิบก่อนจะถึงจุดหมาย เขาก้มลงมองคนรักที่น้ำตาเอ่อคลอ ป้อนจูบรสหวานให้ชมจันทร์ไม่มีหยุด ตระกรองกอดอีกฝ่ายเอาไว้ด้วยความรักทั้งหมดที่เขามี..

“หิวข้าว” คนตัวเล็กลุกขึ้นนั่ง ผมเผ้ายุ่งไปหมด เขาถือวิสาสะใช้หวีจัดทรงให้ใหม่ เจ้าตัวยังอยู่ในสภาพเปลือย เนื้อตัวเต็มไปด้วยรอยจ้ำช้ำที่เพิ่งเกิดสดใหม่ “ชมหิวแล้วครับ”

“งั้นอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเดี๋ยวไปหาอะไรกินกัน” เขาถือโอกาสมาเข้าค่ายนอกสถานที่และหาเวลาเที่ยวกับคนรักไปด้วย ยิงปืนนัดเดียวได้นกตั้งหลายตัว เรื่องกิจกรรมถ้ามันไม่สำคัญมากเขาบอกกับมัมและแด๊ดไปตั้งแต่แรกว่าจะไม่เข้าเด็ดขาด

“อุ้มหน่อย ไม่มีแรงแล้ว” ชมจันทร์ชูสองมือ ท่าทางน่าสงสาร เพราะแกล้งเขามากเกินปเขาเลยเอาคืนไปซะหนักหน่วง เวลาท่อนขาเพรียวยาวแตะพื้นแทบจะเซล้มจนเขาต้องอุ้มเข้าไปในห้องน้ำ

กระต่ายตัวน้อยของเขาช่วงบอบบางเสียจริง..

++

กิจกรรมในช่วงกลางคืนเป็นกิจกรรมที่รุ่นพี่จะพาน้องไปสำรวจสถานที่ท่องเที่ยว ภาคินแอบกลอกตาอีกรอบ เขาคิดว่ารุ่นพี่เองก็อยากจะเนียนไปเที่ยวด้วยเหมือนกันนั่นแหละ คราวนี้เขาจับจูงคนรักให้มาด้วยกัน แม้จะมีสายตาแปลกประหลาดมองมาด้วยความสงสัย แต่เขาไม่สนใจเหมือนเดิม อยากมองก็มองกันให้พอ!

ชมจันทร์อยู่ในชุดเสื้อยืดแขนยาวและกางเกงวอร์มขาสั้นประเข่ากับรองเท้าผ้าใบดูแล้วเหมือนเด็กมัธยมมากกว่าเด็กมหาวิทยาลัยเสียอีก เจ้าตัวทำหน้าบูดเพราะภาคินไม่ยอมให้เขาใส่ขาสั้นออกมา จนอ้างว่ายุ่งจะกัดจนขาลายพร้อยนั่นแหละ เขาถึงยอมใส่กางเกงขายาวกว่าเดิมนิดหน่อย

กิจกรรมตามหาของที่หายไปของรุ่นพี่ฟังแล้วไม่น่าภิรมย์เลยสักนิด แค่เกมตามหาของแถมยังมาจัดตอนกลางคืนแบบนี้กลัวจะหาอย่างอื่นเจอมากกว่าของน่ะสิ ชมจันทร์ไม่ค่อยชอบเข้าร่มกิจกรรมเท่าไหร่ เขาซุกอยู่ด้านหลังเอาหัวพิงคนตัวโตเอาไว้

“มึงจับพี่ชานมเอาไว้แน่นๆแล้วกัน” ปรมะเตือนด้วยความหวังดีเพราะบริเวณรอบด้านมืดขนาดนี้ไม่รู้พวกรุ่นพี่จัดเกมอะไรรอต้อนรับไว้บ้าง

พวกเขาจับกลุ่มกันประมาณห้าคน มีภาคิน ปรมะ กรฤต ชมจันทร์และคนสุดท้าย..

แพรพรรณ?

คนตัวเล็กขมวดคิ้วแน่นแม้จะไม่พอใจที่อีกฝ่ายขอเสนอตัวเข้ามาร่วมกลุ่มแต่ก็ไม่ได้พูดอะไร นอกจากเกาะภาคินเอาไว้แน่น พลางส่งสายตาตวัดมองอย่างผู้ชนะ เขาแอบเห็นแพรพรรณสูดลมหายใจเข้าออกราวกับกำลังสะกดกลั้นความโมโห ภาคินยิ่งเกรงใจคนรักมากขึ้นไปกว่าเดิมแต่ไม่กล้าปฏิเสธพี่รหัสตัวเอง เขาทำได้เพียงเว้นระยะห่างไม่ให้อีกฝ่ายเข้ามาใกล้คนรักของเขา

กรฤตไม่เชิงเป็นคนที่มีสัมผัสพิเศษเพียงแต่ว่าเขาชอบมีเซ้นท์ประหลาด เหมือนคอยแจ้งเหตุเตือนให้เขาก่อนที่จะต้องประสบ ความรู้สึกร้อนเย็นวูบวาบสลับกันไปมาที่กลางหลังทำให้เขามองบริเวณโดยรอบด้วยความไม่มั่นใจเท่าไหร่นัก ยิ่งอยู่ต่างที่ต่างถิ่นแบบนี้ด้วยแล้ว เขายิ่งไม่กล้าคิดอะไรที่มันฟุ้งซ่านอีกได้แต่ยกมือท่วมหัวขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยคุ้มครอง

“จับกลุ่มแล้วเดินไปตามทางที่พี่กำหนดเอาไว้นะคะ ไม่ต้องกลัวจะมีรุ่นพี่คอยประจำจุดตลอดค่ะ”ภาคินกระซับมือที่จับคนรักเอาไว้แน่น เขาให้กรฤตเป็นคนเก็บกระดาษเอาไว้ก่อนจะเดินไปตามทาง โชคดีที่เขาพกไฟฉายมาด้วยและให้ชมจันทร์เอาไปถือเอาไว้

“แล้วพวกเราจะต้องไปอีกกี่ฐานครับกว่าจะเสร็จกิจกรรมวันนี้” ใครแม่งใช้ให้มาเล่นแรลลี่กันตอนกลางคืนแบบนี้วะ กรฤตแอบคิดในใจในมือเขากำสร้อยพระเอาไว้ตลอดเวลา แม้คนอื่นจะไม่ได้คิดอะไรมากแถมยังดูตื่นเต้นกับการผจญภัยตอนกลางคืน แต่สำหรับเขาแล้วไอเย็นแปลกประหลาดที่รายล้อมมันน่าวังเวงและน่าขนลุกชะมัด

“ไม่เกิน4ทุ่มก็เสร็จแล้วค่ะ พวกพี่ไม่ให้น้องๆนอนดึกกันหรอกน่า” เพื่อนในรุ่นคนอื่นดูตื่นเต้นกันมากส่งเสียงวี้ดว้ายไม่หยุดหย่อน ชมจันทร์ชอบอากาศเย็นชื้นแบบนี้มากเป็นพิเศษ เพราะว่าอยู่ใกล้ทะเลหรือเปล่าลมถึงได้กรรโชกแรงขนาดนี้

“แยกย้ายกันไปตามทางได้เลยนะคะ” รุ่นพี่แจกไฟฉายให้ถือกันกลุ่มละหนึ่งอัน กรฤตที่เดินนำหน้าสุดเลยต้องเป็นคนถือเอาไว้ แพรพรรณ

มองไปยังน้องรหัสตัวเองที่เดินรั้งท้าย หล่อนเดินประชิดขนาบข้างที่ไม่มีชมจันทร์

“คิน หนาวไหม น่าจะใส่เสื้อหนากว่านี้มานะ” หล่อนไม่พูดเปล่าพลางหยิบเสื้อแจ็คเก็ตตัวใหญ่อยู่ในกระเป๋าออกมาส่งให้ ภาคินส่ายหัวดิก

“พี่แพรเก็บเอาไว้ใช้เถอะครับ ผมมันหนังหนาอยู่แล้ว” คนตัวเล็กที่อยู่อีกฝั่งอยากจะเบะปากใส่เหลือเกินแต่เขาต้องทำตัวไม่รู้ไม่ชี้เอาไว้ก่อน

“คิน เค้าหนาวอะ”

“ชมหนาวหรือครับ” เขารีบรั้งคนตัวเล็กเข้ามาใกล้ ถึงได้รู้สึกว่าลมมันพัดแรงจริงๆ “อยู่ใกล้ๆคินแล้วกัน” เขาพาดแขนเข้าที่ลาดไหล่บางแทบจะกลืนเป็นคนเดียวกันด้วยซ้ำ ชมจันทร์ลอยหน้าลอยตาไม่สนใจกระตุกแขนคนรักให้เดินขึ้นไปอยู่ข้างหน้าแทน

“มาเดินด้วยกันหน่อยดิ ชอบปล่อยให้กูออกหน้าคนเดียวเลย” กรฤตหันไปบ่นเพื่อน เขาเดินตามหลังเพื่อนอีกสองกลุ่มที่นำหน้าไปแล้ว แต่ในเมื่อคำใบ้ในกระดาษได้ไม่เหมือนกัน พวกเขาเลยต้องเข้าไปในทางที่ไม่ซ้ำกันอีกด้วย จะเล่นเกมอะไรเขาก็ไม่เคยว่าหรอก ทำไมต้องชอบมาจัดตอนกลางคืนแบบนี้ด้วยก็ไม่รู้ คอยดูนะ พวกรับน้องไม่สร้างสรรค์เขาจะเอาไปแชร์ในเพจของมหาวิทยาลัยให้หมดเลย!

เปรี้ยง!

สายฟ้าแลบแปลบปลาบเป็นสายสีเงินเต้นอยู่บนท้องฟ้า ชมจันทร์ตกใจรีบกระโจนเข้าหาเด็กหนุ่ม เขาเหลือบมองท้องฟ้าสีแดงก่ำแล้วรู้สึกไม่ค่อยดีเท่าไหร่

“ไม่เป็นไรนะชม ไม่ต้องกลัว”

“อื้อ ชมก็แค่กลัวฝนตกอะ”

“ระหว่างทางน่าจะมีที่หลบฝนอยู่นะ” รอบด้านเป็นชุมชนเก่า แม้จะดึกดื่นแต่ก็ยังมีแสงไฟอยู่ตามทาง เขาไม่รู้ว่ารุ่นพี่ต้องการอะไรถึงได้ออกมาจัดกิจกรรมนอกสถานที่แบบนี้ ต่อให้เป็นชุมชนต้นแบบในเรื่องเชิงท่องเที่ยว เขาคงไม่อนุญาตให้นักศึกษามาจัดกิจกรรมตอนกลางคืนแบบนี้แน่

“เอาเถอะ คงไม่มีอะไรหรอกคิน” พวกเขาเดินลัดเลาะไปได้ไม่นานก็เจอซุ้มของรุ่นพี่ เล่นเกมตอบคำถามกันนิดหน่อย ก็โดนปล่อยให้ไปเข้าฐานอื่น ระหว่างทางเขาเจอเพื่อนในรุ่นอยู่บ้าง ภาคินลองถามว่าจะมีกิจกรรมอะไรต่อก็ไม่มีใครให้คำตอบได้ เขาอยากพาชมจันทร์กลับไปนอนจะแย่แล้ว

กรฤตหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเห็นข้อความของคนรักเขาก็พิมตอบกลับไป ก่อนจะพาเพื่อนในกลุ่มเดินลัดเลาะไปตามสถานที่ของคำใบ้ต่อไป เขาเองก็ดูอยู่นานว่ามาผิดทางหรือเปล่า ทำไมตรงหน้าเขามันถึงเป็นบ้านไม้ที่ดูเก่าแก่คร่ำครึแบบนี้ ไม่มีวี่แววของรุ่นพี่สักคนด้วยซ้ำ

ซิบหาย บ้านผีสิงหรือเปล่าวะ!

☾ 13 : บ้านกระต่ายสิง

เสียงฟ้าร้องพร้อมแสงวูบวาบทำเอาความรู้สึกอยากจะหมุนตัวเดินออกไปต้องเปลี่ยนใจกะทันหัน กรฤตกำไฟฉายแน่นฉายส่องเข้าไปในบ้านแต่ไม่มีใครอยู่สักคน ปรมะที่เงียบมาตลอดทางออกความคิดเห็นในพวกเขาเดินย้อนกลับไปถามรุ่นพี่ว่าคำใบ้ที่ได้มาถูกต้องหรือเปล่า ดูยังไงมันก็ไม่น่าจะใช่สถานที่ทำกิจกรรมด้วยซ้ำ แพรพรรณเงียบอยู่ตลอดทาง เธอเป็นคนจัดการให้กลุ่มของภาคินได้มาฐานตรงนี้เอง แต่เธอแอบนึกสงสัยว่าเพื่อนในกลุ่มหายไปไหนกันหมด

“เราลองเข้าไปดูกันไหม”

“จะดีหรือครับพี่แพร เหมือนบ้านจะล็อคด้วยนะครับ” ปรมะเอ่ยท้วงก่อนจะกวาดสายตามองไปโดยรอบ ส่วนภาคินเขาไม่ใช่คนกลัวผี แต่ไม่อยากบุกรุกบ้านคนอื่นในยามวิกาล ยิ่งเป็นงานกิจกรรมของคณะด้วย เกิดเจ้าของบ้านไม่พอใจจะมีปัญหากันใหญ่โตได้

“ไม่เป็นอะไรหรอกน่า ฉันเป็นรุ่นพี่เธอนะ ควรจะฟังฉันสิ” เธอมองเหล่ไปยังปรมะก่อนจะก้าวไปยืนนำหน้า ไม่มีใครอยากจะเสนอความคิดเห็นอะไรขึ้นมาอีกหลังจากได้ยินประโยคเมื่อครู่

“ขอโทษนะคะมีใครอยู่ไหม?” ไม่มีเสียงตอบรับสักนิด เธอนึกว่าเพื่อนคงจะอยากเซอร์ไพร์สจึงดันประตูไม้บานนึงเข้าไป ด้านใน

มืดสนิทแทบดูเหมือนจะยังไม่มีใคร “สวัสดีค่ะ มีใครอยู่ไหม ว้าย”

ราวกับมีแรงผลักจากมือที่มองไม่เห็นดันร่างเล็กในพุ่งพรวดเข้าไปด้านใน แพรพรรณร้องว้ายขึ้นมาเสียงดังตามด้วยเสียงโครมดังลั่น กรฤตตกใจวิ่งเข้าไปหาพร้อมทั้งส่องไฟฉายเข้าไปด้านใน เขาเห็นรุ่นพี่ล้มคะมำลงไปกับพื้นเนื้อตัวสกปรกมอมแมมก็เกือบหลุดขำ

“ลุกไหวไหมครับ”

“ไม่ต้องมายุ่ง อ๊ย พี่เจ็บจังเลยคิน” แพรพรรณเห็นภาคินยืนมองนิ่ง ทั้งรู้สึกอายและเสียหน้าจึงร้องเรียกให้มาสนใจ ภาคินพยักเพยิดให้กรฤตเข้าไปดูแทน ส่วนเขาได้แต่ส่งยิ้มหวานพูดปลอบประโลมอยู่ด้านนอก

“ไม่เป็นไรนะครับพี่แพร เดี๋ยวกลับไปที่โรงแรมกันก่อนก็ได้ครับ”

“ไม่ได้หรอก เราต้องทำกิจกรรมให้เสร็จสิ” หญิงสาวลุกขึ้นยืน ปัดเศษฝุ่นที่เกาะตามตัว ดวงตากลมฉายแววเด็ดเดี่ยว เธอจะไม่ยอมให้กลุ่มของภาคินกลับไปง่ายดายหรอก

“แต่เรา..” กรฤตยิ่งรู้ไม่ชอบมาพากลมากขึ้นไปอีก “ยังไม่เจอใครเลยนะครับ” แพรพรรณพยายามจะหาข้ออ้างให้พวกเขาอยู่ต่อ จึงชักชวนพวกเขาเข้าไปด้านใน

“คงอยู่กันข้างในแหละ คำใบ้ก็บอกให้เข้าไปในบ้านไม่ใช่หรือ”

“อะ เอ่อ” พวกเขามองหน้ากัน ภาคินแอบเห็นสายตาแปลกประหลาดของเพื่อนที่ส่งมา เขาหันไปพยักหน้าให้แพรพรรณ ชมจันทร์ไม่ค่อยอยากจะเชื่ออีกฝ่ายเท่าไหร่นัก ลองเกิดอะไรขึ้นคราวนี้เขาเอาตาย!

“ได้ครับพวกเราจะเข้าไป”

ชมจันทร์กระตุกแขนคนรักก่อนจะยู่หน้าใส่ เขาส่ายหัวไม่อยากให้ภาคินเชื่อที่แพรพรรณบอก บ้านไม้เก่าแก่ขนาดนี้จะมาจัดกิจกรรมได้ยังไง ไปบอกเด็กอนุบาลยังไม่เชื่อเลย แพรพรรณจะต้องหาเรื่องมาแกล้งอะไรพวกเขาอีกแน่ คนอย่างนั้นไม่ยอมอยู่เฉยให้เขามีความสุขหรอก

“คิน อย่าเข้าไปเลย ชมรู้หรอก..”

“ต่อให้เขาจะทำอะไร คินจะไม่ยอมให้เขาทำร้ายชม”

“ฮื่อ ทำตัวเป็นพระเอกเชียวนะ”

“เป็นพระเอกในหัวใจของที่รักไงครับ”

“จะจู๋จี๋เมียช่วยดูบรรยากาศด้วยครับ!” กรฤตอยากจะพุ่งเข้าไปบีบคอคู่ชู้ชื่นที่กำลังแผ่รังสีออร่าแห่งความรักจนเขาแสบตาไปหมดแล้ว โอ้โห ช่วยเกรงใจคนอื่นที่มาตัวคนเดียวด้วยครับ!

“ไปหนักหัวมึงหรือไง” ภาคินตวัดคนรักเข้ามาในอ้อมกอดมองเพื่อนตาเขม็ง “รีบเดินไปเลยมึงอะ”

“ให้กูนำทุกที!” กรฤตโอดครวญแต่ทำอะไรไม่ได้จึงลากปรมะเดินตามเข้าไปในบ้านไม้พร้อมกับแพรพรรณด้วย “คอยดูนะ กูจะพาเม่นมาสวีทต่อหน้าให้มึงอกแตกตายบ้าง”

“ไปกันเถอะชม” เขาแตะไหล่คนตัวเล็กที่มองเหม่อไปอีกทาง “มีอะไรหรือเปล่า”

“ไม่.. ไม่มีอะไร ไปเถอะ” ชมจันทร์ละสายตามาจากอะไรบางอย่าง เขาเหมือนเห็นเงาของใครบางคนกำลังยืนอยู่ริมหน้าต่างชั้นสอง หรือไม่บางทีเขาอาจจะคิดไปเอง.. รีบสลัดความรู้แปลกประหลาดก่อนจะตวัดท่อนแขนคนรักเข้าไปกอดแน่น

คงไม่มีอะไรหรอกมั้ง..

บรรยากาศด้านในเงียบสงบ แทบจะไม่มีวี่แววของสิ่งมีชีวิตด้วยซ้ำ ตัวบ้านสองชั้นทำจากไม้ทั้งหมด เวลาเดินเหยียบลงไปจะได้ยินเสียงเอี๊ยดอ๊าดตลอดทาง เพราะฉะนั้นหากมีใครเดินอยู่ใกล้เคียง

เราจะได้ยินเสียงเดินอย่างแน่นอน แต่ที่น่าแปลกเมื่อยิ่งเดินเข้าไปด้านในมากเท่าไหร่ ลมยิ่งพัดชวนให้หนาวเยือกมากขึ้น

“มันเริ่มจะเหม่งๆแล้วนะ”

“ไม่มีอะไรหรอกน่า!” แพรพรรณพยายามติดต่อเพื่อน แต่ไม่มีใครตอบกลับมาสักคน หรือว่าเธอจะมาผิดที่กันแน่ เมื่อวันก่อนที่มาสำรวจสถานที่ทำกิจกรรมเธอมั่นใจว่าบ้านหลังนี้ ไม่ผิดแน่นอน!“เดี๋ยวเดินตามมาทางนี้แล้วกัน” เธอคว้าไฟฉายออกมาถือแทนกรฤตก่อนจะก้าวขึ้นไปยังบันไดบ้านชั้นสอง จู่ๆลมเย็นที่ไม่มีที่มาที่ไปพัดผ่านต้นคอจนเธอต้องยกมือขึ้นมาจับ

อะไรกันเนี่ย..

เธอใช้ไฟฉายส่องตลอดทางเมื่อต้องเดินขึ้นบันไดไม้ที่เก่าจนแทบจะพังลงมาได้ทุกเมื่อ บรรยากาศวังเวงน่ากลัวรอบด้าน แม้อยากสบถออกมาแค่ไหนแต่ต้องรักษาภาพลักษณ์เอาไว้ให้ดี เธอจะต้องให้ภาคินเห็นว่าเธอเป็นผู้หญิงที่เพียบพร้อมและเหมาะสมมากกว่าชมจันทร์ที่เป็นเด็กใจแตกหนีออกจากบ้าน!

ไม่รู้ทำไมผู้ชายที่เธอหมายปองจะต้องตกหลุมรักชมจันทร์ทุกครั้งไป ยิ่งคิดเธอก็ยิ่งเพิ่มความรู้สึกเกลียดชังในหัวใจมากขึ้น เรื่องคบหาของผู้ชายกับผู้ชายสมัยนี้ มันเป็นเรื่องกระแสนิยม ไม่ว่ายังไง

สุดท้ายแล้วภาคินก็ต้องคิดได้และเลือกเธอมากกว่าจะไปอยู่กับผู้ชายอย่างชมจันทร์แน่นอน ในเมื่อไทชิเธอยังแย่งมาได้ แล้วทำไมกับภาคินเธอจะทำไม่ได้ล่ะ!

“ว้าย!” บันไดขั้นที่กำลังก้าวสั่นกึกเหมือนจะร่วงหล่น เธอคว้าราวบันไดเอาไว้แน่นก่อนจะหันไปมองคนที่กำลังเดินตามหลังมา แต่ปรากฏว่า.. ไม่มี ไม่มีใครเดินตามเธอขึ้นมาเลยสักคน “หายไปไหนกันหมด พี่บอกให้ตามพี่ขึ้นมาไงล่ะ”

ไม่มีแม้เสียงตอบรับสักนิดหล่อนจึงเริ่มอารมณ์เสียมากขึ้น ตัดสินใจก้าวบันไดขึ้นไปด้านหน้าตามหาเพื่อนที่แอบหลบซ่อนอยู่ภายในบ้าน ที่เธอเตรียมเอาไว้เพื่อทำแกล้งให้ชมจันทร์ต้องอับอายต่อหน้าภาคิน หญิงสาวฟาดไฟฉายไปตามทางเดินต่อให้จะเคยมาสถานที่นี้ในเวลากลางวันแต่บรรยากาศยามค่ำคืนมันช่างแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

“ปุ้ย พวกแกอยู่ไหนอะ ฉันมาถึงแล้วนะ” แพรพรรณส่งเสียงเรียกเพื่อนให้รู้ตัวก่อน สงสัยชมจันทร์จะกลัวก็เลยยังไม่ได้ขึ้นมากัน มีเธอนำหน้ามา พวกเพื่อนจะได้เตรียมตัวก่อน “นี่พวกแก จะเล่นสมจริงเกินไปแล้วนะ แค่แกล้งหลอกผีแค่นี้ทำไมต้องให้ฉันเสียเวลาด้วยเนี่ย”

“....”

“ปุ้ย ดรีม!” เธอก้าวขาเดินเชื่องช้า ส่วนในมือกำไฟฉายที่จับเอาไว้แน่น บ้าน่า.. ลมที่พัดอยู่ในบ้านคืออะไร.. ไม่ได้เปิดหน้าต่างสักหน่อย “แกอย่าล้อฉันเล่นนะ!” ฉับพลันประตูตรงหน้าที่ปิดสนิทก็เปิดออก หญิงสาวส่องไฟฉายเข้าไปก่อนจะเบิกตาโพลง เมื่อเห็นหญิงสาวผิวขาวซีดกำลังนั่งโซฟาอยู่ข้างใน เงยหน้าพร้อมกับยิ้มแสยะ มันคงจะไม่น่าตกใจถ้าหากหญิงสาวปริศนาที่เธอเห็น ดวงตาแทบจะล้นออกมาจากเบ้า

“อะ..กรี๊ดดดดดดด ผีหลอก!”

กรฤตคว้าตัวหญิงสาวได้ก่อนที่แพรพรรณจะร่วงลงพื้น คนที่นั่งอยู่บนโซฟาเดินเดินออกมาทั้งที่ใบหน้าเละตุ้มเป๊ะ ชมจันทร์แกะหน้ากากผีสิงก่อนเขวี้ยงลงพื้น เป็นไงล่ะ ถ้าเขาไม่เห็นก่อนว่ามีคนแอบเข้ามาที่นี่เขาคงไม่รู้ว่าอีกฝ่ายกำลังจะแกล้งเขา! มีแสงไฟสว่างวาบอยู่ด้านบนเขาถึงแอบขึ้นมาบนบ้านทางบันไดอีกฝั่ง เจออุปกรณ์หลอกผีทั้งหลายและโทรศัพท์มือถือที่ทำหล่นทิ้งเอาไว้ ข้างในมีข้อความถึงแผนการที่กำลังจะเกิดขึ้นกับเขา

นิสัยลอบกัดแก้ไม่เคยหาย!

“ปล่อยเอาที่นี่เลยไหมพี่ชานม” ปรมะไม่พอใจหญิงสาวมาตั้งนานแล้วแต่ไม่ได้แสดงออก เมื่อเจอว่าอีกฝ่ายเล่นตุกติกจะให้รุ่นพี่

แกล้งหลอกผีและขังพวกเขาเอาไว้บ้านหลังนี้ อารมณ์โมโหมันพุ่งขึ้นทันที

“เอากลับไปเถอะ เดี๋ยวคนอื่นจะสงสัยเอาได้” กระต่ายแสบหัวหน้ากลุ่มพยักเพยิดก่อนจะให้ปรมะเป็นนจัดการแบกแพรพรรณลงไปชั้นล่าง โดยลงไปทางบันไดอีกทางที่มีความแข็งแรงมากกว่า

“ใช่ มึงอะรีบๆอุ้มเลย” กรฤตรับไฟฉายมาส่องก่อนจะนำทาง

“ชม เดี๋ยวคินเซ็ดหน้าให้”

“ไม่เป็นไรหรอก เอาไว้แบบนี้แหละ” ชมจันทร์ยกยิ้มเจ้าเล่ห์ยักคิ้วใส่คนรักตัวโตที่มองอย่างอ่อนอกอ่อนใจ เขาเชื่อแล้วว่ากระต่ายแสบของเขา แสบอย่างที่ทุกคนว่าจริงๆ “แบบไหนชมก็น่ารักอยู่แล้ว”

“ครับ น่ารักที่สุด ตัวแสบ!” หมั่นเขี้ยวอยากจะฟัดแค่ไหนก็ต้องอดทน รอให้กลับไปก่อนเถอะ เจ้ากระต่ายแสบต้องโดนเขาลงโทษข้อหาทำให้หัวใจเขาคันยุบยิบ!

เขาเดินกลับเส้นทางเดิมโดยมาเจอรุ่นพี่ที่จุดฐานแรก ทุกคนเข้ามาช่วยปฐมพยาบาล ส่วนแพรพรรณแค่เป็นลมไปเท่านั้น กิจกรรมภายในคืนนั้นจบอย่างรวดเร็วภายในสามทุ่มครึ่ง คนที่หน้า

บานที่สุดคงจะเป็นชมจันทร์นอกจากภาคินจะได้มีเวลาว่างแล้ว เขายังได้ช่วงเวลาสำหรับสวีทกลับมาด้วย

นี่มันเจ๋งสุดๆไปเลย!

++

แสงไฟวิบวับตามร้านค้าในย่านท่องเที่ยวของเมืองพัทยาชวนให้กลุ่มนักศึกษาที่แอบออกมาเที่ยวตกตะลึงกันไปตามๆกัน บรรดานักท่องเที่ยวต่างชาติละลานตาจนเขายังนึกสงสัยว่าตัวเองยังยืนอยู่ประเทศไทยจริงหรือเปล่า กรฤตจัดการไลน์บอกคนรักเรียบร้อยก่อนจะวิ่งปรี่เข้าไปในกลุ่มเพื่อนที่นัดกันออกมากินเหล้า เป็นเรื่องปกติที่ตัวแสบของรุ่นอย่างพวกเขาจะต้องมาสังสรรค์กันเล็กน้อย ไม่งั้นเสียชื่อแย่เลย!

“ไอ้คินไม่มาหรือวะ”

“ปล่อยมันไปกกเมียโน่น อย่าได้พูดถึงชื่อมันเด็ดขาด!” ไอ้พวกกลัวเมียอย่างภาคิน ต่อไปเขาจะเลิกคบให้หมดเลย

“พูดเหมือนมึงโสดนะไอ้โก้” ไอ้ภัทร เพื่อนร่วมรุ่นทำหน้าเบะใส่

“ช่างกูเหอะ!” เขาส่งเสียงจ๊ะจ๋ะใส่ภัทรไม่หยุด ก่อนจะเรียกบริกรมาสั่งเครื่องดื่ม “พี่ครับ ขอแสงโสมหนึ่งขวด น้ำแข็งหนึ่งถัง โซดา

สองขวด”

“มึงล่อเหล้าเลยหรือวะ แดกเหมือนตายอดตายอยากมาจากไหน”

“ขอหน่อย แฟนกูไม่อยู่”

“ตามใจมึง” ปรมะที่ตามมาด้วยส่ายหัวดิก มันยังไม่รู้ตัวอีกว่าชยังกูรมาถึงแล้ว และกำลังกินข้าวกับชมจันทร์ที่โรงแรมโน่น ไอ้เพื่อนเวร มันวอนหาที่ตายแล้วไหมล่ะ แล้วเขาควรจะเตือนมันดีไหมเนี่ย!

ปรมะดื่มบ้างนิดหน่อย สลับกับภัทรช่วยดูแลกรฤตที่เริ่มเมามายฟูมฟายออกมาอย่างไม่มีสาเหตุ อย่างที่ใครบางคนเคยพูดไว้เหล้ามันช่วยให้คนเราพูดความจริงได้ เขากับภัทรถึงได้ต้องมานั่งฟังมันระบายเรื่องความรัก แล้วไอ้ตี๋ปากเก่งที่บอกไม่กลัวคนนั้นมันหายไปไหนแล้ววะ

“มึงจะร้องไห้ให้มันได้อะไรขึ้นมา แฟนมึงเขาไม่ได้เป็นอย่างที่มึงคิดมากหรอก”

“กูหวงมันอะ แม่ง ชอบอ่อยคนอื่นเขาไปทั่ว” กรฤตสูดน้ำมูกที่ไหลออกมารอบหนึ่งก่อนจะกระดกแก้วเหล้าต่อ “กูอุตส่าห์ไป

เฝ้ามันถึงคณะ แต่มันก็ยังไปแอบคุยกันในไลน์ ฮือ กูมันไม่ดีตรงไหน มึงบอกกูหน่อยสิ้”

“มึง มันทะเลาะกับแฟนมาหรือวะ” ภัทรกระซิบถามเขา ส่วนเขาเองก็ยังงงกับภาพตรงหน้า

“เออ กูเห็นมันไปรับส่งกันมาหลายวัน นึกว่าดีกันแล้ว ไอ้โก้ยังคิดมากอยู่ล่ะมั้ง” ปรมะไม่รู้หรอกว่ามันมีปัญหากับชยังกูรเรื่องอะไรกัน แต่เห็นเพื่อนน้ำตาตกในขนาดนี้เขาก็อดเป็นห่วงไม่ได้

“อาการหนักเลยว่ะ”

“เดี๋ยวกูจะพามันกลับละ กูฝากมันแปบนึงนะ” ปรมะลุกขึ้นไปจัดการค่าใช้จ่าย ปล่อยให้ภัทรนั่งมองหน้าตาดูไม่ได้ของเพื่อนที่ยังส่งเสียงสะอึกสะอื้นไม่หยุด

“ฮือ ฮือออออออออออ”

“เบาๆไอ้เหี้ย” ภัทรอยากจะบ้าตาย คนอื่นเขามาเที่ยวสังสรรค์ ส่วนเพื่อนเขามันดันมานั่งร้องไห้ แถมไม่ได้ร้องธรรมดาด้วย แหกปากเสียงดังลั่น วอนเรียกตีนจากชาวบ้านเขาชะมัด “พอเลย กูจะพามึงกลับเดี๋ยวนี้”

“ม่ายยยยย ม่ายยยยย ไม่กลับ”

“มึงจะอะไรนักหนาวะ ทะเลาะกับแฟนแค่นี้ร้องไห้เหมือนมึงจะตายให้ได้” ในที่สุดภัทรก็อดทนไม่ไหวต้องลุกขึ้นยืนด่าเพื่อนให้

“กูรักเขา! มึงไม่เข้าใจกูหรอก”

“เออ ไม่เข้าใจ กูไม่เคยเข้าใจมึงเลย ไอ้เหี้ย”

“มึงด่ากูทำไมเนี่ย ด่ากูทำไม ฮือออออ”

“กูให้มึงดูแลมัน ไม่ใช่ไปชวนทะเลาะ!” ปรมะจัดการจ่ายเงินเรียบร้อย รีบเดินออกมาจากร้าน เห็นคนเมาทะเลาะกับคนไม่เมาก็นึกอารมณ์เสีย เขาอายสายตาคนอื่นที่มองไม่หยุด ขอร้องล่ะ ช่วยกันไปทะเลาะที่อื่นด้วย ไอ้พวกนี้!

“เออ รีบพามันกลับโรงแรมเหอะ” ภัทรไม่อยากต่อล้อต่อเถียงกับปรมะอีก เขาจับแขนคนเมาพาดกับไหล่ตัวเองก่อนจะช่วยพยุงเดินกลับที่พัก “งอแงอีกรอบ จะปล่อยทิ้งให้นอนกับหมาแถวนี้เลย”

“ฮือออออ มีแต่คนทิ้งกู”

“เลิกแหกปากได้แล้ว” ภัทรไม่น่าไปบ่นให้มันได้ยิน พูดไม่ทันขาดคำมันก็ร้องไห้โยเยเป็นเด็กอีกรอบ “ไอ้เบย์ ช่วยกูที”

“เออ เดี๋ยวช่วยหิ้วคนละข้าง” ปรมะคล้องแขนพาดเข้าที่บ่าช่วยกันกระเตงคนเมาไม่มีสติกลับเข้าที่พัก กลายเป็นว่าแทนที่เขาจะได้มาเที่ยวกลับต้องมาดูแลเพื่อนที่กำลังช้ำรักแทน ให้มันได้อย่างนี้สิวะ!

ภาคินรับโทรศัพท์ของเพื่อนขึ้นมากรอกเสียงอย่างไม่ใส่ใจเท่าไหร่นัก ตอนนี้เวลาปาไปเกือบเที่ยงคืน เขากำลังนั่งชมวิวอยู่บนชั้นสูงสุดของโรงแรมกับคนรักอยู่เลย ส่วนชยังกูรที่เพิ่งจะเดินทางมาถึงตอนช่วงหัวค่ำกำลังนั่งกินขนมอยู่กับคนรักของเขา พวกมันคงจะกลับเข้ามากันแล้ว เขาจะได้พาชมจันทร์ไปพักผ่อนเสียที

“ว่าไงนะ ไอ้โก้เมาอ้วกแตก” ภาคินเหลือบมองชยังกูรที่ยังคุยเล่นกับคนรัก เขารีบลุกขึ้นมาหาที่หลบคุยให้รู้เรื่อง “เอามันไปนอนที่ห้อง เดี๋ยวกูพาเม่นไปส่ง” เขากดวาง เดินเข้าไปหาชยังกูร

“เม่น เดี๋ยวกูพาไปหาไอ้โก้”

“อือ” ชยังกูรสีหน้าไม่ดีเท่าไหร่ เขาลุกขึ้นเดินตามภาคินออกไปโดยมีชมจันทร์คอยประกบอยู่ด้านข้าง คนตัวเล็กลอบมองรุ่นน้องที่ดูเหมือนจะมีเรื่องไม่สบายใจเท่าไหร่ ปกติเขาเองไม่ค่อยชอบสุงสิงกับใคร แต่ชยังกูรเป็นเพื่อนของคนรัก เขาจึงได้มีโอกาสพูดคุย เด็กหนุ่มคนนี้รูปร่างโปร่งบาง ผิวขาว หน้าตาจิ้มลิ้ม ไม่น่าจะคบกับผู้ชายทโมนอย่างกรฤตได้เลย

“มีอะไรไม่สบายใจหรือเปล่า บอกพี่ได้นะเม่น”

“พี่ชานม..”

“คนกันเอง อย่าไปคิดมาก อะไรพี่ช่วยได้พี่จะช่วย”

“ผมทะเลาะกับโก้ครับ” เด็กหนุ่มก้มหน้าก้มตา “ผมแอบคุยกับคนอื่น โก้จับได้ก็เลยโมโห”

“แล้วเราคิดอะไรกับคนที่เราคุยหรือเปล่าล่ะ” เขาเริ่มรู้สึกถึงเรื่องราวไม่ค่อยดีเท่าไหร่ จึงกระตุกแขนเสื้อให้ภาคินเปลี่ยนเส้นทางไปยังห้องเขาก่อน

(ต่อจ้า)

“ตอนแรกผมคิด..คิดว่าเขาดีกว่าโก้ยังไงบ้าง” เด็กหนุ่มเริ่มเจือเสียงสะอื้นมากขึ้น “ผมพยายามหาข้อเสียของเขามาทบทวน เปรียบเทียบเขากับผู้ชายคนอื่น”

“...ใจเย็นๆนะ”

“โก้จับได้ เราเลยทะเลาะกันหนักมาก ฮึก” ชยังกูรเข้ามาในห้องก้ไม่กลั้นเสียงอีกต่อไป เขาร้องจนตัวโยน เดือดร้อนชมจันทร์ต้องเข้าไปโผกอด “เขาพยายามแล้ว เขาตามมาเฝ้าผมที่คณะ ไปรับส่งตลอด มีแต่ผมที่ทรยศเขาเอง”

“เราไม่รักเขาแล้วใช่ไหม”

“...ผม” เด็กหนุ่มเงียบไป ไม่กล้าพูดอะไรอีก “ผมไม่รู้” ชยังกูรตอบได้แค่นั้นก็ร้องไห้ออกมาอีกรอบ นี่หรือสภาพของคนไม่ได้รัก สภาพของคนที่ไม่ได้คิดอะไร ภาคินยืนฟังอยู่ด้วย แม้จะไม่พูดอะไรแต่สีหน้ามืดครึมอย่างเห็นได้ชัด

“มึงไปคุยกับมันให้รู้เรื่องเถอะ จะบอกเลิกอะไรก็รีบทำอย่าปล่อยให้มันเป็นแบบนี้”

“ฮึก..ฮือ”

“มึงไม่รักมันแล้ว ก็บอกไปให้ชัดเจน ไอ้โก้มันรักมึงแค่ไหน มึงน่าจะรู้แก่ใจนะ”

“คิน!” คนตัวเล็กลุกขึ้นยืน ก้าวขาสับไปหาคนรัก เขารู้ว่าภาคินกับกรฤตเป็นเพื่อนรักกัน แต่เรื่องของความรักไม่ใช่เรื่องที่คนอื่นจะเข้าไปตัดสินใจแทนได้ “ให้เขาเป็นคนตัดสินใจเองว่าจะเอายังไง”

“อื้อ เดี๋ยวกูไปหาโก้ก่อนนะ” ชยังกูรลุกขึ้นยืน เขาปาดน้ำตาบนใบหน้าจนแห้งเหือด สีหน้าขึ้นมานิดหน่อย ชมจันทร์เดินตามไปเงียบๆ มองแผ่นหลังเล็ก้างว้างแล้วนึกสงสารขึ้นมาจับใจ ถ้าหากเขาคบกับภาคินไปหลายปีแล้วเกิดอีกฝ่าย..

“คิน”

“ครับ?”

“ไม่มีอะไร” เขาหลุบตามองพื้น สอดฝ่ามือเข้ากับของอีกฝ่าย ปล่อยให้ความเงียบเข้าครอบงำตลอดทาง

ภายในห้องพักปรมะกับภัทรกำลังตบตีอยู่กับคนเมาที่โหวกเหวกโวยวาย หลังจากพากลับขึ้นมาบนห้องได้ไม่นาน กรฤตก็อ้วกใส่ภัทรจนเละเทะไปหมด เขาต้องทำความสะอาดและให้ภัทรช่วยพากรฤตเข้าไปจัดการในห้องน้ำ กว่าจะแบกกันออกมาที่เตียงได้ ภัทรแทบจะต้องร้องไห้ออกมาเป็นสายเลือด เขาตัวเล็กกว่าอีกฝ่ายเป็นสิบเซ็นติเมตร จะเอาเรี่ยวแรงที่ไหนมาแบกคนเมาตัวอย่างกับควาย

“อือ ขอบใจนะมึง”

“เออ เอาคำขอบคุณมึงวางไว้ตรงนั้นอะ ใส่เสื้อผ้าเลยมึง” เขาโยนเสื้อผ้าที่ค้นมาจากกระเป๋าโยนใส่หน้าคนเมา “รีบเลย กูไม่อยากเห็นปิ้กาจูของมึง”

“มังกรต่างหากเว้ยยยย”

“สร่างแล้วสิมึง” ปรมะส่งน้ำเปล่าให้อีกฝ่ายจิบ “เล่นซะพวกกูเละเทะเลย ชุดเก่งกูด้วยนะนั่น”ปรมะบ่นใส่อีกเป็นชุด คนเมาพงกหัวขึ้นนั่งก่อนจะจัดการใส่เสื้อให้เรียบร้อย ส่วนท่อนล่างยังเป็นบ็อกเซอร์สีดำ ดูแล้วหมดสภาพไม่เหลือเค้าของกรฤตที่ชอบเก๊กอยู่ตลอดเวลา

“ดีขึ้นว่ะ เวียนหัวชะมัด”

“นอนไปเลยมึงอะ พูดตอนนี้ก็พูดไม่รู้เรื่องหรอก” ภัทรจัดการใส่เสื้อผ้าจนเรียบร้อยมองนาฬิกาบอกเวลาเที่ยงคืนกว่าแล้วต้องถอนหายใจ คิดเสียว่าเขาทำบุญช่วยเพื่อนที่กำลังเสียใจเพราะทะเลาะกับแฟนก็แล้วกัน

“เบย์ ภัทร์ เปิดประตูหน่อย”

“เออๆ เข้ามาเลย ไม่ได้ล็อค” ปรมะตะโกนออกไป

“อื้อหือ กลิ่นอ้วก!” ภาคินสบถเสียงดัง รีบดันชมจันทร์เข้ามาใกล้ “ชมมาหาคินเร็ว” คว้าหมับปิดเข้าที่จมูกของคนรัก และรีบเดินนำเข้าไปในห้อง กรฤตปรือตามองก่อนที่สายตาจะไปตกกระทบกับผู้ชายอีกคนที่เดินเข้ามาหา อีกฝ่ายยืน

ประจันหน้า ไม่พูดไม่จา..

“โก้..”

“เม่น.. มาได้ยังไงเนี่ย” กรฤตแทบจะสร่างเมาเมื่อสายตาโฟกัสเข้าที่เขาเห็นซยังกูรนั่งลงที่ปลายเตียง ใบหน้าขาวจัดซีดเซียว แถมเบ้าตายังแดงก่ำเหมือนคนเพิ่งร้องไห้ “เป็นอะไร”

“พวกกูไปก่อนนะ” ภาคินไม่อยากเป็นก้างขวางคอ หลังจากเห็นคู่รักนั่งมองหน้ากันร่วมสิบนาที ในที่สุดเขาก็ยอมเป็นฝ่ายไป

เอง ปรมะกับภัทรก็เดินตามออกมา เพราะว่าคืนนี้คงต้องไปหาที่นอนที่อื่น จะให้เขาอยู่หัวโด่ไอ้สองคนนั้นไม่ได้ปรับความเข้าใจกันพอดี

กรฤตลุกขึ้นไปเปิดตู้เย็นเปิดน้ำขวดเทใส่แก้ว เขายกดื่มจนหมด ก่อนจะเทใส่แก้วใหม่ส่งให้ชยังกูร

“เอาน้ำหน่อยไหม”

“ไม่อ่ะ โก้กินเหอะ”

“เม่นมาที่นี่ได้ไงอะ ไหนว่าต้องติวหนังสือกับเพื่อนไง”

“ก็.. อยากเจอโก้”

“อ๋อ แล้วไงต่อ” กรฤตนั่งลงโดยรักษาระยะห่างพอสมควร ตั้งแต่ที่เขาจับได้ว่าชยังกูรคุยกับคนอื่น เขาก็โมโหและทะเลาะกับอีก

ฝ่ายอย่างรุนแรง นอกจากชยังกูรจะยิ่งถอยห่างจากเขาแล้ว ความสัมพันธ์อันยาวนานของเขาก็ยังสั่นคลอน เขาพยายามอย่างถึงที่สุดแล้วที่จะพยายามรักษาความรักเอาไว้ เขาทำเต็มที่แล้วจริงๆ “ถ้าจะมาบอกเลิกกัน ไม่ต้องลงทุนมาหาถึงพัทยาก็ได้นะ อีกไม่กี่วันโก้ก็จะกลับแล้ว”

“...อะ อือ”

“ขอโทษทีนะ ห้องเหม็นนิดนึง เอาเสื้อผ้ามาเปลี่ยนหรือเปล่า เดี๋ยวอาบน้ำเสร็จแล้ว เม่นนอนเตียงไอ้เบย์ได้เลยนะ” กรฤตลุกขึ้น เปิดประตูตู้เสื้อก่อนจะค้นผ้าเช็ดตัวออกมาผืนหนึ่ง น้ำเสียงไม่สั่นไหวและสายตาก็ว่างเปล่าอย่างที่ชยังกูรนึกกลัว กลัวว่าอีกฝ่ายจะตัดใจจากเขาได้

“ไม่เป็นไร เม่นนอนได้อยู่แล้วโก้ก็รู้” ต่อให้ห้องจะรกกว่านี้จนนอนไม่ได้ เขาก็นอนมาแล้ว กรฤตจะมาตีมึนทำเหมือนเขาเป็นคนอื่นอีกนานแค่ไหน หรือว่าเป็นการบอกทางอ้อมว่าไม่ต้องการเขาแล้ว

“อ้อ โอเคๆ” เขามองคนตัวเล็กกว่าเปิดกระเป๋าเป้หยิบเสื้อผ้าออกมากางเรียงบนเตียง ไม่ว่าเมื่อไหร่ชยังกูรยังนิสัยเหมือนเดิมเสมอ “งั้นโก้นอนก่อนนะ”

“โก้..”

“ขอโทษนะ”

“อืม ไม่เป็นไรหรอก” เขายกยิ้ม กรฤตรู้ว่ามันเป็นยิ้มที่ฝืดเฝื่อนมาก จะให้เขาทำยังไงได้ เรื่องหัวใจมันเป็นเรื่องที่บังคับกันได้หรือ ถ้าหมดรักกันแล้วจะให้ยื้อกันไปก็คงไม่มีประโยชน์

“โก้จะไม่ให้โอกาสเม่นหน่อยหรือ”

“โอกาส? โอกาสอะไร” เขายังมึนหัวอยู่เลยด้วยซ้ำ ไม่ทันได้คิดว่าชยังกูรจะสื่อถึงอะไร “มันถึงเวลาที่โก้จะให้โอกาสตัวโก้เอง

แล้วล่ะ” เขาทิ้งตัวนอนลงบนเตียง อาการแฮงค์ยังคงทำร้าย ในหัวเขามึนตื้อไปหมด มาชวนเขาพูดตอนนี้ คงจะคุยกันรู้เรื่องหรอกนะ

“...หมายความว่าโก้?”

“โก้จะลองเปิดใจให้คนอื่นบ้าง” เขารู้ว่ามันยาก ยากเหลือเกินกับการเริ่มต้นใหม่ แต่มันคงจะดีกว่าการต้องทนทุกข์ทรมานแบบนี้ ต่อให้ไม่ต้องเป็นคนรักกัน เขาก็พร้อมจะเป็นเพื่อนที่ดีให้ชยังกูรเสมอ

พระเอกเหลือเกินไอ้โก้!

“ฮึก..” ชยังกูรไม่กล้าแม้แต่จะพูดอะไรออกไป เขาเม้มริมฝีปากแน่น คนอย่างเขาจะขอร้องให้อีกฝ่ายให้โอกาสอีกหรือ น่าละอายใจชะมัด.. “ฮือ..ฮึก”

แค่ได้ยินคำว่าลา แค่เธอเอ่ยคำลา..

มันยากเหลือเกินกับการทำใจ

“ฝันดีนะ” กรฤตไม่ค่อยสบายตัวเท่าไหร่ ขนาดเขาอาบน้ำไปแล้วรอบหนึ่ง แล้วพรุ่งนี้ต้องทำกิจกรรมแต่เช้า ไม่แคล้วคงได้นอนตายอยู่ในห้องเพราะลงไปร่วมงานไม่ไหวแน่

“โก้..ฮึก” ชยังกูรเห็นอีกฝ่ายหมุนตัวหันหลังให้ เขาก็ทันเก็บเสียงไม่ไหว โผเข้ากอดคนที่นอนอยู่บนเตียง กรฤตงัวเงียพยายามลืมตามาคลำก้อนหัวทุย “ไม่เอา โก้ไม่ไปได้ไหม”

“โก้ไม่เคยไปไหนนะ โก้ก็อยู่ที่เดิมนี่แหละ”

“ฮึก..ฮือ ไม่เอา โก้อยู่กับเม่นเหมือนเดิมได้ไหม” น้ำเสียงสะอึกสะอื้นเจือร่ำไห้ กรฤตลูบหัวอีกฝ่ายแผ่วเบาเป็นคำตอบ เขาอยากจะอยู่หรอกนะ แต่เขาง่วง ง่วงมากด้วย!

“รู้แล้วครับ นอนก่อน นอนก่อนนะ นะ” เขาะจพูดไม่รู้เรื่องอยู่แล้ว ช่วยคุยพรุ่งนี้แทนแล้วกันนะ แต่ดูเหมือนชยังกูรจะไม่ยอมเข้าใจ อีกฝ่ายลุกขึ้นนั่งปาดน้ำตาก่อนจะดึงเสื้อเขาให้หลุดออก

ภายนอกกรฤตเป็นหนุ่มเชื้อสายจีนตัวขาวจัดรูปร่างสูงโปร่ง ดวงตาเรียวรีชั้นเดียวมีเสน่ห์เหมือนโอปป้าอย่างที่เขาเคยนึกล้อมาตั้งแต่สมัยเรียน คิ้วเข้มดกดำ และจมูกโด่งเป็นสัน โครงหน้ารูปไข่ยิ่งประกอบให้อีกฝ่ายหน้าตาดีเหมือนพระเอกซีรี่ย์เกาหลีที่ใครหลายคนชื่นชอบ ด้วยนิสัยตลกเฮอาทำให้ทุกคนมองข้ามกรฤตเสมอ บุคลิกโผงผาง ใจร้อน ไม่สุขุมนุ่มลึกเหมือนพระเอกทั่วไป แต่ลึกๆแล้วเขารู้ดีว่ากีฤตใจดี และเอาใจใส่เขามากกว่าใคร

“คุยกันก่อนได้ไหม คุยกันให้รู้เรื่องก่อน”

“โก้ง่วงแล้วครับ”

“ไอ้โก้ กูบอกให้ตื่น!”

“จ๋า” กรฤตกระเด้งตัวขึ้นมาจากที่นอน มองคนตัวเล็กที่นั่งหน้าหงิกเป็นปลาทูในเข่ง “ไม่ง่วงหรือจ๊ะ”

“ง่วง แต่ไม่อยากนอนทั้งแบบนี้”

“เรายังคุยกันไม่รู้เรื่องอีกระ..อุ้บ!” คนที่ลุกขึ้นนั่งเมื่อครู่เอนตัวลงไปนอนอีกรอบ เมื่อถูกชยังกูรโถมตัวใส่ อีกฝ่ายตะปบเข้าที่ข้างแก้มก่อนจะจูบอุ่นร้อนเข้ามาอย่างรวดเร็ว เขายังไม่ทันรู้ว่าเหตุการณ์ตรงหน้าคืออะไรด้วยซ้ำ “อื้อๆๆๆ”

“อะไร แค่นี้ขัดขืนหรือไง แค่จูบก็ไม่ได้ใช่ปะ”

“จูบกันได้ยังไงล่ะ”

“จะจูบ!”

“เม่น อย่าเพิ่ง!” เขาถูกอีกฝ่ายปล้นจูบอีกรอบ แถมยังซุกไซ้รัคอ ขบเม้มเขาเหมือนเขาไปทำอะไรไม่ดีเอาไว้นั่นแหละ นี่มันเรื่องบ้าอะไรเนี่ย! “หยุดก่อน เม่นจะทำอะไรโก้เนี่ย”

“ทำเป็นไม่เคยไปได้”

“เห้ย เดี๋ยวก่อนสิ” กรฤตยั้งไม่ให้อีกฝ่ายถอดเสื้อผ้าเขาจนตัวเปล่า “เราตกลงกันแล้วไม่ใช่หรือไง ต่างคนต่างอยู่อย่างที่เม่นบอกโก้ทำให้แล้วไง”

“ไม่เอา ฮึก..ไม่เอา”

“ร้องไห้ทำไม โก้ไม่ชอบให้ร้องไห้นะ” เขาปรามอีกฝ่ายไม่ให้ร้องไห้ รู้ว่าเขาแพ้น้ำตาแล้วยังจะทำแบบนี้อีก มันน่าตีไหมล่ะเนี่ย!

“จะร้อง ถ้าโก้ยังไม่ให้โอกาส”

“เห้อ เม่นอย่าดื้อสิ” เขาลูบผมอีกฝ่าย “ไปให้พี่รหัสเม่นดูแลเหอะ” เขาพูดแทงใจดำอีกฝ่ายอย่างจัง จนชยังกูรปริ่มจะร้องไห้อีกรอบ เขานั่งมองอยู่เกือบห้านาที จนความง่วงเริ่มถามหา

“ไม่อยากเลิก”

“อืม”

“แล้วไงต่อ โก้ไม่พูดอะไรหน่อยหรือ”

“ไม่รู้จะพูดยังไงว่ะ โก้ไม่อยากมานั่งระแวง ว่าเม่นจะแอบไปคุยกับใครอีกหรือเปล่า ไม่อยากเป็นของตายในชีวิตเม่นแล้ว เม่นเข้าใจโก้ไหมอะ” เขาพูดออกมาตรงๆ ไม่คิดว่ามันจะทำร้ายความรู้สึกของอีกฝ่ายไหม แต่เขาไม่อยากรู้สึกแบบนี้อีกแล้ว มันมากเกินพอแล้ว

“โก้ไม่ใช่ของตาย ฮือ ไม่ใช่”

“แต่สิ่งที่เม่นทำ มันทำให้โก้คิดแบบนั้นว่ะ” เขาตอบอีกฝ่าย ชยังกูรทำหน้าตายับยู่จะร้องไห้ออกมาอีกรอบ

“ขอโทษ..ขอโทษ”

“รู้แล้ว เลิกร้องไห้ได้แล้ว” เขาใจอ่อนกับอีกฝ่ายจนได้ ให้ตายเถอะ.. “ไปล้างหน้าล้างตาแล้วมานอน”

“ไม่นอน!” ชยังกูรยังงอแงไม่เลิก ไม่รู้ว่าตอนนี้หลายเป็นใครกันแน่ที่ชอบทำตัวเด็ก “เม่นอยากอธิบายให้โก้ฟังว่ามันไม่ใช่อย่างที่โก้คิด เม่นยังรักโก้คนเดียวนะเว้ย” เขารู้ว่าเขาเองก็มีส่วนผิด ที่เปิดโอกาสให้อีกฝ่ายเข้ามาจนต้องทะเลาะกัน แต่เขาไม่มีทางปล่อยมือกรฤตไปแน่

“อือ เม่นถามใจตัวเองแล้วแน่นะ”

“ไม่ต้องถามก็รู้” คนตัวเล็กสะอื้นไห้อย่างน่าสงสาร กรฤตดึงอีกฝ่ายเข้ามากอด เกือบจะทำใจร้ายไล่ออกไปก็ทำไม่ลง ถ้าใครจะด่าว่าเขาโง่ เขาก็คงจะโง่อย่างที่คิดนั่นแหละ

ความรักเป็นสิ่งสวยงามและน่าทุกข์ทรมานไปพร้อมกัน เหมือนดอกกุหลาบสีสวยที่เต็มไปด้วยหนามแหลม แต่เราก็ยังต้องการมัน ต้องการความรัก ต้องการใครสักคนมาเดิเคียงข้าง แบ่งปันทั้งความเจ็บและความสุขไปด้วยกัน

“เม่นรักโก้นะ ฮึก..ฮือ รักที่สุดในโลก”

“ไอ้บ้าเอ๊ย ทำแบบนี้จะไม่ใจอ่อนได้ไงวะ” เขากระชับอ้อมกอดให้อีกฝ่ายเข้ามาใกล้มากขึ้น พรมจูบหน้าผากขาวเนียนแผ่วเบา นิ้วมือเกลี่ยไล้ไปตามแก้มใสที่เปรอะไปด้วยคราบน้ำตา เขาอยากจะประคองชยังกูรเอาไว้ในอุ้งมือ จับใส่กระเป๋าพกไปไหนมาไหนด้วยตลอดเวลา เจ้าเม่นตัวแสบจะได้ไม่อยู่ห่างไกลสายตาอีก

“สัญญา สัญญาเลย เม่นจะรักโก้คนเดียว”

“พูดแบบนี้ แล้วจะได้นอนไหมวะ”

“อือ ไม่นอน”

“พูดเองนะ หึ!” กรฤตเชยคางคนรักขึ้นมอง ดวงตากลมฉ่ำน้ำขึ้นสีแดงก่ำช่างน่าสงสารเหลือเกิน เขาบดจูบร้อนลงไปอย่างรุนแรง ไม่ได้อ่อนโยนอย่างที่เขาเฝ้าทะนุถนอม กรฤตขบเม้มริมฝีปากล่างจนอีกฝ่ายครางเครือต้องใช้มือดันแผงอกอีกฝ่ายเอาไว้ เรื่องอะไรเขาจะยอมปล่อยไป

ให้มันรู้ไปว่าเขาจะกำราบเม่นตัวแสบไม่ได้

ทำไม่ได้ไม่ใช่ไอ้โก้ว้อย!

☾ 14 : ถ่านไฟเก่าหรือจะสู้ลูกปืน

กรฤตมองคนตัวเล็กกำลังนอนเปลือยเปล่าอยู่ใต้ร่างเขา ดวงตากลมสีดำช้อนมองเขาด้วยความเขินอาย ระยะเวลาห้าปีคบกัน ความหวือหวาของความรักมันลดลงไปตามกาลเวลาเป็นเรื่องธรรมดา แต่ความผูกพันที่ฝังรากลึกอยู่ในหัวใจมันคงยากจะลบออกไปได้ภายในเวลาเดือนหรือสองเดือน

ระหว่างเราสองคนเหมือนเพื่อนที่อยู่ด้วยมานาน รู้ทั้งความคิด ความชอบ นิสัย ของกันและกันจนหมดไส้หมดพุง เรียกได้ว่าทำอะไรก็รู้ทันกันตลอด กรฤตเกลี่ยไล้หางตาคนรักที่ยังแดงก่ำ เขาไม่โทษอีกฝ่ายหรอกที่ทำอะไรผิดพลั้งลงไป คนเรามีสิทธิ์ที่จะเลือกสิ่งที่ดีที่สุดในตัวเองอยู่แล้ว

แม้ว่าเขาจะไม่ใช่คนที่ไม่ถูกเลือก ก็ไม่เป็นไร

ทำตัวเหมือนพระเอกจนโดนเพื่อนตั้งหลายรอบ แต่ไอ้โก้คนนี้มันก็ยังไม่เข็ด เพราะหัวใจทั้งดวงของมัน ยืนยันที่จะมอบให้ใครไปแล้ว มันไม่คิดจะเอากลับคืนมาเลยสักนิด

“สวย เม่นสวยที่สุด”

“เม่นไม่ใช่ผู้หญิงนะ มันน่าชมว่าสวยตรงไหน”

“มุมมองความสวยของแต่ละคนไม่เหมือนกันหรอก สำหรับโก้เม่นสวยที่สุด” เพราะชยังกูรคือหัวใจที่สดใสและเบิกบานของเขา คือความสุข ความหวังที่ถักทอให้เขาอยากจะจะมีรอยยิ้มอยู่เรื่อยไป

“อือ ตลกอะ มาชมแบบนี้ เขินนะเว้ย”

“เราไม่ได้เขินกันมากี่ปีแล้วนะ”

“นานมาก ตั้งแต่เป็นแฟนกันก็ไม่เขินแล้ว” ชยังกูรพูดก่อนจะหัวเราะจนตาหยี เขาเกลี่ยไล้เส้นผมสีดำนิ่มมือ พรมจูบหน้าผากขาวเนียนของอีกฝ่าย กลิ่นแชมพูและสบู่ที่เขาชอบ ยังเป็นกลิ่นเดิมในห้องน้ำของห้องที่เราอยู่ด้วยกันทุกวัน “บางทีก็มีแอบเขินเหมือนกัน”

“ตอนไหน”

“ตอนที่โก้เอาใจใส่ในเรื่องเล็กน้อย ตอนที่โก้ปลุกให้ไปเรียน ตอนที่โก้ช่วยทำกับข้าว” เสียงเจื้อยแจ้วของอีกฝ่ายยิ่งทำให้เขาเคลื่อนฝ่ามือไปตามเนื้อขาว ผิวกายร้อนผ่าวของอีกฝ่ายช่างนุ่มนิ่ม น่าสัมผัสมากกว่าทุกครั้ง

ชยังกูรไม่ได้ขัดขืนพร้อมส่งฝ่ามือบางแตะเข้าที่แก้มเขา บีบเล่นไปมาเหมือนอย่างที่ชอบทำเวลากรฤตชอบนอนเล่นที่ตัก ดวงตาสีดำสนิทจ้องมองสบกับดวงตาของคนรัก ยังเห็นตัวเองอยู่ในดวงตาคู่นั้นของกรฤต เขารู้สึกโชคดีเหลือเกิน

ว่าเขาโชคดีแค่ไหนที่ยังรู้ทันหัวใจตัวเอง..

“มองแบบนี้ต้องการอะไรครับ?”

“มองไม่ได้หรือ ไม่อยากให้เม่นมองแล้ว?”

“อยากมองก็มองไปสิ มีอะไรต้องหวงด้วย” กรฤตเท้าศอกกับฟูกมองคนรักที่กำลังนอนเคียงข้าง มีเพียงบ็อกเซอร์สีขาวติดตัวเอาไว้แค่ตัวเดียว ตอนนี้เขาง่วงมากและเราควรจะนอนแต่ชยังกูรยังมองหน้าเขาด้วยดวงตากลมใสแจ๋ว แล้วเขาจะนอนหลับลงได้ยังไง

“รักโก้นะ”

“พูดเยอะ เดี๋ยวไม่ต้องนอน”

“อือ ก็ไม่อยากนอน *อยากทำอย่างอื่นมากกว่า*”

“...” กรฤตจนปัญญาที่จะหักห้ามตัวเองอีกต่อไป เขาประกบริมฝีปากจิ้มลิ้มที่ยั่วยวนทันที แตะลิ้นอุ่นร้อนเข้าไปโพรงปากนุ่ม สัมผัสชิ้นละเลียดบนผิวปากดูดดึงผิวเนื้อจนมันเกิดเสียงดังน่าเกลียด ชยังกูรหายใจไม่ทันมือขาวดันแผงอกของหนุ่มตี๋ตรงหน้าให้ออกห่าง แต่วงแขนแข็งแรงกลับขวางกั้นกักตัวไม่ให้ดิ้นหนี

“อะ อื้อ ช้าหน่อย”

“ช้ากว่านี้จะไม่ทัน”

“ทะทำไม”

“มันอยาก”

“กะโก้..” ชยังกูรแทบอ่อนระทวยอยู่ในอ้อมแขน มันไม่ใช่ครั้งแรก มันไม่ใช่เรื่องพิเศษอะไรกับความสัมพันธ์ทางกายกับคนรักที่คบหากันมานานกว่าห้าปี แต่ความรู้สึกหลังจากได้ปรับความเข้าใจกัน มันช่างอิ่มเอม เต็มตื้นยามได้สัมผัสร่างกายที่ไออุ่นของอีกฝ่าย เขาอยากจะตอกย้ำลงไปบนเรือนร่างขาวผ่องตรงหน้า ตีตราจองด้วยสัญลักษณ์ที่เขาเป็นผู้จรดให้แปดเปื้อน ทั้งหัวใจและร่างกายของชยังกูรเป็นของเขาแต่เพียงผู้เดียว

“อยากจะพูดอะไรครับ”

“อึดอัด” เขาพูดก่อนจะหอบหายใจถี่เมื่อนิ้วหนาของอีกฝ่ายกำลังสอดเข้าไปในช่องทางคับแคบที่เตรียมพร้อมกันมาสักพัก ใบหน้าขาวแดงก่ำ ไม่ใช่ครั้งแรกไม่เห็นจะต้องเขินอายอะไรทั้งนั้น แต่ไม่รู้ทำไมเขาถึงไม่กล้าสบตาวิบวับของอีกฝ่ายกันแน่ มองแบบนี้คิดจะล้อกันหรือยังไง

“มันต้องอึดอัดสิ เพราะของเม่นคับมากเลยนี่นา”

“เรามาสลับกันไหมล่ะ”

“ไม่หรอก เพราะโก้รู้ว่าเม่นชอบแบบนี้มากกว่า” เขาบิดควงนิ้วหนาก่อนจะเพิ่มมันเป้นสองนิ้วตามลำดับ กรฤตใช้เวลาในการเตรียมพร้อม เขาและชยังกูรห่างเหินกับเรื่องแบบนี้มาตั้งนานแล้ว ตั้งแต่ที่เราเริ่มห่างเหินกันนั่นแหละ กรฤตคิดว่าความสัมพันธ์ทางกายมันช่วยให้เขาและชยังกูรเข้าใกล้กันมากขึ้นอีกนิด เพราะบนเตียงเท่านั้นที่เขาจะได้ยินความต้องการที่แท้จริงของอีกฝ่าย ไอ้เรื่องปากแข็งเนี่ยต้องยกให้ชยังกูรที่หนึ่งเลยเชียว!

“อื้อ พะ พอแล้ว พอเถอะนะ”

“ได้ แค่นี้ก็ได้ครับ”

“อื้อ ไหนบะ บอกว่าพอไงเล่า!”

“เม่นพอแล้ว แต่โก้ยังไม่พอเลยนะครับ ที่รัก” เสียงยั่วเย้าข้างหูยิ่งทำให้ชยังกูรวูบวาบทั้งตัว แก่นกายพอดีตัวชูชันเหมือนกับจะตอกย้ำว่าคำพูดที่เขาพูดออกไปนั้นมันเป็นเรื่องโกหกทั้งเพ เขาจะไปพอใจกับแค่นิ้วได้ยังไง!

กรฤตไม่อยากให้คนรักทรมานนานนัก เขาส่งตัวตนเข้าในช่องทางรักที่กำลังตอดรัดถี่ยิบสองมือหนาคว้าจับสะโพกขาวกลมกลึงเอาไว้แน่น เสียงครวญครางของชยังกูรดังผะแผ่วเพราะเจ้าตัวเอาหมอนมาปิดใบหน้าแดงก่ำของตัวเองเอาไว้ เขากระตุมยิ้มก่อนจะกระแทกมันไปยังจุดอ่อนไหว

“ฮึก โก้..อ๊ะ!”

“เอาหมอนออกเร็วครับ”

“ไม่เอา ไม่อยากให้เห็นเลย”

“เห็นมาตั้งหลายครั้งแล้วนะ” กรฤตนึกขำ เขาก้มลงจูบไปยังแก้มขาว สัมผัสอ่อนโยนทำให้ชยังกูรใจอ่อนยิมปล่อยหอมนที่ปิดบังใบหน้าเอาไว้ เขามองใบหน้าของคนรักด้วยรอยยิ้มที่ระบายเต็มใบหน้า“เม่นสวยที่สุด”

“ไม่สวยเว้ย ต้องบอกว่าหล่อ หล่อที่สุด!”

“เม่นหล่อที่สุด เท่ที่สุดในโลกเลย”

“อึก อ๊ะ!” คนตัวเล็กแทบจะตัวลอยเมื่อได้ยินคำหวานหู เหือบจะเสร็จสมแค่คำชมเล็กน้อย เขาเหมือนร่างกายจะลอยขึ้นสู่ฟากฟ้าตัวเบาหวิวราวกับเป็นปุยเมฆ มือขาวขยุ้มผ้าปูที่นอนจนยับยู่ยี่ เสียงครางเครือแหบแห้งอย่างทนไม่ไหว กรฤตรังแกเขาหนักเกินไปแล้ว!

“สงสัยจะชอบให้ชมว่าหล่อ”

“คนบ้า!”

“โอ๊ย อย่าทุบจ้ะ” กรฤตรวบข้อมือมาจับเอาไว้ เขามองใบหน้าที่เปรอะเปื้อนไปด้วยเหงื่อกาฟของคนรัก ใช้นิ้วโป้งเช็ดจนมันหายออกไป เสียงหอบหายใจยังคงดังต่อเนื่องตามด้วยเสียงกระแทกของเตียงนอน ชยังกูรไม่รู้ว่าตัวเองเสร็จสมไปกี่ครั้ง ไม่คิดด้วยซ้ำว่าอีกฝ่ายจะอดอยากขนาดนี้.. ร่างกายอ่อนปวกเปียกแทบจะสลบคาเตียง ปรือดวงตากลมมองคนรักที่ดึงรั้งเขาไปไว้ในอ้อมกอด เมื่อไหร่กรฤตจะเลิกนิสัยนอนกอดเขาเสียที

รู้บ้างไหมว่ามันอึดอัด.. แล้วมันก็อุ่นมากด้วย!

++

เด็กหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่กำลังยืนถือกระป๋าเป้ใบเล็กสีขาว ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนคู่สวยและเส้นผมสีน้ำตาลทองเซ็ตทรงอย่างดี เรียกสายตา

ของผู้คนที่มาเดินจับจ่ายซื้อของในตลาดนัดของมหาวิทยาลัยได้เป็นอย่างดี ความจริงแล้วภาคินไม่ชอบเป็นที่จับตามอง ไม่ชอบให้ใครมามองเหมือนเขาเป็นตัวประหลาด เขาตัดสินใจคว้าหูฟังไร้สายขึ้นมาใส่กดฟังเพลงจากโทรศัพท์มือถืออย่างสบายอารมณ์ระหว่างรอคนรักซื้อของ

“คิน เสร็จแล้วววว!” คนตัวเล็กเดินมาพร้อมกับถุงพลาสติกในมืออีกห้าถุง เขารับมาช่วยถือก่อนจะเดินไปยังมอเตอร์ไซค์ที่จอดเอาไว้ เขากลับมาจากค่ายรับน้องได้สองวันแล้ว หลังจากนี้จะเป็นการเตรียมสอบเต็มตัว ทำให้เขาออกไปซ่าข้างนอกไม่ได้ ส่วนชมจันทร์ก็มีงานที่ต้องส่งอาจารย์หลายชิ้น เขาเองก็คอยช่วยอยู่ถึงดึกดื่น

“กลับเลยนะ ไม่เอาอะไรแล้วใช่ไหมครับ”

“กินน้ำส้มไหม ร้านนั้นอร่อยนะ”

“อื้อ คินไปซื้อให้” เขาให้คนตัวเล็กยืนรอที่รถ ส่วนตัวเองก้าวแค่ไม่กี่ก้าวก็ถึงร้านน้ำส้มที่ชมจันทร์อยากกินแล้ว ตลาดนัดที่มหาวิทยาลัยของเขาจะเปิดทุกวันอังคารและวันพฤหัส นักศึกษาที่อยู่หอในมหาวิทยาลัยชอบมาเดินเพราะขายของถูก ดีกว่าออกไปกินข้าวที่ห้างตรงข้ามมหาวิทยาลัยเสียอีก

“บังเอิญจังเลยคิน”

“พี่แพร สวัสดีครับ” เขาหันไปสวัสดีผู้หญิงตัวเล็กที่กำลังเดินมาทางนี้พอดี แพรพรรณยกยิ้มหวานฉ่ำ เกือบจะเอื้อมมือมาแตะแขน แต่เขากระเถิบหนีได้ทัน “มาซื้อของกินหรือครับ”

“อื้อ ช่วงนี้พี่เบื่อๆน่ะ ไม่ค่อยอยากอาหาร กินอะไรไม่ค่อยลงเลย”

“รักษาสุขภาพด้วยนะครับพี่แพร”

“จ้ะ ขอบคุณคินมากนะ มีอะไรก็ทักมาหาพี่ได้ตลอดเลย” หญิงสาวยกยิ้ม เธอเหลือบมองข้าวของที่อีกฝ่ายถือเอาไว้ในมือ “กินคนเดียวหรือเนี่ย”

“กินกับแฟนครับพี่แพร” ภาคินตอบ คนที่ถูกอ้างถึงเดินเข้ามาใกล้ทันที “ชมครับ เอาอะไรอีกไหม”

“ไม่เอาแล้วครับเรากลับกันเถอะ” ชมจันทร์ไม่อยากจะเสวนากับอีกฝ่ายเท่าไหร่ เรื่องราวที่เกิดขึ้นในอดีตมันทำให้เขารู้สึกเจ็ดหลาบกับผู้หญิงตรงหน้า คำว่าเพื่อนมันไม่ทำให้อะไรดีขึ้น งั้นก้อย่าเดินทางเดียวกันเลยดีกว่า

“ผมขอตัวก่อนนะครับพี่แพร”

“จะกลับแล้วหรือชานม ยังไม่ได้ทันได้คุยกันเลยนะ” ชายหนุ่มในชุดนักศึกษาเดินปราดเข้ามาด้านหน้าแพรพรรณ หญิงสาวถลึงตามองอย่างตกใจ ไม่รู้ว่าไทชิมาได้ยังไง ไม่ใช่ว่าดรอปเรียนไปแล้วไม่ใช่หรือ!

“เราไม่มีอะไรต้องคุยกัน” คนตัวเล็กขมวดคิ้วแน่น เขาไม่มีอะไรจะต้องยุ่งเกี่ยวกับอีกฝ่าย ทำไมถึงชอบเข้ามาวนเวียนเป็นสัมภเวสีนัก มันน่ารำคาญ!

“แต่ไทมีนะ”

“นี่! จะไปรำลึกความหลังที่ไหนก็ไป” แพรพรรณเบียดไทชิออกไปอีกทาง ขอแค่ไทชิกลับมา หมอนั่นจะต้องกลับมาหาชมจันทร์แน่ และหล่อนจะได้จับภาคินเอาไว้ให้มั่น!

“ไม่คิดว่าคนอย่างเธอจะอยู่ด้วย” ไทชิหรี่ตามองหญิงสาวที่เขาเคยคบหา หล่อนยังเหมือนเดิม ทั้งรูปร่างหน้าตาและนิสัย! เขาพลาดที่เลือกอีกฝ่ายมาเป็นคนรัก จนทำให้ชีวิตเขาต้องคลาดกับชมจันทร์ “ผู้หญิงอย่างเธอนี่มัน..”

“ดะเดี๋ยว คิน!” แพรพรรณไม่ทันได้เรียกเด็กหนุ่มได้ทัน ชมจันทร์ก็คว้าข้อมือแฟนหนุ่มเดินจ้ำอ้าวไปอีกทางแล้ว “ไอ้บ้าเอ๊ย นายมันทำเสีย

เรื่องหมด”

“อย่าให้ฉันต้องป่าวประกาศว่าเธอสร้างเรื่องอะไรไว้บ้าง ยัยผู้หญิงแพศยา” ไทชิหรี่ตามอง เขากดอารมณ์ขุ่นมัวเอาไว้ในใจ ที่นี่ไม่ใช่ที่รโหฐาน มีคนเดินผ่านไปมาตลอด เขาลดเสียงเหลือเพียงกระซิบเท่านั้น

“หยุดนะไทชิ!”

“ถ้ายังไม่เลิกยุ่งกับชานมอีก เธอได้เป็นข่าวดังไปทั่วมหาวิทยาลัยแน่!”

“กรี๊ดดด ไอ้เลว!”

“เลวสมกับเธอนั่นแหละ!” เขาเดินหนีไปอีกทาง สายตาสอดส่องมองหาชมจันทร์ที่นั่งรถมอเตอร์ไซค์ออกไปกับไอ้เด็กเมื่อวานซืนนั่น เขาพ่นลมหายใจด้วยความโมโห สองมือกำหมัดแน่น อยากจะอาละวาดให้

ของที่อยู่ใกล้ตัวมันพังพินาศไปให้หมด เขาจะไม่ยอมให้ภาคินได้ทุกอย่างอย่างที่มันต้องการไปแน่

ได้เวลากลับมาทวงของของเขาคืน!

ชมจันทร์วางของไว้ในบนโต๊ะในหอพัก เขาเหลือบมองสีหน้าเรียบเฉยของภาคินที่ไม่บอกความรู้สึกอะไรทั้งนั้น ต้องมาเจอไทชิอีกแล้วไม่รู้ว่าอีกฝ่ายจะคิดมากเรื่องแฟนเก่าเขาหรือเปล่า ทั้งที่ปรับความเข้าใจกันไปแล้ว แต่เขาก็ยังกลัวผู้ชายคนนั้นเข้ามาสร้างปัญหาอีก

“หิวหรือยังครับ จะกินเลยไหม เดี๋ยวคินเอาไปอุ่นให้”

“อื้อ คินก็มากินด้วยกันสิ”

“บัวลอยกับปลากริมไข่เต่าของโปรดคินเลยนะครับ” เขามองข้าวของที่อีกฝ่ายซื้อ ก่อนจะแยกเอาไปช่วยเก็บ คนตัวเล็กดูมีความสุขกับการดูแลเขา เขาก็ดีใจแล้ว

“มัมบอก ชมเลยซื้อมาด้วย” ชมจันทร์ฉีกยิ้มหว้างจนเห็นฟันขาวเรียงเป็นระเบียบ เดี๋ยวนี้ทั้งมัมทั้งชมจันทร์ดูสนิทกันมากจนลูกชายตัวจริงอย่างเขากลายเป็นส่วนเกินไปเลย

“น่ารักจัง”

“อย่ามัวแต่พูดเลยมานั่งกินได้แล้วครับ” ชมจันทร์เตรียมถ้วยมาใส่ขนมให้อีกฝ่าย เด็กตัวโตนั่งลงด้านข้างเอนหัวลงพิงกับไหล่เขา มือที่ว่างโอบเข้ารอบเอว จะกินขนมก็ยังนั่งห่างไม่ได้ เขาล่ะอยากจะทุบจริงๆ “นั่งดีๆครับ”

“วันนี้คินไปแข่งที่สนามนะ”

“ไหนบอกเดือนหน้าไงครับ”

“คินอยากทำอะไรให้มันจบสักที ไม่ชอบให้มันมาวุ่นวายกับชม” ภาคินยู่ปากเอ่ยกับเขาด้วยอาการงอแง แต่ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนคู่สวยคมกริบฉายแววดื้อรั้น “ชมเป็นของคิน”

“อื้อ เป็นของคิน” เขาหัวเราะ

“คินกำลังซีเรียสนะครับชม”

“ชมไม่อยากให้คินเครียดนี่นา ไม่ว่ายังไงชมก็เป็นของคินครับ” ฉกจูบอย่างรวดเร็วลงบนหน้าผากของเด็กหนุ่ม ภาคินเด้งตัวลุกขึ้นใช้มือลูบหน้าผากแผ่วเบา ชมจันทร์แอบจุ๊บหน้าผากเขาด้วย แบบนี้เรียกว่า ‘ช่วงเวลาแห่งการสวีทของคู่รัก’ สินะ

“...”

“อย่ามัวแต่เงียบสิครับ แค่จุ๊บแค่นี้เอง” ชมจันทร์เห็นท่าทางเซื่องซึมก็อดหัวเราะอีกรอบไม่ได้ ไหนผู้ชายฮึกเหิมเมื่อครู่ เขาเห็นแค่เพียงเด็กหนุ่มตัวโตธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น

“คนมันตกใจนะครับ” เล่นหอมแก้มไม่ทันตั้งตัวแบบนี้ เปลี่ยนอารมณ์ไม่ทันเลย “มีคนที่ชอบมาจุ๊บ มันก็อยากจุ๊บคืน” ดวงตาพราวระยับจดจ้องไปยังคนตัวเล็กที่กำลังคว้าผ้ากันเปื้อนมาสวม ชมจันทร์หน้าม้านทำสีหน้าไม่ถูกเมื่อถูกมองด้วยสายตาเร่าร้อน

“หยุดเลย รีบกินก่อนที่มันจะหายร้อนดีกว่า”

“ง่า..” ภาคินทำแก้มพองลม แต่ชมจันทร์ไม่ได้คิดว่าน่ารักเลย มันน่าทุบมากกว่า!

“หยุดงอแงนะครับ แล้วจะไปกี่โมงเดี๋ยวชมจะไปด้วย”

“ไม่เป็นไรชม..”

“ไม่ได้ มันเกี่ยวกับชมด้วยจะไม่ให้ชมไปได้ยังไง” คนตัวเล็กเท้าเอว ดวงตากลมมองอย่างไม่สะทกสะท้าน ไม่ว่ายังไงเขาก็จะไปด้วย ไม่ยอมให้ภาคินต้องเผชิญปัญหาอยู่คนเดียวหรอก! “อย่าคิดว่าชมอ่อนแอนะ ถึงชมจะไม่ได้แข่งรถเก่งเหมือนคิน แต่ชมก็ไม่ยอมให้ใครมาข่มเหงรังแก ไม่ยอมหลบอยู่ข้างหลังใครทั้งนั้น ชมจะสู้กับปัญหา! คินเข้าใจที่ชมพูดใช่ไหม”

“...” เด็กหนุ่มได้แต่พยักหน้าและตักบัวลอยเข้าปากไม่ยอมพูดอะไรต่อ ส่วนชมจันทร์ฮึดฮัดวิ่งเข้าออกเตรียมเสื้อผ้าเอาไว้ให้เขาใส่ อย่างที่แด๊ดบอกไว้ไม่มีผิด ‘อย่าเถียงเมีย’

แล้วชีวิตจะดี..

ต่อ

บรรยากาศที่สนามแข่งไม่ได้แตกต่างจากครั้งที่แล้วมากนัก เพียงแต่จำนวนคนที่เข้ามาชมมากกว่าเดิมนับพันคน เขาเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดแข่ง สวมถึงมือ เช็คหมวกกันน็อคให้เรียบร้อย ชมจันทร์อยู่ในห้องรับรองและดูการแข่งผ่านทางหน้าจอโทรทัศน์ที่ฉายผ่านกล้องจากตรงสนามแข่ง เขานั่งทำสมาธิเตรียมพร้อมก่อนการแข่ง ก่อนจะเงยหน้าเจอชายหนุ่มที่กำลังเดินเข้ามาใกล้

“ขอบคุณนะครับที่ช่วยดูแลรถให้”

“อืม ขอโทษด้วยที่ลากเข้ามายุ่งในปัญหาที่ไม่เกี่ยวกับมึงเลย” ชายหนุ่มถอนหายใจเฮือก มองเด็กหนุ่มลูกทีมตรงหน้า เขามีปัญหากับไทชิเป็นการส่วนตัว ไม่ได้เกี่ยวกับภาคินแม้แต่น้อย แต่อีกฝ่ายก็ยังยินดีที่จะเข้าร่วมการแข่งให้เขา

“มันเกี่ยวกับแฟนผมด้วยเหมือนกัน ให้มันจบๆไปเถอะครับ”

“มึงทำได้อยู่แล้ว กูรู้”

“ถ้าแค่นี้ผมทำไม่ได้ ก็อย่าพูดถึงระดับโลกเลยครับพี่โมกข์”

“ให้มันได้อย่างนี้สิวะ!” เขาโผเข้ากอดภาคิน ตบไหล่ให้กำลังไปสองที ก่อนที่การแข่งขันจะเริ่มต้นอย่างเป็นทางการ ภาคินเดินไปยังรถมอเตอร์ไซค์ที่ใช้แข่งของตัวเอง เรื่องการเช็คสภาพรถใครั้งนี้ พี่โมกข์รับอาสาจัดการให้เขาเอง คงไม่ต้องห่วงอะไรอีกต่อไป เขายังจำคำสอนของมันได้เสมอ เราไม่จำเป็นต้องใช้กำลังกับทุกเรื่อง มนุษย์มีสมองเราคิดค้นวิธีแก้ปัญหาได้มากมายสารพัดวิธี เขาจะแก้ปัญหาเรื่องนี้ด้วยความสามารถของเขาเอง

“กรี๊ดดดดดดดดดดดดดด”

เสียงโห่ร้องของกองเชียร์จากทั้งสองทีมดังลั่นสนามไปทั่ว ภาคินเพิ่งรู้ว่าอีกฝ่ายสังกัดทีมคู่แข่งในชุดทีมสีเขียวสลับขาว ในเมื่อตัวเองก็มีทีมอยู่เป็นหลักแหล่ง จะมาหาเรื่องชาวบ้านเขาทำไมนักหนาวะ เขาอยากจะถามให้รู้เรื่อง ติดที่เจอหน้ากันทีไรเขาอยากจะพุ่งไปชกหน้าให้หายหมั่นไส้ทุกที

ไทชิเตรียมพร้อมอยู่ในชุดแข่ง เขายกมือเป็นนิ้วโป้งก่อนจะคว่ำลงเป็นการท้าทาย ภาคินไม่สนใจที่อีกฝ่ายหาเรื่อง ของแบบนี้มันวัดกันที่ฝีมือ!

ชมจันทร์บีบนิ้วมือตัวเองไปมาจนขึ้นสีแดง เขาจ้องอยู่ที่หน้าจอโทรทัศน์ด้วยหัวใจที่สั่นระทึก เขาไม่เคยเห็นภาคินลงแข่งในสนามจริงมาก่อนจึงรู้สึกตื่นเต้นมากกว่าปกติ เขาไม่รู้จะจัดการกับความรู้สึกปั่นป่วนในหัวใจอย่างไรดี เขาเครียดเหลือเกิน

“ไม่ต้องกังวลหรอก ภาคินทำได้แน่” ชายหนุ่มเดินเข้ามานั่งฝั่งตรงข้าม ชมจันทร์เงยหน้าซีดเซียวมองสบกับดวงตาของคนที่มีอายุมากกว่า เขายกมือกระพุ่มไหว้

“พี่โมกข์ สวัสดีครับ”

“ไอ้คินมันฝากชานมไว้กับพี่ ตามสบายเลยนะไม่ต้องห่วง” ชายหนุ่มทักทายด้วยรอยยิ้ม เขากลัวว่าชมจันทร์จะกังวลเรื่องภาคินจึงมา

นั่งเป็นเพื่อน ถูกแล้วที่ให้ชมจันทร์อยู่ในห้องแบบนี้ ข้างนอกเสียงดัง แถมยังแรงกดดันจากฝ่ายตรงข้าม จะเครียดมากกว่าเดิมได้

“ขอบคุณครับพี่โมกข์”

“เครียดหรือเปล่า?”

“นิดหน่อยครับ ผมไม่เคยเข้ามาดูการแข่งแบบนี้มาก่อน แล้วเท่าที่เคยเห็นมันดูน่ากลัวมากเลยครับพี่โมกข์” เขาตอบไปตามความจริง อย่างที่ตัวเองคิด เขาเคยเห็นภาพนักแข่งรถประสบอุบัติเหตุตั้งมากมาย เขาไม่อยากเห็นภาคินเป็นแบบนั้นเลย มันบีบหัวใจเขาเหลือเกิน

“เชื่อใจไอ้คินเถอะ” ชายหนุ่มไม่รู้จะปลอบอีกฝ่ายอย่างไร ในเมื่อเป็นเส้นทางที่ภาคินเลือกแล้ว คนที่อยู่เคียงข้างต้องเข้าใจที่สุด ให้เรื่องราวในวันนี้เป็นประสบการณ์ก็แล้วกัน

“ครับพี่โมกข์”

ภาพในจอปรากฏรถมอเตอร์ไซค์สองคันขนาบข้างในสิบเมตรแรก หลังจากสตาร์ทปล่อยรถ ชมจันทร์มองด้วยความลุ้นระทึก เขายกมือปิดริมฝีปากยามที่มอเตอร์ไซค์บิดคันเร่งเอนขนาบไปกับพื้น โดยเฉพาะช่วงโค้งดูแล้วน่าหวาดเสียว จนเขาอยากจะปิดตาเดี๋ยวนี้ด้วยซ้ำ

น่ากลัวเกินไปแล้ว!

รถของภาคินขึ้นนำได้ไม่นาน รถมอเตอร์ไซค์ของไทชิเบียดเข้ามาประชิดจนแทบจะเบียดกันอยู่แล้ว ถ้าหากชนกันขึ้นมาเขาไม่อยากจะคิดสภาพเลยว่ามันจะเกิดอะไรขึ้นกับความแรงระดับนั้น คนตัวเล็กนั่งลุ้นจนหน้าซีดเซียว สองคนนั้นฝีมือสูสีจนดูไม่ออกว่าใครจะเป็นคนคว้าชัยชนะไป

“เอาใจช่วยไปด้วยกันนะ”

“ครับ” ความรู้สึกของเขาตอนนี้ไม่รู้จะบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้ยังไง เวลาที่ผ่านไปแต่ละวินาทีช่างยาวนานเหลือเกินในความรู้สึกเขาเข้าใจความรู้สึกของมัมกับแด๊ดแล้ว.. ทำไมถึงไม่อยากให้ภาคินเข้าวงการนักแข่งรถมืออาชีพ หัวใจแทบจะขาดออกจากัน มันอันตรายเกินไป

เด็กหนุ่มมองตรงไปข้างหน้าพลางบังคับรถมอเตอร์ไซค์ด้วยความคล่องแคล่ว แม้จะเร่งความเร็วเพิ่มขึ้นอีก แต่อีกฝ่ายเกาะตามติดเขาเหมือนวิญญาณตามตัว ฝีมือไม่เลว นึกว่าจะกระจอกไม่เหมือนราคาคุย เขาไม่สนใจว่าหมอนั่นจะใช้วิธีเบียดแซงให้เขาเสียหลัก เขามีหน้าที่เข้าเส้นชัยเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

“ก็มาดิคร้าบบบ!”

เขาบิดคันเร่งตรงโค้งสุดท้ายสลัดให้อีกฝ่ายที่ตามประชิดต้องทิ้งห่างออกไปอีก อีกไม่กี่ร้อยเมตรเท่านั้น เขาก็จะถึงเส้นชัย!

“คินนนนน!!” ชมจันทร์นั่งไม่ติดเก้าอี้ เขาลุกพรวดออกจากห้องไปอย่างรวดเร็ว สองขาวิ่งฝ่าฝูงชนออกไป ตรงเส้นชัยในสนามเขาเห็นเด็กหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งกำลังถอดหมวกกันน็อคออก เส้นผมสีน้ำตาลทองส่องประกายกระทบแสงแดดยามเย็นใบหน้าหล่อเหลาราวกับเทพบุตรกำลังส่งยิ้มให้เขา ชมจันทร์แทบจะกลั้นน้ำตาเอาไว้ไม่อยู่ เขาภูมิใจในตัวภาคินจริงๆ ยังไม่ทันจะได้แหวกฝูงชนออกไปหาคนรัก ชายหนุ่มอีกคนที่เพิ่งเข้าเส้นชัยปาหมวกกันน็อคลงพื้นตรงดิ่งเข้ามากระชากภาคิน

“มึงมันขี้โกง!” ใบหน้าบิดเบี้ยวของอีกฝ่ายทำให้เขาผงะไปเล็กน้อย หากไทชิทำอะไรเขาตอนนี้ มีพยานนับพันที่อยู่ในสนามมันไม่คุ้มเลยสักนิด

“ขี้แพ้ชวนตีนี่หว่า”

“กูไม่ให้มึงได้ทุกอย่างอย่างที่มึงต้องการหรอกไอ้คิน!” ไทชิเงื้อหมัดจะชกเขา แต่เด็กหนุ่มไหวตัวทัน ภาคินเพียงแค่ปัดป้องไม่ให้อีกฝ่ายเข้าถึงตัวได้ เขาอดรู้สึกสมเพชอีกฝ่ายไม่ได้

“ไท อย่าทำอะไรคินนะ”

“ปกป้องมันจังเลยนะ!”

“ชมไม่ต้องเข้ามา” เขาหันไปมองคนรักที่กำลังจะวิ่งเข้ามาใกล้ ภาคินอยากให้มันจบลงตรงนี้ ไม่ว่าไทชิจะมีปัญหากับใครก็ตาม ทั้งเรื่องของโมกข์และเรื่องของชมจันทร์ ในเมื่อเขาเป็นผู้ชนะ คนแพ้ก็สมควรถอยไป! “สรุปว่ามึงจะไม่ยอมจบเรื่องนี้ จะเข้ามาเป็นก้างขวางคอ?”

“กูมาเอาทุกอย่างที่เป็นของกูคืน!”

“เหอะ มึงฝัน? ฝันไปหรือเปล่า เรื่องทีมพี่โมกข์เป็นคนตัดสิน มึงไม่มีสิทธิ์อะไรมาตั้งนานแล้ว ส่วนเรื่องชานม คนเก่าอย่างมึงยังมีหน้ามาทวงถามอีกหรือ มันจะไม่ตลกไปหน่อหรือ?”

“ไอ้คิน!”

“ของของใคร ใครก็หวง ตอนนี้ชมเป็นของกู อย่าเสือกมายุ่งกับเมียกูอีก” เขากดเสียงต่ำ ทุกครั้งที่เจอมันจะต้องมีชมจันทร์อยู่ด้วยตลอด เขาไม่อยากให้อีกฝ่ายเห็นว่าเขาเองก็มีมุมที่ดุดันเหมือนกัน เคลียร์กันไปเลยง่ายดี ทำไมต้องเอาคนนั้นคนนี้มายุ่งวุ่นวายด้วย

“กูไม่ยอมแพ้มึงหรอก”

“กูไม่ใช่คนชอบพูดเยอะแยะพร่ำเพรื่อนะ กูบอกว่าอย่ายุ่งก็คืออย่ายุ่ง ถ้ามึงยังไม่หยุดล่ะก็..” อาวุธสีดำมะเมื่อมถูกหยิบออกมาจากกระเป๋าใบเล็กที่แขวนอยู่ข้างตัว เขาจ่อมันเข้าที่หน้าท้องของอีกฝ่าย หากมองจากภายนอกจะไม่เห็นว่าเขาหยิบอะไรขึ้นมา แต่กลิ่นและน้ำหนัก สัมผัสที่แตะตรงผิวเนื้อทำให้ไทชิหน้าซีดเผือดไปถนัดตา “กูเอาจริงแน่” ในเมื่อทำทุกอย่างแล้วมันยังไม่หยุด เขาก็ทำอย่างที่แด๊ดสอนก็แล้วกัน

ปืนช่วยหยุดพวกโง่ได้..

“มึง!”

“อยากไส้แตกอยู่ตรงนี้ก็แหกปาก” เขากดปลายกระบอกปืนเข้าไปมากขึ้น อีกฝ่ายมองเขาด้วยความตกใจไม่กล้าขยับเขยื้อนตัวไปไหน

“ไอ้เหี้ย!”

“กูเหี้ยได้มากกว่านี้ ถ้ามึงยังไม่หยุด” เขาเก็บปืนแมกกาซีนเข้ากระเป๋า ไม่ได้ปลดรังเพลิงพร้อมยิงอย่างที่ไทชินึกกลัว เขาก็แค่หยอกล้อเท่านั้น “จำคำกูเอาไว้นะ.. ปิ้ว” เด็กหนุ่มทำเสียงร้องปิ้วก่อนจะหมุนเรือนร่างสูงใหญ่เดินกลับไปหาคนรัก พลางโบกมือทักทายอย่างอารมณ์ดี ชมจันทร์วิ่งถลาเข้ามากอดเขาแน่น พลิกตัวซ้ายขวามองดูว่ามีอะไรสึกหรอตรงไหนบ้าง ภาคินหัวเราะโอบคนตัวเล็กเข้ามาในอ้อมกอด

“หัวเราะอะไรครับ ชมไม่ตลกนะ”

“โถ่ ที่รัก”

“รู้ไหมว่าชมกลัวแค่ไหน”

“ไม่เอาน่าคนดี คินไม่ตายง่ายๆหรอก ยังไม่ได้ปั๊มลูกเลย โอ๊ย” ภาคินสูดปากด้วยความเจ็บเมื่อถูกคนตัวเล็กบิดจนเนื้อเขียว เขาไม่ได้หลบเลี่ยงเพียงแต่ทำหน้าตาน่าสงสาร

“พูดจาทะลึ่งอยู่ได้ อยู่ข้างนอกนะ!”

“อายทำไมครับ คนเยอะแยะ” เขาไม่พูดเปล่าพลางช้อนตัวคนตัวเล็กขึ้นอุ้มท่ามกลางเสียงร้องแซวของแฟนคลับ พร้อมแสงแฟลชจากกล้องถ่ายรูป ให้ตายเถอะ ไม่อายคนอื่นเลยหรือไงเนี่ย หา! “หอมแก้มโชว์ไปเลย”

“อื้อ อย่านะ” ยิ่งเขาสะบัดหน้าหนีด้วยความเขินอายเท่าไหร่ ภาคินก็ยิ่งชอบใจ คนเยอะแยะขนาดนี้ เขาอายจนอยากจะมุดหน้าแทรกแผ่นดินหนีอยู่แล้ว ยิ่งกลุ่มผมสีชมพูมุดเข้าหาเขาเท่าไหร่เสียงหัวเราะของเด็กหนุ่มก็ยิ่งกังวานสดใสมากขึ้นเท่านั้น เขามองใบหน้าแดงก่ำของคนรักอยากจะลองลิ้มชิมรสเนื้อกระต่ายขาวจัดในอ้อมกอดเหลือเกิน

“ปะ เรากลับบ้านของเรากันครับ”

++

อาคารสูงลิ่วซึ่งเป็นที่ทำการของบริษัทในเครือของตระกูลปิณาวัณกุลตั้งตระหง่านอยู่ริมถนนเป็นที่ชินตากับประชาชนที่ต้องสัญจรไปมาแถวนั้น แต่ไม่ใช่กับธีระ เขาไม่ค่อยอยากเข้ามาเผชิญรถติดในย่านเศรษฐกิจเท่าไหร่ ชายหนุ่มในชุดเสื้อเชิ้ตสีกรมท่าเลี้ยวรถเบ๊นซ์สีขาวเข้าบริษัท เพื่อไปพบกับรองประธานกรรมการที่โทรจิกเขาให้ไปเจอได้เกือบสองชั่วโมงแล้ว ธีระไม่รู้ว่าชลิตมีเรื่องด่วนอะไรกันแน่

เขาผ่านยามและประชาสัมพันธ์โดยไม่ต้องแสงตัวตนอะไรเพราะใบหน้าขาวนวลรูปไข่และเส้นผมสีน้ำตาลอ่อนเป็นที่รู้จักกันดีเขาว่าเป็นเพื่อนสนิทของคุณชายประจำตระกูล แม้จะอดดีใจไม่ได้ที่ชลิตให้ความสำคัญ แต่มันถูกจำกัดอยู่ในฐานะเพื่อน เพื่อนสนิทมาหลายปีแล้วด้วย

แม่ง Friend Zone นี่หว่า

“โทรตามอยู่ได้ มีเรื่องอะไรนักหนาวะ” บางครั้งชลิตก็ต้องการเขามากเกินไป เรื่องทั่วไปที่จัดการได้ยังต้องให้เขาช่วยคิด แม้จะรู้ว่าชลิตต้องการยืนยันเพื่อความมั่นใจ แต่มันก็อดรู้สึกสำคัญตัวไม่ได้จริงๆ

“มึงดูข่าว”

“ข่าวอะไร”

“ข่าวแบบนี้มึงแชร์ผ่านไลน์ เฟซบุค ก็ได้นะ จะเรียกตัวกูเข้ามาทำไมครับท่านรองประธาน” ธีระทิ้งตัวลงบนลงโซฟาบุนวมสีดำ เขารับโทรศัพท์ไอโฟนของอีกฝ่ายมาดู ก่อนจะไล่อ่านทีละบรรทัด ข้างในเป็นเนื้อข่าวเรื่องการแข่งขันรถระดับประเทศ “เดี๋ยวนี้สนใจเรื่องพวกนี้?”

“อ่านให้จบก่อน”

“นี่มัน..ชานมไม่ใช่หรือวะ” เขาเลื่อนอ่านจนจบ มีรูปนักแข่งรถหน้าตาเหมือนเขาเคยเจอที่ไหนมาก่อน แถมคนที่ยืนด้านข้างมีใบหน้าเหมือนชมจันทร์จนเขาต้องหรี่ตามองให้มั่นใจ “ใช่จริงๆด้วย”

“พ่อกูเห็นข่าวทั้งหมดนี่ละ” ไม่รู้ว่าพ่อเขาเห็นข่าวนี่ได้อย่างไรแต่รูปในข่าวเป็นของชมจันทร์ไม่ผิดแน่

“แล้วคุณลุงว่ายังไงบ้าง”

“เขาสั่งให้ตามตัวชมจันทร์กลับไป”

“ชานมไม่ยอมหรอก” ธีระส่ายหัวดิก อีกฝ่ายไม่ยอมกลับไปเพียงเพราะคำสั่งของพ่อบังเกิดเกล้าแน่ ทำไมบ้านนี้เขาคุยกันให้รู้เรื่องไปเลยนะ “อย่าไปบังคับน้องมันดีกว่า มึงก็รู้ว่าเถียงกันไปก็มีแต่ทะเลาะ”

“กูพยายามจะคุยกับชมดีๆแล้ว”

“แน่ใจ? เฮ้อ มึงอะฉลาดทุกเรื่องเลยนะ ยกเว้นอยู่เรื่องเดียว” *..เรื่องความรัก*

“เรื่องอะไร มึงบอกกูมาสิ”

“บอกไปมึงก็ไม่สนใจหรอก มันเป็นเรื่องไร้สาระสำหรับมึงอยู่แล้ว” ธีระลุกขึ้นยืน เขาบิดขี้เกียจเพื่อช่วยคลายความปวดเมื่อยอุตส่าห์รีบขับรถกลับมาจากต่างจังหวัดยังไม่ได้แวะเข้าบ้านเลยด้วยซ้ำ

เพื่อมาหาชลิตเพราะอีกฝ่ายอยากจะเจอเขาเนี่ยนะ สรุปแล้วคนที่โง่น่ะคงเป็นเขาเองมากกว่า

“เออ คืนนี้..”

“อะไร จะชวนกูไปแดกเหล้าอีกแล้ว? เพลามั่งเหอะ มึงอกหักแล้วชวนกูไปแดกเหล้าทุกที” และเขาก็ต้องมาเป็นที่ระบายอารมณ์ของมันทุกที การต้องมาฟังเรื่องชีวิตรักของคนที่แอบรัก มันเจ็บจึกในอกเหมือนโดนเข็มทิ่มแทงเป็นพันครั้ง จะให้ทำไงได้ เขาเองก็ไม่อยากสูญเสียความสัมพันธ์ที่มีค่าของเพื่อนไป อยู่ไปแบบนี้แหละง่ายดี..

“มึงไม่อยากไปเป็นเพื่อนกูหรือ”

“...”

“อะไรวะธี มึงอยู่ข้างกูมาตลอด คราวนี้มึงจะทิ้งกูหรือวะ” ธีระเม้มริมฝีปากแน่น เขาไม่เคยคิดจะทิ้งหรอก ไม่มีทาง เขาจะทิ้งคนที่ตัวเอง

รักได้ยังไง

“อือ ไม่ได้ทิ้ง ไม่มีวัน”

“ต้องอย่างนี้สิ มึงเป็นเพื่อนรักของกูที่สุด”

“กูก็รักมึงเหมือนกัน... เพื่อน”

☾ 15 : ในฐานะเพื่อน

ทาวน์โฮมสองชั้นสีครีมด้านในสุดของหมู่บ้านเงียบสงบและไม่เคยต้อนรับแขกจากที่ไหนมาก่อน ธีระซื้อและเอาไว้ใช้เป็นที่ซุกหัวนอนเพราะเขาคุ้นชินกับการอยู่แบบครอบครัวใหญ่ ดังนั้นการออกมาอยู่ตัวคนเดียวในห้องแคบสี่เหลี่ยมท่ามกลางตึกสูงอย่างคอนโดจึงไม่ตอบโจทย์และทาวน์โฮมสองชั้นแม้จะไม่ใหญ่โตเท่ากับบ้านเดี่ยว แต่มันก็มีพื้นที่ให้เขาให้ใช้สอยมากกว่าคอนโดนัก

เขาจอดรถยนต์ส่วนตัวภายในบ้านหลังน้อย แวะทักทายกับต้นไทรย้อยใบแหลมที่ขนมาจากตลาดนัดสวนจตุจักรและต้นไม้สายพันธ์อื่นที่เขาจำชื่อไม่ค่อยได้นัก พวกมันไม่ต้องใช้เวลาดูแลมากนัก แต่สามารถให้ความสดชื่นได้ทันทีที่เขาได้มอง บางทีชีวิตก็รวดเร็วเกินไปจนไม่ทันได้ดื่มด่ำกับความสุขรอบตัว..

ธีระอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าอยู่ชุดเสื้อยืดลำลองกับกางเกงขาสั้นเหนือเข่า เขาใช้ผ้าขนหนูซับน้ำจากเส้นผมจนแห้ง เปิดโทรทัศน์ทิ้งเอาไว้ให้มีเสียงแก้เหงาเวลาต้องอยู่คนเดียว ก่อนจะหยิบผ้ากันเปื้อนมาสวมทับเตรียมเข้าครัวทำกับข้าวอย่างง่ายให้คนที่กำลังจะมาถึง

ชายหนุ่มมองนาฬิกาสีเทาที่แขวนบอกเวลาอยู่ผนังก่อนจะถอนหายใจยาว เมื่อไหร่เขาจะเลิกทำนิสัยเป็นเพื่อนที่แสนดีของชลิตเสียที ควรจะให้หมอนั่นใช้ชีวิตด้วยตัวเองไปได้แล้ว!

“ธี ออกมารับหน่อย ซื้อของมาเยอะเลย”

“เออ เดี๋ยวไปกำลังต้มน้ำอยู่” เขาตะโกนออกไปจากห้องครัวก่อนจะกุลีกุจอควานหาผ้าเช็ดมือ ปลดผ้ากันเปื้อน หยิบผ้าขนหนูที่หล่นลงกับพื้นออกมาเก็บไว้ ให้ตายเถอะ ยังไม่ทันถึงเวลานัดก็มาถึงก่อนอีกแล้ว

“ทำไมผมเปียกแบบนั้นวะ” ชลิตมองชายหนุ่มร่างบางตรงหน้าก่อนจะขมวดคิ้ว เส้นผมสีน้ำตาลอ่อนของอีกฝ่ายซอยเป็นทรงสวยไล้กับต้นคอขาวเปียกชื้น แถมเสื้อยืดสีครีมตัวบางยังเต็มไปด้วยรอยเปียกเป็นวงกว้าง มันพาลให้เห็นจุดสองจุดที่แปะอยู่ตรงหน้าอกขาวเนียน เขาไม่อยากจะมองหรอก แต่มันเห็นเอง!

“เพิ่งอาบน้ำอะ แต่กูทำต้มยำรวมมิตรของโปรดมึงให้กินนะ”

“ไม่ต้องทำอะไรเยอะแยะหรอก กูซื้อมากินเป็นกับแกล้มเยอะเลย”

“เออ ทำไปแล้วก็กินๆไปเหอะ” ธีระรับของมาถือไว้ในมือ นอกจากเป็นกับข้าวถุงที่อีกฝ่ายซื้อมาแล้ว ยังมีถุงผลไม้ น้ำอัดลม ขนมขบเคี้ยวอีกหลายถุงใหญ่ นี่กะจะมาอยู่กี่วันเลยวะ

“บ้านมึงยังน่าอยู่เหมือนเดิม กูมาค้างบ้างได้ไหม”

“เอาดิ อยากมาเมื่อไหร่มึงก็มา”

“เผื่อมึงมาใครมานอนที่บ้าน เดี๋ยวกูเป็นก้างขวางคอแล้วจะยุ่ง” ชลิตหัวเราะในลำคอก่อนสอดส่ายมองหาร่องรอยว่าเพื่อนสนิทของตัวเองซุกซ่อนใครเอาไว้หรือเปล่า ชายหนุ่มอายุมากกว่าสามสิบปีแล้ว เป็นธรรมดาที่จะมีเรื่องรักใคร่เข้ามาเกี่ยวข้องบ้าง ตั้งแต่คบกันมาเขายังไม่เคยเห็นธีระคบกับใครจริงๆจังๆเลยสักที

เหลือบมองกรอบรูปที่วางอยู่ข้างโทรทัศน์แล้วต้องอมยิ้ม มันเป็นรูปกลุ่มเพื่อนที่มีเขาอยู่ด้วยตั้งสมัยมัธยมยันตอนมหาวิทยาลัย จะว่าไปธีระก็คอยอยู่ข้างเขาเสมอในทุกเรื่องมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว

เขานั่งลงกับเก้าอี้มองกับข้าวที่วางเรียงรายอยู่เต็มไปหมด เห็นอีกฝ่ายนั่งลงตรงข้ามจึงเริ่มลงมือกิน ธีระอวดซีดีหนังเรื่องใหม่ที่เพิ่งได้มา เขาเลยถือโอกาสจิบเบียร์ที่ซื้อมาเป็นลังพร้อมกับแกล้มไปด้วย ธีระช่วยเขายกของไปวางตรงโต๊ะเตี้ยหน้าโทรทัศน์ก่อนจะเอนกายลงกับโซฟาสีครีมตัวใหญ่

“เชน มึงค้างที่นี่ก็ได้นะ พรุ่งนี้มีงานเช้าหรือเปล่า”

“ไม่อะ กูว่าจะลาพักร้อนหน่อย”

“โอ้โห ท่านรอง พักกับเขาเป็นด้วย!” ธีระร้องเสียงสูง เขาหยอกเพื่อนสนิทเป็นประจำเพราะชลิตชอบทำงานหามรุ่งหามค่ำ ถ้าไม่ใกล้ตายแล้วคงไม่มาเรียกเขาไปให้ไปช่วยดูแล “พักบ้างก็ดีนะ รอบที่แล้วไปภูเก็ตมึงก็เมาได้วันเลย”

“นอนบ้านมึงนี่แหละ ได้พักแน่” ชายหนุ่มเหลือบมองท่อนขาเรียวยาวที่โผล่พ้นจากกางเกงขาสั้น ทั้งที่เคยเห็นมาตั้งเท่าไหร่ เคยอาบน้ำด้วยกันสมัยเข้าค่ายลูกเสือ เขาเพิ่งจะรู้สึกตัวว่าตัวเองชอบแอบมองรูปร่างของธีระ

ชายหนุ่มที่นอนคู้ตัวอีกฝั่งของโซฟาตัวเล็กกว่าเขาร่วมสิบเซ็น สูงประมาณร้อยเจ็ดสิบกว่า ไม่ได้ตัวเล็กหรือมีท่าทางอ้อนแอ้นอะไร เพียงแต่ธีระเป็นผู้ชายเรียบร้อย นุ่มนวล คลับคล้ายเหมือนชมจันทร์อยู่ไม่น้อย แต่น้องชายคนนั้นเขามีรสนิยมเปิดเผย ชอบแต่งตัว ชอบศิลปะ ชอบท่องเที่ยวและอิสระในการใช้ชีวิต แตกต่างจากธีระซึ่งอยู่ในครอบครัวใหญ่ เป็นพี่ชายคนรองของบ้าน เรียนเก่ง มีสาวน้อยมาจีบอยู่หลายคนแต่เขาก็ไม่เห็นธีระจะรู้สึกนึกชอบใคร บางทีเขาคงจะก้าวก่ายเรื่องรสนิยมของอีกฝ่ายมากเกินไป ต่อให้ธีระจะรักชอบใครเขาเองที่เป็นเพื่อนก็ต้องสนับสนุนอยู่แล้ว

ชลิตเบนสายตาจากคนตัวขาวด้านข้างมาจับแก้วเบียร์ขึ้นจิบ แม้สายตาจะมองไปยังหน้าจอที่ฉายภาพผู้หญิงกำลังกอดช่อดอกกุหลาบ แต่เขากลับเห็นเป็นเพียงธีระกำลังกอดช่อดอกกุหลาบเป้นคนซื้อให้ ชายหนุ่มส่ายหัวดิกรู้สึกว่าความคิดช่วงนี้เขามันกำลังปั่นป่วน มันส่อไปในทางไม่ดีกับเพื่อนที่คิดดีกับเขามาโดยตลอด

“ไม่สนุกหรือวะ” ธีระพงกหัวขึ้นมาจากหมอนอิง แก้มขาวจัดที่เอนไปกับหมอนเป็นเวลานาน มันขึ้นรอยเป็นเส้นสีแดงทั้งตลกและน่ารักในเวลาเดียวกัน

“สะสนุกดิ กำลังดูอยู่นี่ไง” เขาไม่ได้พูดอะไรนอกจากนั่งดูหนังต่อ แต่เสียงหัวใจมันดังโครมครามจนกลัวว่าใครอีกคนจะได้ยินด้วยซ้ำ...

ชลิตเพิ่งเลิกรากับแฟนสาวได้สามเดือนเศษ หญิงสาวมีผมสีดำยาวถึงกลางหลัง ดวงตากลมสีเดียวกับเส้นผม ใบหน้ารูปไข่และผิวขาวจัดที่เขานึกชอบตั้งแต่แรกพบ เธอชื่อมาลิษา เป็นเพื่อนของเพื่อนสมัยเรียนมหาวิทยาลัยที่บังเอิญเจอกันในงานเลี้ยงรวมรุ่นเมื่อปีที่แล้ว ไม่รู้ทำไมเขาถึงได้ตกหลุมรักใครสักคนได้อย่างง่ายดาย เราพูดคุยและตกลงคบหากันภายในเวลาสองอาทิตย์เท่านั้น

เมย์เป็นแฟนสาวของเขาแม้ภายนอกจะดูน่าทะนุถนอมแต่เธอเป็นผู้หญิงที่ชอบกีฬาเหมือนผู้ชาย และเป็นคนพูดจาตรงไปตรงมา เขารู้สึกชอบในนิสัยของเมย์ตรงนี้มากเพราะมันทำให้เราไม่มีเรื่องต้องหยิบมาทะเลาะกันเท่าไหร่ จนกระทั่งเขาเริ่มสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยของเพื่อนสนิทที่อยู่ข้างตัวเขาเสมอ ธีระย้อมผมเป็นสีน้ำตาลเข้มซึ่งเป็นสีเดียวกับที่เขาเลือกสีผมให้แฟนสาวยามเธอต้องการเปลี่ยนสีผมใหม่

‘ธี มึงย้อมใหม่หรือวะ’

‘เออ อยากเปลี่ยนบรรยากาศ’

‘สีสวยดีว่ะ กูชอบ’

‘แหงดิ เดี๋ยวสาวๆไม่ชอบ’

มันคงจะเป็นเรื่องที่เขาคิดไปเอง และคงจะเข้าข้างตัวเองว่าผู้ชายอย่างธีระจะคิดอะไรกับเขาเกินเพื่อน เพราะเราสนิทและอยู่ด้วยกันมานานมาก จนแทบจะแยกไม่ออกว่าความรู้สึกที่เกิดขึ้นในอกของเขามันเกิดจากความเป็นเพื่อนที่สั่งสมมานานหรือว่าความสึกพิเศษที่เขาเพิ่งรู้ตัวกันแน่

‘คุณให้ความสำคัญกับเพื่อนคนนี้จังเลยนะ’

‘ธีเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของผม’

‘เพื่อน? คุณมั่นใจนะว่าคิดแค่เพื่อน’

‘มันตลกมากนะที่คุณพูดแบบนี้ เราเป็นเพื่อนกันมาสิบปี เขาต้องสำคัญกับผมอยู่แล้ว’

ชลิตไม่รู้ตัวว่ามาลิษาต้องการจะสื่ออะไรกับเขา เขาได้แต่เก็บคำถามที่ซุกซ่อนอยู่ในหัวใจเนิ่นนาน และตอนนี้เขากลับมาถามตัวเองอีกครั้ง ความจริงแล้ว.. เขา.. คิดอะไรกับธีระมากกว่าคำว่าเพื่อนใช่หรือเปล่า

ชลิตพยายามกดความรู้สึกเอาไว้เบื้องลึก เพราะเขาเป็นพี่ชายคนโต มีภาระที่ต้องรับผิดชอบและเขาจะทำให้ครอบครัวผิดหวังไม่ได้ ธีระเป็นเพื่อนที่ดีที่ของเขา เขาจะ..ทำแบบนั้นได้ยังไง

“ธี.. มึงหลับแล้วหรือวะ” เขาเอนตัวเข้าไปใกล้คนที่ผล็อยหลับไปแล้ว กลิ่นสบู่หอมอ่อนกำจายออกมาจากผิวขาวเนียน เขาเผลอสูดเข้าไปเต็มปอด เขามองใบหน้าหลับสนิทของธีระที่กำลหายใจเข้าออกสม่ำเสมอ มือขาวสอดเข้าไปรองใต้หมอนอย่างที่เจ้าตัวชอบทำ ไม่รู้ว่าเสียงจากในโทรทัศน์หรือเสียงหัวใจเต้นอะไรมันจะดังกว่ากัน

“ธี.. กูไม่รู้ว่ากูเป็นอะไร กูเหมือนไม่ใช่ตัวกูเองเลย” ชายหนุ่มกลืนน้ำลายลงคอ เขาไม่สามารถรับรู้รสชาติของเบียร์ที่ดื่มไปเมื่อกี๊ได้เลยมันขมปร่าจนแสบลำคอ แต่ก็เทียบไม่ได้กับความรู้สึกปั่นป่วนในอกที่เขาต้องเผชิญตอนนี้ ชลิตกำลังมีอารมณ์กับเพื่อนสนิท เขาต้องเป็นบ้าไปแล้วแน่ๆ

จะให้ธีระรู้ไม่ได้เด็ดขาด

สองมือเกลี่ยกลุ่มผมเส้นบางแผ่วเบา คนที่กำลังนอนขยับตัวเล็กน้อยก่อนจะมุ่ยหน้าเพื่อไม่ให้เขาก่อกวนมากไปกว่านี้ ธีระก็เป็นแบบนี้.. ไม่ชอบให้ใครขัดขวางเวลานอน เขาอมยิ้มไม่รู้ว่าเห็นภาพนี้มาแล้วกี่ครั้งแต่มันเยอะมากจนเขานึกชินไปเอง เขาและอีกฝ่ายแทบจะตัวติดกันตลอดเวลา ทั้งเรื่องที่ธีระชอบนอนดิ้นจนกลิ้งตกเตียง และเรื่องส่วนตัวหลายอย่างเขาก็รับรู้ เราสองคนเหมือนเพื่อนที่รู้จักตัวตนของกันและกันดีเกินไป

เขาไม่ไหวแล้ว..

ชายหนุ่มลุกขึ้นยืนเต็มความสูงเขาปลดตะขอกางเกงจนย่นมากองที่ปลายเท้ามือขวากำลังคว้าจับแก่นกายที่พองคับแน่นมาได้สักพักแล้ว ชลิตคิดว่าเรื่องในวันนี้มันเป็นอะไรที่บ้ามาก เขามีอารมณ์กับธีระ และกำลังช่วยตัวเองต่อหน้าอีกฝ่าย เสียงคราง เครือดังอยู่ในลำคอ ชายหนุ่มรีบเร่งขยับมือให้ไวก่อนทธีระจะตื่น หัวใจเต้นกระหน่ำแรงเหมือนทุกครั้ง เพราะมันไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาทำเช่นนี้

“ธี..ธี อึก” เขาหลับตาแน่นก่อนจะปลดปล่อยน้ำเชื้อ เขาย่ามใจเกินไปที่คิดจะทำในขณะที่เจ้าตัวไม่ได้นอนบนเตียง เพราะธีระนอนหลับลึกทุกครั้ง ไม่มีทางที่จะตื่นมากลางคันถ้าหากเขาไม่ปลุก หรืออุ้มอีกฝ่ายไปนอนยังที่นอนแต่ใบหน้าขาวจัด

ที่เปรอะเปื้อนไปด้วยน้ำรักของเขากำลังปรือตามองเขาตรงหน้า ชลิตแทบจะหยุดหายใจ ตัวแข็งที่อทำอะไรออกไม่ถูกชั่วขณะ ความรู้สึกตอนถูกจับได้มันไม่สนุกเอาซะเลย!

โคตรซวย

“มึง.. ทำอะไรของมึงไอ้เชน!”

“กู...เมา ใช่กูเมา” เขาเอ่ยละล่ำละลัก ไม่มีใครตื่นมาแล้วไม่ตกใจถ้าจู่ๆก็มีน้ำอะไรก็ไม่รู้เลอะเทอะเต็มใบหน้าตัวเอง ชลิตแสร้งเมเขากระแอมไอก่อนจะถอยหลัง รูดชั้นในสีดำตัวเองขึ้นเก็บ เขาควรจะแกล้งล้มแล้วนอนหลับไปกับพื้นน่าจะดีที่สุด

“มึงแน่ใจ?” เสียงของธีระถามเน้นย้ำอีกครั้ง เขาพนักหน้าเตรียมจะแกล้งล้มลงไปนอนกับพื้นมันเสียเดี๋ยวนี้

“อือ กูมึนหัวมากเลย ไม่รู้ทำอะไรลงไปบ้าง กูขอโทษนะ”

“เออ มึงคงจะเมามาก” คนตัวบางหน้าแดงจัดก่อนจะใช้ทิชชูเช็ดคราบแปลกประหลาดออกจากใบหน้า เขาลอบเห็นใบหูแดงก่ำของธีระ มันน่างับเล่นดีจริงๆ

“มานอนตรงนี้ดิ” ธีระเอ่ยเสียงเรียก เขาแกล้งเดินเซลงไปนอนด้านดังปุบ ทำเป็นหลับสนิทเหมือนคนเมาทั่วไปที่ไม่รู้เรื่องราวอะไร ภาวนาในใจขอให้ธีระปล่อยให้เขานอนหลับตรงนี้ไปจนถึงเช้า ไม่อยากนั้นเขาคงมองหน้าอีกฝ่ายไม่ติดแล้ว

“ฝันดีนะ” เขาแกล้งหลับตา แต่หูยังแอบฟังเสียงว่าอีกฝ่ายยังอยู่ด้านข้างหรือเปล่า จนกระทั่งได้ยินเสียงเพื่อนสนิทในระยะประชิดข้างหู

“เชน”

“อะไร?”

“ให้กูช่วยไหม” สิ้นประโยคเขาก็เห็นกลุ่มผมสีน้ำตาลเข้มขยับเข้ามาอยู่ตรงหว่างขา มือเพียวยาวของอีกฝ่ายกำลังรูดรั้งชั้นในสีดำที่เขากลับเมื่อครู่ออก ชลิตแทบจะหัวใจหลุดออกจากอก เขาอาจจะดื่มเบียร์จนเมามากเกินไปถึงได้ฝันประหลาดแบบนี้

“ธี มึงจะทำอะไร”

“ให้มึงสบายตัวไง” คนตัวเล็กกว่าแตะลิ้นอุ่นร้อนลงครอบครอบแก่นกายที่ยังร้อนระอุที่พองตัวขึ้นทันทียามมือขาวของธีระกำเอาไว้ในมือ ชลิตสูดปากด้วยความเสียวซ่าน เขาขยี้ตาเพื่อมองภาพตรงหน้าให้ชัดเจน ธีระกำลังครอบครองของเขาเข้าไปแทบทั้งหมด ริมฝีปากเล็กสีสดกำลังห่อท่อนร้อนพร้อมทั้งดูดกลืนจนได้ยินเสียงดังน่าเกลียด

“ธะ..ธี เดี๋ยวก่อน”

“อะไร?”

“ทำแบบนี้ได้หรือ”

“ได้..” ธีระหลุบตามองพื้นก่อนจะช้อนมองอีกฝ่าย ชลิตกำลังเมาและไม่รู้ตัว ชายหนุ่มเลิกรากับแฟนมานานและคงต้องการปลดปล่อย แล้วทำไมคนที่ช่วยปลดเปลื้องจะเป็นเขาไม่ได้ “ในฐานะ..เพื่อนไง”

ได้เป็นแค่ตัวแทนก็ยังดี..

“อึก..ธี” ฝ่ามือหนาประคองแก้มขาว คว้าจับกลุ่มผมสีสวยของอีกฝ่าย “แม่งกูจะไม่ไหว”

“อือ ปล่อยมาสิ” ธีระพูดเสียงราบเรียบ แทบจะจับไม่ได้เลยว่ากำลังรู้สึกอย่างไร แต่สายตาพราวระยับที่มองเขาคู่นั้นมันทำให้เขาคิดไปไกล.. ชลิตยกตัวอีกฝ่ายขึ้นมานั่งบนตัก มือหนาเกี่ยวเอวอีกฝ่ายให้เข้ามาใกล้ พรมจูบผิวเนื้อที่โผล่พ้นออกมาจากเสื้อ จนเขาทนไม่ไหวต้องกระชากเสื้อยืดตัวบางให้หลุดออกไป

“เกะกะ”

“เห้ย ไอ้เชน!” ช่วงบนของธีระเปล่าเปลือย ยอดอกสีอ่อนชูชันแข็งเกร็งอยู่ตรงหน้า ชลิตอดใจไม่ไหวต้องก้มลงไปงับเล่น ดูดดึงและใช้เรียวลิ้นหยอกล้อจนแข็งเป็นตุ่มไต “มึง อย่า!”

“มึงยังทำให้กูได้เลยแล้วทำไมกูจะทำไม่ได้”

“มัน...โถ่ ไม่ได้เว้ย!” ธีระพยายามปัดป้องแต่กลับสู้แรงอีกฝ่ายไม่ได้เลย แหงล่ะ เขาจะไปสู้แรงเพื่อนตัวโตอย่างชิตได้ยังไง “ไหนบอกว่าเมาไง” คนตัวเล็กหน้าตาตื่น เหมือนจะร้องไห้อยู่รอมร่อ ชลิตดูมีสติเกินกว่าจะเมาเพราะฤทธิ์ของแอลกอฮอล์

“เมาดิ กูดื่มไปตั้งหลายขวด”

“ระ..หรือวะ” ธีระสะดุ้งเฮือกเมื่อกางเกงขาสั้นถูกฝ่ามือของชลิตปลดเปลื้องให้หลุดจากตัวเขา เขาจึงใช้มือยันเอาไว้ “อย่าถอดนะ จะถอดทำไม”

“เพื่อนกัน..มึงถอดของกูได้ กูก็ถอดของมึงได้” ชลิตยกยิ้ม ทำเสียงอ่อนแรงเหมือนคนเมา แต่ความจริงแล้วเขาไม่ได้เมาเลยแม้แต่น้อย

“แต่ว่า..”

“ไม่ไหวก็บอก เกาะกูเอาไว้แน่นๆ” ชลิตพูดเสร็จก็ส่งนิ้วที่ชุ่มไปด้วยน้ำลายสอดเข้าไปในช่องทางรักที่ปิดสนิท ธีระตัวแข็งเกร็งมองเพื่อนสนิทตรงหน้าอย่างไม่อยากจะเชื่อ ตั้งแต่เขารู้ว่าตัวเองมีรสนิยมแบบไหน เขาวางตัวเองเอาไว้ในตำแหน่งที่ไม่ให้รู้ เก็บงำมันไว้เป็นความลับที่สุด แต่เรื่องการเสพสมทางกาย เขารู้ดีว่าสิ่งที่ชลิตทำอยู่มันคืออะไร

“อื้อ มึงจะทำอะไร”

“ทำอะไรก็ได้”

“....”

“กูไม่อยากเป็นเพื่อนกับมึงแล้วธี”

ชายหนุ่มเชยคางของธีระ แตะริมฝีปากของตัวเองลงไปอย่างย่ามใจเขาไม่รู้ว่าหลังจากวันนี้ความสัมพันธ์ระหว่างเขาสองคนจะเป็นเช่นไร แต่เขาอยาก

เปิดเผยความรู้สึกตัวเองทั้งหมดให้ธีระรับรู้ เสียงดูดดึงผิวเนื้อดังจ๊วบจ๊าบน่าเกลียด ธีระแอ่นแผ่นอกไปตามการควบคุมของชลิต

“มึงอย่ากัดแรง กูเจ็บ!”

“เจ็บอย่างเดียวหรือ กูว่ามันมากกว่านั้น”

“เชน! พูดอะไรออกมา”

“กูอยากพูดอะไรก็พูด..พูดในสิ่งที่อยากจะพูดมานานแล้ว” ชลิตดูดดึงเนื้อจนเป็นรอยแดง อีกฝ่ายไม่ได้ผิวเนียนนุ่มเหมือนผู้หญิงแต่ให้สัมผัสที่รู้สึกดีเสียจนเขาไม่อยากจะละไปไหน อยากจะนอนกกกอดอยู่อย่างนี้ไปตลอด

“มึงเมามากจริงๆ”

“อือ กูเมา คนเมามักจะพูดความจริงนะ มึงเคยได้ยินไหม” เขาหัวเราะพลางขยับนิ้วมือที่ยังอยู่ในช่องทางนั้นให้เตรียมพร้อมที่จะรับอะไรบางอย่างที่ใหญ่โตกว่าเข้าไป “ถ้ามึงเจ็บให้บอก กูจะหยุด”

“อือ”

“อย่าโกหก” เขาพรมจูบที่แก้มขาว ก่อนจะดุนดันท่อนเนื้อเข้าสู่ช่องทางคับแคบ ธีระกำลังนั่งคร่อมอยู่บนร่างของชลิตเขาไม่เคยมีประกบการณ์กับคนอื่นก็จริง แต่ใช่ว่าเขาจะไม่เคยเล่นกับช่องทางนั้นด้วยตัวเอง เมื่อการมีเตรียมพร้อมธีระจึงไม่ได้รับบาดเจ็บอย่างที่ชลิตคิดไว้

“ไม่เจ็บ..”

“แน่นะ”

“อือ จริงๆ” ชลิตเห็นว่าอีกฝ่ายเม้มริมฝีปากแน่น ท่าทางไม่ยอมแพ้ เขาคว้าจับสะโพกของอีกฝ่ายเอาไว้ก่อนจะกดลงเชื่องช้า เสียงร้องครางเครือดังลั่นที่ข้างหูเขาไม่หยุด ธีระตัวสั่นเป็นลูกนกเมื่อของเขามันเข้าไปข้างในจนมิด “อื้ออออออ”

“ไหวไหม”

“ไหว”

“ไม่ไหวบอกไหว พอเถอะ เดี๋ยวมึงเจ็บ” เขานึกสงสารอีกฝ่าย แม้จะรู้ว่าช่องทางตรงนั้นไม่ได้มีไว้เพื่อทำกิจกรรมทางเพศ คนที่เป็นฝ่ายรับจะต้องอดทนพอสมควร เขาไม่อยากให้ธีระเจ็บ และเขามีวิธีอื่นที่จะทำให้เราทั้งสองคนสุขสม

“ไม่เอา” ธีระงอแง ใช้มือและท่อนขาเกาะเกี่ยวเขาเอาไว้เสียแน่น

“มึงอย่าดื้อ”

“กูจะทำต่อ”

“ชอบ?”

“อืม” เขาตอบเสียงเบา “ชอบที่ได้ทำกับมึง..” ธีระคิดว่าต้องฝันไปแน่ๆ และเขาก็อยากจะบอกกับชลิตเหลือเกินว่ามันเป็นฝันที่ดี ดีมาก.. จนไม่อยากจะตื่นเลย

“โทรศัพท์มึงอยู่ไหน”

“ทำไม”

“กูจะโทรไปลางานให้ แต่ลืมไป.. ระดับผู้จัดการอย่างคุณธีระ ไม่ต้องบอกใครก็ได้มั้ง” ชลิตยกยิ้มเจ้าเล่ห์ ทำเอาคนตัวเล็กกว่าอ้าปากค้าง

“ลาทำไมวะ”

“หรือว่ามึงไปทำงานไหวครับคุณธี”

“ระดับธีระ แค่นี้อยากบอกว่ากระจอก!” ชลิตคิ้วกระตุกเมื่อเจอคนอวดดี ทั้งที่เมื่อกี้ยังสั่นเป้นลูกนก ตอนนี้กลับมาบอกว่าเขากระจอกอย่างนั้นหรือ ได้แล้วเราจะได้เห็นดีกัน

“ดี!” ชลิตขยับสะโพกคนตัวขาวให้สอดรับเข้าไปมากขึ้นก่อนจะออกแรงโจนจ้วง เสียดเข้าออกอยู่ในช่องทางที่โอบรัดเขาอยู่รอบด้าน ริมฝีปากฉกชิมอีก

ฝ่ายไม่ให้พูดจายอกย้อนหรือกวนอะไรเขาได้อีก ธีระขยุ้มไหล่ชลิตเป็นเป็นรอยแดง เขาเกร็งตัวโยนยามถูกดุนดันเข้ามารุนแรง

ไอ้บ้าเอ๊ย ไม่คิดจะถนอมกันเลยหรือวะ!

“ไอ้เซน! ไปตายอดตายอยากมาจากไหน!” ในที่สุดคนตัวเล็กกว่าก็ทนไม่ไหว ยิ่งเขาพูดอีกฝ่ายก็กระแทกกระทั้นเข้ามามากเท่านั้น ชลิตเกาะสะโพกของอีกฝ่ายเอาไว้แน่น ยกตัวขึ้นจนธีระตัวลอยจากพื้น สองมือรีบโอบรัดลำคอหนาเอาไว้อย่างรวดเร็ว

“เห้ย มึงจะลุกขึ้นเดินทำไมเนี่ย!” เขาหายใจจะไม่ทันอยู่แล้ว เดี๋ยวจูบเดี๋ยวซุกไซ้รัจับเขาเข้าไปกอด ทั้งรัดฟัดเหวี่ยงจนมึนเบลอไปหมดแล้ว แล้วนี่จะมา .. อุ้มเขาเนี่ยนะ!

“พรุ่งนี้จะได้ลางานเป็นเพื่อนกัน”

“ไอ้เซน ไอ้เหี้ย!” เขาสบถออกมาไม่เป็นภาษา เมื่อเปลี่ยนท่าทางแล้วแก่นกายใหญ่โตเสียดคว้านโดนจุดอ่อนไหวจนเขาดิ้นพร่า อยากจะข่วนหน้ามันให้เป็นรอยเล็บ แต่ติดที่เขาปล่อยมือไม่ได้ ไม่งั้นต้องร่วงก้นจ้ำเบ้าแน่!

“เป็นเมียกูแล้ว กูไม่ให้มึงด่ากูหรอกนะ”

“ทำไมจะด่าไม่ได้ มึงมันไอ้โง่ ไอ้เพื่อนขี้เมา ไอ้คนไม่รู้เรื่อง ไอ้คนความรู้สึกช้า อื้อออออ!” ธีระแทบจะหงายหลังเมื่อถูกอีกฝ่ายหยุดไม่ให้เขาพูดด้วยการจูบ แถมยังขบริมฝีปากเขาจนเจ็บไปหมด

“ด่าผัว เขาว่าจะไม่เจริญนะ”

“ไอ้เชน!” ไม่รู้จะด่าว่าอะไรดีแล้ว ด่าไปก็ไม่รู้สึกรู้สาอะไร “ไอ้ ไอ้..”

“ถ้าด่ากูอีกรอบ กูจะเดินไปหน้าบ้านแน่” ชลิตยิ้มอารมณ์ดี เขาดันอีกฝ่ายเอาไว้ผนังห้อง กดจูบลงที่ลาดไหล่จนเป็นรอยฟัน พร้อมทั้งกระแทกกระทั้นเข้าไปจนสุดทาง ธีระเริ่มมึนเบลอจนเกือบจะไม่ไหว ไม่มีแม้แต่แรงจะส่งเสียงร้อง

“อื้อออ!”

“ธี..”

“อือ”

“กูรู้ตัวตั้งแต่ตอนคบกับเมย์แล้ว ว่ากูไม่ได้ชอบเมย์” ชลิตอุ้มอีกฝ่ายเข้าไปในห้องนอน วางคนตัวขาวลงบนเตียงคิงไซซ์ เขาเอื้อมไปกดเปิดไฟจนมันสว่าง ธีระตัวแดงไปหมด แถมยังมีรอยฟันเขาขบเม้มไปทั่ว

“มึงเอากับกูแต่มึงพูดชื่อแฟนเก่ามึงเนี่ยนะ ไอ้เชน!”

“ฟังกูพูดก่อน..” เขารีบรวบข้อมือของอีกฝ่ายก่อนที่จะทุบตีเขาจนน่วม “กูรู้ใจตัวเองตอนคบเมย์ ว่ากูไม่ได้ชอบเมย์ แต่กูชอบมึง”

“...จะ จริงหรือ”

“อือ ไม่งั้นกูกับมึงจะ..แบบนี้หรือ” ชลิตไม่พูดเปล่าพลางส่งแรงอัดสะโพกเข้าไปถี่ยิบ ธีระคร่างเครือก่อนจะกระตุกเฮือกออกมาเต็มหน้าท้อง ตามด้วยชลิตที่ปลดปล่อยออกมาจนหมด

“มึงเลิกกับเมย์เพราะกู?”

“ไม่ใช่เพราะมึงหรอก เพราะกูเอง” ชลิตพรมจูบแก้มขาวอีกรอบ “กูเห็นเขาเป็นตัวแทนมึง ไม่ใช่เห็นมึงเป็นตัวแทนเขา เข้าใจไหมเนี่ย?”

“ทำไมเป็นกูได้วะ” ธีระมึนงงไปหมด เขารู้ที่บ้านอีกฝ่ายต่อต้านเรื่องรสนิยมทางเพศแบบนี้อย่างสุดโต่ง แล้วชลิตก็มีอาการไม่พอใจเมื่อรู้ว่าชมจันทร์ที่เป็นน้องชายมีความชอบแบบนั้น เขาไม่คิดเลยว่า..

“กูก็ไม่รู้ว่ะ ว่าทำไมต้องเป็นมึง รู้แต่ว่า ต้องเป็นมึงเท่านั้น” ชลิตไม่อยากถอดถอนออกจากอีกฝ่ายเลยด้วยซ้ำ “กูไม่รู้ว่ามึงจะคิดเหมือนกูหรือเปล่าเลยสังเกตเอา”

“มึงแอบสังเกตว่า กูชอบมึงหรือเปล่า? แล้ว..มึงมั่นใจได้ไง”

“ไม่รู้ดิ มันเป็นเซ้นท์ว่ะ” ชลิตทำหน้าเหมือนครุ่นคิด “มึงจะชอบย้อมผมตามแฟนที่กูคบด้วย..รวมทั้งน้ำหอมที่มึงใช้” ชายหนุ่มยิ้มเจ้าเล่ห์ เขาแอบรู้มานานแล้ว เพียงแต่อยากให้มั่นใจกว่านี้ อยากทบทวนความรู้สึกตัวเองให้มากกว่านี้

“มึงรู้ โอ๊ยยยยยยยย!” ธีระหน้าแดงก่ำ ไม่กล้าสบตาอีกฝ่าย “แม่งเอ๊ยยยย”

“กูไม่ได้ว่าอะไรสักหน่อย มึงอยากจะทำอะไรก็ทำไปเหอะ” ชลิตเกลี่ยเส้นผมของอีกฝ่ายที่ชี้นเหงื่อ สงสัยจะต้องพาไปอาบน้ำอีกรอบแล้วมั้ง

“แล้วเมื่อกี๊มึงแกล้งเมา หลอกให้กูตายใจใช่ไหม ไอ้เวร!” เขาคว้าหมอนข้างมาได้ก็ระดมตีชลิตอย่างไม่ไว้หน้า “กูอายจะตายห่าอยู่แล้ว”

“อายทำไม คนกันเอง”

“ฮืออออออ ไอ้เชน!”

“มึงฟังนะ กูกับมึงไม่ใช่เพื่อนกันแล้ว กูจะไม่เป็นเพื่อนนอนของมึง ไม่ยอมเป็นเพื่อนแก้เหงาของมึง ไม่ต้องมาหาเหตุผลอะไรที่จะมาปฏิเสธ กูอยู่กับมึงมานาน กูรู้ว่ามึงรักกูแค่ไหน ธี มันอาจจะเป็นเรื่องที่มึงคาดไม่ถึง แต่มันคือเรื่องจริง กูรักมึงจริงๆ” เขาพูดรัวเร็วจนคนตัวขาวกว่าหยุดชะงัก “แล้วมึงก็ไม่ได้ฝันด้วย”

“....” พูดมาขนาดนี้กูจะไปปฏิเสธได้ยังไง

“มึงเป็นเมียกูแล้วนะ” เขากอดอีกฝ่ายเอาไว้แน่น ธีระจมูกแดงก่ำเหมือนคนจะร้องไห้ “ขี้แยชิบหาย เมียใครวะ”

“คุณลุงไม่ยอมแน่ มึงเป็นลูกชายคนโตนะ” ขนาดชมจันทร์ยังโดนขนาดนั้นแล้วนับประสาอะไรกับลูกชายที่คุณลุงตั้งความหวังเอาไว้มากที่สุดอย่างชลิต

“พ่อจะต้องเข้าใจ”

“?”

“กูมีวิธีทำให้พ่อเข้าใจก็แล้วกัน” ชลิตงับปลายจมูกของอีกคนด้วยความหมั่นเขี้ยว ธีระแทบจะหมดเรี่ยวแรงอยู่ในอ้อมกอด เขานึกว่าตัวเองฝันไป.. กลายเป็นเขาเองที่โดนชลิตหลอกล่อมาตลอด ยิ่งคิดใบหน้าขาวก็ยิ่งบิดเบี้ยว รู้สึกเหมือนตัวเองโดนปั่นหัวอยู่คนเดียว!

“มึงจะช่วยน้องด้วยใช่ไหม”

“ใช่ ถ้าชานมเข้ามาคุยกับพ่อรอบนี้ได้ กูจะบอกเรื่องของเรากับพ่อด้วย”

“มันจะไม่เร็วไปหรือวะ” เขาช้อนตามองอีกฝ่าย ธีระเข้าออกบ้านนั้นตั้งแต่เด็ก คุณลุงมองเขาด้วยความรักใคร่ถ้าเกิดรู้ว่าลูกชายของตัวเองมาคบหากับเขา บ้านไม่แตกหรือ!

“ถ้ามึงไม่อยากบอกคนอื่นเรื่องของกูก็ไม่เป็นไร”

“ไม่ ไม่ใช่สักหน่อย เชนอย่างอนดิวะ” เขาตะปบแก้มของอีกฝ่ายให้หันมามอง จ้องดวงตากลมสีดำของชลิตเนิ่นนาน ก่อนจะเอ่ยคำนั้นออกไป “กูก็รักมึง..เหมือนกันนะ”

“อืม ขอบคุณนะธี” เขาก้มลงหอมแก้มนิ่ม รั้งอีกฝ่ายเข้ามากอดไว้แน่น “เชนจะไม่ปล่อยธีไปไหนอีกแล้ว”

++

ธีระตื่นเช้ามาด้วยอาการปวดเมื่อยร่างกาย เขาขยับเขยื้อนช่วงล่างไม่ได้เลย แค่กระดิกขานิดเดียวก็ปวดเหมือนไปวิ่งมาราธอนสักสิบกิโล! ดวงตากลมลืมตาอันหนักอึ้งขึ้นมา ยกมือขยี้ตาก่อนจะหันไปมองรอบด้าน ห้องนอนสีขาวของเขายังเหมือเดิม ตู้เสื้อผ้า กรอบรูป ชั้นหนังสือ ส่วน... คนที่นอนกรนอยู่ด้านข้างคือคนที่เพิ่มเติมมาเมื่อคืนนี้..

“เชน..”

“ทำไมตื่นไวจังครับบี้”

บี้? บี้อะไรวะ บี้เดอะสกา?

“กูปวดไปทั้งตัวเลยเนี่ย เมื่อคืนมวยปล้ำกับมึงยันตีสี่” เขาบิดไปทางไหนก็รู้สึกปวดร้าวไปหมด อยากจะร้องไห้เหลือเกิน!

“มวยปล้ำอะไรกัน เขาเรียกวิธีแสดงความรักฉบับฮาร์ดคอ”

“เออ ปวดไปหมด มึงกัดกูเป็นรอยดูสิ”

“บี้ครับ เค้าทำเอาไว้เป็นสัญลักษณ์ไง เพราะบี้เป็นของเค้าแล้ว” ธีระแทบจะสำลักน้ำลายเหมือนได้ยินคำแทนตัวของชลิตที่มันดูออกจะมุ้งมิ้งกุ๊งกิ๊ง ไม่เข้ากับหนุ่มวัยฉกรรจ์อย่างเขาเลย “บี้มาจากคำว่าเบบี้ไงครับ”

“ไม่ต้องเรียกอะไรที่มันหวานเลี่ยนได้ปะ กูกับมึงก็เหมือนเดิม เพิ่มเติมคือเป็นแฟนกัน” แค่พูดก็รู้สึกคันยุบยิบที่ริมฝีปาก เป็นแฟนกัน เป็นแฟนกัน!

“ไม่ได้หรอก เค้าอยากพูดกับบี้เพราะๆ”

“แล้วกูต้องพูดด้วยปะ”

“พูดสิ จะให้เค้าพูดคนเดียวได้ไง”

“...” ธีระอยากจะบ้วนขี้ฟันใส่หน้าชลิตชะมัด แต่ทำแล้วสู้แรงเอาคืนไม่ไหว มีแต่เขาเจ็บตัวเปล่าๆ งั้นเขาจะยอมอ่อนข้อให้เรื่องนี้ก็ได้! “กะ ก็ได้..บี้”

“น่ารักที่สุดครับบี้” ธีระรู้สึกจั๊กจี๋นิดหน่อย เพราะเขาเขินหนักมาก!

“นอนพักนะ เดี๋ยวเค้าไปทำอาหารเช้าให้” ธีระมองสภาพของอีกฝ่ายที่ยับเยินไม่แพ้กัน ทั้งแผ่นหลังเต็มไปด้วยรอยจิกข่วนจากเขาเป็นทางยาว รอยกัดจนได้เลือดยังเป็นคราบติดอยู่เลย.. น่าสงสารเหมือนกันนะ

“อะ..อื้อ”

โครม!

ชลิตเดินหายลับตาไม่ถึงห้านาทีเสียงของหล่นก็ดังมาจากห้องครัว ธีระขมวดคิ้วแน่นเขาไม่น่าไว้ใจให้อีกฝ่ายเข้าครัว เพราะหมอนั่นจะไปพังห้องครัวของเขาเสียมากกว่า

“เชน!” เขารวบผ้าปูที่นอนออกจากตัว ก่อนจะหยิบชุดคลุมอาบน้ำมาใส่ เดินกะเผกไปยังห้องครัว เขาเห็นควันลอยคลุ้งออกมาจึงนึกตกใจ ชลิตยิ้มแผล่พร้อมชูตะหลิวในมือ

“บี้เค้าไม่ได้เป็นอะไร เค้าแค่ทำของหล่นอะ”

“ทำได้แน่นะ ทอดไข่ก็ได้”

“ได้ บี้รอกินไข่เจียวฝีมือเค้าได้เลย” บางทีชลิตในมุมแบบนี้มันทำให้เขาอดหวั่นไหวไม่ได้แหะ.. อันตรายต่อหัวใจชะมัด! “บี้จะมายืนดูหรือ คิดถึงเค้าล่ะสิ”

“จะมาดูคนทอดไข่ไหม้น่ะ”

“ไม่มีครับ ระดับนี้แล้ว” ชลิตยิ้มแฉ่งหน้าบานเป็นจานดาวเทียม เขาอดจะหัวเราะใส่ไม่ได้ อะไรมันจะร่าเริงขนาดนั้น “บี้ไปนั่งดีกว่าครับ เดี๋ยวเชฟเซนจะเอาไปเสริฟถึงที่เลย”

“ก็ได้ครับ” เขาตอบ ก่อนจะลากขาที่ปวดร้าวไปนั่งเก้าอี้บุนวม สภาพเขาตอนนี้ดูไม่ได้เอาซะเลย เหมือนไปฟัดกับนักเลงที่ไหนมา ธีระรออยู่เกือบสิบนาทีชายหนุ่มก็เดินยิ้มมาพร้อมกับจานข้าวพร้อมโปะไข่เจียวมาด้านบน อะไรก็ไม่ตกใจเท่าซอสมะเขือเทศที่เขียนเป็นลายมือยึกยือเอาไว้

‘ผมรักคุณ’

โอเค เขาเชื่อแล้วว่าความรักทำให้คนหน้ามืดตามัว..

“เค้าอยากได้รางวัลนะ..คืนนี้”

และทำให้คนบ้ากามได้ด้วย!

☾ 16 : พ่อไม่ปลื้มแต่ผมปลื้ม

ชมจันทร์ลงมาจากตึกหอพักในช่วงสายตามด้วยคนรักที่ออกมาพร้อมกัน ชมจันทร์เหลือสอบตัวสุดท้ายในวันนี้ส่วนภาคินสอบเสร็จไปตั้งแต่เมื่อวานแล้ว เจ้าตัวไม่อยากอยู่ห้องคนเดียวจึงขอตามมานั่งเป็นเพื่อนเขาอ่านหนังสือสอบ พักนี้ภาคินตัวติดกับเขาตลอดเวลา ใบบุญกับธัชธรรม์แซวเขากับภาคินออกสื่อยิ่งทำให้คนทั่วไปรู้ว่าเขาเป็นใคร.. เขาไม่กังวลหรอกถ้าหากใบหน้าและชื่อนามสกุลเขามันจะไปสะดุดตาคนในบ้านเอาได้

“คิ้วผูกเป็นโบว์แล้วนะครับ” นิ้วมือแตะเข้าที่ระหว่างคิ้วของชมจันทร์ที่กำลังขมวดเป็นปม “คิดอะไรอยู่ครับ”

“เปล่า ชมไม่ได้คิดอะไร”

“ชมรู้หรือเปล่าเวลาชมคิดมาก หรือมีเรื่องกังวล มันออกมาทางสีหน้าหมดเลยนะ”

“จริงหรือ ไม่เห็นรู้เรื่องเลย”

“กังวลอะไรก็เล่าให้คินฟังได้นะ”

“อือ ชมกังวลเรื่องที่มีภาพกับคินออกสื่อนิดหน่อย” ชายหนุ่มพูดเสียงอ่อน ก่อนจะชะงักเมื่อกลัวว่าอีกฝ่ายจะเข้าใจผิด “ไม่ใช่อย่างที่คินนะ คือชมไม่ได้อายใครทั้งนั้นที่เราเป็นแฟนกัน แต่ว่าที่บ้านชมคงจะไม่ชอบเท่าไหร่”

“พี่เชนน่ะหรือ?”

“อื้ม พ่อด้วย” เขาหลุบตามองพื้น หลังคิดใคร่ครวญมาหลายวัน นึกได้ว่าไม่มีอะไรจะต้องกลัวอีกต่อไป เขาออกจากบ้านมาหลายปี ไม่เห็นพ่อจะเข้ามาวุ่นวายกับเขาสักครั้ง เพราะฉะนั้นต่อให้เขาจะมีชีวิตอย่างไร เขาขอเลือกเองแล้วกัน

“ถ้าคุยกับพวกท่านดีๆคงไม่มีเรื่องอะไรน่ากังวลหรอกครับ” ภาคินไม่อยากให้คนรักต้องเครียด อีกดี๋ยวจะต้องเข้าสอบแล้วด้วย “สอบเสร็จเราค่อยคุยเรื่องนี้กันนะ คินจะปรึกษามัม น่าจะช่วยอะไรได้บ้าง”

“อื้อ ขอบคุณนะ” เขายกยิ้ม หันมาคร่ำเคร่งเรื่องการสอบในวิชาสุดท้าย ปล่อยให้ภาคินนั่งเล่นเส้นผมสีชมพูนุ่ม กรฤตกับปรมะถูกลากออกมานั่งเป็นเพื่อน เพราะนัดกันเอาไว้หลังชมจันทร์สอบเสร็จจะพาทุกคนไปเลี้ยงข้าว

“เม่นล่ะ”

“กำลังมาครับ มาช้าหน่อยเพราะมัวแต่สระผม” กรฤตยิ้มแผล่ก่อนจะทิ้งตัวลงนั่งข้างเพื่อนสนิท ปรมะเองก็กำลังรอตุ๊กตา แฟนสาวที่กำลังมาจากคณะหลังสอบเสร็จ หลังจากสอบผ่านพ้นไปพวกเขาจะมีเวลาว่างอีกประมาณสองอาทิตย์กว่าจะถึงฤดูกาลกิจกรรมของสาขา การแสดงของนักศึกษาปีที่หนึ่งของสาขาดุริยางคศิลป์เป็นที่จับตามองของ

เด็กคณะอื่นเสมอ ภาคินเองก็ได้รับมอบหมายให้ร้องเพลงร่วมกับรุ่นพี่ ส่วนกรฤตกับปรมะเล่นกีตาร์กับกลองชุดเป็นหลัก

“พี่ไปสอบก่อนแล้วกัน เดี๋ยวลงมาหานะ”

“สู้ๆครับพี่ชานม” เพื่อนสนิทของเขาส่งเสียงเชียร์ชมจันทร์เต็มที่ มีชาบูมาเป็นของล่อ ชี้นกเป็นนกชี้ไม้เป็นไม้เลยนะพวกมึง ส่วนเขาโบกมือบ๊ายบาย แค่สามชั่วโมงเท่านั้นพวกเขาเล่นเกมส์กันแปบเดียวก็เสร็จแล้ว

ใต้ตึกคณะเป็นซุ้มไม้และเก้าอี้ตั้งเรียงรายให้นักศึกษาได้นั่งทำงาน พบปะพูดคุยกัน ส่วนตึกด้านข้างเป็นของคณะอักษรศาสตร์ที่ค่อนข้างเงียบสงบมากกว่า เป็นอันรู้กันในรุ่นว่ากลุ่มพวกเขามีแต่ดาวเด่น ทั้งดาวตลกอย่างกรฤต และว่าที่เดือนคณะอย่างภาคินจึงเป็นที่จับตามองของบรรดาเพื่อนในรุ่นและรุ่นพี่ปีสูง น่าเสียดายที่ในกลุ่มเขามีแฟนกันหมดแล้ว ไม่อย่างนั้นต้องได้มีตบตีแย่งกันบ้างล่ะ

“ที่รัก!” กรฤตเงยหน้าจากหน้าจอโทรศัพท์ก่อนจะลุกขึ้นโบกมือเรียก ชยังกูรเดินตากแดดสะพายกระเป๋าใบใหญ่หน้ามุ่ยเข้ามาในตึกก่อนจะนั่งลงข้างแฟนหนุ่ม “ร้อนเลย กินน้ำไหมจ๊ะ”

“ไม่อะ เมื่อกี๊เจอตุ๊กตาด้วย แวะซื้อของอะไรอยู่ไม่รู้”

“อ้อ กูฝากซื้อโค้กอะ” ปรมะตอบแต่สายตายังจ้องมองที่โทรศัพท์ กรฤตพักเกมที่เล่นรีบเอาทิชชูซับใบหน้าขาวของอีกฝ่าย เดินตากแดดมาร้อน อารมณ์คงไม่ดีเท่าไหร่

“ดูสิ หน้าแดงไปหมดเลย”

“อือ นิดหน่อยน่ะ” เขาไม่อยากให้กรฤตแสดงความรักในที่สาธารณะเท่าไหร่ นอกจากเรื่องเขินแล้ว เขายังไม่คุ้นชินกับสายตาแปลกๆของเพื่อนคณะที่มองมาด้วยซ้ำ แต่ในกลุ่มของภาคินกลับไม่สะทกสะท้าน ไม่สนใจเลยสักนิด เขาผ่อนลมหายใจก่อนจะพิงลงลาดไหล่ของคนรัก

“อ้อนที่ห้องแบบนี้ รับรองไม่ต้องไปเรียนกันหรอก”

“ทะลึ่ง!” กรฤตโดนหลังมือไปสองที ไม่รู้ทำไมเดี๋ยวนี้ยิ่งซีกอมากขึ้น คบกันมาตั้งนานแล้วไม่รู้จักเพลาเรื่องพวกนี้เลยหรือไง ไปอดอยากปากแห้งมาจากไหน เขาล่ะอยากจะรู้นัก!

“นี่แหละค่ะคณะศิลปกรรมศาสตร์”

“ขอบคุณนะครับน้อง”

“ไม่เป็นไรค่ะ หนูมาหาแฟนที่นี่พอดี” ปรมะได้ยินเสียงคุ้นเคยจึงเงยหน้ามองไปยังหน้าคณะ เห็นหญิงสาวในชุดนักศึกษากระโปรงพลีทสีดำ ผมยาวสลวยสีดำที่ทัดหูข้างนึง มองแค่ปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นแฟนตัวเอง เขาตั้งท่าจะลุกขึ้นเดินไปหา แต่ตุถ๊กตากลับเดินมาพร้อมชายหนุ่มสองคนที่เขาไม่คุ้นหน้า

“เห้ย แฟนกูเดินมากับใครวะนั่น”

“อาจารย์ที่คณะเราหรือเปล่า”

“ไม่น่าใช่นะมึง” กรฤตหรี่ตามอง ก่อนที่ชายหนุ่มสองคนจะเดินเข้ามาใกล้มากขึ้นเรื่อยๆ ภาคินไม่ได้สนใจเขายังตั้งใจเล่นเกมส์เพื่อผ่านด่านไปให้ได้ จนกระทั่งชลิตที่กำลังเดินเข้ายังตึกคณะจำเส้นผมน้ำทองและใบหน้าค่อนไปทางฝรั่งของเด็กหนุ่มจึงหยุดชะงัก

“เดี๋ยวเราเข้าไปติดต่อข้างในก็ได้เชน”

“ไม่ใช่ เค้าจำได้ว่าคนนี้แหละ แฟนชานม”

“ใช่หรือ” ธีระเคยเจอภาคินตอนกลางคืน แถมตอนนั้นก็ชุลมุนวุ่นวายไม่มีเวลามาจำหน้าค่าตาอีกฝ่ายได้หรอก แถมในรูปที่ขึ้นในเว็บไซค์ ก็เป็นช่วงเวลากลางคืนเสียด้วย ไม่คิดว่าชลิตจะมีความสามารถจดจำหน้าตาคนได้ขนาดนี้

“น้อง น้อง น้องใช่แฟนชานมหรือเปล่า?”

“คะ ครับ คุณ?” ภาคินเงยหน้ามามองตาแป๋ว กรฤตกับปรมะมองหน้ากัน แล้วจ้องไปยังผู้มาใหม่ ไม่มีใครรู้ว่าสองคนนี้เป็นใคร แม้แต่ชยังกูรและตุ๊กตายังตกใจไปด้วย

“จำ เอ่อ จำพี่ได้หรือเปล่า” แม้ชลิตจะยอมรับเรื่องที่ชมจันทร์มีแฟน แต่เขาก็ไม่คิดว่าตัวเองจะเป็นคนหวงน้องขนาดนี้ ดูแล้วอายุก็ยังไม่เยอะเท่าไหร่ จะดูแลชมจันทร์ของเขาได้หรือเปล่าก็ไม่รู้ ชลิตไม่ได้อยากมาทะเลาะด้วย เขาจึงปรับอารมณ์ให้นิ่งเฉย พูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “พี่ชื่อเชนเป็นพี่ชายของชานม”

“จำได้ครับ ที่เราเจอกันที่ภูเก็ตคราวนั้น” ภาคินจำได้แม่นว่าผู้ชายตรงหน้าเกือบจะต่อยเขาหน้าคว่ำไปแล้ว “พี่มาหาชมหรือครับ ชมยังสอบอยู่เลยครับ”

“ใช่ พี่มีธุระจะต้องพาชมจันทร์กลับไปที่บ้าน” เขาพูดถึงวัตุประสงค์ในการมาที่นี่อย่างไม่อ้อมค้อม ตอนนี้พ่อกำลังโกรธมากและต้องการเจอชมจันทร์เร็วที่สุด ไม่ว่ายังไง คราวนี้เขาจะต้องปกป้องชมจันทร์ให้ได้

“แต่ว่าชมไม่อยากกลับบ้าน”

“มีเรื่องหลายเรื่องที่พี่อยากจะคุยกับเขา ปรับความเข้าใจนาย..พอจะช่วยพี่ได้”

“ครับ ผมต้องช่วยแฟนผมอยู่แล้ว” ชลิตคิ้กกระตุก ไอ้เด็กหน้าตายนี่มันย้ำจังเลย ว่าน้องชายเขาเป็นแฟนมัน จับหักคอก่อนพาไปเจอพ่อซะเลยดีไหมเนี่ย!

“ดี อย่าลืมทำตามที่พูดก็แล้วกัน” ชลิตนั่งลงปักหลักไม่ยอมไปไหน เขามองภาคินเขม็งพยายามประเมินตั้งแต่หัวจรดเท้าว่าอีก่ายเป็นใครมาจากไหน มีความชอบหรือความสามารถพิเศษอะไรบ้าง

“บี้ ทำไมทำหน้าทำตาแบบนั้น น้องกลัวกันพอดี”

“ไม่ได้หรอก เค้าต้องเคร่งขรึมเอาไว้ ไม่งั้นเค้าจะดูได้ยังไงว่าเด็กคนนี้ดูแลชานมได้”

“เรื่องของเด็ก เราอย่าไปยุ่งนักเลย” ธีระถอนหายใจ ไอ้เรื่องขี้หวงของชลิตเขาก็เพิ่งจะรู้ “บี้มาวุ่นวายกับเค้าก็พอ โอเคไหม” ธีระกระซิบเสียงแผ่ว เขาเองก็ไม่อยากให้บรรยากาศมันแย่มากไปกว่านี้ จึงนั่งลงข้างแฟนหนุ่ม

“พี่ชื่อธีนะครับ เป็นแฟนของพี่เชน” ธีระแนะนำตัว ภาคินหันมามองก่อนจะเลิกคิ้วด้วยความสงสัย“พี่ ได้ยินมาจากน้องชานมว่าแฟนชื่อภาคิน”

“ใช่ครับ”

“คินรู้ใช่ไหมว่าชมมีปัญหากับที่บ้านเรื่องอะไร”

“ผมรู้ครับ” เด็กหนุ่มตอบพลางยกยิ้ม เขารู้สึกว่าธีระน่าพูดคุยด้วยมากกว่าตั้งเยอะ “ผมเองก็อยากจะเข้าไปเจอคุณพ่อด้วยเหมือนกัน” ชลิตยอมใจในความกล้าหาญของอีกฝ่ายเสียจริง ขอให้ใจกล้าแบบนี้ให้ได้ตลอดก็แล้วกัน เพราะพ่อของเขานั้นใจแข็งยิ่งกว่าหินผาซะอีก

“พี่อยากให้ชานมกลับบ้านไปคุยกับพ่อให้เรียบร้อย แต่ว่าที่ผ่านมาชมไม่ยอมกลับเลย ถ้าเป็นคินจะต้องพูดได้แน่”

“ครับ ได้อยู่แล้ว” เขาเองก็อยากจะช่วยแก้ไขเรื่องความบาดหมาง เพราะไม่อยากให้ชมจันทร์ต้องเป็นกังวลอะไรอีก รู้ว่าเขาและชมจันทร์เติบโตกันมาคนละอย่าง แต่เราก็สามารถเติมเต็มให้กันและกันได้ ธีระไม่พูดอะไรนอกเสียจากอมยิ้ม เขาแตะไหล่ของชลิตสบสายตาเป็นความหมายว่าทุกอย่างจะต้องผ่านไปได้ด้วยดี

ชมจันทร์ลงมาจากตึกก่อนจะรีบเดินมายังซุ้มใต้ตึกคณะ ใบหน้าขาวจัดขมวดคิ้วเป็นผมเมื่อเห็นชายหนุ่มสองคนกำลังนั่งอยู่ด้วย

เขารีบปราดเข้าไปหาภาคิน

“คิน กลับห้อง!”

“ชานม! คุยกับพี่ก่อนสิ”

“ผมไม่คุยอะไรทั้งนั้น” ชมจันทร์พูดเสียงเครียด เขากระตุกแขนเสื้อคนรักก่อนจะส่งสายตาอ้อนวอน “คิน..”

“ชมครับ ลองคุยกับพี่เชนก่อนนะ”

“แต่ชมไม่อยากคุยกับเขา”

“ชมเคยบอกคินไม่ใช่หรือ ว่าที่บ้านไม่ค่อยชอบ อันที่จริงมันอาจจะไม่ใช่อย่างนั้น” ภาคินโอบรอบเอวของคนรัก ก่อนจะดันคนตัวเล็กมานั่งบนตัก ชลิตมองก่อนจะขบกรามแน่น กล้าสวีทกันต่อหน้าต่อหน้าเขาเนี่ยนะ!

“ใช่หรือ มันจะเป็นไปได้ยังไง”

“ชม..ที่จริงแล้ว” ชลิตลุกขึ้นยืน เขาคว้าข้อมือน้องชายให้เดินไปคุยกันทางอื่น แม้ตอนแรกจะขัดขืนแต่ชมจันทร์ก็แพ้ทางของภาคิน เขาจะยอมลองคุยกับชลิตดูก็ได้ ชลิตพาเขาเดินมาด้านหลังคณะที่ไม่ค่อยมีคนพลุกพล่าน ปล่อยมือน้องชายก่อนจะพูดด้วยเสียงแผ่วเบา “พี่อยากจะบอกกับชมมาตั้งนานแล้วว่าพี่ขอโทษ ขอโทษที่ปกป้องชมจากเรื่องนั้นไม่ได้” เขาปล่อยให้น้องชายต้องโดดเดี่ยว ปล่อยให้เขาต้องตัดสินใจเรื่องทุกอย่างด้วยตัวเอง

“ชม..ชมคิดว่าพี่รังเกียจที่ชม..”

“ไม่เลยสักนิด พี่ไม่เคยคิดแบบนั้น ชมยังเป็นน้องชายของพี่เสมอและตลอดไป” ชลิตพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “พี่ขอโทษที่ปล่อยให้เราต้องลำบากมาตลอด”

“ไม่ ชมรู้ว่าพี่เชนคอยช่วยชมอยู่ แต่ชมกลับไปที่บ้านไม่ได้หรอก” ชมจันทร์เอ่ยเสียงเบา เขาจะมีหน้ากลับไปได้ยังไง

“ครั้งนี้ถือว่าพี่ขอได้ไหม เรากลับไปคุยกับพ่อให้รู้เรื่อง”

“แต่พ่อ..”

“มาถึงขนาดนี้แล้ว ชมอย่าให้เรื่องนี้มาทำให้ครอบครัวเรามีปัญหากันได้ไหม” ชลิตคว้าจับมือของน้องชาย “ครั้งนี้พี่จะคุยกับพ่อด้วย ไม่ให้ชมต้องเผชิญปัญหาคนเดียวอีกแล้ว”

“..จะจริงๆนะ ชมจะได้เจอแม่กับพี่ชลแล้วใช่ไหม” ดวงตากลมเริ่มเอ่อคลอไปด้วยหยาดน้ำใส“ฮึก..ชมคิดถึงแม่อะ ฮือ..คิดถึงพี่ คิดถึงทุกคน”

“ชมไม่เอาไม่ร้อง”

“ฮึก ฮือ ชมอยากกลับบ้าน ฮึก”

“กลับไปด้วยกันนะชม กลับบ้านเรากันนะ” ชลิตลูบกลุ่มผมนุ่มของน้องชาย ดึงคนตัวเล็กเข้ามากอด ชมจันทร์เหนื่อยมามากแล้ว ปัญหาเรื่องนี้มันควรจบได้สักที..

(ต่อ)

ภาคินมองบ้านเดี่ยวสองชั้นที่มีสนามหญ้าหน้าบ้านยาวเป็นกิโลและโรงเก็บรถที่จอดกันเรียงรายอยู่ด้านข้าง เป็นครั้งที่สองที่เขาเพิ่งจะได้รู้เรื่องราวครอบครัวของคนรัก ก่อนหน้านี้ชลิตกล่อมชมจันทร์ให้กลับบ้านได้แล้ว แต่ชมจันทร์จะพาเขามาด้วยให้ได้ และแน่นอนว่าเพื่อนของเขาเลยได้มากินข้าวที่บ้านชมจันทร์กันอย่างไม่คาดฝัน

มากันแบบงุนงง..

“เชี่ย พี่ชานมบ้านรวยชิบหาย!” กรฤตหันไปกระซิบกระซาบกับปรมะ ก่อนจะถูกชยังกูรบิดเนื้อเขียวจนร้องโอดโอย รียกเสียงหัวเราะให้กับทุกคน “ฮือ ที่รัก เนื้อหลุดกันพอดี” ชยังกูรไม่อยากดุมากไปกว่านี้จึงก้มลงเป่าผิวเนื้อด้วยลมร้อนให้แผ่วเบา ไม่วายโดนคนรักขโมยหอมแก้มอีก

มันน่าทุบไหมล่ะ!

“คุณหนู คุณหนูชมจริงๆด้วย” ทันทีที่ลงจากรถ กลุ่มแม่บ้านก็กรูกันเข้ามากอดเข้ามาหอมคนตัวเล็ก จนแทบจะล้ม ชมจันทร์ยกมือกระพุ่มไหว้ น้ำตาจะไหลอยู่รอมร่อ “ขวัญเอ๊ย ขวัญมา กลับบ้านสักทีนะคะ”

“ป้าแจ่มอย่าเพิ่งดีใจไป รีบไปบอกคุณแม่กับพี่ชลเถอะ” ชลิตให้ป้าแม่บ้านรีบไปแจ้งกับคุณผู้หญิงและพี่สาวที่เพิ่งกลับมาเยี่ยมทุกสามเดือน เพราะแต่งงานและย้ายไปอยู่กับสามีที่ต่างประเทศ วันนี้เขาพาชม

จันทร์กลับมาที่บ้านพร้อมกับแขกอีกหลายคนจะต้องต้อนรับให้ดีหน่อยจะเสียชื่อไม่ได้

“พี่เชน..แม่ล่ะ”

“ไม่ต้องรีบร้อน จะได้เจอแล้วล่ะ” ชลิตยิ้ม ถ้าหากเขาจะบอกว่าชมจันทรีเหมือนใคร ก็คงบอกได้เต็มปากว่าน้องชายคนเล็กสืบทอดความเหมือนของมารดาอย่างเต็มร้อย ทั้งใบหน้ารูปร่างถอดแบบกันมาทั้งหมด รวมถึงนิสัยดื้อเงียบด้วย!

“ทุกคนเข้ามาข้างในก่อนนะครับ” ธีระรับอาสาช่วยดูแลแขกเพราะชลิตจะต้องรับหน้ากับครอบครัว เขาพาเพื่อนของชมจันทร์เข้ามาในห้องรับแขก เรียกป้าแม่บ้านมาจัดการเรื่องอาหารให้เรียบร้อย พากันมาเยอะขนาดนี้ชมจันทร์จะได้ไม่ประหม่า ต่อให้คุณลุงจะดุแค่ไหน ผ่านไปตั้งหลายปีน่าจะใจอ่อนขึ้นมาบ้าง “เดี๋ยวเราทำหมูกระทะกินกันนะ”

ทุกคนพยักหน้ารับก่อนจะเดินตามธีระไปอีกห้อง ในเวลาแบบนี้เขาควรจะปล่อยให้ชลิตได้พูดคุยกับชมจันทร์เพียงลำพังก่อนที่คุณลุงจะ

กลับมา..

หญิงสาวร่างเล็กกำลังเดินลงบันไดด้วยความเร่งรีบจนลูกสาวที่เดินลงมาด้วยนั้นประคองจับเอาไว้ไม่อยู่ ใบหน้าขาวบิดเหยเกเมื่อเห็นลูกชายคนเล็กยืนอยู่ข้างลูกชายคนโต หล่อนโผเข้ากอดชมจันทร์แน่น ไม่กล้าพูดอะไรนอกเสียจากกลั้นเสียงสะอึกในลำคอ

“แม่..ชมกลับมาแล้ว”

“เด็กบ้า! ทำไมถึงได้ดื้อแบบนี้” อรพินพูดทั้งน้ำตา หล่อนอยากจะบิดเนื้อลูกชายให้หลุดออกมาเลยด้วยซ้ำ คิดจะมาจะไปไม่ยอมบอกกล่าว ตัดช่องทางติดต่อแบบนั้นคิดว่าจะตัดขาดความเป็นแม่ลูกได้หรือ!

“แม่ ชมขอโทษที่ทำให้เป็นห่วง”

“กลับมาปลอดภัยก็ดีแล้วล่ะ” ชลนิลยิ้ม เธอดีใจเหลือเกินที่ได้น้องชายกลับคืนมา อย่างน้อยมารดาของเธอจะได้ไม่ซึมเศร้าเหมือน

อย่างทุกวันนี้

“พี่ชล” ชมจันทร์โผเข้ากอดพี่สาวเต็มรัก เช็ดน้ำหูน้ำตาที่ไหลออกมาไม่ขาดสาย ให้ตายเหอะ เขาเป็นเด็กขี้แยขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน! “ชมพาแฟนมาด้วยครับ”

“คนนี้หรือ” ชลนิลหรี่ตามองหนุ่มลูกครึ่งผมน้ำตาลทองที่ยืนยิ้มหล่ออยู่ไม่ไกล ชมจันทร์หันขวับก่อนจะก้มหน้าหงุด พยักหน้าเชื่องช้า

“อื้อ แฟนชมเอง”

“สวัสดีครับคุณแม่ พี่ชล ผมชื่อภาคินครับ เป็นแฟนของชม” เด็กหนุ่มสวัสดียกมือไหว้เสร็จสรรพก่อนจะแจกรอยยิ้มละลายใจทำเอาหญิงสาวที่ยืนอยู่แถวนั้นหัวใจสั่นระรัว

“ต๊าย เสียงหล่อมาก” ชลนิล หญิงสาวผู้คลั่งนักร้องถึงกับเบิกตาโพลง มองเด็กหนุ่มตรงหน้าไม่วางตา “น้องเป็นนักร้องหรือเปล่าคะเนี่

ย”

“ผมเรียนร้องเพลงครับ เลยพอร้องได้นิดหน่อย” ภาคินยืนเคียงข้างคนรัก เขาตอบด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล ทำเอาชลนิลถึงกับบิดตัวไปมาด้วยความเขิน

“ยินดีที่ได้รู้จักนะจ๊ะ ภาคิน” อรพินเห็นเด็กหนุ่มมีสัมมาคารวะก็ยิ่งเอื้อเอ็นดู ไม่ทันได้สังเกตใบหน้ามืดครึ้มของลูกชายคนโตเลยสักนิด “แม่ฝากชมด้วยนะลูก”

“ผมจะดูแลชมให้ดีที่สุดเลยครับ” พูดเสร็จก็เกี่ยวเอวคนรักเข้ามาใกล้ ส่งยิ้มหวานจนชมจันทร์ม้วนตัวเป็นกุ้งโดนน้ำร้อนลวก ขัดตาขัดหูชลิตเป็นที่สุด!

“ไปกินข้าวกันก่อนดีกว่า เห็นว่าพาเพื่อนมาด้วยไม่ใช่หรือ นอนค้างที่บ้านสักคืนแล้วกันนะลูก”อรพินอยากจะให้ชมจันทร์ย้ายกลับมาอยู่เสียเดี๋ยวนี้ แต่ติดที่พายัพ ประมุขของบ้าน พ่อบังเกิดเกล้าของลูกทั้งสาม จะเห็นดีเห็นงามด้วยหรือไม่

“แม่ไปกินด้วยกันนะครับ กินหลายคนสนุกจะตาย”

“อื้อ ไปเถอะ ไปเร็วเชน ไปกินกับน้องๆกัน” อรพินสีหน้าสดใสขึ้นทันควัน ชลิตพ่นลมหายใจด้วยความโล่ง ในที่สุดรอยยิ้มของมารดาก็กลับคืนมาเสียที

บรรยากาศเป็นไปด้วยความสนุกสนาน ครอบครัวของชมจันทร์ต้อนรับเป็นอย่างดีจนกรฤตชักไม่อยากจะกลับคอนโด ทุกคนทั้งกินสลับกันร้องเพลงจนเสียงหัวเราะดังลั่นออกมาถึงหน้าบ้าน เงาร่างของพายัพก้าวลงจากรถต้องขมวดคิ้วเมื่อได้ยินเสียงดัง เขาเรียกแม่บ้านที่กำลังทำความสะอาดแถวนั้นเข้ามาถาม

“เอ่อ คุณท่าน คุณหนูชมกลับมาที่บ้านค่ะ เธอพาเพื่อนมากินข้าวที่บ้านด้วย” คุณป้าที่ออกมารับกระเป๋าของพายัพไปเก็บไม่กล้าเงยหน้ามองเลยสักนิด ไม่รู้ว่าคุณท่านจะโมโหเรื่องที่คุณหนูกลับบ้านมาหรือเปล่า ในเมื่อคุณท่านไม่เคยให้ใครเอ่ยชื่อออกมาทั้งนั้น ออกงานทีไหร่ก็ไม่เคยพูดชื่อลูกชายคนเล็ก

“มาแล้วหรือ?”

“ค่ะท่าน คุณเชนกับคุณชลก็อยู่ด้วยค่ะ”

“งั้นหรือ” สิ้นประโยค ร่างสูงใหญ่ก็เดินหายลับไปชั้นสองของบ้าน ชลิตเดินออกมาเห็นหน้าซีดเซียวของป้าม่บ้านจึงเอ่ยถามด้วยความเป็นห่วง ตอนนี้เวลาปาไปทุ่มกว่าแล้วไม่ใช่เวลาทำงาน เขาควรให้ลูกจ้างไปพักผ่อนได้แล้ว

“ป้าเนียนไปพักดีกว่าครับ ทางนี้ผมจัดการเอง”

“ไม่เป็นไรค่ะ คุณกลับมาทั้งที ให้ป้าได้มองคุณหนูเธอนานๆ หน่อยเถอะนะคะ” เธอเป็นแม่นมช่วยดูแลตั้งแต่ชมจันทร์ยังเด็กจึงรักใคร่ผูกพันมากกว่าใครทั้งหมด เมื่อครู่เธอแค่ตกใจที่เห็นพายัพไม่แสดงสีหน้าอะไรสักนิด ทั้งที่ลูกชายได้กลับในรอบเกือบสี่ปี

“ตามใจเลยครับ อย่าหักโหมมากนะครับป้าเนียน”

“ค่ะคุณเชน เอ่อ เมื่อครู่คุณท่านมาแล้วนะคะ”

“พ่อกลับมาแล้วหรือ”

“ใช่ค่ะ เดี๋ยวป้าจะเอาของว่างไปเสริฟข้างบนให้คุณท่านก่อนนะคะ” หญิงชราส่งยิ้มหวานก่อนจะเดินไปยังห้องครัว ปล่อยให้ชายหนุ่มมองขึ้นไปยังชั้นสองของบ้านด้วยสีหน้าราบเรียบ..

กรฤตเกือบจะเรอออกมาเสียงดังโชคดีที่แฟนหนุ่มช่วยตะครุบปากเขาเอาไว้ได้ทัน เขาเกาหัวแก้เก้อส่งยิ้มแหยก่อนจะพิงซบชยังกูรแก้เขิน เสียงหัวเราะดังครืนยังไม่ทำให้ชายหนุ่มสั่นสะเทือนได้ มีเพียงชยังกูรที่ดูจะเขินอายแทนด้วยซ้ำ ชลนิลปรบมือให้กับการเล่นมุกของปรมะไม่หยุด ส่วนชมจันทร์หัวเราะเอาเป็นเอาตาย สีหน้าสดชื่นแจ่มใสแม้แต่ภาคินเองยังแปลกใจ เขาจับกลุ่มผมนิ่มของคนรักไปมา

“ดีขึ้นแล้วใช่ไหม”

“อื้อ ดีขึ้นเยอะเลย” คนตัวเล็กยิ้มจนตาหยี ยู่ปากมันแผล่บใส่คนรักที่นั่งด้านข้าง ภาคินผงะหนี“จุ๊บบบบบ”

“ไม่อายแม่หรือครับ”

“แม่ไม่ว่าหรอกครับ.. เนอะ” อรพินอมยิ้ม หล่อนจะไปว่าอะไรได้ ความสุขของลูกก็เหมือนความสุขของแม่ คนที่หน้าบึ้งตึงน่ะคือลูกชายคนโตของเธอต่างหาก!

“ดึกแล้ว เดี๋ยวธีต้องไปส่งน้องๆกลับหอนะครับแม่”

“จ้ะลูก แล้วจะมาค้างที่บ้านไหม” อรพินถามเหมือนเป็นเรื่องปกติ ส่วนธีระเลิ่กลั่กมองหน้าคนรักที่ยังไม่ได้เปิดตัว “มานอนเป็นเพื่อนเจ้าเชนสิจ้ะ”

“ครับแม่ เดี๋ยวธีกลับมานอนนะครับ” ชายหนุ่มยิ้ม ก่อนจะยกมือไหว้ ส่วนพวกเด็กๆช่วยกันยกจานที่กินเสร็จเรียบร้อยไปเก็บ และ

ทำความสะอาดจนเรียบร้อย แม้อรพินจะห้ามเท่าไหร่แต่พวกเด็กๆก็ยังยืนยันว่าจะขอช่วยทำความสะอาด ทำเอาคุณหญิงของบ้านอ่อนอกอ่อนใจเลยต้องปล่อยเลยตามเลย

ชลิตสบตาคนรักก่อนจะกระพริบเป็นความนัยธีระทำเป็นไม่สนใจก่อนจะไปขับรถพากลุ่มเพื่อนของชมจันทร์ไปส่งที่หอพัก เขารู้ดีว่าชลิตหมายถึงอะไร เรื่องที่จะให้เขานอนด้วยที่บ้านคืนนี้เขาขัดคุณแม่ไม่ได้ด้วย!

“คินนอนที่นี่แล้วกัน พรุ่งนี้ค่อยให้พี่เชนไปส่งที่มหาวิทยาลัย” ชลนิลยกนิ้วโป้งให้ เธอพาน้องชายมากินขนมในครัวอีกหนึ่งยก ส่วนชลิตยินคุยกับอรพินสีหน้าเคร่งเครียด น่าจะเป็นเรื่องของคุณพ่อแน่ เธอคาดเดาในใจ

“ขอบคุณครับพี่ชล อร่อยมากเลย”

“กินเยอะๆนะ” ตั้งแต่แต่งงานกับสามี ชลนิลยังไม่วี่แววจะมีลูกไม่อย่างนั้นเธอคงมีเจ้าตัวเล็กช่วยคลายเหงา เวลากลับมาไทยเธอเลยมา

อยู่เป็นเพื่อนคุณแม่ ได้น้องชายกลับมาอยู่บ้านด้วยคงจะมีสีสันมากขึ้นกว่าเดิม “คิน..หล่อจังเลยอะ”

“พี่ชลพูดแบบนี้ชมก็หวงแฟนนะครับ”

“ต๊าย พี่ไม่ได้คิดแบบนั้นสักหน่อย” เธอถอนหายใจก่อนจะมองค้อนน้องชาย “หนุ่มๆมันกระชุ่มกระชวยหัวใจนี่นา”

“ฮื่ออออ คนนี้ของชมนะครับ”

“แล้วก็นะ.. พี่คุ้นหน้าคินเหมือนเคยเห็นที่ไหนมาก่อน” ชลนิลมองใบหน้าหล่อเหลาของเด็กหนุ่มก่อนจะขมวดคิ้ว มันคุ้นเคยอย่างไม่ถูก “เป็นญาติกับดาราที่ไหนหรือเปล่าเนี่ย”

“เอ่อ..” ภาคินอึกอักไม่รู้จะบอกอย่างไรดี มัมกับแด๊ดเขาเป็นนักร้องไม่ได้เป็นดาราอะไรสักหน่อย เห็นมีรับเชิญไปเล่นซีรี่ย์อยู่บ้างแต่ก็น้อยสุดๆ

“มัมกับแด๊ดของคินเขาเป็นนักร้องน่ะครับ พี่ชลน่าจะรู้จักคุณธัชกับคุณไบร์ทนะ” ชมจันทร์พูดเจื้อยแจ้วก่อนจะเกาะแขนคนรักเอาไว้แน่น

“หา! อย่ามาล้อเล่น!” หญิงสาวเบิกตากว้าง “รู้หรือเปล่าว่าเขาดังขนาดไหน!”

“รู้สิครับ เพราะว่าเขาเป็นมัมกับแด๊ดของคิน”

“ฉันจะเป็นลม ภาคิน ภาคิน..ลูกชายของนักร้องแรปเปอร์ที่ฉันติ่งคนนั้น” ชลนิลรู้สึกเหมือนตัวเองหายใจไม่ค่อยออก นี่มันอะไรกันเนี่ย..ของล้ำค่าชัดๆ “ชม..ห้ามทิ้ง ห้ามปล่อยคนนี้ไปเด็ดขาด!”

“พี่ชล!” คนตัวเล็กอยากจะบ้าตาย พี่สาวเขาพูดอะไรออกมาไม่อายภาคินหรือไง “อายไหมเนี่ย”

“ไม่ต้องห่วงครับ ห่วงน้องชายพี่ชลจะทิ้งผมหรือเปล่าดีกว่า” ชมจันทร์ค้อนขวับ ตั้งท่าจะหยิกคนรักให้หายหมั่นเขี้ยวแต่ชลนิลห้ามเอาไว้เสียก่อน

“หยุดทะเลาะกันเลย เอางี้พวกเธอสองคนไปพักผ่อนได้แล้ว” หญิงสาวตั้งสติก่อนจะพูดทีละประโยค “พาภาคินไปนอนที่ห้องดูแลน้องเขยของพี่ดีๆนะชมจันทร์”

“พี่ชล รู้จักกันไม่ถึงวันเลยนะ”

“ไม่รู้แหละพี่ชอบ” หญิงสาวหัวเราะคิก ก่อนจะขอตัวผละออกไปหาคุณแม่ที่ห้องนอน ชลิตเดินตามเข้ามาจึงได้ยินบทสนทนาเมื่อครู่ทั้งหมด ไม่ใช่ทุกคนจะปลื้มนะ อย่างน้อยเขาก็ยังไม่ยกน้องชายให้เด็กเมื่อวานซืนง่ายๆหรอกเฟ้ย!

“เดี๋ยวเตรียมขึ้นไปหาคุณพ่อกับพี่นะชม”

“อื้อ”

“นายก็ด้วยภาคิน..”

ชลิตเคาะประตูห้องก่อนจะเปิดเข้าไปในห้องทำงานของพายัพ ชายสูงวัยกำลังนั่งอยู่คอมพิวเตอร์เช็คหุ้นเหมือนอย่างเคยพลางจิบกาแฟถ้วยโปรด เขาเหลือบตาขึ้นมองลูกชายคนโตที่เดินเข้ามาใกล้ ไม่มีเสียงทักทายนอกจากสายตาเรียบนิ่งที่มองสบกัน

“ผมพาชมกลับมาที่บ้านแล้ว”

“อืม..ไหนล่ะ” ชลิตไม่อาจจะจับกระแสน้ำเสียงได้ว่าพ่อตัวเองรู้สึกอย่างไร เขาผินหน้าไปทางประตูก่อนจะเรียกน้องชายให้ตามเข้ามา “ชมเข้ามาเถอะ”

คนตัวเล็กผลักประตูเข้ามาก่อนจะหวาดสายตาไปรอบห้อง มันยังเหมือนเดิมไม่มีเปลี่ยนแปลง เขาหลุบสายตามองพื้นทันที เมื่อเห็นเงา

ร่างสูงใหญ่ตรงหน้า ทั้งที่อากาศเย็นเยียบแต่หัวใจดลับเต้นสั่นระรัวจนเหงื่อผุดซึมไปทั่วทั้งใบหน้า ภาคินกระชับมือที่จับเอาไว้แน่น เขาเป็นกำลังใจให้ชมจันทร์เสมอ

“พะ พ่อ”

“มีพ่อกับเขาด้วยหรือ..”

“ชม..ชมกลับมาแล้ว”

“ที่ผ่านมาทำอะไรลงไปบ้าง.. เรียนรู้อะไรมากขึ้นหรือยัง” เขาก้มหน้าหงุดไม่กล้าสบสายตาคมปลาบที่มองมา “บอกมาสิชม!”

“ชมได้เรียนรู้อะไรมากมาย ชมรู้จักตัวเอง ชมรู้ว่าชมต้องการอะไร” เขางับริมฝีปากจนมันรู้สึกเจ็บ แต่มันไม่เจ็บเท่ากับคำพูดของพ่อบังเกิดเกล้าหรอก “ชมไม่เสียใจกับสิ่งที่ทำลงไป”

“รั้นเป็นที่หนึ่ง!” พายัพกดเสียงต่ำ “สั่งสอนเท่าไหร่ไม่จำ”

“ชมเป็นของชมแบบนี้ ชมเป็นอย่างที่พ่อต้องการไม่ได้หรอก” ภาคินกระชับฝ่ามือของคนรักเอาไว้ เขาไม่ยอมปล่อยไม่ยอมให้ชมัจนทร์ต้องสู้อยู่เพียงคนเดียว “แต่ชมยังเป็นลูกพ่อได้ใช่ไหม..ฮึก”

“จะเป็นอะไรก็เรื่องของแก พ่อของแกเคยห้ามอะไรได้หรือ”

“พ่อ..” ชลิตก้าวประชิดออกมาข้างหน้า เขามองพายัพด้วยความเคร่งเครียด “ผมกับธี..”

“ไม่ต้องพูด.. อยากทำอะไรก็ทำ ชีวิตเป็นของพวกแก ฉันบังคับอะไรไม่ได้ทั้งนั้น” พายัพถอนหายใจ รู้สึกเหมือนตัวเองแก่ลงไปอีกสิบปี “ฉันเหนื่อย ฉันอยากพัก พวกแกจะทำอะไรก็ตามใจ”

“พ่อ..ฮึก..ชมขอโทษ”

“ร้องไห้ทำไมอีก ฉันตีแกหรือไง”

“ฮึก..ฮือ” ชมจันทร์วิ่งเข้าไปกอดพายัพไว้แน่น ชายสูงวัยเหลือบมองเด็กหนุ่มเชื้อสายฝรั่งที่ยืนอยู่กับลูกชายเขาไม่ห่าง ก่อนจะขมวดคิ้วแน่นเป็นปม

“ไอ้หนุ่มคนนี้มันเป็นใคร ฉันเห็นมันลงข่าวกับแกด้วยเจ้าชม” เขาจำได้แม่น เกิดอาการหวงลูกชายคนเล็กขึ้นมากะทันหัน เพราะชมจันทร์ตั้งแต่เด็กก็น่ารักน่าชังเพราะหน้าตาถอดแบบมาจากภรรยา เขาจึงโอ๋เป็นพิเศษ และหวงเป็นพิเศษ

“คินเป็นแฟนชมครับ”

“หึ้ม แฟน! ลูกเต้าเหล่าใครกัน” พายัพไม่พอใจที่จู่ๆลูกชายคนเล็กกลับมาพร้อมกับแฟนหนุ่ม กลับมายังไม่ทันไรก็จะหายไปอยู่กับแฟนอีกแล้วหรือ!

“พ่อครับ..”

“ฉันเลี้ยงลูกได้แต่ตัว บังคับหัวใจกันไม่ได้ ถูกไหม” เขาหันไปมองลูกชายคนโตที่ยกยิ้มให้ ก่อนจะหันไปมองว่าที่ลูกเขย “แต่พ่อไม่ปลื้มคนนี้!”

“ไม่ได้นะพ่อ โถ่..” ชมจันทร์ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าพายัพจะเอาแต่ใจขนาดนี้ คิดจะแกล้งภาคินหรือไง “ชมขอนะครับ คนนี้ชมรักของชมจริงๆ”

“หึ! พ่อยังไม่ยกลูกชายให้ใครง่ายๆหรอกนะ”

“แล้วผมต้องทำยังไงครับคุณพ่อ” ภาคินคิ้วกระตุกทันที นอกจากพี่ชายจะไม่ปลื้มแล้ว แม้แต่คุณพ่อก็ยังไม่ชอบขี้หน้าเขาอีกหรือเนี่ย!

“พ่อครับ..พี่เชนช่วยชมด้วยสิ” ชลิตไหวไหล่ เพราะเขาเองก็ไม่อยากยกน้องชายให้คนอื่นง่ายๆเหมือนกัน

“ชมจะย้ายกลับเข้ามาอยู่ในบ้าน คินจะย้ายเข้ามาด้วย!”

“ไม่ได้!” พายัพถลึงตาใส่ลูกชาย เขารู้ฤทธิ์เดชของชมจันทร์ดีเพราะถอดแบบมาจากอรพิน ภรรยาของเขาทุกกระเบียดนิ้ว “ลูกทำแบบนี้ไม่ได้ มันไม่งาม!”

“ถ้าคุณไม่ชอบก็เรื่องของคุณ เพราะฉันชอบภาคิน” อรพินเปิดประตูเข้ามาในห้องก่อนจะมายืนข้างเด็กหนุ่ม “ที่ผ่านมาฉันไม่เคยยุ่งวุ่นวายเพราะอยากให้คุณเปิดใจยอมรับลูกบ้าง แต่คุณปิดตาปิดหูไม่รับรู้อะไรสักอย่าง” คุณผู้หญิงของบ้านเดินเข้ามาใกล้ ชมจันทร์ไม่เคยเห็นแม่โมโหขนาดนี้มาก่อน

“คุณอร..”

“คราวนี้ถ้ามีใครทำให้ครอบครัวเราต้องแยกกันอีก ฉันจะไม่ทนแล้ว!” พูดเสร็จหญิงสาวก็สะบัดหน้าหันหนี เดินลิ่วออกจากห้อง เหมือน

สายลมที่พัดผ่านมาแล้วพัดผ่านไปอย่างรวดเร็ว พายัพเม้มริมฝีปาก เขาพูดอะไรไม่ออกสักอย่าง เขาเองที่ทำให้บ้านร้อนรุ่มลุกเป็นไฟ ตั้งแต่ชมจันทร์ออกไปอยู่ข้างนอกเขาก็ไม่เคยมีความสุขได้สักวัน

“แม่!” ชลิตจะเดินตามออกไปแต่กลับถูกดันไปข้างหลัง พายัพสาวเท้าเข้าไปหาภรรยาทิ้งลูกชายมองตามหลังตาปริบๆ

“ถือว่าพ่อโอเคแล้วกัน” ชมจันทร์ยิ้มกว้าง เป็นรอยยิ้มเปื้อนน้ำตาที่เขารู้สึกว่ามันสวยที่สุด เด็กหนุ่มโอบคนรักเข้ามาในอ้อมกอด แม้ชลิตกระแอมไอเสียงดังแค่ไหน เขาก็ไม่ยอมปล่อยหรอก

ไม่ยอมปล่อยชมจันทร์ไปไหนอีกแล้ว..

☾ 17 : สก๊อยฝึกหัด

เสียงหัวเราะครึกครื้นดังออกมาภายในห้องอาหาร ชายหนุ่มในชุดสูทผูกเนกไทอย่างดีกำลังก้าวลงจากบันไดพร้อมชายหนุ่มรูปร่างโปร่งบางอีกคน เขาเห็นป้าแม่บ้านกำลังยืนรอในมือมีถ้วยกาแฟและขนมปังสำหรับชายหนุ่มที่ชอบพกอาหารไปกินระหว่างขับรถไปทำงาน แต่วันนี้ชลิตอยากจะกินข้าวเช้าที่บ้าน เข้าออฟฟิศสายสักวันคงไม่เป็นอะไรหรอกมั้ง เขาใช้มือแตะเข้าที่เอวบางของคนรักก่อนจะพยักเพยิดให้ธีระเดินตามเขาไป

ปกติห้องอาหารจะไม่มีเสียงดังเช่นนี้ เพราะส่วนใหญ่ทุกคนจะมีเวลากินข้าวไม่ตรงกัน ใครอยากกินเวลาไหนก็กิน ไม่ได้มารอกินพร้อมกันหมือนแต่ก่อน แม้จะคุ้นชินแล้วแต่เขาก็ชอบการร่วมโต๊ะกับครอบครัวอยู่ดี

“พี่เชน..มากินด้วยกันสิครับ”

“ไม่ต้องชวนพี่ก็มากินอยู่แล้ว ไหนมีอะไรบ้างครับ”

“มีแกงจืดวุ้นเส้นกับไข่ตุ๋นครับ” คนตัวเล็กยิ้มยิงฟัน สายตาเขาพร่าเลือนไปช่วยขณะ น้องชายตัวน้อยเขาเติบโตเป็นชายหนุ่มรูปงามเสียจริง “คินทำหมดเลย”

พรวด------!!

เขากระแอมไอขณะที่กำลังตักน้ำซุบมาซด เหลือบมองคุณพ่อที่ทำหน้ากระอักกระอ่วน ส่วนคุณแม่นั่นยิ้มดีอกดีใจดูท่าแล้วจะเข้าข้างลูกเขยคน

ใหม่ออกหน้าออกตา แถมยังมีชลนิลคอยให้ท้ายแบบนี้จะช่วยกันคัดเลือกคนที่ดีที่สุดให้ชมจันทร์ได้ยังไง!

“ก็..อร่อยดีนะ”

“เชน รีบกินเข้าเถอะ” ธีระส่ายหัวอย่างอ่อนอกอ่อนใจ เห็นมาดนิ่งเหมือนกับคนไม่สนใจเรื่องราวอะไร แต่ความจริงแล้วชลิตเป็นห่วงชมจันทร์มากที่สุด “เดี๋ยวไปสายนะ”

“ครับ..บี้” คนตัวสูงรับนั่งลงข้างคนรัก ตัดอาหารเช้าหน้าตาน่ากินเข้าปาก แม้จะไม่อยากยอมรับแต่กับข้าวที่ภาคินทำมันอร่อยจริงๆ!

พายัพปวดหัวทุกครั้งเมื่อเห็นแฟนลูกชายคนเล็ก เจ้าเด็กตัวสูงใหญ่กำลังคร่อมมอเตอร์ไซค์สีเหลืองแป๊ดแสบตา คันใหญ่มากเสียจนห่วงว่าชมจันทร์ที่ซ้อนด้านหลังจะหล่นลงมาด้วยซ้ำ

“แกจะขับรถอะไรไปเรียนก็ไปเลือกเอาเถอะ” เขากลืนน้ำลายยามอีกฝ่ายบิดคันเร่งจนมีเสียงดัง รถมีตั้งเยอะแยะทำไมต้องเป็นไอ้รถเศษเหล็กพวกนี้ด้วย

“พ่อครับ ไม่ต้องห่วงชมหรอก” ตอนแรกชมจันทร์เองเป็นกังวลเหมือนกัน แต่เขารู้ว่าภาคินไม่ได้ขี่รถเร็วเหมือนตอนแข่งในสนามเสียหน่อย “ผมไปก่อนนะครับ”

ภาคินเอี้ยวตัวไปสวมหมวกกันน็อคให้คนตัวเล็ก มันเป็นสีชมพูอันเล็กที่เขาซื้อให้คราวก่อน ชมจันทร์ชอบมากจนไม่ยอมเปลี่ยนใช้อันอื่นเลย เขาไม่ได้ขี่ด้วยความเร็วมากนักอยากให้คนรักที่นั่งมาด้วยเห็นวิวบ้างก็ยังดี

“ร้อนไหม”

“นิดหน่อย” เขายื่นแขนบางให้อีกฝ่ายดู มันขึ้นสีแดงระเรื่อเพราะตากแดด ภาคินขมวดคิ้วแน่น นึกในใจว่าไม่น่าพาอีกฝ่ายมาลำบากด้วยเลย “ใส่แขนยาวหน่อยได้แล้ว”

“เดี๋ยวคินขับรถมาดีกว่า ไม่อยากให้ชมลำบาก”

“ชมไม่ได้ลำบาก” ถึงเขาจะดูตัวเล็กบอบบาง แต่ไม่ใช่คนอ่อนแออย่างที่คิดเสียหน่อย “ทำอย่างที่คินชอบเถอะ”

“เดี๋ยวคุณพ่อจะคิดว่าคินดูแลชมไม่ดี แบบนั้นแย่เลย”

“ไม่เป็นไรหรอกน่า คุณพ่อเข้าใจอยู่แล้ว” เขารู้ว่าภาคินเป็นกังวลต่อให้พ่อจะไม่ยอมรับก็ช่างเถอะ ชีวิตนี้เป็นของเขา และพ่อก็ให้เขาได้ตัดสินใจเลือกเองแล้ว

“วันนี้คินมีงานร้องเพลงที่ร้านพี่โมกข์ ชมจะไปด้วยไหม หรือจะอยู่ที่คอนโดครับ” คนตัวเล็กคิดใคร่ครวญอยู่สักครู่ก่อนจะพยักหน้า

“ชมจะไปด้วย” แม้จะเป็นห่วงเจ้ากระต่ายอยู่บ้างแต่ว่ามีคุณป้าช่วยดูแล เขาจึงตอบตกลงไปกับอีกฝ่าย“ไปดูคินร้องเพลงดีกว่า” เขาเผลอขยุ้มเสื้อหนังของเด็กหนุ่มโดยไม่รู้ตัว มีหลายเรื่องที่เขายังไม่เคยรู้จากภาคินเหมือนกัน เขาเป็นแฟนเชียวนะ.. อย่าลืมว่าต้องเอาใจใส่ให้มากกว่านี้

แวะไปคอนโดเก็บของเปลี่ยนเสื้อผ้า ชมจันทร์เตรียมข้าวกล่องเอาจะไปกินด้วยแต่โดนแฟนเด็กห้ามเอาไว้ ผับที่เขาไปร้องเพลงเป็นร้านอาหาร

หรูหรา ไม่ต้องหิ้วอะไรเข้าไปก็มีอาหารอร่อยให้ชมจันทร์เลือกมากมาย แต่คนตัวเล็กไม่คิดอย่างนั้น เขาอยากจะแสดงฝีมือทำอาหารให้ภาคินได้ชิมบ้าง

“ไว้ครั้งหน้านะครับคนดี” จุมพิตลงหน้าผากก่อนจะไล้ลงมายังแก้มขาว คนตัวเล้กม่ได้แสดงอาการอะไรนอกจากนั่งกอดอก รอคุณชายภาคินแต่งตัวให้เสร็จ วันนี้เป็นกางเกงหนังสีดำพร้อมเข็มขัดมีโซ่ห้อยระย้าราวกับเป็นร็อคเกอร์หนุ่ม เสื้อหนังสีดำตัวโปรดและสร้อยที่อีกฝ่ายเลือกใส่เข้ากันได้ดี จนความหล่อกระแทกตาเลยล่ะ

ชมจันทร์เคยคิดอยากจับอีกฝ่ายแต่งตัวสักครั้ง แต่รสนิยมในการเลือกเสื้อผ้าของคนรักถูกใจเขาตลอด ต้องมีวันไหนที่เขาเป็นคนเลือกเสื้อผ้าให้บ้าง มันคงจะดีมาก..

“อือ จะไปได้หรือยัง”

“ครับที่รัก เสร็จแล้ว เดี๋ยวนะ จะไปชุดนี้หรือ?” ภาคินขมวดคิ้ว หันมาอีกทีเจ้ากระต่ายแสบวิ่งไปเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่อีกแล้วคราวนี้เป็นเสื้อแจ็คเก็ตหนังรูดซิบมีกระเป๋าโซ่เงินห้อย ด้านในเป็นเสื้อกล้ามสีขาวบางจ๋อย และกางเกงหนังขาสั้นสีดำ แม้จะรู้ว่าแต่งตัวให้เข้ากับเขาก็เถอะ

มันไม่เซ็กซี่ไปหน่อยหรือ!

“อื้อ ชุดนี้แหละ” เขายืนตัวตรง พลางเคาะรองเท้าบู๊ทหนังสีเลือดหมูเสริมส้น ไหนจะถุงน่องสีดำติดกากเพชรทาบกับขาเพรียวยาว ดูแล้วช่างเหมือนเทพบุตร ไม่สิ เดวิลตัวน้อยมากกว่า!

“...” เขาไม่อยากให้ใครเห็นแฟนในชุดนี้เลย ภาคินรู้ดีว่าขัดชมจันทร์ไม่ได้ จึงคว้าโทรศัพท์ขึ้นมาถ่ายรูปคนตัวเล็กลงอินสตราแกรมซะเลย ได้เวลาอวดแฟน!

“คินทำอะไรน่ะ”

“อวดเมีย”

“ถ่ายอะไรเนี่ยยย” ชมจันทร์อยากจะดูแต่อีกฝ่ายไม่ยอม จนกระทั่งเห็นคนรักแท็กเขาในอินสตราแกรมนั่นแหละ ชมจันทร์ถึงได้ล่าถอย เขาเห็นรูปตัวเองกำลังยืนเอี้ยวตัวมาส่งจูบให้คนถ่าย ดูรอยยิ้มนั่นสิ นั่นมันยั่วกันชัดๆ

My Devil <3

ของผมนะครับ..

เห็นข้อความที่แสดงความเป็นเจ้าข้าวเจ้าของอย่างปิดไม่มิดชมจันทร์ก็ทำอะไรไม่ถูก ได้แต่ไหวไหล่หันหน้าแดงระเรื่อไปทางอื่น *โอเค.. ไม่ได้มีเขาที่หวงอยู่คนเดียว..*

ภายในร้านอาหารกึ่งผับคลาคล่ำไปด้วยผู้คน แสงไฟวิ้วับเหนือศีรษะช่วยให้บรรยากาศดูเร้าอารมณ์เข้ากับนักท่องเที่ยวยามราตรีที่กำลังโยกย้ายส่ายสะโพกเข้ากับจังหวะดนตรี ภาคินกำลังขึ้นไปเปลี่ยนตำแหน่งกับนักร้องรุ่นพี่ที่เพิ่งจะร้องเพลงเสร็จ เสียงฮือฮาดังขึ้นอีกระลอกเมื่อเห็นเด็กหนุ่มชัดเต็มตา ภาคินในตอนนี้ไม่ใช่เด็กหนุ่มวัยรุ่นอีกต่อไป กลิ่นอายของบุรุษ เหงื่อสายตา แทบจะทำให้สาวน้อยสาวใหญ่ที่กำลังจดจ่อไปยังเวทีต้องสั่นสะเทือนไปทั้งหัวใจ

“กรี๊ดดดดดดด ภาคิน!” แม้เขาจะไม่ใช่นักร้องเต็มตัวเหมือนมัมกับแด๊ด แต่ก็เคยไปร้องเพลงร่วมกับศิลปินในค่ายของแด๊ด จนมีบางคนจดจำชื่อเขาได้ ภาคินไม่ได้อยากเป็นนักร้องอาชีพ เพียงแต่เขาแค่ชอบร้องเพลงเท่านั้น

“สวัสดีครับทุกคน!”

“กรี๊ดดดดดดดดดด ตายแล้ว ภาคินมา!” บรรดาแขกในร้านเริ่มนั่งไม่ติดเก้าอี้ กดเข้าไปในแอปพลิเคชั่นก่อนจะถ่ายสดอวดให้รู้ว่าวันนี้เจอใคร!

“ไม่ได้เจอกันนานเลยนะครับ วันนี้เอาเพลงอะไรดี!” เขาจ่อไมค์ก่อนจะเรียกให้ลูกค้าในร่านช่วยเสนอความเห็น ชมัจนทร์นั่งอยู่มุมหนึ่งของร้าน แม้จะไม่ได้นั่งใกล้จนเห็นอย่างชัดเจน แต่เขาก็รับรู้ได้ถึงความร้อนแรงของเด็กหนุ่ม ยิ่งเสียงกรี๊ดโหมกระพือดังเท่าไหร่ คนก็ยิ่งให้ความสนใจมากเท่านั้น ภาคินยิ่งกว่าลูกไม้หล่นไม่ไกลต้น เขาสืบทอดความเก่งกาจมาจากมัมกับแด๊ดแทบทุกอย่าง โดยเฉพาะเสน่ห์บนเวที

คนอะไรโคตรหล่อ..

นึกไปถึงเด็กหนุ่มหน้าตาดีที่ถามไถ่เขาในวันแรก ภาคินตัวสั่นไปหมดเหมือนเจอเรื่องน่าตื่นเต้น เขาเห็นอีกฝ่ายเป็นแค่เด็กทั่วไป ไม่คิดว่าจะซุกซ่อนความสามารถเอาไว้มากขนาดนี้ ยิ่งคิดก็ยิ่งเหมือนเขาตกหลุมพรางของภาคินมากขึ้นทุกที..

“Girl it’s all good Cause you

messin with a real one yeah

we might have to have a lil one

Girl I'm at my best when I'm with you

Oh, Girl I'm at best when I'm with you"

เสียงทุ้มนุ่มมีเสน่ห์ของภาคินทำเอาเขาใจเต้นตึกตัก เพิ่งจะเคยฟังภาคินร้องเพลงจริงจังก็คราวนี้ เสียงหล่ออย่างที่ชลนิลบอกเขาจริงด้วย.. เสียงกรี๊ดหน้าเวทีทำให้เขาหันไปมองเด็กหนุ่มอย่างเต็มตา ภาคินกำลังยักคิ้วพร้อมส่งยิ้มเจ้าเล่ห์มาให้ แถมยังถอดเสื้อหนังสีดำออก เผยกล้ามเนื้อหนั่นแน่นและซิกแพคละลานตาไปหมด ชมจันทร์กำหมัดแน่นโดยไม่รู้ตัว หูอื้ออึงกับเสียงกรี๊ดและดนตรีดังผสมกันมั่วไปหมด

กล้าเปลืองเนื้อเปลืองตัวต่อหน้าคนอื่นแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่

"เจ้าเด็กคนนี้!" เขากัดฟันกรอดด้วยความโมโห คิดจะยั่วให้เค้าหึงหรือไง โอเค.. ทำสำเร็จแล้ว!

"I haven wrote love song in a little while

I've been in the club sipping some living wild

But baby girl I must say u bring it out of me

Make me wanna stay in oh the irony

*Oooh my make me wanna sing a song with you"**

เขาเบียดเข้าไปกลุ่มคนหนาแน่นโยกย้ายไปตามจังหวะเสียงเพลงที่ภาคินเป็นคนร้อง จนกระทั่งชนกับคนอื่นที่เข้ามาในวงล้อมเหมือนกัน ชายหนุ่มพงกหัวเป็นเชิงขอโทษ หมุนตัวเข้าไปใกล้ขึ้นอีกสักนิด อยากจะเห็นภาคินที่ไม่มีใครสามารถเอื้อมถึง มีเพียงเขาคนเดียวเท่านั้นที่ได้ครอบครอง

“ขอโทษครับคุณ”

“มีอะไรหรือครับ” ชมจันทร์หมุนตัวหันไปตามแรงสะกิด

“อันนี้ของคุณหรือเปล่าครับ” เขามองสร้อยข้อมือของตัวเองแล้วต้องตกใจ สงสัยจะหลุดตอนที่เดินผ่านเมื่อครู่ ที่นี่คนเยอะเบียดจนแทบจะเป็นเนื้อเดียวอยู่แล้ว โชคดีที่ไม่ได้ไปเกี่ยวคนอื่นจนเป็นแผล เขารับคืนมาก่อนจะส่งรอยยิ้มพิมพ์ใจกลับไป

เขาโบกมือให้ภาคินอยู่ด้านล่าง เจ้าเด็กกวนหันมายิ้มเจ้าเล่ห์ใส่จนเขาทนมองไม่ไหว พลังทำลายล้างรุนแรงเหลือเกิน เข้าใจแล้วว่าทำไมชลนิลถึงได้ชอบขนาดนี้.. ยังไม่ทันจะร้องจบเขาก็ผละออกมาจากวงล้อม เดินกลับไปยังโต๊ะVIPของตัวเอง นั่งจิบน้ำผลไม้เพียงอย่างเดียวเพราะรู้ดีว่าถ้าหากแตะแอลกอฮอล์คงได้เมาเละเทะ

อ้วกไม่นับหลับคือแพ้

“ไม่สนุกหรือครับ”

“อ๊ะ เอ่อ ไม่ครับสนุกดี” ผู้ชายคนเมื่อครู่ที่เก็บสร้อยข้อมือเขาได้บังเอิญเดินผ่านเลยทักทาย ชมจันทร์เคยทำงานอยู่ในผับกับร้านอาหารประเภทนี้มาก่อน ไม่อยากจะคิดเข้าข้างตัวเองว่ามันคือการ ‘จีบ’ หรือเปล่า

“เห็นคุณนั่งคนเดียวตั้งนานแล้ว ผมขอนั่งเป็นเพื่อนได้ไหมครับ”

“ไม่เป็นไรครับ เดี๋ยว**แฟน**ผมก็มาแล้ว” เขาจงใจเน้นเป็นพิเศษเผื่อให้อีกฝ่ายได้ยิน

“มากับแฟนนี่เอง เสียดายจังเลยนะครับ” ชายหนุ่มคนนั้นหน้าจ๋อยไปถนัดตา เขาเองก็ไม่อยากมีปัญหา หากเข้ามาทักทายในเชิงชู้สาวล่ะก็เขาขอบายก่อน!

เพราะเด็กในสังกัดของเขาคนนี้ขี้หวงมาก!

“ชม..”

“อื้อ เสร็จแล้วหรือครับ” หันไปมองสภาพของคนรักที่เหงื่อแตกซ่กเขาพาดเสื้อหนังเอาไว้บนบ่า อวดกล้ามเนื้อแข็งแรงสะท้อนแสงไฟช่างดูเซ็กซี่ยั่วยวนให้กลิ่นอายดิบเถื่อนเข้ากับใบหน้าหล่อเหลาเหลือเกิน “ไม่ใส่เสื้อให้มันดีๆล่ะ”

“ร้อน” พูดได้แค่นั้นก็ทิ้งตัวลงนั่งฝั่งตรงข้าม คิ้วสวยขมวดแน่น “เมื่อกี๊คินเห็นนะมีใครมาเกาะแกะชมน่ะ”

“เขาก็แค่แวะมาทักทายเท่านั้น”

“แล้วชม..”

“ชมบอกไปแล้วว่าชมมีแฟนแล้ว”

“แล้วไป” ภาคินพ่นลมหายใจ ใบหน้าชื้นเหงื่อดูผ่อนคลายลง เจ้าเด็กยักษ์ช่างขี้หึงอะไรขนาดนี้ เขาคิดว่าตัวเองเป็นคนขี้หึงแล้วยังแพ้ภาคินจนได้ “หัวเราะอะไรครับ”

“เปล่าสักหน่อย”

“คินหวงแฟนตัวเองครับ”

“รู้แล้ว ย้ำบ่อยจริง” ชมจันทร์พูดพลางยกแก้วเบียร์ขึ้นจิบ ถ้าหากภาคินไม่มีงานแล้วเขาก็ขอกินบ้างเล็กน้อย ต่อให้เมาก็ยังมีคนดูแลล่ะน่า “คนอื่นเขารู้กันหมดแล้ว”

“เรากลับกันดีกว่าครับ”

“ยังไม่เจอพี่โมกข์เลยไม่ใช่หรือ”

“คงจะยุ่งอยู่ไว้มาใหม่นะครับ วันนี้คินร้องเพลงเพราะไหม” เจ้าเด็กยักษ์อ้อนเสียงอ่อนเสียงหวาน จับจูงมือเขาไว้แน่น บรรยากาศในร้านคึกคักมากขึ้นเรื่อยๆโดยเฉพาะช่วงสี่ทุ่ม แต่ภาคินพาเขาออกมาก่อนเพราะพรุ่งนี้เด็กหนุ่มมีนัดซ้อมร้องเพลงกับเพื่อนที่คณะ เขาเลยได้นั่งเล่นไม่นาน

“เพราะสิ ทำไมไม่ร้องให้ชมฟังบ้างอะ”

“ชมมางานแสดงของปีหนึ่งนะ คินเตรียมเพลงเอาไว้ให้แล้ว”

“ให้ชมหรือครับ” เขาเบิกตาโตมองคนรักที่แอบอมยิ้ม “แน่ะ ทำอะไรไม่ยอมบอก”

“ถ้าบอกก็ไม่เซอร์ไพร์สิ”

“งั้นกลับห้องเลย ไปอาบน้ำนอนดีกว่า” ชมจันทร์ไม่อยากเดาแล้วว่าอีกฝ่ายเตรียมอะไรเอาไว้ ทำหน้าตาเจ้าเล่ห์แบบนี้เขาชักไม่ไว้ใจ!

ภาคินจอดรถมอเตอร์ไซค์เอาไว้หลังร้าน เขาเดินเข้าไปปลดล็อคก่อนจะส่งหมวกกันน็อคให้คนรักพลางควักโทรศัพท์ออกมาแอบถ่ายรูปคนตัวเล็ก อีกฝ่ายรู้แกวคราวนี้ชอบโพสท่าให้ถ่ายรูปดีๆ แถมยังแลบลิ้นใส่กล้องอีกต่างหาก

มันน่า... นัก

คนตัวเล็กกวาดขาตวัดขึ้นนั่งซ้อนมอเตอร์ไซค์อย่างรู้งาน สองมือขาวซ้อนเอาที่เอวของคนรักอิงใบหน้าซบกับแผ่นหลังอุ่น เรียกรอยยิ้มจากเด็กหนุ่มที่กำลังสตาร์ทเครื่อง มือหนาจับเข้าที่ฝ่ามือบางกำเอาไว้ราวกับซึมซับความอบอุ่น ชมจันทร์ขมวดคิ้วแน่น เจ้าเด็กยักษ์เอาอีกแล้ว

“อย่าขับมือเดียว!” เขาอยากจะทุบเด็กดื้อนัก ไม่คิดว่ามันจะอันตรายหรือไง!

“ค้าบ..”

เวลาปาไปสี่ทุ่มกว่าแล้วแต่ถนนยังเต็มไปด้วยรถอยู่เลย ภาคินจึงตัดสินใจขับอ้อมไปอีกทาง อย่างน้อยให้ชมจันทร์ไปชมวิวทิวทัศน์หลังสอบเสร็จบ้างสักหน่อย คนตัวเล็กมองสองข้างทางที่มืดครึ้มลมปะทะกับใบหน้าเย็นสบาย เขากางสองแขนรับลม สูดอากาศเข้าปอดรับความสดชื่น บางทีรอบหน้าเขาอาจจะชวนภาคินไปทะเลอีกครั้งดีกว่า

เอี๊ยด!

หมวกกันน็อคเขาชนกับของคนข้างหน้าจนเกิดเสียงดัง จู่ๆภาคินเบรกรถกะทันหันเขาคลำหัวก่อนจะชะเง้อมองทางตรงหน้า แถวนี้แทบจะไม่มีรถขับผ่านไปมาด้วยซ้ำแล้วหยุดรถทำไมกัน.. ไม่ทันได้คิดอะไรเสียงบิดคันเร่งดังระรัวอยู่ด้านหน้า

“ไม่ต้องพูดอะไรนะ เดี๋ยวคินจะขับไปช้าๆ”

“อะ อะไรน่ะ”

“แก๊งค์เจ้าถิ่น” เขาพูดได้แค่นั้น ก่อนจะหาวิธีขับฝ่าออกจากวงล้อมไป ชมจันทร์หรี่ตามองในความมืด มีแสงไฟจากเสาไฟฟ้าที่อยู่ห่างไปอีกหลายเมตร เขาเห็นกลุ่มมอเตอร์ไซค์ขนาดใหญ่ กำลังล้อมวงเหมือนทำอะไรสักอย่าง

“เด็กแว๊น?”

“สิงห์นักบิด” ภาคินแก้ไขประโยคให้ทันควัน ชมจันทร์ขมวดคิ้ว ดูยังไงมันก็... แก๊งค์แว้นป่วนเมืองชัดๆ!

“เขาคงไม่อะไรกับเราหรอกใช่ไหม”

“คินย้อนกลับไปทางเดิมดีกว่า ไม่อยากมีปัญหา” ถ้าเขามาคนเดียวคงไม่อะไร นี่เขาพาชมจันทร์มาด้วย เขาบิดคันเร่งหมุน มอเตอร์ไซค์บิ๊กไบค์ BMW รุ่นF800Rสีน้ำเงินกลับไปทางเดิม สวนกับแก๊งค์มอเตอร์ไซค์ที่กำลังเข้ามารวมกลุ่ม

ชิบหายละ..

ต่อ

“เห้ย มึงมาจากไหนวะเนี่ย”

“...”

“กูถามมึง ไอ้หน้าฝรั่ง!” เด็กหนุ่มบดกรามแน่น เขาเหลือบมองอีกฝ่ายผ่านกระจกของหมวกกันน็อค ใต้เบาะที่นั่งรถมีปืนแมกกาซีนที่เขาพกเอาไว้ติดตัว ถ้าหากมีอะไรไม่ดีเกิดขึ้น กลัวจะหยิบมาไม่ทันน่ะสิ คนที่เดินเข้ามาถามรูปร่างสูงโปร่งผอมแกร็น สวมเสื้อลายสก็อตสีเขียวกางเกงยีนขายาวกับรองเท้าผ้าใบอดิดาส ชมจันทร์เบะปากใส่

หล่อตาย..

“ผมกับแฟนขับมาผิดทางครับ ไม่รู้ว่าตรงนี้พี่จะแข่งกัน”

“เออ พูดดีแบบนี้ค่อยยังชั่ว นึกว่าจะเด็กกวนตีนเหมือนวันก่อน พูดจาไม่ดีกูตบหัวทิ่มเลย” มันจีบปากจีบคอก่อนจะทำเป็นเบ่งกล้าม เดินกร่างพร้อมทั้งพ่นควันบุหรี่ออกมาจนชมจันทร์เวียนหัวไปหมด

“ผมขอทางแล้วกันนะครับ”

“เห้ย เอ็งหน่วยก้านดีใช้ได้ ไม่ลองมาเข้าแก็งค์พี่หน่อยหรือ” ภาคินเงียบกริบ มีแต่คนตัวเล็กที่ก้มหน้าหงุดพยายามกลั้นหัวเราะสุดชีวิต อืม.. ลองมีแฟนเป็นเด็กแว้นก็ไม่เลวเหมือนกัน

“เอ่อ..” เขาลองประเมินสถานการณ์ ไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายมีอาวุธหรือเปล่า แถวนี้ไม่มีบ้านคนอาศัยซะด้วย มีเพียงป่ารกชัฏในย่านที่กำลังก่อสร้างคอนโด มันจึงเงียบสงบ เหมาะแก่การซิ่งรถในเวลากลางคืน

“เข้าแก็งค์กูแล้วมึงจะต้องซอบ” มันพยักเพยิดไปอีกทาง สาวน้อยในกางเกงขาสั้นพาดคอด้วยผ้าขนหนูลายคิตตี้ คีบรองเท้าตะหลากสีสัน ปากสีแดงสดด้วยอุทัยทิพย์ กำลังชะเง้อคอมองมาทางเขาหลายสิบคน

ภาคินขนลุกพรึ่บพรั่บ ก่อนจะสั่นเพราะแรงกระตุกจากคนข้างหลังนั่นแหละ เขาถึงได้รู้ว่ามีคนกำลัง*ไม่พอใจ* ทางที่ดีเขาควรไหลตามน้ำไปก่อนแล้วค่อยหาโอกาสปลีกตัวออกมา

“ไม่ต้องห่วงน่า ถ้ามึงเอาแฟนมาไม่มีใครกล้ายุ่งหรอก แก็งค์กูไม่ค่อยเปลี่ยนเด็กเท่าไหร่” มันพูดเพราะเห็นคนตัวเล็กนั่งอยู่ข้างหลัง พยายามโน้มน้าวภาคินสุดฤทธิ์ “หรือว่ามึงมีแก็งค์อยู่แล้ว”

“ไม่มี” ภาคินตอบ เขาเริ่มจะหมดความอดทนแล้วเหมือนกัน ควักปืนมายิงโชว์สักทีดีไหม “ผมต้องทำยังไงบ้าง”

“ไปซิ่งกับพวกกูสักรอบ ถ้าไวกว่าก็ผ่าน”

“แล้วถ้าไม่ผ่าน?”

“ทิ้งเมียมึงไว้ให้พวกกูดูเล่นสักคืนสองคืนก็แล้ว” ภาคินคิ้วกระตุกเมื่อเห็นข้อเสนอ สีหน้าเคร่งเครียดภายใต้หมวกกันน็อค เขากำหมัดแน่น ไอ้พวกนี้แม่งวอนตายสินะ

“ได้ ตามนั้น” เขากดเสียงต่ำ จอดรถเอาไว้ตรงนั้นก่อนจะเปิดเบาะหยิบกระเป๋าสะพายใบเล็กคล้องคอเอาไว้ให้คนตัวเล็ก ก้มลงกระซิบข้างหู “ข้างในเป็นปืนนะครับ” ชมจันทร์ตัวแข็งเกร็งพยักหน้าไม่หยุด

“ถ้าไม่จำเป็นอย่าถอดหมวก..นะ” เขาพูดได้แค่นั้นก่อนจะให้ชมจันทร์หลบไปอีกทาง กลุ่มผู้หญิงกรูกันเข้ามาใกล้ กลิ่นน้ำหอมฉุนกึกจนเขาแถมจะเป็นลม

“รออยู่ตรงนี้กันดีกว่าเนอะ” หญิงสาวตัวเล็กกว่าเขาเกือบช่วงศีรษะส่งยิ้มทักทาย หล่อนสะบัดผ้าขนหนูลายโดราเอม่อนเป้นเชิงให้สัญญาณก่อนที่รถมอเตอร์ไซค์จะบิดคันเร่งพุ่งออกไปทันที ชมจันทร์กลืนน้ำลาย มองบรรยากาศรอบด้านที่เขาไม่คุ้นชิดเลยสักนิด

“เอ่อ มากันทุกวันเลยหรือ”

“อื้อ ก็ตรงนี้เป็นที่ของพวกเรานี่นา”

“ไม่มีใครว่าหรือ”

“ไม่มีหรอก แถวนี้ไม่ค่อยมีบ้านคนเท่าไหร่” เด็กวัยรุ่นผมสั้นเท่าติ่งหู พูดพลางยกถุงน้ำแข็งที่ใส่โค้กขึ้นมาดูดดังจ๊วบ “แล้วมาได้ยังไงอะ”

“ผ่านมาเฉยๆอะ”

“ระวังหน่อยก็ดีนะ ชอบมีพวกนักซิ่งมาหาเรื่อง” หล่อนจิบปากจิบคอก่อนจะควักตลับแป้งขึ้นมาปะแก้มซ้ายขวา “ของเราไม่โหดร้ายแบบนั้นหรอก ขำๆน่ะ”

“ทำไมไม่ไปแข่งในที่ที่มันดีกว่านี้ล่ะ”

“โอ๊ยย จะเอาอะไรมากมาย” พูดเสร็จก็ควักลิปสติกขึ้นมาปาดริมฝีปาก “ไม่ให้ยืมหรอกนะ สีนี้ที่ชอบหมดแล้วย่ะ” หล่อนสะบัดสะบิ้ง เท้าขวาก็เขย่าขาตลอดเวลา

“มีแฟนเป็นนักซิ่งแบบนี้ไม่กลัวผู้หญิงมาจีบหรือไง”

“ก็กลัวนะ” ชมจันทร์พยักหน้าหงึกหงักตามน้ำ “มีเคล็ดลับทำให้แฟนไม่ไปไหนด้วยหรือ”

“ดูๆๆ” หล่อนยื่นขาซ้ายออกมา มันมีรอยนาบสีดำเหมือนโดนท่อไม่ผิด “ไม่มีก็ออกจากแก็งค์เราไปได้เลย” ชมจันทร์อุทานด้วยความตกใจ

“เชี่ยย!” สะดุ้งกับสายตาที่มองมานับสิบ เขาแอบกลืนน้ำลายลงคอ “โคตรเท่” เหล่าผู้หญิงมองปะหลับปะเหลือกใส่เขากันใหญ่ โชคดีที่มีสติตอบไป ไม่อย่างนั้นเขาคนเดียวเอาผู้หญิงเป็นสิบคนไม่อยู่หรอกนะ

“ระวังไว้เถอะจะเอาผัวไม่อยู่”

“แล้วต้องทำยังไงบ้าง”

“เอียงหน้า45องศาแบบนี้ เวลานั่งบนรถผมจะไม่สวย” หล่อนสาธิตท่านั่ง จริตการมองบอกเลยว่าเขาให้เต็มสิบ “หรือจะไขว่ห้างก็แล้วแต่ความถนัดนะ เราต้องครีเอทท่าไม่งั้นจะไม่สวย”

“แล้วมีอะไรอีกไหม”

“หน้าต้องจัดเต็ม”

“...”

“ปากต้องแดงมองจากหน้าปากซอยต้องเห็น โอเคนะ”

“อื้อ” ชมจันทร์พยักหน้า “เดี๋ยวจะลองทำตามดูนะ” เขาส่งยิ้มเหยเกก่อนจะชะเง้อคอมองว่าภาคินจะกลับมาได้หรือยัง ถ้าเอาเขาไปด้วยแต่แรก ก็ไม่ต้องวนกลับมารับแล้ว เด็กบ้าเอ๊ย!

เสียงล้อรถบดกับถนนเสียงดังจนแสบแก้วหู ชมจันทร์สะดุ้งเมื่อรถมอเตอร์ไซค์คุ้นตาจอดอยู่ตรงหน้า เขารีบกระโดดขึ้นรถก่อนที่ภาคินจะบิดคันเร่งหายไปในความมืด เสียงดังโวยวายตามหลังมาแต่เขาไม่คิดจะหันกลับไปดูสักนิด..

“เสร็จแล้วหรือ” เขากอดคนรักแน่น “ถ้าเอาชมไปด้วยตั้งแต่แรกก็เสร็จไปตั้งนานแล้ว”

“ไม่อยากให้ซ้อนเวลาคินขับเร็วน่ะ ขอโทษที่ให้รอนานนะ”

“...” คนตัวเล็กยู่ปาก เขากอดแผ่นหลังกว้างของภาคิน ในใจโล่งอกอย่างประหลาด เขารู้อยู่แล้วว่ายังไงภาคินก็ต้องมา ว่าแต่.. “คินหัดพกปืนตั้งแต่เมื่อไหร่ หา!”

ภาคินกลับเข้าห้องเกือบเที่ยงคืน คนตัวเล็กนั่งมองกระเป๋าสะพายก่อนจะค่อยๆหยิบปืนสีดำมะเมี่ยมที่นอนแน่นิ่งในนั้นออกมา ชมจันทร์เบิกตากว้างไม่กล้าแต้ะต้องเท่าไหร่ มันหนักพอสมควร เขาจับมือเดียวไม่อยู่ด้วยซ้ำ

“คินเอาไว้ป้องกันตัวเฉยๆครับ”

“ยิงเป็นหรือ?”

“เป็นสิครับ แด๊ดพาไปเรียนตั้งแต่เด็กแล้ว” เขาเรียนยิงปืนตั้งแต่อายุสิบสาม ก่อนหน้านั้นเขาเรียนเพราะไปแข่งขันยิงปืน แต่ปืนจำพวกนี้เอาไว้ป้องกันตัว ยิงในระยะไม่ไกลมาก ขอแค่ยิงเป็นก็พอแล้ว “เดี๋ยวคินสอนเอาไหม”

“ไม่เอาครับ ไม่เอาดีกว่า” ชมจันทร์ส่ายหัวดิก เขากลัว!

“งั้นต้องรีบไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วล่ะ เพราะวันนี้คินจะสอนเล่นปืนใหญ่” เด็กหนุ่มยักคิ้ว มองคนตัวเล็กที่ถอดเสื้อหนังสีดำออก เหลือเพียงเสื้อกล้ามกับกางเกงขาสั้นสีดำ ชมจันทร์หันมาขมวดคิ้วกำลังนึกว่าปืนใหญ่ที่เขาพูดหมายถึงอะไร

“ปืนใหญ่?”

“จะให้เล่นทั้งคืนเลยครับ”

“เดี๋ยวนะ ไอ้..คนบ้า!” เขาอ้าปากพะงาบเมื่อเห็นอีกฝ่ายกำลังปลดกางเกงหนังสีดำลง ปืนใหญ่อะไรเล่านั่นมัน... โว้ย!

++

คนตัวเล็กหอบกระดาษภาพร่างที่วาดเอาไว้เข้าไปในหอพักที่เขาสลับไปกลับกับคอนโดและบ้าน เขากำลังเตรียมทำโปรเจ็คจบโดยการออกแบบชุดด้วยใช้ผ้าไทย เป็นโจทย์ที่ท้าทายฝีมือของเขามาก และแน่นอนว่านายแบบในการสวมใส่เสื้อผ้าที่เขาออกแบบคราวนี้คือทูนหัวสุดที่รักอย่างภาคิน เขาวัดขนาดตัวของภาคินเอาไว้สักพักแล้ว เพียงแต่อยากให้อีกฝ่ายแวะเข้ามาลองให้เขาใส่ดูหน่อย ช่วงนี้แฟนเด็กของเขาเอาแต่หมกตัวอยู่ที่คณะไม่ยอมกลับห้องเลย.. หรือว่ามีอะไรไม่ชอบมาพากล!

เรื่องของไทชิก็ไม่มีเข้ามาวุ่นวายแล้ว เหลือเพียงแพรพรรณที่ยังจ้องเล่นงานเขาทีเผลออยู่ ชมจันทร์ไม่อยากจะไปสนใจกับคนนิสัยไม่ดีแบบนั้น เขาคุยกับมัมเรื่องวัสดุผ้าที่จะใช้ทำโปรเจ็คจบ จนได้ผ้าทอผืนยาวสีสวยสะดุดตาเพียงพอที่จะตัดชุดให้ภาคินใส่ได้

“แวะไปเซอร์ไพรส์ที่คณะดีไหมนะ” เขาลุกขึ้นไปเปลี่ยนเสื้อผ้า แวะเข้าเซเว่นหิ้วขนมถุงใหญ่เข้าไปให้คนรักที่ซ้อมร้องเพลงอยู่ในสตูดิโอ

สองขาเพรียวยาวสับขาเดินไปยังคณะก็ไม่มีแม้แต่เงา เขาจึงตัดสินใจไลน์ไปหาชยังกูร อีกฝ่ายเพิ่งเลิกเรียนและกำลังจะไปหากรฤตด้วยพอดี เขาจึงนัดเจอและเพิ่งรู้ว่าภาคินไปซ้อมร้องเพลงที่สตูดิโอข้างนอก

ไม่เห็นบอกกันเลย!

ความไม่พอใจเริ่มผุดขึ้นมาในหัว เขาทำเป็นไม่สนใจก่อนจะโบกแท็กซี่นั่งออกไปกับชยังกูร รถมาจอดที่สตูดิโอในเมืองใช้เวลาประมาณครึ่งชั่วโมง เป็นตึกแถวสามชั้นที่ถูกปรับปรุงให้ดูทันสมัยขึ้น เขาเห็นตุ๊กตาเพิ่งจะมาถึงเหมือนกันจึงเอ่ยทักทายและชวนน้องขึ้นไปหาแฟนด้วยกัน

ลักษณะเหมือนบ้านมากกว่าจะเป็นห้องซ้อมดนตรีได้ ชมจันทร์นึกชมเปราะในใจ ว่าคนออกแบบเก่งเป็นบ้าถึงทำให้มันออกมาน่าอยู่ขนาดนี้ ดูแล้วเหมือนเป็นโฮมออฟฟิศเลยทีเดียว

‘เพราะรอยยิ้มเธอมันมีผลต่อหัวใจ

ได้โปรดอย่าเข้ามาใกล้กันมากไป เพราะผมอายเหลือเกิน’

เสียงเพลงดังเล็ดลอดออกมาจากห้องซ้อมด้านบน ชมจันทร์จำเสียงของคนรักได้แม่น เขารีบเร่งจะขึ้นไปให้ถึงไวหน่อย เพราะน้ำผลไม้ที่ซื้อมาฝากมันเริ่มจะหายเย็นแล้ว สายตากระทบกับเด็กหนุ่มที่กำลังคว้าไมค์อยู่ในมือ อีกฝ่ายไม่ได้อยู่ในห้องซ้อมท่าทางเหมือนอยู่ในห้องคาราโอเกะที่มีผู้หญิงมานั่วเนียมากกว่า โดยเฉพาะภาคินที่มีสาวน้อยนั่งตักกำลังป้อนกับแกล้มให้อย่างสบายอารมณ์

นี่มันอะไรกัน..

ในห้องไม่ได้มีแค่ภาคิน กรฤต กับปรมะเท่านั้นยังมีชายหนุ่มที่เขาไม่คุ้นหน้าอีกหนึ่งคนกำลังนอนซบอยู่ที่โซฟาอีกด้าน นอกนั้นเป็นผู้หญิงแต่งตัวคล้ายพริตตี้ นุ่งน้อยห่มน้อยกำลังนั่งเบียดแนบชิดเต็มไปหมด ภาคินหน้าแดงก่ำเหมือนจะคนเม้าเหล้า เขาแทบไม่สังเกตด้วยซ้ำว่าเขากำลังยืนหัวโด่ ชยังกูรตาลุกวาววิ่งเข้าไปทุบหลังแฟนหนุ่มดังอั่ก

“เล่นอะไรกันอยู่เนี่ย!”

“เม่น มาได้ไงจ้ะ”

“ไม่มาแล้วจะรู้ได้ไง ว่ากินกันเลอะเทอะขนาดนี้” =ยหนุ่มค้อนแฟนตาเขียวปั๊ด รอบที่แล้วยังทะเลาะกันไม่พอใช่ไหม ทำไมถึงได้ขยันหาเรื่องแบบนี้นะ

“โอ๊ย ที่รัก เค้าผิดไปแล้ว เค้าไม่ได้ตั้งใจ” กรฤตอุตส่าห์ไม่ได้นั่งใกล้ผู้หญิงแล้วนะ เขาแค่จิบเบียร์เท่านั้น “ไอ้คิน ไปเคลียร์กับคนของมึงด่วน” เขาส่งเสียงเรียกทำให้ภาคินที่กำลังตั้งใจมองหน้าจอเพื่อร้องเพลง หันหน้ามาเห็นคนตัวเล็กที่กำลังยืนจ้องตาลุกวาว

“มาได้ไงครับ..”

“...” ชมจันทร์ไม่ตอบอะไรนอกจากสะบัดตัวหมุนเดินออกไปข้างนอก เขาโมโหจนสมองมึนเบลอไปหมดแล้ว!

“ชม เดี๋ยวก่อน!” เขาไม่อยากฟังอะไรทั้งนั้น ตุ๊กตารีบเดินตามเขามาด้วย ส่วนชยังกูรกำลังจะลากเขากรฤตกลับไปด้วยกัน คนตัวเล็กอยากจะร้องไห้แต่ต้องข่มอารมณ์เอาไว้ เขาจูงมือตุ๊กตาโบกมือเรียกรถกลับไปที่พักโดยด่วน

เรื่องแบบนี้ต่อให้อารมณ์ดีขึ้น ก็ไม่แน่จะคุยกันง่าย!

ปรมะกำลังมึนงงหัวสมองไม่ทันได้ประมวลก็เห็นแฟนตัวเองวิ่งปรู๊ดหายออกไปจากห้องแล้ว เดิมทีไอ้เรื่องกินเหล้าคงไม่อะไรหรอก แต่ผู้หญิงรอบด้านเขาเนี่ย พวกเขาไม่ได้เป็นคนเอามาสักหน่อย

“อาฮัน! ผมไม่น่าเชื่ออาฮันเลย” ภาคินโอดครวญ หิรัญเป็นเพื่อนสนิทของธัชธรรม์เป็นเจ้าของค่ายเพลงและหุ้นส่วนธุรกิจหลายอย่างของแด๊ด ไม่รู้ว่าไปทะเลาะอะไรกับอากรวิชญ์ถึงได้จ้างพริตตี้มาประชดแฟน แล้วพวกเขามาซ้อมร้องเพลงพอดี ก็เลยต้องเข้าไปช่วยอย่างเสียไม่ได้ เป็นไงล่ะ แจ็คพอตแตก!

“อะไรกันคิน นิดหน่อยเองน่า”

“อาฮันมีเรื่องอะไรกับอากร ควรจะไปรีบคุยนะครับ” ภาคินลุกขึ้นเกือบเซไม่เป็นท่า เห็นชมจันทร์ยืนมองตาเขม็งคนเมาเหล้ายังเกือบสร่างได้ในทันที

ความกลัวเมียมันฝังอยู่ในสายเลือด..

“รอตอบคำถามพี่ชานมให้ได้แล้วกัน” ชยังกูรมองค้อนขวับ กรฤตไม่รู้จะพูดอะไรได้แต่นิ่งเงียบ

“ถูกลับก่อนนะพวกมึง” กรฤตหน้าเจื่อนไปถนัดตา เดินตามชยังกูรลงไปด้านล่างต้อยๆ ส่วนคนอื่นที่ถูกเมียทิ้งไปแล้วก็ได้แต่นั่งมองหน้า หิรัญงัวเงียลุกขึ้นมารีบไล่พริตตี้สาวสวยออกไปให้หมด ก่อนจะนอนกอดขวดเหล้าเพราะภรรยาสุดรักอย่างกรวิชญ์หนีไปทัวร์ร้องเพลงต่างประเทศแล้ว

“เอาไงล่ะทีนี้”

“พัง พังเลย ไอ้ชิบหาย”

“ซวย ซวยกันทั้งหมดนี่แหละ!” ภาคินส่ายหัว เขาไม่เคยทะเลาะกับชมจันทร์ด้วยเรื่องแบบนี้มาก่อน คราวนี้จะง้อยังไงถึงจะหายโกรธล่ะเนี่ย!

“กูไปหาตุ๊กตาก่อนนะ” ปรมะเงยหน้าขึ้นมามองด้วยน้ำเสียงเครียด เขาไม่ค่อยมีปัญหากับคนรักเท่าไหร่ และเรื่องคอขาดขาดตายมากที่สุดก็คือเรื่องผู้หญิงนี่แหละ “มึงก็รีบบอกพี่ชานมดีๆล่ะ”

“เออ มึงไปคุยกับตุ๊กตาเถอะ” เขากดมือถือโทรหาคนรักแต่ก็ปิดเครื่องไปแล้ว เด็กตัวโตหน้าซีดเผือด เดินเข้าไปลูบหน้าในห้องน้ำ สมองยังมึนงงจับต้นชนปลายไม่ถูก แต่ชมจันทร์เห็นทุกอย่างหมดแล้ว เล่นปิดเครื่องแบบนี้

แล้วเขาจะไปตามง้อได้ที่ไหนล่ะ!

☾ 18 : เสือสิ้นลาย

ชลิตหันไปมองแผ่นหลังบอบบางที่วิ่งขึ้นชั้นสองของตัวบ้านแล้วต้องขมวดคิ้ว ธีระที่เดินตามเข้ามานั่งลงโซฟาด้านข้างก่อนจะหยิบขนมบิสกิตเข้าปาก เขามองสีหน้าสงสัยของคนรักจึงเอ่ยปากถาม

“เป็นอะไรครับ”

“เค้าเห็นเจ้าชมมันวิ่งเข้าบ้าน เมื่อกี้บี้เห็นหรือเปล่าครับ”

“น้องนั่งแท็กซี่มาอะ แปลกนะ ไม่เห็นคินมาส่ง”

“เห็นว่าจะทำโปรเจ็ตจบส่งอาจารย์จะไม่กลับบ้านไม่ใช่หรือ” ชลิตบ่นพึมพำ ถึงเขาจะไม่จุกจิกถามไถ่กับน้องชาย แต่ก็แอบสืบดูตามโซเชียลเน็ตเวิร์คอยู่เสมอ หรือว่าชมจันทร์กลับมาหน้าบึ้งแบบนี้จะทะเลาะกับไอ้เด็กแว้นนั่นแล้ว

“ทะเลาะกับแฟนหรือเปล่าครับ” ธีระตอบแบบไม่คิดอะไรมากนักเด็กวัยนี้จะมีเรื่องอะไรไปได้นอกจากเรื่องเรียน เพื่อน แฟน กันล่ะ

“ก็ดีน่ะสิ” ชลิตหันมาทำตาลุกวาวจึงโดนคนรักที่นั่งด้านข้างตีไปหนึ่งที “บี้ตีเค้าทำไมครับ”

“เรื่องของเด็ก ไม่เกี่ยวกับผู้ใหญ่ ไม่ต้องไปคิดหาวิธีอะไรเลยนะ” ธีระพูดดักคอทันที เขารู้ว่าชลิตไม่ค่อยถูกชะตากับแฟนของน้องชายสักเท่าไหร่ เขาไม่อยากให้ชลิตต้องไปเป็นตัวการทำลายความรักของใครทั้งนั้น

“รู้ทันสมกับเป็นเมียเค้าเลยนะครับ”

“ทะลึ่ง!” อยากจะบิดให้เนื้อเขียวจริง เจ้าคนชีกอ!

ธีระเลิกสนใจคนรักก่อนจะเดินผละขึ้นไปชั้นสอง เขาจำได้ว่าห้องของชมจันทร์อยู่ด้านข้างของชลิต จึงถือวิสาสะเคาะประตู อีกฝ่ายไม่ได้เดินมาเปิดประตูในทันที เขาจึงเอ่ยเสียงขออนุญาตเปิดประตูเข้าไป ภายในห้องเห็นคนตัวเล็กกำลังนอนคว่ำหน้า เสียงสะอึกสะอื้นยังคงดังแผ่ว

“ชม.. เป็นไรไป”

“พี่ธี” เขาไม่อยากเงยหน้าให้อีกฝ่ายเห็น แม้จะรู้ว่าความสัมพันธ์ของชลิตและธีระมากกว่าเพื่อนทั่วไป แต่เขาก็ไม่อยากเอาปัญหาส่วนตัวไปบอกให้เป็นกังวล “ไม่ได้เป็นอะไรหรอกครับ แค่ไม่ค่อยสบายนิดหน่อย”

“พี่รู้หรอกน่ะ ว่าชมไม่ชอบระบายให้ใครฟัง แต่พี่ไม่ใช่พี่ชายของชมหรือ” เขานั่งลงข้างเตียง ลูบไหล่คนตัวเล็กที่ดวงตาแดงก่ำ “มีอะไรเราควรจะบอกกันสิ แฟนกันเราต้องคุยกันดีๆสิครับ หื้ม?”

“ฮึก..พี่ธี” คว้าตัวคนตัวเล็กเข้ามากอดลูบหลังแผ่วเบาจนหายสะอึกสะอื้น อีกฝ่ายถึงจะยอมเล่าให้ฟังว่าทะเลาะกันเรื่องอะไร.. ชายหนุ่มขมวดคิ้วทันทีที่ฟังจนจบก่อนจะลุกขึ้นยืนยืดเส้นยืดสาย

“เจอแบบนี้ต้องตีให้เละ แทงเข่าเลยนะชม!” ชมจันทร์มองพี่ชายที่ปล่อยลวดลายแม่ไม้มวยไทยแล้วอยากจะกุมขมับ สรุปใครกันแน่ที่ควรจะคุยดีๆ!

“ไหนตอนแรกพี่ธีบอกว่าให้คุยกันดีๆไง”

“เรื่องมีคนอื่นมันไม่ได้ มันเป็นข้อยกเว้น”

“แล้วถ้าพี่เชนทำแบบนี้บ้าง พี่ธีจะทำยังไงครับ” เขาช้อนดวงตาแดงก่ำมองอีกฝ่าย พอได้ยินว่าเป็นชลิต ความโกรธไม่รู้มาจากไหนก็เพิ่มขึ้นทันที

“พี่จะทุบให้เขียวเลยล่ะ! จากนั้นนะจะให้ไปนอนนอกห้องสามวันสามคืน” ธีระใส่เต็มที่ ก่อนจะหมุนตัวเดินจากห้องไป คนตัวเล็กมองตาปริบๆ เมื่อกี้ยังคุยกันดีๆอยู่เลยนะ..

“พี่จะไปไหนครับ”

“ไปหาที่ระบายอารมณ์หน่อย” พูดแล้วคันไม้คันมือ ขอไปสงบอารมณ์ก่อนที่เขาจะลงมือกับแฟนตัวเองซะก่อน! ประตูปิดงับเรียบร้อยก่อนที่ชมจันทร์จะนอนกลิ้งไปกลิ้งมา นอนมองเพดานแล้วก็เหลือบไปเห็นตู้เสื้อผ้า เพราะไม่ได้กลับบ้านมานานแล้ว ข้าวของก็ยังขนแบ่งมาจากหอไม่หมด มีแต่เสื้อผ้าสมัยเขาเรียนมอปลายทั้งนั้น..

ชุดนักเรียน?

เขาหยิบเสื้อนักเรียนที่ถูกรีดพับเอาไว้เรียบร้อยออกมากาง มันยังอยู่ในสภาพเหมือนใหม่และมีกลิ่นอับเล็กน้อยคงเพราะถูกเก็บเอาไว้นานแล้ว คลี่ออกมาทาบกับตัวเองเห็นว่ามันใส่ได้อยู่เพียงแต่ว่ามันออกจะคับไปนิดหน่อย เขาก้าวไปยืนหน้ากระจกหมุนตัวไปมา มือเพรียวบางกลัดกระดุมจนครบ จึงเห็นว่าเสื้อมันรัดพอดีตัวแต่ยังถือว่าเขาใส่ได้

คิดถึงจังเลยแหะ

เขาสวมกางเกงนักเรียนขาสั้นสีน้ำเงินที่ตอนนี้สั้นเหนือเข่าขึ้นมาเกือบสิบเซนติเมตร หมุนตัวไปมาด้วยความพึงพอใจ อย่างน้อยก็ไม่ได้อ้วนกว่าเมื่อก่อนเท่าไหร่ พอมีอะไรทำเขาก็รู้สึกสบายใจขึ้นอย่างน้อยก็ไม่จมอยู่กับความรู้สึกไม่ดี ชมจันทร์รู้ว่าควรคุยกับอีกฝ่ายให้รู้เรื่อง แต่ความโมโหมันทำให้เขาเลือกที่สงบสติอารมณ์

ไม่อยากเผชิญหน้าตอนที่กำลังโมโห

หมุนตัวกลับไปเอาของในกระเป๋า วางภาพกระดาษร่างชุดที่จะทำให้คนรักใส่ ถึงมันจะน่าโมโหยังไงแต่เขาก็ต้องทำงานต่อให้เสร็จลุล่วง จะมายอมแพ้ตอนนี้ไม่ได้..

“คุณหนูชม..”

“ป้าเนียน เข้ามาได้เลยครับ” เงยหน้าก็เจอหญิงสาวผมสีดอกเลาในชุดเสื้อเสื้อเชิ้ตแขนสั้นและกระโปรงผ้าเข้าชุด เจ้าตัวส่งยิ้มอ่อนหวานให้ชมจันทร์รีบเดินเข้าไปรับของในมือ

“ป้าเอาขนมปังกับนมสดมาฝากค่ะ ไม่รู้คุณหนูทานอะไรมาหรือยัง รองท้องสักหน่อยนะคะ”

“ขอบคุณครับป้า”

“อุ้ย แล้วเอาชุดนี้มาใส่ได้ยังไง ตายแล้วย้อนวัยเลยนะคะ” หล่อนเห็นคุณหนูของบ้านในชุดนักเรียนต้องอุทานออกมาอย่างอดไม่อยู่ ไม่ได้เห็นอีกฝ่ายในชุดนี้มาตั้งหลายปีแล้ว

“ป้าเนียน ชมยังใส่ได้อยู่นะ”

“ยังอยู่เด็กเหมือนสมัยก่อนเลยค่ะ” เธอยิ้มกว้างก่อนจะหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาบ้าง “ป้าขอถ่ายรูปเก็บเอาไว้ได้ไหมคะ”

“งั้นเรามาเซลฟี่กันดีกว่าครับ” ชมจันทร์ไม่ถือเนื้อถือตัวกับป้าแม่แม่นมอยู่แล้ว ทั้งรักเคารพเหมือนญาติผู้ใหญ่ เขาสอดมือเข้าที่เอวของหญิงชรา ก่อนจะยกโทรศัพท์ขึ้นถ่ายรูป

“ขอบคุณค่ะคุณหนู ป้าจะเอาไปอวดพวกเด็กๆมัน” ป้าเนียนค้อมตัวเล็กน้อยก่อนจะเดินออกจากห้อง เธอเห็นดวงตากลมแดงระเรื่อเล็กน้อย แต่ไม่อยากถามอะไรมาก อย่างน้อยให้คุณหนูท้องอิ่มจะได้มีแรงทำการบ้านส่งอาจารย์ ชมจันทร์ทิ้งตัวลงบนที่นอนเขาหยิบโทรศัพท์ของตัวเองที่ปิดไว้ขึ้นมาเปิด ข้อความจากภาคินเด้งขึ้นมาจนโทรศัพท์เขาเกือบจะค้าง

‘ชมครับ อยู่ที่ไหน? บอกคินได้ไหม’

‘ชมครับ คินผิดไปแล้ว คินอธิบายได้นะ’

‘ที่รัก ไม่โกรธคินนะครับ’

‘ชม.. คินขอโทษ’

ชมจันทร์เลื่อนอ่านข้อความที่เด้งอยู่หน้าจอแต่ไม่กดเข้าไปอ่าน เขากำลังอยู่ในอารมณ์กรุ่นโกรธเลยไม่อยากจะคุยตอนนี้ คุยแล้วจะพาลทะเลาะกันหนักมากกว่าเดิม เขากดเปิดกล้องดูใบหน้าตัวเองที่แดงระเรื่อเพราะร้องไห้ คนตัวเล็กลุกขึ้นมาล้างหน้าล้างตา คว้าโทรศัพท์ขึ้นมาถ่ายรูปตัวเองผ่านกระจกที่ติดอยู่กับตู้เสื้อผ้า

คอสเพลย์?

คนตัวเล็กหัวเราะคิกพลางมองตัวเองเต๊ะท่าอยู่หน้ากระจก เขากดถ่ายรูปตัวเองอยู่สองสามรูปก่อนจะอัพรูปในอิสตราแกรม เดิมทีเขาคิดว่าอยากจะลงรูปและมีเพียงคนสนิทเท่านั้นที่จะกดติดตามได้ แต่ตอนนี้เขาจะแคร์อะไรอีกล่ะ นิ้วกดปรับเป็นแอคเค้าท์สาธารณะ แถมเปลี่ยนชื่อใหม่อีกต่างหาก

เขาปล่อยโทรศัพท์ทิ้งเอาไว้บนโต๊ะเครื่องแป้ง หายตัวเข้าไปอาบน้ำและนั่งทำงานจนกระทั่งผล็อยหลับไปช่วงเที่ยงคืน ไม่สนใจข้อความและคนที่กำลังโทรศัพท์เข้ามาอย่างบ้าคลั่งเลยสักนิด..

ภาคินเห็นรูปแล้วอดจะหงุดหงิดไม่ได้ ทั้งคอมเม้นท์ทั้งยอดฟอลที่ขึ้นพรวดพราดของชมจันทร์อีก จู่ๆเขาก็รู้สึกหวงคนรักขึ้นมา รูปพวกนี้น่ะเขาเก็บไว้ดูเองคนเดียวดีกว่า!

ช่วงอาทิตย์ที่ผ่านมาชมจันทร์มัวแต่วุ่นวายกับการตัดเย็บชุดเพื่อเป็นโปรเจ็คจบ ไม่ได้สนใจเรื่องราวภายนอก เขาอยากจะทุ่มเทสมาธิให้กับงานชิ้นนี้มากที่สุด ส่วนเรื่องที่เขาโกรธภาคิน อารมณ์โกรธมันหายไปตั้งนานแล้ว แม้ภาคินจะแวะมาหาเขาที่บ้านทุกวันแต่เขาหมั่นไส้เลยไม่อยากจะคุยด้วยเท่านั้น

รอให้ผ่านช่วงนี้ไปก่อนก็แล้วกัน..

++

วันกิจกรรมโชว์การแสดงของเด็กคณะศิลปกรรมศาสตร์เต็มไปด้วยความคึกคัก เวทีใหญ่ถูกตั้งขึ้นมากลางแจ้ง มีอุปกรณ์เครื่องแสงวางเรียงราย ในขณะที่เด็กคณะอื่นข้างเคียงต่างเริ่มเข้ามามุงดูด้วยความสนใจ

เพราะมีของกินที่จัดซุ้มโดยนักศึกษามาขายในราคาถูก เลยมีบางคนเริ่มมาจับจองพื้นที่เพื่อรอชมการแสดงของนักศึกษาสาขาดุยางคศิลป์

เด็กหนุ่มตัวสูงใหญ่ในชุดนักศึกษานั่งหน้าบึ้งอยู่โต๊ะกระจกภายในห้องแต่งตัวของคณะ เขามองใบหน้าหล่อเหลาของตัวเองและทรงผมที่เพิ่งเซ็ททรงเสร็จ คิ้วขมวดแน่นอยู่ตลอดเวลาจนใครที่เดินผ่านไปผ่านมามองแล้วต้องตกใจ

“มึงเลิกหน้าบึ้งได้แล้วไอ้คิน”

“กูกลัวชมไม่มาดูว่ะ ชมไม่คุยกับกูมาเป็นอาทิตย์แล้วนะ” เด็กหนุ่มสบถก่อนจะถอนหายใจ จิตใจเขาไม่อยู่กับเนื้อกับตัวมาหลายวันแล้ว เพราะสุดที่รักไม่ยอมแม้แต่จะเจอหน้าด้วย!

“เม่นบอกว่าพี่ชานมมาแน่นอน เพราะเขามาด้วยกัน”

“จริงหรือวะ”

“เออดิ แฟนกูไม่โกหกหรอก มึงอะเตรียมตัวขึ้นไปร้องเพลงได้แล้ว” กรฤตเสียดายหน้าหล่อของเพื่อนชะมัด แค่แฟนโกรธแค่นี้ถึงกับหน้าบูดอยู่ได้เป็นอาทิตย์

“งั้นกูไปละ เช็คเครื่องเสียงหน่อย”

“เห้ย ไอ้บ้านี่ ผีเข้าผีออก” เขาบ่นเพื่อนสนิทตัวเองก่อนจะหันมายิ้มหล่อใส่กระจกต่อ วันนี้แฟนเขามาดูจะต้องหล่อเป็นพิเศษ “ไอ้เบย์ มึงก็รีบเตรียมตัวเร็วเข้า”

“กูจะออกไปแล้ว มึงนั่นแหละช้าที่สุด วู้ว!” ปรมะส่ายหัว ก่อนจะรีบเดินออกไปรอรับแฟนสาวที่สู้อุตส่าห์้องอนมาเป็นอาทิตย์ ไหนใครบอกว่ากลัวเมียก็ออกจากแก๊งค์ไป.. โธ่เอ๊ย ไม่เห็นมีใครไม่กลัวสักคน!

บรรดาเพื่อนร่วมรุ่นสาขาอื่นต่างรอให้กำลังใจ พร้อมทั้งเตรียมขายพวงมาลัยริบบิ้นให้กับแฟนคลับที่มารอชมการแสดง รายได้จากการขายพวงมาลัยจะเข้าสมทบเป็นเงินที่ใช้ในการทำกิจกรรมของรุ่น ภาคินอยู่ในชุดนักศึกษาเรียบร้อยพร้อมเนคไทสีประจำคณะ เขาเดินวนไปวนมาอยู่หลังเวทีระหว่างที่เพื่อนขึ้นไปทำการแสดง ช่วงบ่ายสองโมงเพิ่งจะเริ่มคนแรก และยังมีอีกหลายสิบคนที่จะต้องขึ้นทำการแสดงต่อ โดยคิวของพวกเขาอยู่ที่บ่ายสี่โมงเย็น

“นั่งลงก็ได้ เดินไปเดินมากูเวียนหัว” ภัทรที่นั่งอยู่ไม่ไกลตะโกนด่าเพื่อนที่เดินเป็นหนูติดจั่น เขาเวียนหัวจะตายอยู่แล้ว มันเล่นเดินไปมาอยู่ตรงหน้าแบบนี้

“ก็อย่ามองสิวะ” ภาคินตะโกนกลับมา เรียกเสียงหัวเราะจากเพื่อนคนอื่น

“อย่าเพิ่งไปยุ่งกับมัน มันยังง้อแฟนไม่ได้” ภัทรเลิกคิ้ว หันไปมองปรมะที่นั่งดูดแก้วน้ำ “เตรียมตัวเหอะ อย่าไปสนใจมัน” ภัทรไม่ได้ถามอะไรต่อ ได้แต่ปลงตกกับไอ้เพื่อนบ้าดีเดือด ลองเป็นเรื่องของชมจันทร์เขาจะได้เห็นหมาบ้าอย่างภาคินมีอาการทุกครั้งไป

ชมจันทร์มาถึงคณะตอนบ่ายสามพร้อมกับชยังกูร เขาช่วยซื้อน้ำกับขนมอุดหนุนรุ่นน้องในคณะ คนอื่นเริ่มเห็นชมจันทร์ออกสื่อมากขึ้น ไม่ได้เก็บตัวเหมือนเมื่อก่อนจึงให้ความสนใจกับรุ่นพี่ที่มีชื่อเสียงไม่ค่อยดี แต่เมื่อเจอตัวจริงชมจันทร์กลับมีมนุษย์สัมพันธ์ดี ยิ้มเก่ง ทำเอารุ่นน้องหลายคนลบภาพเก่าในหัวไปเลย

“พี่ชานม มาดูเด็กปีหนึ่งด้วยหรือคะ” เด็กสาวในชุดนักศึกษาทำใจกล้าถามเขา แม้จะลังเลอยู่นิดหน่อยแต่ก็ลองถามเขาตรงๆจนได้ “ใช่แฟนพี่ชานมไหมคะที่อยู่ปีหนึ่ง”

“อื้อ แฟนพี่อยู่ปีหนึ่งครับ”

“พี่ชานมยิ้มน่ารักจังเลยค่ะ” เสียงวี้ดว้ายดังขึ้นเรียกสายตาคนอื่นให้หันไปมอง ชมจันทร์อยู่ในชุดนักศึกษาเหมือนกัน แต่เป็นชุดนักศึกษา

เสื้อเชิ้ตสีขาวครอบแค่ครึ่งตัว ส่วนกางเกงนักศึกษาด้านด้านล่างเป็นยีนขาวริ้วอวดท่อนขาเพรียวยาว เส้นผมสีชมพูโดดเด่นและต่างหูเงินที่เจาะเรียงกันประกอบใบหน้าสวยหวาน ทำให้ทุกสายตาจับจ้องไปยังคนตัวเล็กไม่วางตา

สมกับตัวท็อปของสาขาแฟชั่น..

เจ้าของคะแนนสอบเข้าสูงสุดของรุ่นและผู้ชนะการประกวดออกแบบเสื้อผ้าที่กวาดรางวัลมาแล้วนับไม่ถ้วน ชมจันทร์ได้แต่ยิ้ม เขาไม่เคยโอ้อวดสรรพคุณของตัวเอง ไม่จำเป็นต้องอวดความสามารถของตัวเองเลยสักนิด

“พี่ชานม เราไปหาที่นั่งกันดีกว่าครับ” ชยังกูรสะกิดเรียกก่อนจะหันไปพยักเพยิดที่นั่งที่เขาจับจองไว้ ตุ๊กตาไปนั่งรออยู่ก่อนแล้ว พวกเขาสามคนชวนกันคุยหัวเราะคิกคักเป็นจุดสนใจกับเด็กในคณะ

ชานม..ที่มีแต่ข่าวฉาวคนนั้นไม่ใช่หรือ?

ไม่ว่าใครตอนนี้ก็ไม่สามารถละสายตาไปจากคนตัวเล็กได้เลย ความเย็นชา สูงส่ง แค่ปรายตามองก็แทบทำให้หัวใจของคนที่โดนมองสั่นระรัวไปหมด..

ภาคินเตรียมขึ้นเวทีร้องเพลง สายตาเขาตกกระทบกับคนตัวเล็กที่นั่งอยู่ไม่ไกล รอยยิ้มแข็งค้างอยู่ในอากาศ มือไม้แข็งเกร็งจนเพื่อนที่เดินจามขึ้นมาต้องทุบให้รู้สึกตัว

“รีบร้องให้เสร็จจะได้ไปง้อเมียต่อ!”

“เออ!” เขาตอบก่อนจะรีบเดินไปประจำที่ เพลงนี้เขาร้องพร้อมกันสามคน กลุ่มนี้มีเขา กรฤตและปรมะอยู่ด้วยกัน เสียงปรบมือตามด้วยเสียงเชียร์ดังลั่นไปหมด ภาคินไม่เคยคิดว่าจะต้องร้องเพลงในภาวะที่เขาอึกอักทำอะไรไม่ถูกแบบนี้

‘เมื่อก่อนพี่อาจจะเคยเจ้าชู้ แต่พี่อยากให้น้องรู้ว่าพี่มีน้องคนเดียว สาบานให้ตาย ตาย ตาย พี่จะมีน้องคนเดียว’

กรฤตขึ้นมาร้องคนแรก เสียงโห่แซวดังขึ้นเมื่อเขาชี้นิ้วไปยังชยังกูรที่นั่งขมวดคิ้วอยู่ด้านล่าง ชมจันทร์มองคนบนเวทีสลับกับรุ่นน้องที่นั่งด้านข้าง ตุ๊กตาทนไม่ไหวขำออกเสียง

“ฮื่อ ตุ๊กอย่าไปขำกับพวกนั้นเลยนะ” ชยังกูรรีบห้าม ชมจันทร์เริ่มรู้แล้ว ว่าสามคนนี้กำลังจะร้องเพลงง้อพวกเขา

“ตลกดี เดี๋ยวรอดูกัน”

“พี่ชานม! โถ่ พวกนี้มันกะล่อนจะตาย” ชยังกูรอ่อนอกอ่อนใจเหลือเกิน เล่นง้อเขาต่อคนเยอะแยะแบบนี้คิดจะทำคะแนนเพิ่มใช่ไหม

‘เคยเป็นผู้ชายที่เกเร แต่พอเจอเธอแล้วเบเบ้ พี่อยากจะกลับใจ อยากเป็นฮีโร่ของเธอคนเดียว’ ภาคินร้องเพลงเป็นคนต่อไปพลางมองชมจันทร์ที่กำลังนั่งชมการแสดง ในใจเต้นตึกตักไปหมด *‘ได้โปรด..ให้อภัยกันเถอะนะ’*

ชมจันทร์มองอีกฝ่ายแวบตาคมมกริบหลังเชิดตรงก่อนจะยกยิ้มที่มุมปาก เขาไม่ได้พูดอะไรได้แต่มองการแสดงและภาคินกำลังร้องเพลงอ้อนวอนขอความรักจากเขา

‘พี่กลับตัวกลับใจแล้ว อาจจะดีไม่พอ แต่ให้เธอไปหมดทุกอย่างแล้ว เชื่อพี่เถอะนะคนดี’ ปรมะร้องเพลงเป็นคนสุดท้ายก่อนที่เสียงกรี๊ดกร๊าดจะดังขึ้นหน้าเวทีตามด้วยเหล่าแฟนคลับกรูกันเข้าไปให้พวงมาลัยกันอย่างเนืองแน่น ภาคินรับมาถือไว้ในมือแต่สายตายังคงจับจ้องไปที่คนรัก ชมจันทร์รู้สึกเหมือนมีหมาป่าตัวใหญ่ในคราบหมาโกลเด้นท์ตัวใหญ่กำลังจ้องมองมาที่เขา

เขาลุกขึ้นยืนไม่อยากจะสนใจสายตาตัดพ้อของใคร ยังไม่ทันจะได้หันหลังกลับ เด็กหนุ่มในชุดนักศึกษาเต็มไปด้วยพวงมาลัยริบบิ้นก็ปราด

มาอยู่ตรงหน้า ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนสั่นระริก ภาคินอยากจะคว้าข้อมือของอีกฝ่ายมาขับแต่ก็กลัวจะถูกสะบัดหนี เขาไม่รู้จะทำยังไงจึงยืนขวางทางเอาไว้อย่างนั้น

“ชมครับ”

“...” เขาช่วยหยิบพวงมาลัยริบบิ้นออกจากคอ ส่งคืนให้กับนักศึกษาปีหนึ่งที่เขามามุงดูว่าภาคินจะทำอะไร จนกระทั่งไม่เหลือแม้แต่ชิ้นเดียว เขาจึงได้ถามอีกฝ่ายเสียงเรียบ “กลับบ้านได้แล้ว”

“อื้อ กลับบ้าน!” เด็กตัวยักษ์พยักหน้า ไม่สนใจเพื่อนที่กำลังโห่ร้องดีใจ กรฤตกับปรมะแท็กมือกันอุตลุด น้ำตาแทบจะรินไหลออกมา

ในที่สุดพวกเขาก็ไม่ต้องทนฟังเสียงคร่ำครวญของมันอีกแล้ว

ในที่สุดพวกเขาก็ไม่ต้องคอยอยู่กับมันเป็นเพื่อนจนดึกดื่น

ในที่สุดเขาก็ไม่ต้อง----ไม่ต้องปวดประสาทแล้ว เย่!!!

ต่อ

ภาคินจับจูงคนรักเดินออกไปลานจอดรถ เสร็จจากงานตรงนี้เขาก็ไม่ต้องมีหน้าที่รับผิดชอบอะไรอีก รีบคว้าชมจันทร์กลับไปนอนกอดที่บ้าน หลังจากไม่ได้เจอกันเป็นอาทิตย์ ไม่สิ..ต้องบอกว่าเขาเห็นรูปอีกฝ่ายผ่านทางอินสนตราแกรมทุกวันแต่ไม่ได้สัมผัสมาร่วมอาทิตย์แล้ว โทรไปหามัมก้โดนบ่นกลับมาชุดใหญ่ ไม่น่าเลย เขาไม่น่าเชื่ออาฮันเตอร์จริงๆ!

“กลับบ้านไหนดีครับ”

“บ้านไหนก็ได้ มีหลายหรือไง” คนตัวเล็กกอดอก มองภาคินด้วยสายตาเรียบนิ่ง กลับไปเป็นเหมือนสมัยที่ยังตามจีบ ภาคินแทบกระอักได้แต่พยักหน้าก่อนจะสตาร์ทรถมอเตอร์ไซค์รอ ชมจันทร์กระโดดขึ้นสวมหมวกกันน็อคอันเดิม และคราวนี้เขาไม่ยอมสอดมือกอดภาคินเหมือนเดิม

“ชมกอดคินก็ได้”

“ไม่”

“ง่า”

“ตั้งใจขับไปซะ” เขาไม่อยากพูดอะไรมากไปกว่านี้ ปล่อยให้เด็กยักษ์ว้าวุ่นในใจไปคนเดียวก่อน เรื่องอะไรที่เขาจะยอมคืนดีง่ายๆ ดูถูกชมจันทร์กันเกินไปแล้ว!

ชมจันทร์เดินตัวปลิวเข้าไปในบ้านผ่านหน้าชลิตกับธีระที่เพิ่งจะกลับเข้ามาหลังจากประชุมเสร็จ คนพี่ตาโตเมื่อเห็นว่าที่น้องเขยเดินตามชมจันทร์ขึ้นไปบนห้อง ธีระคว้าไหล่คนรักเอาไว้ก่อนที่ชลิตจะเข้าไปทำให้อะไรมันแย่มากกว่านี้ เขาต้องเป็นตัวสกัดไม่ให้ชลิตเข้าไปป่วน..

“ไม่ต้องไปยุ่งเรื่องของเด็กๆ มานี่เลย”

“ไปไหนจ๊ะ”

“ขึ้นห้อง!!” ธีระรวบของว่างบนโต๊ะขึ้นไปบนห้องนอน ชลิตกระหยิ่มยิ้มย่องเดินตามคนรักต้อยๆ เรื่องอะไรก็ไม่สนแล้วล่ะตอนนี้..

ภาคินเดินตามคนรักเข้าไปในห้อง เขาเห็นเศษผ้าและโครงหุ่นที่สวมชุดสูทผ้าไหมสีดำลวดลายสีน้ำเงินครามอย่างดี ก็อดไม่ได้ที่จะเข้าไปดูใกล้ๆ ชมจันทร์เคลียร์เศษผ้าและอุปกรณ์ที่เขาใช้ทำงาน ภาคินเห็นคนรักยืนก้มเงยจึงสอดมือเข้ากอดจากข้างหลัง กระซิบถ้อยคำหวานหู..

“ชมตัดให้คินใช่ไหมครับ?”

“อือ ไว้ส่งโปรเจ็คจบไง”

“สวย คินชอบ”

“แน่นอนอยู่แล้ว” ชมจันทร์พยายามสลัดอีกฝ่ายออก เขากำลังเก็บของเจ้าเด็กซนยังเกาะแกะเขาไม่หยุดต่อให้อารมณ์คุกรุ่นจะหายไปแต่เขายังไม่ได้คิดบัญชีเลยนะ! “ออกไปก่อน อึดอัด”

“ชมยังไม่หายโกรธคินหรือ คินอธิบายได้นะ..”

“ไม่ต้องพูดแล้ว อยากให้โมโหอีกรอบหรือไง” เขาตวัดสายตาไม่พอใจใส่ ก่อนจะดิ้นหลุดจากอ้อมกอด ภาคินหน้าหงอยนั่งมองคนตัวเล็กตาละห้อย “รู้ใช่ไหมว่าความผิดตัวเองรอบนี้คืออะไร”

“คินรู้แล้วครับ” แถมยังโดนมัมเอ็ดจนหูชา!

“ชมไม่ชอบ และคินก็คงไม่ชอบถ้าหากชมทำบ้าง”

“ไม่ได้เลยนะ!” ภาคินตาวาววับขึ้นมาทันที ทีแบบนี้แล้วจะมาทำงอแงใส่ มันน่าไหมล่ะ!

“รอบนี้ชมยกโทษให้นะ ถือว่าลงโทษไปแล้วที่ไม่ให้มาเจอกันตั้งหลายวัน” เขาถอนหายใจ อย่างน้อยมันก็มีข้อดีตรงที่เขามีสมาธิและสามารถทำงานได้เสร็จทันกว่ากำหนด

“ครับ”

“เอาชุดไปลองให้ชมดูหน่อยสิครับ” เขาแกะชุดออกมาจากหุ่น ส่งให้คนรักที่หน้าตาร่าเริงขึ้นด้วยความหมั่นไส้ “ใส่ตรงนี้แหละ” ภาคินชะงักไปเล็กน้อย

“เปลี่ยนตรงนี้เลยหรือครับ?”

“อือ หรือว่าอาย?” คนตัวเล็กยกยิ้ม ยกขาขาวขึ้นไขว่ห้าง มองเด็กหนุ่มยืนเก้กังตรงหน้า

“ไม่มีอะไรต้องอายอยู่แล้ว” ภาคินแกะกระดุมเสื้อทีละเม็ด เปลี่ยนเสื้อผ้าทีละชิ้น เสื้อหลุดออกกจากตัวหล่นที่พื้นอวดกล้ามเนื้อแน่น เขาปลดเข็มขัดจนเหลือบ็อกเซอร์อยู่ตัวเดียว ก่อนจะหยิบชุดที่คนรักทำเอาไว้มาสวมให้ดูต่อหน้า

“พอดีไหมครับ”

“ครับ ไม่อึดอัดนะ”

“โอเค งั้นก็ผ่าน” เขาพูดแค่นั้นก่อนจะเดินไปปลดชุดด้วยตัวเอง วันจริงแค่ให้ภาคินแต่งหน้าเซ็ทผมอีกนิดหน่อยก็เป็นอันใช้ได้ ตอนแรกเขาจะใช้นายแบบที่มัมหาให้แต่ภาคินก็ไม่ยอม เอาเถอะ ใช่ว่าเด็กยักษ์จะไม่เคยเดินแบบซะเมื่อไหร่

“ชมเก่งมากๆเลย”

“แน่นอน” เขาปลดชุดออกมาใส่ไม้แขวนเสื้อ เก็บใส่ตู้เรียบร้อย ภาคินอยู่มองข้างหลังเห็นชุดนักเรียนที่ชมจันทร์ใส่ถ่ายรูปลงอินสตราแกรม เขาก็เปิดประตูหยิบชุดนักเรียนออกมาดูบ้าง คนตัวเล็กมองด้วยความสงสัย เมื่อเห็นภาคินเดินเข้ามาประชิด แววตาเย้ายวนประหลาด

“ต่อไปตาชมใส่อันนี้”

“ไม่ใส่ ไม่เอา”

“วันนั้นชมยังใส่ได้เลยนะครับ” เด็กยักษ์ทำเสียงตัดพ้อ ใบหน้าฉายแววงอนสุดฤทธิ์ถ้าหากเขาไม่ยอมใส่ “คินอยากเห็น นะนะครับคนดี”

“แปบเดียวนะ” เขาพยักหน้าก่อนจะรับชุดมาใส่ ไม่ทันไรก็ตามใจภาคินซะแล้ว

“ใส่ตรงนี้เลยนะครับ”

“นิสัย!” ชมจันทร์ถลึงตามองคนตัวโตที่ยืนจ้องเขม็ง แล้วแบบนี้เขาจะไปกล้าเปลี่ยนต่อหน้าได้ไง! “ห้ามมอง”

“เห็นหมดแล้วครับ ไม่ต้องเขินหรอก” ภาคินเย้าแหย่ ช่วงที่ผ่านมาเขาไม่ได้ยุ่งกับคนรักเลย ถ้านับเวลาก็ปาเข้าไปเป็นเดือนแล้วนะ คิดว่าครั้งนี้เขาจะยอมปล่อยชมจันทร์ไปง่ายๆงั้นหรือ?

“คนบ้า!” ชมจันทร์บ่นอุบอิบแต่ก็ยอมถอดเสื้อผ้าทีละชิ้นแต่โดยดี เสื้อนักศึกษาและกางเกงยีนร่วงหล่นกองอยู่กับพื้น เขาอายจนแดงเถือกไปทั้งตัว จนเหลือแพนตี้ติดตัวอยู่ชิ้นเดียว เขาสวมเสื้อนักเรียนจนเสร็จก็ยังไม่กล้าเงยไปสบตาคนที่กำลังมอง กระทั่งสวมกางเกงเสร็จ ภาคินเริ่มเดินเข้ามาใกล้ “พอแล้วนะ จะได้ถอด”

“เดี๋ยวคินช่วย” เสียงกระซิบแหบพร่าดังขึ้นอยู่ข้างใบหู ร่างกายเขาร้อนผ่านเมื่อถูกดันให้หงายหลังลงไปนอนกับเตียง ภาคินถือโอกาสซุกไซ้รำคอขาวผ่อง ชมจันทร์ฉีดน้ำหอมกลิ่นใหม่ที่เขาไม่เคยได้กลิ่นมาก่อน “หอมจัง ยั่งกันหรือ?”

“มะ ไม่----บ้า!”

“หอมไปทั้งตัว” เขายังไม่หยุดมือ ริมฝีปากขบเม้มที่ใบหูจนคนตัวเล็กเบี่ยงหลบเป็นพัลวัน มือที่ว่างก็เลื่อนลงไปปลดกางเกงขาสั้นสีน้ำเงินเขารูดซิบออกก่อนจะสัมผัสกับแก่นกายที่อุ่นร้อน มันเริ่มพองสู้มืออยู่ในแพนตี้สีหวาน เขารูดรั้งด้วยความอ่อนโยน ริมฝีปากยังโจมตีด้านบนหนักหน่วง เสียงหอบหายใจดังผะแผ่วอยู่ภายในห้อง

“อื้อ--คิน” ชมจันทร์แทบจะตัวอ่อนเมื่อถูกลูบไล้ไปตามจุดอ่อนไหว แทบจะตัวเหลวเหมือนดินน้ำมัน อยากจะจับปั้นเป็นรูปทรงอะไรก็เป็นไปตามนั้น ฝ่ามือขาวเขาดันแผงอกกำยำของอีกฝ่ายเอาไว้ “หายใจไม่ออก” เขาอยากจะทุบคนรักสักที ไม่รู้ไปอดอยากมาจากไหน ถึงได้หิวโซขนาดนี้!

“ขอนะครับ”

“ขออะไร” แม้จะรู้ความหมายของอีกฝ่าย แต่เขายังทำใจกล้าถามออกไป ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนราวกับมีไฟแผดเผาอยู่ด้านใน ภาคินมองเขาก่อนจะก้มลงบดเบียดริมฝีปากอุ่นร้อนกระหวัดเกี่ยวจนเขาต้องทุบที่ไหล่ของอีกฝ่าย ภาคินทำได้เพียงขบเม้มริมฝีปากล่างจนเขาครางเครือ ก่อนจะเลื่อนไปเล่นกับยอดอกที่เริ่มชูชันเพราะแรงอารมณ์

“..ขอเข้าไป”

“เข้าไปในไหน?” เขาถามเสียงใส แม้จะขาดหายไปบางช่วงเพราะหายใจสะดุดอยู่บ้าง ให้ตายเถอะ ทำไมมือของภาคินถึงได้หยุบหยับขนาดนี้! “อื้อออออออออออ”

“ข้างในนี้” กางเกงสีน้ำเงินร่นไปกองที่หัวเข่า เพราะภาคินปลดมันอย่างรวดเร็ว ก่อนจะบีบก้อนกลมพร้อมทั้งตีมันเบาๆ “คิดถึงมากเลย”

“คนลามก!” เขาบ่นได้แค่นั้นก่อนจะถูกรูดรั้งจนเสียวซ่านไปทั้งตัว คำด่าปลิวหายกลายเป็นเสียงหอบหายใจของเขาไปแทน เจ้าเด็กยักษ์มันร้ายกว่าที่คิด!

“ชมทำคินเสพติด ตอนนี้คินกระหาย อยากจะกินชมทั้งตัว”

“นายเป็นสัตว์กินเนื้อหรือไง”

“ใช่ โดยเฉพาะเนื้อกระต่าย คินจะชอบมาก” ภาคินแลบลิ้นเลียออกมาที่มุมปาก ดูเจ้าเล่ห์ยั่วเย้าอย่างน่าหมั่นไส้เป็นที่สุด เขาอยากจะทุบให้เจ็บสักที แต่แรงที่มีคงได้ไม่ทำให้ภาคินสะเทือนไปได้หรอก!

“อย่ากินนะ อย่ากิน อ๊า!” เขาสั่นพร่าไปทั้งร่างเมื่อคนตัวโตครอบครองแก่นกายอุ่นร้อนเข้าไปด้านในริมผีมาก มันเป็นความรู้สึกที่

บรรยายออกมาเป็นคำพูดไม่ได้แต่เขาดิ้นพล่านดึงรั้งเส้นผมสีน้ำตาลทองของอีกฝ่ายเอาไว้แน่น เล่นเอาคืนกันแบบนี้หรือ!

“ชมต้องชอบแน่” เขายังไม่หยุดกินเนื้อกระต่าย ตอนนี้ชมจันทร์สั่นระริกไปทั้งตัว ดวงตากลมเอคลอไปด้วยน้ำตาช่างกูน่าสงสารและน่ารังแกไปพร้อมกัน

“จะ ไม่ไหว”

“คืนนี้ยังมีเวลาอีกเยอะ” เขามองคนตัวเล็กที่ยังมีชุดนักเรียนติดตัวก่อนตะขบกรามแน่น “เหมือนมีแฟนเป็นเด็กมอปลายเลยแหะ โคตรน่าเอา..”

“คิน!”

“ไหนเรียกพี่คินสิครับ”

“ไม่เอา---อื้อ!” นิ้วชี้ถูกสอดเข้าไปในช่องทางรัก เขาใช้น้ำหล่อลื่นเป็นตัวช่วยนำทาง ชมจันทร์งับริมฝีปากแน่นด้วยความวาบหวาม จนภาคินต้องส่งนิ้วขึ้นไปหยอกล้อให้คลายออก “อื้อ..”

“คินจะค่อยๆ” เขาปลอบคนตัวเล็กที่ใกล้จะถึงฝั่งฝันอยู่รอมร่อ ยิ่งเห็นชมจันทร์ในชุดนี้เขายิ่งอดใจไม่ไหว อยากจะสอดใส่เข้าไปใจจะขาด แต่หากไม่เตรียมพร้อมอีกฝ่ายจะเจ็บตัวได้ “ที่รักครับ..”

ชมจันทร์ดวงตาปรือปรอบแทบจะสิ้นสติเขาถูกดึงให้เข้าไปในวังวนแห่งความสุขก่อนจะนิ้วจะถูกดึงออกและแปรเปลี่ยนเป็นท่อนร้อน ภาคินประคับประคองเข้าไปจนสุดเขาแช่เอาไว้อย่างนั้นอยู่สักพัก เหงื่อเริ่มซึมออกจนเห็นยอดอกสีหวานผ่านเสื้อนักเรียน เห็นแล้วอารมณ์ก็ยิ่งลุกโชน

“คะคิน..อื้อ พี่คิน---”

“หึ!” เด็กหนุ่มแทบสติแตกเมื่อคนรักเอ่ยชื่อพร้อมหยอกล้อ อยากจะเรียกว่าเขาว่าพี่งั้นหรือ.. อยากจะโดนเขาทำโทษสินะ “น้องชมขี้ยั่วจังนะ”

“เอาอีก..เอาอีกนะครับพี่คิน”

“...” ภาคินขบกรามแน่นจนเป็นสันนูน เขาอยากจะทำโทษอีกฝ่ายเหลือเกิน รู้ไหมว่าหากเขาพลั้งทำรุนแรงขึ้นมาจะเป็นยังไง ช่างยั่วเป็นที่หนึ่ง!
“อ๊ะ แบบนั้น ทำโทษแรงๆเลย”

“อยากเล่น Role Play หรือครับ” ภาคินเอื้อมตัวหยิบแว่นตากรอบสีดำเลนส์ปกติมาสวม “เป็นคุณครูกับนักเรียนดีไหมครับชม?” ภาคินสลับไปนั่งและดันคนตัวเล็กขึ้นมานั่งด้านบน

“คะครูครับ..ครูภาคิน” ชมจันทร์เล่นตามไหลลื่นเป็นธรรมชาติ เขาขบเม้มแผงอกสีขาวจัดของคนรักจนเป็นรอยแดงชัดเจน “ทำโทษยังไม่เสร็จหรือครับ”

“เด็กดื้อ..ยังไม่เสร็จง่ายๆหรอกครับ” เขาดันสะโพกอวบอิ่มขึ้นก่อนจะให้นักเรียนตัวแสบเป็นคนนำ ชมจันทร์คร่างเครืออยู่ใกล้ใบหู กดสะโพกอ่อนนุ่มลงลึกสุดจนเขาต้องร้องคราง

ร้ายซะมัด!

“ดีไหมครับทำโทษแบบนี้”

“ดีมาก..ดีจนครูพอใจเลยล่ะ” ภาคินลูบไล้ไปตามเอวคอด ตีตราจองทุกพื้นที่ให้เป็นของเขา ดูดดึงริมฝีปากนุ่มจนช้ำเป็นสีแดงก่ำ มันบวมเจ่อออกมาเล็กน้อยน่าเอ็นดู “แต่ยังไม่หนำใจครูหรอกนะ” เขาพลิกคนตัวเล็กให้นอนคว่ำ ก้นอวบอิ่มตรงหน้าเด้งดึ๋งจนเขาฟาดไปสองทีจมันขึ้นสีแดง

“อื้อ! ครูชอบตีหรือครับ”

“ซอบตีเด็กดื้อ”

“งั้นตีอีกสิครับ” อีกฝ่ายพูดพลางแบะก้อนกลมออกกว้างจนเห็นช่องทางกำลังขมิบตอดรัด เขากลืนน้ำลายลงคอก่อนจะเริ่มลงมือลงโทษเด็กดื้ออีกครั้ง..และอีกครั้ง..

แรงกระแทกกระทั้นทำให้คนตัวเล็กแทบจะหมดเรี่ยวแรง ปลดปล่อยออกมาจนหมด ช่างเป็นช่วงเวลา’เอาคืน’อย่างถึงอกถึงใจสมกับที่ขาดหายไปเป็นเดือน!

“คุณครูครับ..เอาอีก”

☾ 19 : เดี๋ยวมันก็ผ่านไป

การจัดแสดงแฟชั่นโชว์ของโปรเจ็คจบถูกจัดขึ้นในอีกเดือนต่อมา หลังจากนั้นจะเข้าสู่ช่วงฝึกงานซึ่งนักศึกษาจะต้องเข้าทำงานกับแบรด์เสื้อผ้าหรืออุตสาหกรรมด้านสิ่งทอที่ตนเองมีความสนใจ ภาคินย้ายข้าวของไปไว้ในคอนโดเพราะจะให้ชมจันทร์ใช้เป็นที่พักระหว่างฝึกงาน ส่วนตัวเขาเองจะได้ลงสนามฝึกกับทีมตามตารางที่โมกข์วางเอาไว้ คนตัวเล็กกำลังนอนเล่นโทรศัพท์อยู่บนเตียง เขาจึงชะโงกหน้าข้าไปใกล้ถึงได้เห็นว่าอีกฝ่ายกำลังไล่ดูภาพเด่าๆของเขาในอิสตราแกรม

“ทำอะไรครับ หื้ม?”

“ดูรูปของคิน”

“ดูทำไม ดูตัวจริงดีกว่าครับ” เขาพูดก่อนจะทิ้งตัวนอนลงด้านข้าง คว้าคนตัวเล็กเข้ามากอดไว้แน่น “ตัวจริง.. จับได้อีกต่างหาก” ชมจันทร์รู้ตัวว่าดิ้นหนีไม่ไหวจึงนอนให้อีกฝ่ายกอดเล่นแต่โดยดี ดวงตากลมมองสบกับดวงตาสีย้ำตาลอ่อนของคนรัก

“อยากรู้ว่าแต่ก่อนคินเป็นยังไง”

“อ้อ ปกติทั่วไปนะครับ”

“ไม่จริงอะ” ชมจันทร์ชูรูปที่คนตัวโตกำลังอยู่บนรถแข่ง ตอนนั้นเขาจำได้ว่าแอบมัมกับแด๊ดไปเข้าร่วมการแข่งที่ต่างประเทศ เลยมีโอกาสรู้จักกับกลุ่มเพื่อนที่นั่น เขาเองก็อยากจะไปเรียนต่อที่ต่างประเทศเหมือนกัน “ดูสิ คินหนีไปเที่ยว”

“ชมอยากไปไหม คินจะพาไป”

“อื้อ ไปสิ พาชมไปด้วยนะ”

“แน่นอนครับ” เขาก้มลงฟัดแก้มนิ่ม มองดูคนตัวเล็กกำลังตั้งอกตั้งใจดูรูปเขา เห็นแล้วมันอดหมั่นเขี้ยวไม่ได้ วันนี้เขาเตรียมเก็บของที่เหลือเอาไปไว้คอนโด เลยแวะเข้ามาเอาของที่เหลือ วันมะรืนเขาต้องขึ้นเดินแบบในงานโปรเจ็คจบของชมจันทร์แล้ว กลายเป็นเขาที่ตื่นเต้นมากกว่าเจ้าของงานเสียอีก

“ถ้าชมเรียนจบคินต้องเหงาแน่เลยครับ”

“ฮื่อ จะไม่มาอยู่ด้วยกันหรือไง”

“คินไปอยู่ได้หรือ”

“ก็ให้มัมมาขอชมสิ” คนตัวเล็กหัวเราะคิกคัก ลุกขึ้นมานั่งพับเสื้อผ้าที่เหลือใส่กล่อง กลายเป็นว่าเขาได้อยู่หอพักแค่เทอมเดียว

ทั้งที่ตั้งใจอาไว้ว่าจะอยู่ไปยันเรียนจบ.. มีเรื่องราวเกิดขึ้นมากมายเหลือเกิน ต้องขอบคุณภาคินล่ะนะ..

“นั่นสิ!” เด็กหนุ่มร้องเสียงดังเหมือนเพิ่งนึกขึ้นได้ เขารีบกดโทรศัพท์พิมข้อความหามัมกับแด๊ดทันที เรื่องแบบนี้มัมกับแด๊ดไม่น่าจะห้ามเขาแน่..

Pakin_K : มัมครับ ผมอยากอยู่กับชม..

Dad_T : ฉุด....

Mom_B : พี่ธัช!! คินครับ.. มัมไม่ว่าถ้าหากจะทำอะไรให้ถูกต้อง แต่มัมมีข้อแลกเปลี่ยนถ้าอยากจะให้มัมเข้าไปคุยกับที่บ้านของชม.. ลูกจะโอเคไหมครับ

Dad_T : ฉุด....

Pakin_K : แด๊ด... สอนผมแต่ละอย่าง ผมเอาไปใช้จริงนะครับ

Dad_T : แด๊ดล้อเล่นครับ ถ้าเอาไปใช้แล้วไม่พ่อเขาไม่เอาปืนไล่ยิง แด๊ดก็ไม่ได้ว่าอะไรนะ..

Mom_B : .... เดือนหน้ามัมกลับไปไทย เราจะไปบ้านหนูชมกัน แต่รายละเอียดข้อแลกเปลี่ยนคือลูกจะต้องเรียนอยู่ที่ไทยให้จบตามกำหนด โอเคไหมครับ?

Pakin_K : ก็ได้ครับมัม

“Yesssssss!” เด็กหนุ่มกำหมัดชูขึ้นฟ้าจนคนตัวเล็กที่นั่งด้านข้างสะดุ้งด้วยความตกใจ คว้าเอาหมอนอิงมาปาใส่ อยู่ด้วยกันสองคนแท้ๆ ปั๊ดโถ่..ตกใจหมดเลย!

“คิน..อย่าตะโกน เจ้าเด็กซน!” เขาถลึงตาใส่คนรักก่อนจะถูโจมตีกลับด้วยการหอมแก้มรัวทั้งซ้ายขวา “อื้อ คิน ชมกำลังเก็บของอยู่ เป็นอะไรอีกครับ?”

“มัมจะมาคุยกับที่บ้านของชมให้คินครับ ขอชมมาอยู่กับคินเลยแล้วกัน”

“มัมบอกหรือครับ”

“อื้อ เอาลูกเขามาแล้ว คินต้องรับผิดชอบสิ” เด็กยักษ์ยิ้มกริ่มอยากจะอุ้มชมจันทร์หมุนไปรอบห้องด้วยความโรแมนติคแต่คิดว่ากระต่ายแสบน่าจะทุบเขาจนเละมากกว่า

“อื้อ ดีแล้ว” เห็นคนรักก้มหน้าหงุด หูแดงก่ำโผล่ออกมาจากกลุ่มผมสีชมพู เขานึกเอ็นดูเหลือเกิน อยากจะมาฟัดให้จม

เขี้ยว! กระต่ายตัวแสบเป็นของเขาคนเดียวเท่านั้น..

ไม่เป็นไร.. เขายังมีเวลาอีกนาน

++

ภายในห้องประชุมที่เตรียมเอาไว้จัดแสดง ชมจันทร์หอบเอาเสื้อผ้าที่จะต้องเตรียมให้นายแบบใส่แขวนเอาไว้รวมกับของเพื่อนในรุ่น เขาพาภาคินไปแต่งหน้าเซ้ทผมกับช่างที่เตรียมเอาไว้ วันนี้ภาคินดูมีออร่ามากเป็นพิเศษเพราะเมื่อคืนเขานั่งมาร์กหน้าให้ทั้งวัน แม้เจ้าตัวจะไม่ค่อยชอบแต่ก็ต้องตามใจเขา ดูสิ.. ผิวดีแต่งหน้าก็ดีขึ้นด้วย!

“สนุกเลยนะครับ”

“นานๆทีนะคิน ชมไม่ได้ให้คินแต่งทุกวันนี่ครับ”

“ตามใจที่รักเลยครับ” ภาคินไหวไหล่ เขาจะมีอะไรไปเถียงสู้ชมจันทร์ได้ครับ.. ไม่มี!

ชมจันทร์แอบตื่นเต้นอยู่บ้าเพราะเป็นงานโปรเจ็กสุดท้ายที่เขาได้รับผิดชอบ และเป็นงานที่เขาได้ภาคินมาช่วย เขาจึงตั้งใจและเต็มที่กับโชว์นี้มาก และอยากนำเสนอผลงานที่เขาตั้งใจออกแบบนี้ชิ้นนี้เป็นพิเศษ เห็นคนรักเซ็ทผมเปิดหน้าผากโชว์ใบหน้าหล่อเหลาราวกับเทพสลักก็อดแอบหวงในใจไม่ได้

“คินหล่อใช่ไหมล่ะ”

“จ้ะ หล่อมาก!” เขาอมยิ้ม เหลือบมองเห็นเพื่อนทยอยออกไปเตรียมตัว เขาจึงเดินไปหยิบชุดที่เก็บเอาไว้ทว่า เงาร่างของใครบางคนกำลังฉีกทึ้งถุงคลุมชุดสูทเขาเอาไว้ มีดแหลมคมในมือทิ่มแทงเข้าไปในเสื้อสูทผ้าไหมที่เขาตั้งใจตัดเย็บอย่างดี ดวงตากลมเบิกกว้างเขาวิ่งไปขวางเอาไว้จนมันบาดมือเขาเลือดซิบ

“แพรพรรณ เธออยากตายใช่ไหม!”

“ฉันไม่ตายหรอกชมจันทร์ แต่คนที่ตายน่ะมันแก!” หญิงสาวเบิกตาโพลง มันแดงก่ำจนเห็นเส้นเลือด เขาวิ่งหลบอีกฝ่ายไปอีกทาง ดูเหมือนในห้องนี้จะไม่มีใครเข้ามาแล้วนอกจากเขาและแพรพรรณถือโอกาสเข้ามาทำลายชุดของเขา!

“กรี๊ด เกิดอะไรขึ้นเนี่ย!” เพื่อนร่วมรุ่นที่แวะเข้ามาเจอ เห็นท่าไม่ดีจึงรีบวิ่งออกไปเหลือเพียงเขาอยู่ในห้องกับแพรพรรณเท่านั้น เขาสบตากับอีกฝ่าย เขารู้สึกว่าอารมณ์ของอีกฝ่ายไม่ค่อยปกติเท่าไหร่ คงไม่มีคนสติดีที่ไหนคิดจะคว้ามีดเข้ามาทำร้ายทั้งที่มีคนอยู่มากมายขนาดนี้

“ส่งชุดฉันคืนมา แล้วฉันจะไม่เอาเรื่อง”

“แกไม่มีทางได้มันไป!” หญิงสาวใช้มีดเจาะแทงจนเป็นรูกว้าง ชมจันทร์นิ่งอึ้งก่อนทีภาคินจะวิ่งเข้ามาบังเอาไว้ “ปกป้องกันดีนัก ทั้งคินทั้งไท ไม่มีใครเลือกฉันเลย มันเป็นเพราะมารยาของแกอีชมจันทร์!”

“หยุดเดี๋ยวนี้นะพี่แพร ถ้าพี่ทำอะไรแฟนผมล่ะก็..ผมไม่เอาพี่ไว้แน่”

“ชีวิตมันต้องพัง!”

“อย่านะ!” ชมจันทร์วิ่งพรวดพราดเข้าไปเอาชุดในมือ เขาถูกแพรพรรณตวัดมีดใส่แต่เขาไม่ได้รู้สึกเจ็บสักนิด คนที่บังตัวเขาเอาไว้ก็คือภาคิน เขามองเลือดสีแดงสดที่ไหลออกมาเป็นทางยาวตามแนวแขนก่อนจะร้องด้วยความตกใจ “**คิน!!**”

“ไม่เป็นไรครับ คินไม่เป็นไร”

ไม่เป็นอะไรที่ไหนกัน แผลเหวอะหวะขนาดนั้น!

ภาคินคว้าข้อมือบางพลิกจนมีดร่วงหล่นลงพื้น แพรพรรณเป้นแค่ผู้หญิงตัวเล็กไม่สามารถสู้แรงเขาได้อยู่แล้ว เธอร้องไห้โฮเสียงดัง แต่สายตายังไม่ละไปจากชมจันทร์ที่หน้าซีดเผือด.. คนเริ่มเข้ามามุงดูออออยู่หน้าประตูมากขึ้น ชมจันทร์จึงได้ขออุปกรณ์ปฐมพยาบาลกับเจ้าหน้าที่ที่ดูแลสถานที่ ตอนนี้หัวใจเขาสั่นระรัวทุกอย่างมันเกิดขึ้นเร็วมาก มากจนเขาตั้งตัวไม่ทัน

“แพร..เธอ!” ชายหนุ่มแหวกกลุ่มคนที่กำลังมุงดูเข้ามา ไทชิสีหน้าบิดเบี้ยวก่อนจะคว้าตัวผู้หญิงที่ภาคินกำลังจับเอาไว้มาที่เขาแทน “เธอทำอะไรของเธอ!”

“ทำไมฉันจะทำไม่ได้” แพรพรรณตะโกนเสียงดัง จนคนมุงดูอดไม่ได้ที่จะต้องยกโทรศัพท์ขึ้นมาอัดภาพเก็บไว้ เธอถลึงตาใส่ทุกคนที่กำลังจ้องมอง “กรี๊ดดดดดด ไอ้พวกบ้า ออกไปให้หมด!”

“มันไม่เกี่ยวอะไรกับชมเลย เธอควรจะโกรธที่ฉัน” ชายหนุ่มคว้าแขนหญิงสาวเอาไว้ เขามองด้วยสายตาที่ยากจะคาดเดา เป็นเพราะเขาที่ยินยอมหมั้นหมาย ตัดสินใจเชื่อครอบครัว ทุกอย่างมันเลยเป็นอย่างนี้ เขารู้ว่าแพรพรรณฝังใจกับเขามาตั้งแต่สมัยเด็ก การที่เห็นคนที่ตัวเองรักไปรักคนอื่นมันช่างเป็นความรู้สึกเจ็บปวดที่ยากจะทานทน ในเมื่อเขายินดีตอบตกลงที่จะทำตามความต้องการกับครอบครัว เขายอมหมั้น.. แต่เธอจะไม่มีทางได้หัวใจของเขาไป!

“เพราะมัน มันคนเดียว!” เสียงกรีดร้องทำเอาเขาแสบแก้วหูไปหมด “ฉันจะแย่งคนที่มันรักไปจากมัน มันจะได้รู้ว่าฉันรู้สึกยังไง”

“แพร!!! หยุด” ไทชิตวาดเสียงดัง จนทุกคนเงียบหมด มีเพียงเสียงร้องไห้สะอึกสะอื้นของแพรพรรณ

“ฮึก..ฮือ”

“ไทจะแพรไปโรงพยาบาลก่อน เธอจะต้องได้รับยาประจำจากโรคประจำตัว ส่วนเรื่องที่เกิดขึ้น ถ้าอาการเธอดีขึ้นไทจะพาเธอไปโรงพักแล้วจะมาติดต่อมาอีกที” ไทชิพูดรัวเร็วก่อนจะคว้าหญิงสาวที่อยู่สภาพอ่อนแรงผ่านฝูงชนออกไป ชมจันทร์นิ่งอึ้งในมือยังมีสำลีกดแผลที่ท่อนแขนของคนรักเขาเอาไว้

ปัญหาของใครก็ไปจัดการกันเอง เรื่องอะไรจะต้องมาหาเรื่องเขาไม่ได้หยุดหย่อนด้วย ไม่รักก็ไม่รัก เขาเคยไปบังคับฝืนใจคนอื่นได้หรือ เรื่องของไทชิจบไปตั้งนานแล้วจนเขาไม่อยากจะเก็บเอามาคิดในรู้สึกแย่ ความแค้นมันฝังลึกในใจขนาดจนต้องเหยียบย่ำให้จมดินกันเลยหรือไง เขาอยากจะเถียงออกไปใจจะขาด ได้แต่เก็บความรู้สึกขมปร่าที่แล่นขึ้นมายังลำคอ ปาดน้ำตามองแผลเลือดซิบบนตัวคนรัก

“คิน ขอโทษนะที่ต้องพามาเจออะไรแย่อีกแล้ว”

“ชม อย่าร้อง”

“ชมจะให้เขาชดใช้” คนตัวเล็กกลั้นเสียงสะอื้นก่อนจะพันผ้าทำแผลสีขาวเต็มท่อนแขนดูน่ากลัวจนหัวใจเขาเจ็บไปหมด “ไปทำแผลที่โรงพยาบาลจะดีกว่า”

“แค่นี้คินไม่ตายหรอก ชมไม่ร้องนะ อีกเดี๋ยวจะต้องขึ้นโชว์แล้ว” เขาลูบน้ำตาเม็ดสที่เกลือกกลิ้งลงบนแก้มของคนรัก ลำพังเขาเจ็บแค่นี้มันไม่เท่าไหร่หรอก ไม่รู้ว่าชมจันทร์จะตกใจขนาดไหนบ้าง

“ชุดมันพังไปแล้วล่ะ”

“ชมจะยอมแพ้ได้ยังไง นี่เป็นงานที่ชมตั้งใจทำนะครับ”

“...”

“ไม่มีอะไรที่เราผ่านมันไปไม่ได้หรอกนะ ชมต้องสู่สิครับ” เขามองภาคินที่แม้จะมีแผลบนตัวแต่ก็ยังร่าเริงสดใสเหมือนปกติ ไม่รู้เขา

จะต้องตอบแทบกับความรักมากมายมหาศาลที่อีกฝ่ายมีให้อย่างไรดี เขาพยักหน้าก่อนจะคว้าเอาชุดที่ยับเยินมาถือเอาไว้ เงยหน้ามองกลุ่มเพื่อนที่ละล้าละลังไม่รู้จะเข้ามาปลอบอย่างไรดี ลำพังชื่อเสียงของเขาก็ไม่ค่อยจะดี ไม่ค่อยมีใครอยากจะคบ จะพูดอะไรไปคนก็ตัดสินแค่ภายนอกไปแล้ว

“ชม เดี๋ยวพวกเราช่วยเอง” เขามองเพื่อนในรุ่นคนหนึ่งที่เคยทำงานกันเมื่อหลายเดือนก่อน เธอวิ่งเข้ามาพร้อมกับกล่องอุปกรณ์ในมือ ตามด้วยเพื่อนในรุ่นอีกหลายคนที่ยื้อแย่งกันเข้ามาช่วย

“ช่วยกันแปบเดียวก็เสร็จ ฉันให้เพื่อนไปขออาจารย์เลื่อนเวลาออกไปนิดหน่อยแล้ว”

“อื้อ ขอบใจนะ” เขายิ้ม ยิ้มทั้งน้ำตา ไม่รู้ว่ามันเป็นรอยยิ้มที่มาจากความรู้สึกอะไรกันแน่ แต่อย่างน้อยครั้งนี้เขาไม่ได้รู้สึกอยู่ตัวคนเดียวอีกต่อไปแล้ว ยังมีครอบครัว มีเพื่อน มีคนรักอยู่เคียงข้าง..

ภาคินขึ้นเดินแบบบนเวทีโดยที่ไม่มีใครดูออกสักนิดว่าเขาบาดเจ็บ ชมจันทร์ได้รับคำชมในเรื่องของการคิดคอนเซ็ปชุดสูทผ้าไหมที่สวมใส่ได้ทั้งสองด้าน และเทคนิคการตัดเย็บที่น่าสนใจ รวมไปถึงถูกทาบทามจากแบรนด์ดังในการเข้าร่วมฝึกงานถึงห้าแบรนด์ด้วยกัน วันนี้เป้นวันที่เขาไม่รู้จะพูดอะไรดี นอกจาก..

“ขอบคุณทุกคนนะครับ ขอบคุณจริงๆ” เป็นวันที่มีทั้งน้ำตาและรอยยิ้ม สลึกลึกลงในหัวใจเขาไปอีกเนิ่นนาน

“คินบอกแล้วว่าชมทำได้”

“ขอบคุณนะตัวแสบ!” เขากอดช่อดอกไม้หอมฟรุ้งที่มัมส่งมาให้ เขาทั้งตกใจทั้งอึ้งเมื่อเห็นภาคินถือดอกไม้ช่อโตแถมยังมีของขวัญกล่องใหญ่จากแด๊ดอีก ในขณะที่ชลิตกับธีระมาตัวเปล่าพร้อมทิ้งกุญแจรถเอาไว้ให้เขาในมือ

“เก่งมากน้องพี่ อันนี้เป็นของขวัญของพี่กับพี่ธีนะครับ”

แน่นอนว่าเป็นกุญแจรถยนต์คันใหม่.. เขาไม่อยากจะทายชื่อยี่ห้อกับสัญลักษณ์ที่เด่นหราอยู่ในมือเลย รูปม้าแบบนี้มันรถสปอร์ตสัญชาติอิตาลี่ เฟอร์รารี่ไม่ใช่หรือไง!

“มันแพงไปนะครับ ชมไม่รับดีกว่า”

“เบื่อรถเครื่องเมื่อไหร่ค่อยเอามาใช้มาใช้ก็ได้” ชลิตยิ้มกริ่ม ไม่อยากจะเยาะเย้ยว่าที่น้องเขยตัวเองเท่าไหร่เลย! คนที่มีรถมอเตอร์ไซค์เป็นโกดังคิ้วขมวดมุ่น ใกล้จะได้เปิดศึกกับพี่เมียอีกสักยกสองยก

“เก็บไว้ใช้เถอะนะ เงินพี่เชนทั้งนั้น เอาไปเถอะ” ธีระหัวเราะ เขารู้ว่าชลิตไม่ใช่คนที่เงินสิ้นเปลือง การจะซื้อของฟุ่มเฟือยเขาต้องคิดไตร่ตรองมาอย่างดีแล้วล่ะ ชมจันทร์เป็นน้องชายเพียงคนเดียว อะไรที่ชลิตให้ได้คงอยากจะทำไถ่โทษให้น้องทั้งนั้น

“ขอบคุณนะครับ” เขากระพุ่มมือไหว้ผู้ใหญ่ แอบถ่ายรูปเก็บเอาไว้อีกเป็นชุด ไว้ลงในอิสตราแกรมเวลาว่าง ไม่รู้เป็นแอคเค้าท์ใครกันแน่ ทำไมถึงมีแต่รูปของภาคินเต็มไปหมด

“งั้นผมขอตัวแฟนผมไปพักผ่อนนะครับ” ภาคินโอบคนรักไปอีกทาง ตัดโอกาสไม่ให้ชลิตพูดพร่ำเพรื่ออีก สงสัยเขาต้องเข้าทางธีระให้ช่วยกำราบไม่ใช่ชลิตมาวอแวเขาซะแล้ว..

ต่อ

ชีวิตการเป็นคนป่วยของภาคินช่างสุขสบายกว่าที่ใครหลายคนคิดไว้ หลังจากไปทำแผลที่โรงพยาบาล โดนฉีดยาไปตั้งหลายเข็ม ชมจันทร์ก็ช่วยดูแลเขาประคบประหงมเป็นอย่างดีจนหลายคนต้องหมั่นไส้ โดยเฉพาะกรฤตกับปรมะที่รู้ว่าเขาไม่ได้เป็นอะไรมาก แต่ยังออดอ้อนแฟนเหมือนป่วยหนักขั้นโคม่า

“แผลหายแล้วล่ะคิน มึงอะหนังหนาจะตายไม่เป็นอะไรง่ายๆ หรอก”

“เออ ดีขึ้นเยอะแล้วล่ะ” พวกเขาชวนเพื่อนมาเล่นเกมที่คอนโด ในระหว่างที่รอชมจันทร์กลับจากฝึกงาน ชยังกูรกับตุ๊กเลยแวะเข้าทำกับข้าวกินเลี้ยงกันเล็กน้อย และฉลองที่ชมจันทร์ทำโปรเจ็คผ่าน เขาอยากให้คนรักผ่อนคลายบ้าง ถึงได้ชวนเพื่อนมาหากัน

“เม่นทำอะไรกินกันอะ ห๊อมหอม” กรฤตเงยหน้ามองคนรักที่เอาขนมมาวางตรงหน้าให้ ตามด้วยกระติกที่มีน้ำอัดลมของโปรด

“ตุ๊กทำอยู่ วันนี้กินสุกี้จ้า”

“เย่ ของโปรดดดดด”

“ของโปรดมึงทุกอย่างอะไอ้โก้ ไอ้แดกเก่ง ไอ้กะเพาะสามมิติ” ปรมะหันไปบ่นเพื่อน กรฤตยิ้มแผล่ก่อนจะกลับไปสนใจกับเกมตรงหน้าต่อ วันนี้พวกเขาถือโอกาสมาค้างที่คอนโดของภาคินซะเลย เห็นมันหายหน้าหายตาไปซ้อมแข่งรถ บางวันก็หายตัวไปรับชมจันทร์ และวันนี้ได้โอกาสอันเหมาะเจาะที่เขาจะมาถล่มมันให้ราบคาบ!

“นานๆทีน่ะไอ้เบย์ อิอิ” มันหัวเราะร่า ก่อนจะตั้งหน้าตั้งตาเล่นเกมอย่างเมามันส์ กรฤตไม่อยากสนใจอะไรทั้งนั้น เขาเหนื่อยจะสู้รบกับเรื่องเรียนเรื่องการบ้านอะไรก็ไม่รู้เยอะแยะน่าเบื่อ เขาขอพักผ่อนหย่อนใจหน่อยก็แล้วกัน!

“โอ้โห มากันครบเลย” ชมจันทร์เปิดประตูห้องเข้ามาต้องตกใจกับจำนวนคนที่มากกว่าผิดปกติ ภาคินรีบเข้าไปรับกระเป๋าเอามาเก็บ วันนี้เป็นคิวของชลิตมาส่งคนรักที่คอนโด เขาเลยมีเวลาเตรียมอุปกรณ์ทำอาหาร

“พี่ชานม สวัสดีค้าบบบบบ”

“ไม่เจอกันนาน หล่อเหมือนเดิมเลยนะ”

“พี่ชมพูดแบบนี้ไม่ได้นะครับ แฟนผมหวง” กรฤตเล่นหูเล่นตาเลยโดนชยังกูเอาหมอนฟาดไปทีนึงถึงได้เงียบปากแล้วไปเล่นเกมต่อ.. ใช่สิ เขามันทำอะไรก็ผิดไปหมดแหละ!

“ไม่ต้องมางอน เอาขนมไปกินเร็ว หรือจะให้เค้าป้อน”

“ถ้าจะป้อน ไปป้อนในห้องนอนดีกว่าจ้ะ ตรงนี้คนเยอะแยะ” กรฤตรวบเอวของชัยกูรเข้ามาใกล้ ทำท่าจะหอมแก้มแต่โดนอีกฝ่ายยันเอาไว้เสียก่อน

“ไอ้โก้ ไอ้ทะลึ่ง”

“ไม่ทะเลาะกับเมียมึงจะตายให้ได้เลยใช่ปะ” ปรมะกำลังเตรียมถ้วยชาม ตะโกนด่าพร้อมเสียงหัวเราะลั่นครัว ชมจันทร์รู้สึกอบอุ่นไปอีกแบบ เพื่อนของภาคินถึงจะเสียงดังเอะอะโวยวาย แต่ก็คอยช่วยเหลือกันเป็นอย่างดี

พวกเขาล้อมวงกันกินช่วยกันตักแบ่งมีภาคินกับกรฤตที่แย่งปูอัดกันอยู่สองคน เสียงหัวเราะดังลั่นอย่างสนุกสนาน เมื่อผลัดกันเล่นเกมตอบคำถาม ชมจันทร์รู้ดีว่าปกติพวกนี้คงจะเกมตอบคำถามที่มีเนื้อหาฟังไม่ได้ แต่วันนี้ทุกคนพาแฟนมาด้วยและอยู่กันครบ คำถามเลยออกไปในแนวสบายหูสบายใจมากกว่า

“ถามพี่ชมนะครับ ชอบไปเที่ยวที่ไหนกับไอ้คินมากที่สุด”

“ภูเก็ต พี่ชอบทะเล” เห็นไหมคำถามง่ายจะตาย..

“อยากไปบ้างไหมจ๊ะที่รัก” กรฤตหันไปคุยอ้อร้อกับแฟนที่นั่งด้านข้าง จนชายหนุ่มตัวขาที่นั่งอยู่ต้องลงไม้ลงมือตีกันหนุบหนับ

“ทายคนอื่นไปสิ!” ชยังกูรอยากจะทุบแฟนเหลือเกิน เอะอะก็ชม้อยช้อยตาใส่ หวังอะไรอยู่ในใจคิดว่าเขาไม่รู้หรือไงหา!

“ตุ๊กขอถามคินแล้วกันค่ะ ทำยังไงถึงได้พี่ชานมเป็นแฟนคะ”

“หูยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยย” เสียงโห่แซวดึงขึ้นพร้อมกับเขาที่เบิกตากว้าง นั่นสิเพราะอะไร!

“เพราะคินเป็นคนดีครับ ไม่เหมือนไอ้โก้”

“**ฮ่า!**” เสียงหัวเราะดังครืนตามด้วยสายตาพิฆาตจากกรฤต นี่คนอื่นมองเขาเป็นคนยังไง ไหนพูด!

“เค้าโดนใส่ร้ายอะตัวเอง เค้าเป็นคนดีศรีสยามนะตัวเองก็รู้” เบียดซบเข้าหาคนรักเหมือนนางเอกที่ถูกกลุ่มนางร้ายทำร้าย ชยังกูรถอนหายใจเฮือก

“เออๆ เล่นต่อเถอะ เลิกโวยวายได้แล้วครับ” ชยังกูรเจอแบบนี้เข้าไป ปวดหัวเลยทีเดียว!

พวกเขานั่งเล่นเกมกันสักพักก็แยกย้ายกันไปทำธุระส่วนตัว ภาคินช่วยตุ๊กตาเก็บกวาดในครัวส่วนชจันทร์เอาขยะไปทิ้งข้างนอก กว่าจะได้มารวมกันเปิดดูหนังก็ปาเข้าไปสองทุ่มกว่า ชมจันทร์เดินเข้าในห้องใบหน้าเหม่อลอยเหมือนมีเรื่องครุ่นคิดในใจอะไรบางอย่าง เขาโผเข้ากอดภาคินแน่น เด็กหนุ่มรับอีกฝ่ายเข้ามาในอ้อมกอด มองใบหน้าขาวจัดที่มีร่องรอยความกังวลฉายชัด คนตัวเล็กเม้มริมฝีปากแน่น ท่าทางเหมือนกระต่ายขี้กลัว

“คิน ชมรักคินนะ”

“อื้อ รักชมเหมือนกันครับ” กอดชมจันทร์เอาไว้แน่น เขารู้สึกว่าอีกฝ่ายต้องมีเรื่องอะไรในใจแน่“ชมเป็นอะไรบอกคินได้ไหม เครียด

เรื่องฝึกงานหรือครับ”

“ไม่ เมื่อกี้ชมออกไปทิ้งขยะ ไทโทรมาหา.. เขาโทรมาขอโทษ”

“อื้อ ถ้าเขาไม่มาวุ่นวายอะไรกับชมก็ดีแล้วล่ะ” ภาคินขบกรามแน่น คิ้วกระตุกเมื่อได้ยินชื่อนี้“ลองกล้ามายุ่งอีก คินเอาเรื่องแน่”

“ไทจะพาแพรไปรักษาอาการป่วยที่ต่างประเทศ คงไม่ได้เจอกันอีกแล้ว” คนตัวเล็กพูดเสียงอ่อน“ชมคุยกับเขาแล้ว ชมอยากให้เราเลิกแล้วต่อกัน อย่าผูกพยาบาทกันอีก ชมไม่อยากรู้สึกแย่เหมือนเมื่อก่อน” ชมจันทร์หลุบตามองพื้น เขารู้สึกได้ว่าอีกฝ่ายกระชับกอดเขาแน่นขึ้น เขาเลยถือโอกาสกอดตอบ

“ชมไม่มีทางเป็นแบบนั้นแน่ เพราะชมมีคินอยู่ไงครับ” เขาเกลี่ยแก้มขาว ก้มลงจุมพิตแผ่วเบา ชมจันทร์ซุกกอดแน่น ถ้าเป็นเวลาปกติเขาคงจะ เอ่อ อุ้มคนตัวเล็กเข้าไปนอนพักผ่อนแล้ว แต่เพื่อนยังอยู่

เต็มห้อง จึงได้แค่กอดให้กำลังใจกัน จับจูงคนตัวเล็กมานั่งที่โต๊ะกินข้าว หยิบพุดดิ้งนมสดของโปรดออกมาให้

“กินขนมจะได้อารมณ์ดีนะครับ”

“อื้อ ขอบคุณนะ” เขาอ้าปากรับขนมที่อีกฝ่ายเป็นคนป้อน ถูกดูแลแบบนี้ เขาจะติดเป็นนิสัยเสียเอาเข้าสักวัน!

“อ๊ะ ป้อนหนูด้วยสิคะพี่ภาคิน” กรฤตจีบปากจีบคอ ดัดเสียงเล็กยืนพูดเจื้อยแจ้วอยู่ด้านข้าง ชมจันทร์หัวเราะจนขมเกือบจะติดคอ

“ไปไกลๆตีนกูเลยไอ้โก้”

“โอ๊ย ไอ้สองมาตรฐาน!” กรฤตได้แต่บ่นน้อยใจ เขาเปิดตู้เย็นหยิบพุดดิ้งขึ้นมาบ้างก่อนจะเดินบิดสะโพกไปหาชยังกูร “กูไปให้เมียกูป้อนก็ได้!” ปรมะโผล่หัวออกมาจากห้องนอนรับแขกที่เขาแบ่งให้

เพื่อนคนละห้อง มันออกมาดูเสียงโวยวายของกรฤตก่อนจะวิ่งเข้าไปคว้าหมอนข้างออกมาตีเพื่อน

“ไอโก้แม่งแหกปากตลอด เดี๋ยวกูจะให้ไอ้เม่นเอาตะกร้อมาครอบปาก” กำลังนอนกอดเมียอยู่ดีๆ ต้องสะดุ้งตื่นเพราะเสียงแหกปากของเพื่อนสนิท ไปอยู่ที่ไหนมันก็ไปแหกปากที่นั่น

“เห็นกูเป็นชิวาว่าหรือเพื่อน”

“ไม่อะ หมาขี้เรื้อน”

“ไอ้-------” กรฤตถูกแฟนหนุ่มลากไปนั่งดูหนังหน้าโทรทัศน์เหมือนเดิม เหตุการณ์จึงเข้าสู่ช่วงสงบสุข..

“คืนนี้ชมขอนอนด้วยนะ” คนตัวเล็กเดินเข้าไปนั่งด้านข้าง ในมือมีนมอุ่นหนึ่งแก้ว เขาส่งให้ภาคินบ้าง ให้เขาได้เป็นฝ่ายดูแลบ้างเถอะ

นะ

“เราก็นอนด้วยกันทุกคืนอยู่แล้ว”

“อื้อ ทุกคืน” ชมจันทร์ยกยิ้ม ช่วงเวลาที่มีค่าที่สุดคือการได้อยู่ด้วยกันนี่ล่ะ.. “อยากนอนกอดจัง”

“จะนอนเลยไหมหรือว่า..” เด็กหนุ่มฟัดเข้าที่แกมขาวไปหนึ่งทีจนโดนมองแรงใส่ ตอนนี้ใครจะมานั่งสนใจอะไรกันอีก เพื่อนเขามันก็อยู่กับแฟนกันทั้งนั้นเขาเองก็ได้เวลาพักผ่อนกับชมจันทร์บ้างแล้ว

“หืม..อะไร มาทำหน้าทำตาเจ้าเล่ห์” กระต่ายน้อยเริ่มพองขนใส่ กระเถิบหนีแต่ก็หนีเสือโหยไม่รอด ภาคินกระซิบเสียงแผ่วเบาเรือนร่างกำยำร้อนผ่าวจนเขารู้สึกได้

“ไม่มีใครสนใจเราหรอก พวกมันไปนอนหมดแล้ว”

“หยุดเลยนะ ภาคิน.. จะทำอะไร” น้อยครั้งที่เขาจะเรียกชื่อของคนรัก เจอแบบนี้เด็กยักษ์ได้แต่อมยิ้ม ถูกอีกฝ่ายจำได้ได้จากเสือร้ายกลายเป็นแมวเหมียวออดอ้อนเป็นพัลวัน ให้ทำไงได้ ถึงจะมีเขี้ยวเล็บแหลมแค่ไหนแต่อยู่ต่อหน้าชมัจนทร์เขาก็เป็นได้แค่แมวยักษ์เท่านั้น ภาคินยังไม่หยุดความพยายามเขาโอบรัดอีกฝ่ายเอาไว้แน่น

“ทำเรื่องคุ้นชินที่สามีภรรยาเขาทำกัน”

“ไอ้คนทะลึ่ง!”

แม้จะโดนทุบจนเนื้อเขียวก็ไม่เป็นอะไรหรอก ถ้าหากได้กินเนื้อนุ่มนิ่มของกระต่ายจอมแสบตัวนี้ล่ะก็ เขายอมตายถวายชีวิตเลยล่ะ..

++

ภายในห้องอาหารของร้านอาหารญี่ปุ่นที่คลาคล่ำไปด้วยพนักงานและหุ้นส่วนที่นัดมาประชุมนอกสถานที่ ในฐานะที่เขาเป็นประธานกรรมการบริษัท แทบจะต้องดูแลทุกอย่างแทนพายัพ งานที่กองล้นอยู่บนโต๊ะทำอย่างไรก็ไม่หมด จนกระทั่งบางครั้งต้องหอบมาทำงานที่บ้านด้วย เมื่อไม่มีเวลาจู๋จี๋กับคนรัก ชลิตเริ่มเป็นเหมือนหมาป่าที่หิวโหย หลังจากต้องเคลียร์งานทุกอย่างในไตรมาสที่สองของปีเสร็จ เขาจึงตัดสินใจจะปรับปรุงระบบการทำงานแบบใหม่

เขาจะไม่ยอมเอางานมากองไว้ที่ตัวเองเป็นอันขาด!

นอกจากสุขภาพจะย่ำแย่แล้วเขายังโดนธีระหมายหัว อดจู๋จี๋ไปอีกนับเดือน

เขายอม-------ไม่ได้!

“ท่านรอง เอ่อ..เอาจริงเอาจังนะคะ”

“ครับ ถ้าหากภาระงานมาตกอยู่ที่ใครคนใดคนหนึ่งมากเกินแสดงว่าระบบกำลังมีปัญหา เรามีทั้งหัวหน้าแผนก มีพนักงานนับร้อยชีวิต จะให้ผมพิจารณาตัดสินใจทุกเรื่องเพียงคนเดียว ผมคงจะไม่สามารถทำได้ ผมจึงตั้งแต่งตั้งตำแหน่งผู้ช่วยรองประธานกรรมการขึ้นมาอีกสองท่านและแบ่งส่วนรับผิดชอบจากงานของผม ผมคิดว่านอกจากจะมีการเลื่อนขั้นแล้ว ทุกคนจะได้โบนัสเพิ่มด้วย ดังนั้นไม่น่าจะมีปัญหาอะไรนะครับ” เลขาสาวตาโตลุกวาวเมื่อได้ยินว่าจะมีการปรับเลื่อนขั้นและเพิ่มเงินโบนัส โอ้โห ขอวิ่งไปกรีดร้องได้ไหมล่ะเนี่ย!

“คุณเชน สุดยอดไปเลยค่ะ”

“ผมอยากได้กำลังเสียงจากทุกคนนะครับ ถ้าคุณพายัพอนุญาตเมื่อไหร่ ผมจะรีบดำเนินการทันที” ยังไม่ทันนั่งจนเก้าอี้ร้อน ชลิตก็พูดรัวเร็วเหมือนท่องเอาไว้ตั้งแต่ออกจากบ้าน แทบไม่มีเวลาให้พนักงานได้สอบถามเลย เอาเป็นว่าแค่เจอคำว่าโบนัสขึ้น ใครยังกล้าเถียงเขาอีก?

“พรุ่งนี้ผมจะยื่นเอกสารเจอกับท่านประธาน หากต้องมีการโหวตขึ้นมา อย่างไรช่วยพิจารณาข้อเสนอของผมด้วยนะครับ” ชายหนุ่มยกยิ้ม แทบจะไม่มีใครในห้องประชุมโต้แย้งกับเขาได้ ก็ประธานบริษัทน่ะ คือคุณพ่อของเขาเองนั่นแหละ!

ชลิตคุยงานไปด้วยแต่สายก็เหลือบมองนาฬิกาข้อมือไปด้วยสามทุ่มกว่าแล้ว แต่เขายังไม่ได้ข้อความจากธีระสักข้อความเดียว อีกฝ่ายก็มีออกไปพบลูกค้าเหมือนกัน เขาไม่อยากให้ธีระกลับดึกเอาซะเลย ไม่มีคนขับรถไปรับเขาเป็นห่วงไปหมดแล้ว ครั้นจะให้เขาไปรับเองก็ติดประชุมงานกับลูกน้องอยู่

ทำอะไรอยู่กันนะ..

เขาเคยยื่นข้อเสนอให้อีกฝ่ายมาทำงานเป็นเลขาใกล้ชิดเขาทุกวัน แต่ธีระปฏิเสธหัวชนฝา เป็นตายร้ายดียังไงก็ไม่ยอมมาทำงานที่เดียวกันเขาเป็นอันขาด ไม่รู้ว่างานของเขามันแย่ขนาดนั้นเลยหรือไงหรือว่าอยู่กับเขามากไปแล้วมันน่าเบื่อ?

คิดแบบนั้นอารมณ์ก็ดับทันที แทนที่จะได้อารมณ์ดีเพราะภาระงานลดลงกึ่งหนึ่ง กลับต้องมาอารมณ์เสียเพราะความคิดฟุ้งซ่านของตัวเอง..

ร้านอาหารญี่ปุ่นที่เขาเหมาทั้งห้องเอาไว้เป็นร้านประจำที่ธีระเป็นคนแนะนำ บอกแล้วว่าเขาเอาใจใส่คนรักสม่ำเสมอ ถ้าหากเป็นอะไรที่ธีระชอบ เขาไม่เคยจะลืมอยู่แล้ว.. เพราะอยู่ด้วยกันมาหลายปี แม้บางเรื่องมันจะเป็นปกติที่ทำเป็นประจำอยู่แล้ว แต่พอมาคิดดูเขาก็อดเขินไม่ได้..

“แกว่าคุณเชนเขาจะมีแฟนหรือยัง”

“เขาเพิ่งเลิกกับแฟนเก่านะ อาจจะยังไม่มีใครก็ได้”

“เสียดายอะ ทั้งหล่อทั้งรวย ใครได้ไปคงโชคดี..”

ชายหนุ่มร่างสูงโปร่งเพิ่งเดินออกมาจากห้องน้ำได้ยินเสียงหญิงสาวคุยกันก็ไม่ทันได้เอะใจ วันนี้เขามีนัดกินข้าวกับลูกค้าพอดี แม้จะมีคนมาเหมาห้องไปแล้วแต่ยังพอมีที่ว่างให้นั่งรับประทานข้าวได้ ธีระเดินผ่านกลุ่มผู้หญิงไปเห็นชุดยูนิฟอร์มคุ้นเคย ได้แต่เหลือบมองเท่านั้น ลูกค้าของเขาคนนี้เป็นชายหนุ่มรุ่นราวคราวเดียวกันและติดต่อทำงานกันมาตั้งแต่สมัยเขาเริ่มทำงานใหม่ๆ บางครั้งมักนัดกันมาดื่มอยู่บ้างตามประสาชายหนุ่ม

“เพราะผมครับ คุณธี ผมเองที่ผิด..”

“คุณโจ คุณดื่มเยอะไปแล้วนะ” ชิบหาย ลูกค้าดันอกหักกับเมียดั้นอยากได้เขามาช่วยเป็นเพื่อนฟังระบายความในใจ ถ้าไม่ติดว่าเป็นลูกค้าวีไอพีป่านนี้เขาเตะก้นโด่งไปไหนต่อไหนแล้ว ไม่ยอมมานั่งฟังคนเมาพูดไม่รู้เรื่องแบบนี้หรอก

“เอิ้ก..คุณธี ไม่มีแฟนหรือครับ คุณถึงไม่เข้าจายย”

“มีครับ ผมมีแฟน”

“แล้วทำไมแฟนคุณถึงไม่หวงไม่ตามอะไรเลยล่ะ เขารักคุณจริงหรือเปล่า” ชายหนุ่มตรงหน้าเริ่มเม้าอ้อแอ้พูดไม่รู้เรื่อง บางทีเขาควรจะพาอีกฝ่ายนั่งรถแท็กซี่ไปส่งที่บ้านเดี๋ยวนี้เลย ขืนนั่งต่อไปก็คงไม่ได้งานกันพอดี

“ผมกับแฟนเราคบกันด้วยความเข้าใจครับ ไม่ต้องมานั่งหึงไร้สาระแบบนี้หรอก”

“อ้อ มันไร้สาระหรือครับ” เสียงของลูกค้าหนุ่มอ้อแอ้ ใบหน้าขาวแดงก่ำไปหมดเขายื่นมือมาแตะไหล่ ก่อนจะชี้ไปที่ด้านหลัง “แล้วทำไมผู้ชายคนนี้ต้องมายืนจ้องหน้าผมด้วยล่ะครับ..”

“เชน!”

“บี้มาทำอะไรที่นี่? แอบมาเดทกับผู้ชายคนอื่นหรือ” เสียงเข้มดุดันดังขึ้นจนเขาละล่ำละลักจะตอบคำถามก็ตอบไม่ถูกเพราะสายตาคมเข้มจากอีกฝ่าย

“ไอ้บ้า!” เขาอยากจะกุมขมับ ก็บอกไปแล้วไม่ใช่หรือไงว่าเขามีนัดคุยงานกับลูกค้า “มาคุยงานเฉยๆครับ”

“แล้วทำไมต้องมาสองต่อสองครับ หรือว่าที่ไม่ยอมมาทำงานกับเค้าเพราะว่าผู้ชายคนนี้”

“คิดเองเออเองคนเดียวไปหมดทุกอย่างแบบนี้ก็ไม่ต้องมาถามเค้าแล้ว”

“งั้นบี้ก็บอกเค้ามาสิครับ”

“ค่อยกลับไปคุยกันที่บ้าน!” เขาลุกขึ้นยืน รีบปรี่เข้าไปประคองลูกค้าให้ลุกขึ้นยืนแต่ก็ถูกชลิตห้ามเอาไว้และแทรกตัวมาแทนเขา “ไปส่งคุณลูกค้าก่อน เรียกแท็กซี่ก็ได้” เขาวิ่งปรู๊ดไปเรียกแท็กซี่จัดการยัดลูกค้าเข้าไปในรถเสร็จสรรพ เขาเคยทำแบบนี้มาแล้ว เชื่อว่าอีกฝ่ายจะต้องไม่ว่าอะไรเขาแน่

“กลับได้นะครับคุณโจ”

“ได้ครับ..ผมแค่มึนๆนิดหน่อย” ยังมีหน้ามายิ้มให้เขาอีกแน่ะ รีบกลับไปได้แล้ว! “*ภรรยาคุณธีดุจังเลยนะครับ*” ชายหนุ่มพูดได้แค่นั้นก่อนจะปิดประตูรถ ส่วนเขาทำได้แค่มองรถแท็กซี่หายไปในความมืดก่อนจะหันมาส่งยิ้มแหยให้กับ ‘*ภรรยาตัวโต*’ ที่กำลังแยกเขี้ยวใส่...

ภรรยาที่ไหนกันเล่า..

“กลับไปคุยที่บ้านนะครับบี้”

“จ๊ะ”

“อย่าคิดว่าคืนนี้จะรอด..”

นี่มันหมาป่าชัดๆ กัดเขาไม่ยอมปล่อย!

☾ 20 : เธอ..ที่สุดของหัวใจ

ชลิตไม่คิดว่าตัวเองจะเป็นคนใจร้อนได้ขนาดนี้ เพราะยังไม่ทันที่เขาจะได้ปลดเข็มขัดจากที่นั่งภายในรถยนต์ที่กำลังเลี้ยวเข้าบ้าน เขาเอื้อมมือไปคว้าคนตัวบางที่นั่งเล่นโทรศัพท์ด้านคนขับมาจูบ ธีระแทบจะร้องโวยวายด้วยความตกใจเมื่อถูกจู่โจมกะทันหัน จะให้ทำยังไงได้ เขาอยากจะฟัดธีระเสียตรงนี้ด้วยซ้ำ

“เชน!”

“ไม่ได้หรือ” ชายหนุ่มเอ่ยย้ำด้วยน้ำเสียงตัดพ้อ ดวงตาเรียวรีฉายแววระทดท้อจนธีระอ่อนอกอ่อนใจเหลือเกิน แค่เขาไปกินเลี้ยงกับลูกค้าผู้ชายสองต่อสอง จะมางอนอะไรเขาแบบนี้ได้ยังไง

“ในรถนะ”

“ถ้าเป็นที่อื่นจะโอเคใช่ไหม”

“ที่ไหนก็ไม่โอเค ถ้าบี้ยังงอนเค้าอยู่แบบนี้นะครับ” ธีระเปิดประตูรถก่อนจะจ้ำอ้าวขึ้นห้องอย่างไม่คิดชีวิต ขืนอยู่ต่อไปมีหวังชลิตได้จับเขาปล้ำคารถแหง เรื่องอารมณ์ร้อนตั้งแต่สมัยวัยรุ่นจนอายุปาเข้าไปเลขสามกว่าก็ยังไม่เลิก! อยากจะทำอะไรก็ทำงั้นหรือ คิดว่าตัวเองเป็นเด็กมัธยมบ้าคลั่งรักหรือไงไอ้บ้าเอ๊ย..

“ธี เดี๋ยวก่อน!” ชลิตลงจากรถวิ่งตามเหมือนเป็นพระเอกละครหลังข่าว เขาเหลือบมองป้าเนียนเล็กน้อย“วันนี้ผมไม่รับของว่างนะครับป้าเนียน” ชลิตยิ้มแห้งก่อนจะเดินลูบหน้าขึ้นไปชั้นสอง น้อยครั้งนักที่เขากับธีระจะมีปัญหากัน เอาเป็นว่าทุกครั้งเรื่องมันก็เริ่มจากเขานี่แหละ.. ไม่คิดมาก่อนว่าตัวเองจะเป็นคนขี้หึงได้ขนาดนี้

“คุยกันก่อนได้ไหมครับ” ชลิตเปิดประตูเข้าไปในห้องนอน ข้าวของเครื่องใช้ของรักวางเรียงรายสลับกับของเขาเหมือนปกติ เขาและธีระตกลงใจจะใช้ชีวิตร่วมกันมาสักพักแล้ว ถึงจะยังไม่ได้เข้าไปคุยกับผู้ใหญ่อย่างเป็นทางการ แต่เขาก็รับปากเป็นมั่นเหมาะว่าจะดูแลรักษาความรักของเขาครั้งนี้ไปตลอดชีวิต

มันคือคำมั่นสัญญาที่ผู้ชายคนหนึ่งจะมอบให้เจ้าของหัวใจได้

“ค่อยคุยกันตอนที่เค้าอาบน้ำเสร็จแล้วนะ” เสียงจะโกนดังออกมาจากในห้องน้ำพร้อมกับเสียงฝักบัวที่เปิดน้ำไหลจนสุด ชลิตเดินวนไปมาอยู่หน้าห้อง เนื้อตัวรุ่มร้อนมากกว่าปกติ เขาลุกขึ้นไปปรับแอร์ ก่อนจะนั่งรอคนรักที่กำลังอาบน้ำ

“ได้ เค้าจะรอบี้อาบน้ำเสร็จ”

“แล้ว..จะไม่อาบ?”

“อะ..ก็รอบี้ออกมาก่อนไงครับ”

“ตามใจ” เสียงของธีระหายไป มีเพียงเสียงน้ำกระทบกับพื้นแผ่วเบา ชลิตเป็นเคยโดนธีระบ่นว่าเป็นผู้ชายที่ไม่เคยทันเล่ห์เหลี่ยมใคร อยากจะพูดหรืออะไรก็ทำแบบนั้น ไม่มีความคิดซับซ้อน เขาเองก็ไม่มีปัญหากับนิสัยตัวเองจนกระทั่งคบกับธีระ อีกฝ่ายเหมือนรู้จักเขามาทั้งชีวิตไม่ว่าเขาจะทำอะไร ธีระเปรียบเสมือนน้ำเย็นที่คอยดับความร้อนผ่าวในใจของเขาได้ เป็นคนไม่กี่คนบนโลกที่เขายอมเชื่อใจอย่างลึกซึ้ง

เมื่อปรับระดับความสัมพันธ์มาเป็นคนรักแล้ว เขากลับทำตัวงี่เง่ามากขึ้นกว่าเดิม ถ้าหากธีระอยากจะทิ้งเขาไปหาคนอื่น เขาจะทำอย่างไรดี! ชลิตครุ่นคิดจนปวดหัว กับเรื่องงานเขายังไม่ปล่อยให้สมองรับภาระหนักหนาขนาดนี้ ชายหนุ่มถอดเสื้อเชิ้ตตัวเองออก เขาคว้าชุดคลุมอาบน้ำก่อนจะเปิดประตูเข้าไปข้างใน

ไม่ได้ล็อค..?

“บี้ครับ..” ควันจากไอร้อนของเครื่องทำน้ำอุ่น กระจายฟุ้งในห้องเขาเห็นแผ่นหลังขาวสะอาดอยู่ในอ่างอาบน้ำตรงหน้า เส้นผมเส้นเล็กที่เขาชอบเล่นเปียกชื้นแนบไปกับผิวขาวจัด ไหล่กลมมนของธีระที่เขาชอบฝากฝังรอยฝันช่างสวยเหลือเกิน เขาเผลอกลืนน้ำลายเมื่อเห็นภาพตรงหน้า ไม่รู้เดินหน้าหรือจะถอยหลังดี..

“เข้ามาก็มาช่วยถูหลังหน่อยครับ”

“ดะได้” ชลิตปลดเสื้อคลุมอาบน้ำ หย่อนตัวลงในอ่างอาบน้ำที่มีขนาดพอดีให้ชายหนุ่มสองคนเข้ามานั่งได้จนเต็ม เขามองแผ่นหลังขาวจัดที่ยังมีร่องรอยการตีตราของเขามันก็อดวูบวาบไม่ได้ แก่นกายเริ่มพองตัวมีละนิดจน

อดทนไม่ไหว ต้องเอามือปิดบังเอาไว้ไม่ให้อีกคนเห็น “โอเคไหม” เขากดสบู่เหลวกลิ่นน้ำผึ้งยี่ห้อโปรดของคนรักถูที่มือไปมาจนมันเกิดฟองก่อนจะแตะไล้ไปตามลาดไหล่บาง เรื่อยลงมาท่อนแขนเพรียวยาว และแผ่นหลังกลี้ยงเกลาที่เขาชอบแสนชอบ

“อื้ม.. นวดด้วยก็ดีนะ” เสียงผ่อนคลายครางเครือจากริมฝีปากบางธีระเอนตัวพิงคนรักที่กำลังตั้งอกตั้งใจถูหลังเป็นอย่างดี “นวดเค้าหน่อย”

“ตรงไหนล่ะ” ในอ่างมีแต่ฟองเต็มไปหมด เขาจับได้แต่ต้นคอ ไหล่ แต่เอนมาพิงเขาแบบนี้ เขานวดให้ไม่สะดวกหรอกนะ “นั่งแบบนี้เค้านวดไม่ได้นะบี้”

“ตรงนี้” มือขาวคว้าตจับก่อนจะไล้มายังยอดอกสีสวย เรื่อยลงมายังหน้าท้องแบนราบ ตรงส่วนนี้ชลิดนึกสงสัยว่าสมัยก่อนเขาลากอีกฝ่ายไปเล่นกีฬาด้วยกันออกบ่อย แต่ทำไมไม่มีกล้ามเนื้อเหมือนเขาเลย มันเรียบเนียนนุ่มนิ่มจนเขาตาพร่าไปหมด คนตัวขาวกว่ายกยิ้มก่อนจะไล้ลงไปใต้ฟองน้ำ สัมผัสกับอก่นกายพอดีมือที่กำลังซูซันร้อนผ่าว

“ยั่วเค้าอีกแล้ว” ชลิตหอบหายใจถี่ เขามักเก็บอาการไม่ค่อยอยู่ ถ้าอยากจะกุ๊กกิ๊กเมื่อไหร่ แค่หันไปมองสายตาธีระก็รับรู้ได้แล้ว แต่เปล่าเลย.. สายตาเขามันฟ้องความรู้สึกต่างหาก เพราะงั้นเขาถึงปิดอะไรกับธีระไม่เคยอยู่

“ไม่ได้ยั่วสักหน่อย บี้อะคิดมาก” ธีระส่งยิ้ม ก่อนจะแนบชิดแผ่นหลังมากที่เคย เขาส่งเสียงในลำคออย่างสุขสม ยามมือหนากำรวบของเขาเอาไว้แน่น ชลิตข่มกลั้นลมหายใจสุดฤทธิ์ เจ้าลูกชายพองตัวถูไถกับแผ่นหลังของธีระ และเขาคิดว่าอีกฝ่ายน่าจะรู้ตัวดี..

“เค้าอยากเคลียร์เรื่องที่เขาโมโหใส่บี้ เค้าขอโทษครับ”

“อืม เค้ารู้ว่าบี้หวงเค้าไง” ธีระอยากจะหัวเราะสลับกับร้องไห้ ก่อนหน้านี้เขาทนแบกรับความสัมพันธ์ฉันท์เพื่อนสนิทมานับสิบปี อดทนจะไม่แสดงความรู้สึกของตัวเองเพราะไม่อยากจะเสียชลิตไป กลายเป็นชลิตเองที่คิดอะไรกับเขาเกินเพื่อนเหมือนกัน.. ไม่รู้ว่าเป็นเพราะโชคชะตาห้าลิขิตหรืออะไรก็ตามแต่.. เขาอยากจะขอบคุณที่ทำให้ความฝันของเขาเป็นจริง

“บี้ไม่โกรธเค้าหรือครับ”

“ถ้าหากเราคุยกันดีๆแล้วเข้าใจกัน เค้าจะไปโกรธบี้ทำไมวะ”

“พูดไม่เพราะเลยครับ”

“เค้าจะไปโกรธบี้ทำไมครับ อะเปลี่ยนแล้ว” ธีระอดจะขำไม่ได้ ทีแต่ก่อนจะพูดหยาบแค่ไหนกับเขาก็ได้ หึ พอมาตอนนี้ ต้องให้เขาพูดเพราะทุกคำ อีกฝ่ายให้เหตุผลว่าถ้าคนที่รักพูดไม่เพราะใส่จะเสียใจมาก เขาก็เลยโอเค..พูดเพราะก็ได้!

ถึงจะเขินอยู่บ้างแต่ก็เป็นเรื่องที่น่ารักดี..

“เค้างี่เง่า แก่ป่านนี้แล้วยังจะมาทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่อีก”

“แก่อะไรกันครับ คุณชลิต ยังมีสาวๆคุยเรื่องคุณกันให้ควั่กเลย” ธีระได้ยินกับหูของตัวเอง ตอนแรกเขาก็ไม่รู้หรอกว่าชลิตไหน.. ที่ไหนได้ ดันเป็นคนของเขาซะอย่างนั้น

“สาวๆที่ไหน เค้าไม่มีสักหน่อยนะ”

“เมื่อกี้ที่บี้ไปประชุม มีพนักงานยืนคุยกัน เค้าได้ยินเต็มสองรูหู ว่าอยากได้บี้เป็นแฟนจนตัวสั่น แต่มันก็จริงของเขานะ เพราะว่าบี้ทั้งหล่อทั้งมีเงินทองมากมายที่ใช้ทั้งชาติก็ไม่หมด นิสัยก็ดี อะไรก็ดีทุกอย่างจะมีแต่คนชอบก็ไม่แปลกหรอก”

“แต่เค้าอยากให้บี้ชอบเค้าคนเดียว”

“อืม รู้แล้วครับ” ธีระพยักหน้า แอบอมยิ้มไม่ให้อีกฝ่ายเห็น “เค้าไม่ได้โกรธบี้หรอกนะ ไม่ต้องคิดมาก”

“ขอบคุณครับ แล้วก็ขอโทษอีกครั้งที่งอแง” ชลิตวางคางตัวเองบนไหล่ขาว หันไปหอมแก้มขาวที่มีเลือดฝาดของอีกฝ่ายอย่างทะนุถนอม กลิ่นสบู่หอมหวานยังติดผิวกาย หอมติดจมูกจนเขาอยากจะซุกไซ้ร้ไม่ไปไหน

“คนขี้หึง!”

“เค้ายอมรับแล้ว ไม่เถียง” ชลิตหน้าเจื่อนไปถนัดตา เขากระชับกอดคนรักให้แน่นขึ้น

“ของบี้มันทิ่มหลังเค้า!”

“แล้วจะทำไงดี..” ชลิตกระซิบข้างหู เชยคางมนขอคนรักก่อนจะประทับจูบหวาน แค่ได้สัมผัสแผ่วเบาความกรุ่นโกรธในใจพลันหายไปในทันที ธีระมีอิทธิพลต่อหัวใจเขาขนาดนี้.. คงจะปล่อยไปไหนไม่ได้

“อื้อ อึดอัด” ธีระถูกรุกไล้ภายใต้ฟองน้ำ ก้นกลมถูกยกขึ้นก่อนจะนั่งบนเชื่องช้าเพราะมีแก่นกายแข็งแกร่งกำลังรอเขาอยู่ มันทั้งฝืดและคับแน่นเพราะอยู่ในน้ำอุ่นเสียงครางถูกกลบหายเมื่อชลิตป้อนจูบไม่หยุด เขากำลังจะขาดอากาศหายใจอยู่แล้ว!

“ผ่อนคลายนะครับคนดี”

“มันแน่น..”

“บี้อย่าเกร็งสิครับ” ชลิตอยากจะอุ้มตัวคนรักออกไปที่เตียงข้างนอก แต่บรรยากาศสุดพิเศษแบบนี้มีหรือเขาจะปล่อยผ่าน นิ้วมือเกี่ยวไล้ไปตาม

ยอดอก พร้อมกับแรงขบแผ่วเบาตรงหลังคอ ธีระอยากจะบ้าตาย หมอนี่ไม่คิดจะปล่อยเขาจริงๆ

“อื้อ เค้า..ไม่ไหว”

“ตรงนี้บี้ชอบเค้ารู้” ชลิตพูดด้วยน้ำเสียงหยอกเย้า ดวงตาเรียวรีฉายแววเจ้าเล่ห์ ซึ่งน้อยคนนักจะได้เห็น นอกเสียจากธีระจะได้เห็นมุมนี้ของเขาบ่อยแล้ว ยังต้องพ่ายแพ้ให้กับคารมของเขาอีกด้วย “เค้าจะช่วยบี้เองนะครับ”

“ช่วยอะไร” เขาตอบเสียงอึกอัก ช่วยให้เขาทรมานล่ะสิไม่ว่า เจ้าสุนัขจิ้งจอกเจ้าเล่ห์เอ๊ย!

“ช่วยปลดปล่อยตรงนี้” เขาลู[ไล้ไปตามแนวแก่นกายที่กำลังกระดกหัวหยอกล้อจนมันบวมเป่งน่าสงสาร แต่ชลิตกลับทำเพียงลูบไปมา คิดจะแกล้งกันหรือไง--------ชิ!

“รออะไรล่ะครับ”

“ยังไม่ถึงเวลานะครับ” ชลิตขยับช่วงล่าง แม้จะอยู่ในน้ำมันจะฝืดเคืองกว่าปกติแต่เขาก็ยังรู้สึกเสียวซ่านไปทั้งร่าง ยามชลิตขยับเขยื้อนไหว จนเขากลั้นเสียงอย่างทนไม่ไหว “ไม่ต้องกลัวคนอื่นจะได้ยิน”

“บ้าหรือ! ไม่กลัวได้ยังไง” ที่บ้านมีคนอื่นเยอะแยะนะ!

“ไม่มีใครสนใจหรอกครับ หรือว่าคราวหน้าจะลองไปบ้านของบี้บ้าง”

“อะ เอาจริงหรือ”

“เค้าก็อยากไปคุยกับคุณพ่อคุณแม่เหมือนกัน” ชลิตยิ้มจนตาหยี เขารู้จักกับพ่อแม่ของอีกฝ่ายตั้งแต่สมัยเรียนมัธยม เคยไปนอนค้างทำการบ้านที่บ้านของธีระออกบ่อย บ้านนั้นอยู่กันเป็นครอบครัวใหญ่ มีสีสันชีวิตชีวาไม่เหมือนบ้านเขา “เค้าอยากบอกคุณพ่อกับคุณแม่ เค้าจะขอดูแลลูกชายของท่าน”

“พูดอะไรแบบนี้กับคนอื่นก็เป็นหรือ”

“ถึงบี้จะเห็นว่าเขาเป็นคนพูดตรง ขวานผ่าซาก แต่กับคนรัก เค้าพูดเพราะนะ” ธีระดันใบหน้าของอีกฝ่ายให้ออกห่าง เขารู้ว่าชลิตเป็นคนมีเสน่ห์ บุคลิกดีเสียจนคนตามแอบชอบเป็นสิบ สมัยที่เป็นคณะกรรมการนักเรียนด้วยกัน ชลิตยังได้รับเลือกให้เป็นประธานนักเรียนแบบขาดลอย ไม่มีใครกล้าจะเข้าชิงด้วยซ้ำ

“อื้อ เค้ารู้ เค้าเชื่อ เค้าอยู่กับบี้มาตั้งกี่ปีแล้ว”

“เกือบยี่สิบปีได้แล้วมั้ง” ชลิตลองนับ ตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมต้นจนตอนนี้ เขาอายุสามสิบกว่าก็เป็นเวลาเกือบยี่สิบปีจริงๆนั่นแหละ “อยู่กันมานานขนาดนี้เราไม่ต้องคบกันแล้วล่ะ แต่งงานกันไปเลย!”

“เห้ย บี้!” ธีระตกใจกับคำพูด กำลังจะขยับร่าง แต่ลืมไปว่าตอนนี้มีอะไรบางอย่างแข็งขืนอยู่ในร่าง แรงเสียดสีทำให้คนตัวขาวครางเครือออกมาเสียงแผ่ว แทบจะคว้าจับคนรักเอาไว้ไม่อยู่ “เค้า..เสียว”

“หึ..ชอบไหมครับ” ชลิตยกยิ้ม เขาขยับสะโพกเชื่องช้า จงใจให้อีกฝ่ายทรมานจนเอ่ยปากขอร้องเขาในที่สุด ธีระจิกเล็บเข้าที่ท่อนขาของตัวเอง ความ

เสียวซ่านแล่นปราดไปทั่วร่างอย่างห้ามไม่อยู่ ชายหนุ่มรวบฝ่ามือของคนรักเอาไว้ “มาลงที่เค้าดีกว่า”

“อื้อ..อ้ะ!” ชลิตพลิกให้อีกฝ่ายพลิกหันหน้ามาหาเขา ใบหน้าขาวจัดแดงก่ำเหมือนมะเขือเทศ เขาจำได้ว่าแต่ก่อนชอบแซวอีกฝ่ายอยู่บ่อยครั้ง เจ้าแก้มแดง! “เชน..อย่าทำเค้าแรงสิ”

“เค้าอยากให้บี้มีความสุข..”

“แต่มัน อื้อ!” ธีระทนไม่ไหวจนต้องกัดเข้าที่ไหล่อีกฝ่ายจนได้เลือด “อื้ออ เชน! บอกให้ช้าหน่อย”

“ขอโทษนะคนดี มันห้ามไม่อยู่จริงๆ” เขาไม่ได้โกรธอะไรกับแผลที่ไหล่ ดีเสียอีกจะได้มีหลักฐานว่าเขาเด็ดเผ็ดร้อนขนาดไหน เรื่องแกล้งธีระน่ะ ยกให้เขาเถอะ..

“บี้ พอได้แล้ว ตัวจะเปื่อย”

“ก็ได้ครับ” แตะริมฝีปากที่ปลายจมูกของคนรักก่อนจะขยับสะโพกตอกอัดความแข็งเข้าไปส่วนลึกจนอีกฝ่ายทนไม่ไหว ปลดปล่อยออกมาเลอะหน้าท้อง ธีระซบใบหน้าเข้ากับไหล่หนา มือของชลิตตะปบเข้าที่สะโพกขาวก่อนจะขยับเลือกไสไม่หยุด

“อื้อออออ เชน..” ธีระรู้สึกเหมือนตัวเองเห็นดวงดาวพร่างพราวอยู่ตรงหน้ามัน สมองเขาบาวโพลนโล่งไปหมด ชลิตมีหน้าที่อุ้มคนรักกลับมาวางที่เตียง ธีระรู้สึกเหมือนท่อนล่างเขาจะขยับไม่ได้แล้ว.. ชลิตไม่เคยจะปรานีเขาเลยสักครั้ง

“เค้าจะเอานมอุ่นมาให้”

“เค้าจะนอนแล้ว”

“อย่าเพิ่งสิ.. พรุ่งนี้วันเสาร์นะครับจะรีบนอนไปไหน”

“เค้าเหนื่อย บี้ไม่เหนื่อยหรือครับ”

“ไม่นะ ปกติครับ” เขาลืมไปว่าชลิตน่ะบ้าพลังแค่ไหน ขนาดแต่ก่อนถูกลากให้ไปแข่งกีฬาตั้งหลายชนิดยังไม่เคยบ่นสักคำ กล้ามเนื้อแน่นที่อยู่ภายใต้ชุดคลุมอาบน้ำน่ะ ของจริง ไม่ใช่ตัวแสดงแทนเลย! “เค้ายังอยากนอนเล่นกับบี้อยู่เลย” ชายหนุ่มส่งยิ้มหวาน แต่ธีระน่ะสลบเหมือดไปแล้ว เขายกมือลูบท้องลามไปยังสะโพกที่ถูกกินอย่างตะกรุมตะกราม ไม่รู้จะบ่นคนรักอย่างไร ทำไมถึงได้อึดขนาดนี้

จุกไปหมดแล้ว ไอ้บ้าเอ๊ย!

ต่อ

วันนี้บ้านปิณาวัณกุลคึกคักตั้งแต่เช้าเพราะคุณนายหญิงของบ้านออกปากให้แม่ครัวทำกับข้าวตั้งสำรับกันเสียยกใหญ่ แกนนำแน่นอนต้องเป็นคุณป้าจำเนียนแม่นมสุดที่รักของคุณหนู สาวใช้เก่าแก่ของตระกูลที่เกณฑ์บรรดาลูกมือกันมาทำกับข้าวแต่เช้าตรู่ สาเหตุเพราะลูกชายคนใหม่ของบ้านกำลังจะพาครอบครัวเข้ามาคุยเรื่องคุณหนูชมจันทร์ ทั้งบ้านหน้าตาสดชื่น

แจ่มใสกันหมด ยกเว้นคุณท่านและคุณชายใหญ่ของบ้านนั่นแหละ ที่หน้าหงิกบอกบุญไม่รับ

“จะทำกับข้าวอะไรเยอะแยะก็ไม่รู้ แค่คุยทั่วไปยังไม่ได้ตกลงใจสักหน่อยว่าพ่อจะยกให้”

“ชมยังเด็กอยู่เลยครับพ่อ อยากให้เรียนป.โทให้เสร็จเรียบร้อยก่อนค่อยคิดเรื่องพวกนี้ก็ไม่สายนะครับคุณแม่”ชลิตกันไปขอความเห็นจากหญิงสาวที่เป็นตัวตั้งตัวตีของบ้าน ปกติแล้วชลิตไม่คุ้นชินกับการที่แม่ลุกขึ้นมาจัดการอะไรทุกอย่างในบ้านด้วยตัวเองสักเท่าไหร่ นั่นเป็นสิ่งที่เขาแปลกใจมากที่สุด

ไอ้เด็กแว้นนั่นมันมีอะไรดี!

“เงียบให้หมดเลย แม่ไม่เคยขอร้องอะไรสักอย่าง แต่เรื่องของชมแม่ไม่ยุ่งไม่ได้” หล่อนหันไปมองสามี น้ำเสียงตัดพ้อ “แต่งงานกันจนลูกเป็นฝั่งเป็นฝาไปแล้ว ฉันยังไม่เคยบังคับอะไรคุณเลย แต่เรื่องของลูกฉันไม่ให้คุณมาขวางแน่ ภาคินจะพาครอบครัวของเขามาทำความรู้จักกับครอบครัวของเรา เป็นธรรมเนียมมารยาทไม่ถูกต้องหรือคะ”หล่อนเอ่ยเสียงเรียบก่อนจะยกชาขึ้นจิบ

“คุณแม่ เขายังเด็กกันอยู่เลยนะครับ ต่อไปไม่แน่ชมอาจจะมีแฟนใหม่ไปก็ได้”

“นั่นก็เป็นเรื่องของชมเขา ไม่เกี่ยวกับลูก” อรพินเอ่ยเสียงแข็ง ดวงตากลมวาววับ “แม่ยังไม่ได้คิดบัญชีนะ ลูกทำกับเจ้าธีแบบนี้ได้ยังไง เอาลูกเขามาอยู่ด้วย แล้วพ่อแม่เขารู้ไหม ไอ้เด็กคนนี้!”

“แม่ครับ ผมกำลังจะมาคุยเรื่องนี้เหมือนกัน อย่าเพิ่งโกรธผมเลยนะแม่นะ” ชลิตตัวอ่อนเหลวเป็นขี้ผึ้งโดนไฟลนทันที เขาแก่กว่าชมจันทร์ตั้งเยอะ ต้องเป็นเขาสิที่แต่งธีระเข้าบ้านก่อน!

“แกนะแก เลี้ยงเสียข้าวสุกจริงๆ” คุณนายถอนหายใจ “ฉันจะไปมองหน้าพ่อแม่เขาติดได้ยังไง”

“ไม่ต้องพูดอะไรมากทั้งนั้น แกไปเตรียมนัดได้เลยพรุ่งนี้เราจะไปที่บ้านเจ้าธี”

“พ่อ!”

“ตกใจอะไร หรือแกจะไม่ไป หา!” พายัพกัดฟันกรอด อยากจะทุบลูกชายด้วยไม้ตะพดนัก ส่วนธีระที่ตามเข้าไปช่วยเป็นลูกมือในห้องครัว เดินเอาผลไม้ที่หั่นเป็นชิ้นพอดีคำมาให้ถึงโต๊ะ คุณนายแม่ถึงกับต้องลุกไปรับ ก่อนจะถลึงตาใส่ลูกชาย

“แกดูผลงานแกนะเชน ทำแบบนี้กับลูกชายแม่ได้ยังไง”

“ผมก็ลูกชายแม่นะ”

“ตัดหางปล่อยวัดให้หมด!”

“อะไรกันครับคุณแม่” ชมจันทร์เดินลงมาได้ยิ้นเสียงเอะอะโวยวาย จึงรีบสาวเท้าเข้ามาดู เขาไม่รู้ว่าคุณแม่ช่วงนี้เป็นอะไรถึงได้ลุกขึ้นมางัดข้อกับคุณพ่อ ทำเอาคุณพ่อพูดอะไรไม่ออกต้องยอมตามใจ เขาเห็นคุณแม่มีความสุขจึงไม่ได้พูดอะไรมาก ส่วนเรื่องวันนี้ก็เป็นเรื่องที่ภาคินเตรียมเอาไว้สักพักแล้ว

เรื่องเข้ามาคุยกับครอบครัวของเขาอย่างเป็นทางการ

ต่อให้ในประเทศไทยจะไม่สามารถจดทะเบียนคู่สมรสเพศเดียวกันได้อย่างถูกกฎหมาย แต่ในต่างประเทศนั้นทำได้.. ชมจันทร์ตกใจที่อีกฝ่ายพูดเรื่องนี้กับเขา ถึงแม้จะมีกำหนดการหลังจากภาคินเรียนจบก็เถอะ เป็นใครเจอแบบนี้ก็ต้องตกใจเป็นธรรมดา อีกอย่างเขาห้ามเรื่องนี้กับภาคินได้ที่ไหน ไม่งั้นคงจะโดนหาว่าไม่รัก เขาเลยปล่อยเลยตามเลยให้เข้ามาที่บ้านก็ดีเหมือนกัน คุณพ่อกับพี่ชายของเขาจะได้เลิกอคติเสียที

“ไม่มีอะไรจ๊ะชม แล้วนี่พี่ชลเขาตื่นหรือยังภาคินจะมาแล้วไม่ใช่หรือ”

“เสร็จละครับเดี๋ยวพี่เขาลงมา”

“ผมกลายเป็นหมาหัวเน่าเลยอะ!” ชลิตพูดด้วยน้ำเสียงง้องอน แต่อรพินไม่สนใจสักนิด หล่อนกำลังโมโหลูกชายไม่ได้เรื่องที่เอานิสัยสามีเธอมาใช้ ต้องโดยดัดนิสัยเสียให้เข็ด!

“ธี ลูกไม่ต้องทำแล้วไปนั่งกับชมเถอะ”

“ครับแม่ มีอะไรให้ช่วยก็บอกได้นะครับ” หล่อนอยากจะจับชายหนุ่มตรงหน้ามากอดปลอบ ดูความใจร้ายของลูกชายเธอสิ กว่าจะบอกเขาว่าชอบล่วงเลยมาจนถึงป่านนี้ วิ่งเข้าออกบ้านตั้งกี่ปีคิดหรือว่าหล่อนจะดูไม่ออก เพราะลูกชายคนเล็กถูกพ่อกดดันตั้งแต่เด็ก ยิ่งรู้ว่ามีรสนิยมแบบนี้ยิ่งถูกต่อต้านจนเตลิดไปไหนต่อไหน เจ้าลูกชายคนโตก็ไม่เอาอ่าว!

“ไม่ต้องแล้วลูก เดี๋ยวให้ชลมาอยู่เป็นเพื่อน แม่จะไปดูในครัวหน่อย”

“บี้ครับ มานั่งกับเค้าดีกว่า” ชลิตเรียกให้คนรักย้ายมานั่ง แต่อีกฝ่ายสะบัดหน้าพรืด ต่อหน้าผู้ใหญ่ไม่คิดจะรู้จักเกรงใจบ้างหรือไง ธีระอยากจะหยิกให้เนื้อเขียว ต่อให้หยิกหมอนั่นก็คงไม่รู้อะไรเพราะหนังหนา!

“พี่ธีกับพี่เชนรักกันดีจังนะครับ”

“มีตีกันบ้างแหละตามประสา” ธีระตักผลไม้เข้าปาก “เป็นเพื่อนทะเลาะกันทุกวัน พอมาเป็นแฟนต้องอย่าเอาทุกเรื่องมาทะเลาะ” ชมจันทรพยักหน้า ตอนแรกเขาตกใจว่าพี่ทั้งสองคนเป็นแฟนกันได้ยังไง ตอนนี้เขาไม่แปลกใจแล้ว เพราะธีระดูแลเอาใจใส่พี่ชายแทบทุกอย่างมาตั้งนานแล้ว

เขาล่ะนับถือพี่ธีจริงๆ..

“ต่อไปมีอะไร ชมคงต้องขอไปปรึกษาพี่ธีแล้วล่ะครับ”

“อื้อ ได้สิ อย่างชมจะมีเรื่องอะไร คินเขาออกจะน่ารักขนาดนั้น” ชายหนุ่มยกยิ้ม เขาเห็นภาคินตั้งแต่อีกฝ่ายยังไม่ได้คบกันกับชมจันทร์ เด็กหนุ่มคนนั้นตั้งอกตั้งใจและอยากดูแลชมจันทร์ด้วยใจจริง ชลิตตอนอายุเท่าภาคินตอนนี้ยังคิดไม่ได้เลยด้วยซ้ำ

“ใครน่ารัก บี้กล้าชมมันต่อหน้าเขาได้ยังไง”

“โอ๊ยพี่เชน หนวกหู” ชลนิลเดินลงมาก่อนจะตะปบไหล่พี่ชาย หล่อนนั่งตรงกลางระหว่างพายัพและชลิต ก่อนจะร่วมวงกินผลไม้กับพวกเขา “พี่เชนบ่นอะไรเยอะแยะ รู้ไหม หน้าจะขึ้นตีนกา พี่ธีจะทิ้งไปมีกิ๊ก”

“ชล พูดให้มันดีๆหน่อย แฟนฉันเขาไม่ทิ้งฉันหรอก”

“ไม่แน่หรอก พี่ธีอะหน้าเด็กกว่าตั้งเยอะ” ชลนิลจีบปากจีบคอ เพราะเธอหมั่นไส้พี่ชายถึงได้พูดอย่างนั้น แต่ชลิตหน้าดำหน้าแดงไปหมดแล้ว “อ้าว ภาคินมาแล้วหรือ” ทุกคนหันไปตามเสียงเรียก เด็กหนุ่มยกมือกระพุ่มไหว้ตามด้วยผู้ชายสองคนที่เดินตามเข้ามา ป้าเนียนเดินออกมารับแขกก่อนจะเชิญไปยังห้องรับแขก ภาคินแนะนำมัมกับแด๊ดให้คุณพ่อกับคุณแม่ได้รู้จัก พายัพเลิกคิ้วด้วยความสงสัยแต่ไม่ได้พูดอะไรมาก มีอรพินที่ยิ้มแย้มแจ่มใสที่สุด

“มัมครับ” เขาโผเข้ากอดใบบุญ ก่อนจะให้มานั่งที่โต๊ะรับแขก บรรยากาศไม่ได้กระอักกระอ่วนอย่างที่คิด ส่วนชลิตพยายามหรี่ตามองชายหนุ่มรูปร่าสูงใหญ่ผิวสีแทนที่สวมแว่นกันแดดอยู่ด้านข้างของภาคิน

แด๊ด..ทำไมไม่เห็นจะมีอายุอย่างที่คิด?

แถมยังเป็นคู่รักชาย-ชายซะด้วย

“สวัสดีครับคุณพ่อคุณแม่น้องชม” ใบบุญยกมือไหว้ผู้ใหญ่ ส่วนธัชธรรม์ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ลูกชายคนเดียวของเขาจะมีแฟนหรือจะอยู่กับใครไปชั่วชีวิต เขาไม่มีสิทธิ์ไปกำหนดทั้งนั้น เพียงแต่ควรจะให้เกียรติครอบครัวของ

ชมจันทร์ด้วย คุณนายแม่ของบ้านหน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส ส่วนลูกสาวคนเดียวของบ้านตะลึงไปกับนักร้องในดวงใจ

“คุณแม่คะ นี่ไงคะที่หนูเคยบอก” ชลนิลขยิบตาให้คุณแม่ “เป็นนักร้องดังที่หนุเคนเปิดเพลงคุณแม่ฟังไงคะ..”พายัพพยายามจะเงี่ยหูฟังแต่ก็ไม่ได้ยิน เขากระแอมไอจนชลนิลเงียบกริบ ชลิตนั่งหน้าตึง

เด็กคนนี้มันเอาพ่อแม่เก๊มาหรือเปล่า สองคนนี้ดูยังไงอายุก็ไม่น่าจะห่างจากเขามาก

“ภาคินเป็นลูกบุญธรรมถูกต้องตามกฎหมายครับ” ใบบุญยกยิ้ม ปกติแล้วไม่ใช่เรื่องที่เขาจะต้องมานั่งอธิบายอะไรมาก “เราเลี้ยงภาคินมาตั้งแต่เด็กเหมือนลูกคนหนึ่ง ถ้าหากลูกจะมีคนรัก ครอบครัวอย่างเราก็อยากมาให้คุยให้เรียบร้อยครับ”

“เด็กจะคบกันผมก็ไม่ได้ว่าอะไรหรอกครับ” จะว่าผู้ชายคนนี้หน้าตาคุ้นชะมัดเหมือนเขาเคยเห็นที่ไหนมาก่อน“แต่ชม อยากเรียนต่อ อยากไปทำงาน ผมว่าเด็กเขายังต้องเจอคนอีกเยอะนะครับ”

“มันเป็นเรื่องของเด็กที่เขาจะตัดสินใจครับ” ธัชธรรม์ถอดแว่นตากันแดดดวงตาคมเข้มมองปราดจนชลิตเผลอหลบตา ผู้ชายคนนี้หน้าตาเหมือนนักร้องที่เขารู้จัก.. มันจะเป็นไปได้ยังไง?

“เอาเถอะ แม่ไม่มีปัญหาอะไรทั้งนั้น พ่อก็ด้วยจ้ะ”

“อะ อืม” พายัพได้แต่เอออออกับคนรัก แม้จะไม่เห็นด้วยที่ลูกจะรีบมีแฟนแต่เขาก็เห็นว่าภาคินมันตั้งใจดูแลลูกชายเขาดีอยู่หรอก จะให้โอกาสคบหากันมันก็ไม่ใช่เรื่องผิดอะไร “พ่อไม่มีปัญหาอะไรอยู่แล้ว”

“พ่อครับ” ชลิตมองตาค้าง เขาอึกอักบอกไม่ถูก ได้แต่มองหน้าน้องชายตัวดี “พี่ก็ต้องตามใจน้องอยู่แล้ว” จะให้ทำอย่างไรได้ ขืนเขาห้ามแล้วหนีตามกันขึ้นมา เขาเหนื่อยจะไปตามแล้วนะ เจ้าน้องตัวแสบ!

“ขอบคุณครับคุณพ่อคุณแม่ขอบคุณพี่เชนมากนะครับ”

“ชมก็ขอบคุณมันกับแด๊ดเหมือนกันครับ ที่เอ็นดูชมเหมือนลูกชายคนนึง” ใบบุญยิ้มรับ ในใจอดปลาบปลื้มไม่ได้ เขาเอ็นดูเด็กคนนี้มาตั้งนานแล้ว ดี

เสียอีกภาคินจะได้ไม่ต้องทำอะไรเสี่ยงอันตรายให้เขาเป็นห่วง มีชมจันทร์อยู่ทั้งคนเขาก็เบาใจลงไปบ้าง ลำพังแค่สู้รบกับธัชธรรม์เขาก็เหนื่อยจะแย่..

“ส่วนเรื่องอนาคต แม่ว่ารอให้คินเรียนจบแล้วเราค่อยคุยกันอีกทีก็ได้จ้ะ” อรพินอมยิ้ม คงไม่ต้องบอกว่าเป็นเรื่องอะไรชลิตก็เข้าใจได้ ฝั่งนั้นยังไม่ทันเอ่ยปาก แม่ก็คิดจะยกชมจันทร์ให้ซะแล้ว “ไม่ต้องมามองเลยเชน พรุ่งนี้แกน่าเป็นรายต่อไป รู้ตัวเอาไว้ด้วย” ธีระได้ยินก็ทำหน้าเหรอหรา หันไปมองคนรักที่หน้าเคร่งเครียด

หวังว่าเขาจะไม่โดนลูกปืนของป๊าบ้านเจ้าธีแล้วกัน!

ภาคินขออนุญาตพาชมจันทร์ออกมาเดินเล่นที่สวนบริเวณบ้านในระหว่างที่ผู้ใหญ่กำลังคุยกัน เด็กหนุ่มมือชื้นเหงื่อไปหมด เขาตื่นเต้นจนตาลายคว้าจับคนรักจนอีกฝ่ายรู้สึกว่าเขากำลังประหม่า

“ไม่ต้องกังวลขนาดนั้น พ่อกับแม่ชมโอเคจะตาย”

“ตื่นเต้นสิ เหมือนมาขอลูกชายทั้งคนนะ” ภาคินยังตื่นเต้นไม่หาย เมื่อคืนเขาแทบจะนอนไม่หลับเลยด้วยซ้ำ

“ยังไม่ยกให้หรอก คินต้องเรียนให้จบก่อน”

“อีกไม่กี่ปีหรอก ไม่นาน”

“ใช่ไม่นาน” เขาหัวเราะ มองคนรักที่ยืนเก้กังทำตัวไม่ถูก “เดี๋ยวไอ้โก้กับไอ้เบย์จะมานะ วันนี้คนเยอะแยะเลย”เขายิ้ม มองชมจันทร์ในชุดเสื้อเชิ้ตสีอ่อนและกางเกงยีนสามส่วน ดูน่ารักเข้ากับคนตัวเล็ก

“คนเยอะๆสนุกดี ป้าเนียนทำกับข้าวเอาไว้เยอะมาก”

“ไม่ต้องห่วง ไอ้พวกนั้นกินจุยิ่งกว่าอะไรดี”

“อีกไม่กี่เดือนชมจะเรียนจบแล้วนะ” เขานั่งลงตรงเก้าม้าโยก สายตาเหม่อมองไปยังท้องฟ้าในช่วงสาย แสงแดดแผ่กระจายออกมาโดนผิวเนื้อ มันอบอุ่น และเป็นสัญญาณว่าเรายังมีชีวิต มีชีวิตที่จะได้ทำอะไรอีกหลายอย่าง

“ชมจะไปเรียนต่อใช่ไหมครับ”

“ใช่ ชมจะไปเรียนด้านแฟชั่นดีไซน์ที่ฝรั่งเศส” ชายหนุ่มหลุบตามองพื้น เขาไม่กล้าบอกภาคินเรื่องนี้เท่าไหร่ แม้จะรู้ว่าภาคินพร้อมจะสนับสนุนเขาเสมอ แต่เขาเองที่ไม่อยากจะห่างจากคนรัก..

“อื้อ เอาสิ ทำอย่างที่ชมชอบนั่นแหละ” เขานั่งลงด้านข้าง “คินก็มีความฝันอยากจะเป็นนักแข่งรถอาชีพ ต่อไปคินเองก็คงต้องซ้อมหนัก คงต้องเดินทางไปแข่งทั่วโลก”

“ชมต้องเป็นห่วงคินมากแน่ๆ”

“คินรู้..ต่อให้เราจะรักกันแต่เรายังมีความฝันของตัวเองอยู่ คินไม่อยากให้ชมตัดใจและเลือกคินหรอกนะ” เด็กหนุ่มเม้มริมฝีปากแน่น “คินรอได้”

“ชม..ขอบคุณนะคิน ฮึก..” เขาโผเข้ากอดเด็กหนุ่มเอาไว้แน่น ต้องห่างกันอีกนานแค่ไหนกว่าเราจะได้เจอกันอีก มันเป็นอุปสรรคในความรักของเราทั้งคู่มากหรือเปล่า

“แค่ฝรั่งเศสเอง”

“หืม?”

“คินไปหาทุกเดือนยังได้” เด็กหนุ่มยิ้มร่า ลูบกลุ่มผมนุ่ม “มัมกับแด๊ดมีบ้านที่นั่น ชมก็รู้ว่าสองผัวเมียคู่นั้นไม่ชอบอยู่ประเทศไทย แต่กับคินนะไม่ยอมให้คินไปไหนเลย” ภาคินบ่นพลางย่นจมูก

“มัมกับแด๊ดยังเป็นห่วงคินไงครับ ถ้าคินเรียนจบแล้วมัมกับแด๊ดคงไม่ตามคินแล้วล่ะ” เขาหัวเราะเมื่อเห็นอีกฝ่ายขมวดคิ้วแน่น

“มัมกับแด๊ดอยู่ด้วยกันตลอด..” ภาคินจำได้ว่าใบบุญเล่าบางอย่างให้เขาฟัง “มัมเคยบอกว่าอยู่ห่างกับแด๊ดตั้งห้าปีสมัยแด๊ดไปเรียนไฮสกูลที่อเมริกา”

“...”

“พอแด๊ดกลับมาไทย กลับมาคบกัน เขาก็ไม่เคยต้องอยู่ห่างกันเลย”

“ชมก็ไม่ได้อยากอยู่ห่างจากคินสักหน่อย” คนตัวเล็กเริ่มยู่หน้าใส่ “คินคิดว่าชมอยากอยู่ห่างหรือไง”

“ถ้าคินเรียนจบแล้วชมค่อยไปเรียนได้ไหมครับ คินจะได้ไปด้วย” เด็กหนุ่มมองคนรักตาใส ไม่มีชมจันทร์เขาคงอกแตกตายกันพอดี ถึงจะเข้าใจว่าอีกฝ่ายไปเรียนก็เถอะ

“อะ อื้ม ได้สิ” ชมจันทร์พยักหน้า เขาเองก็ไม่ได้รีบร้อน เพียงแต่กลัวว่าถ้าไม่รีบทำแล้วจะเสียโอกาส เขายังจะต้องสูญเสียโอกาสอะไรอีกในเมื่อทุกอย่างเขามีสิทธิ์เลือกเองทั้งนั้น “จริงๆแล้วมัมก็ชวนชมไปทำงานกับALYอยู่เหมือนกัน มันน่าจะดีกว่าถ้าชมเก็บประสบการณ์จากตรงนี้ก่อนไปเรียนต่อ”

“จริงหรือ ชมไม่ได้ล้อเล่นใช่ไหม”

“ไม่ล้อเล่นหรอก พูดจริงๆ”

“รักชมที่สุดเลย”

“ไม่ต้องมาปากหวานเลย รู้ไหมว่าคนเขาเสพติดจนถอนตัวไม่ขึ้นแล้ว” ชมจันทร์ไม่กล้าบอกภาคินว่าเสพติดอีกฝ่ายที่ตรงไหน ตอนนี้เขาไม่กล้ามองเพราะแววตาของอีกฝ่ายในตอนนี้ดูเร่าร้อนมากเป็นพิเศษ

“ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานไหน คินก็จะทำให้ชมหลงให้ชมรัก”

“แค่นี้ก็รักอยู่แล้วน่า”

“คินอยากมีชมอยู่ด้วยไปตลอดชีวิต”

“รู้ไหมว่าพูดอะไรออกมา” เขามองหน้าเด็กหนุ่ม “พูดแล้วห้ามคืนคำรู้หรือเปล่า ไม่อย่างนั้นอย่าพูดเลยดีกว่า”เขาไม่อยากให้เด็กหนุ่มพูดออกมาพร่ำเพรื่อ อยากให้มันเป็นคำสำคัญที่อีกฝ่ายมั่นใจอย่างแน่นอนว่าเป็นเขา เขาคนเดียวที่จะได้ครอบครองหัวใจ

“คินรู้ตัว คินไม่ได้ใช่เด็กน้อยที่จะต้องมาฟังคำคนอื่นหรอกนะ คินรู้ว่าสิ่งที่คินพูดหมายความว่าอะไร” ภาคินเอื้อมมือไปกระชับเข้ากับอีกฝ่าย สอดประสานแน่น “คินอยากมีคนรักที่ดูแลกันอย่างอบอุ่นเหมือนมัมกับแด๊ด” เขายิ้ม ส่งสายตาเป็นประกายแทนคำพูดว่าสิ่งที่เขาพูดออกไปนั้นจะไม่มีวันคืนคำ

ชมจันทร์จะเป็นที่สุดของหัวใจเขาไปตลอดกาล

“อื้อ เข้าใจแล้ว”

“อยากกอดชมจัง!”

“เด็กบ้า” ชมจันทร์ลงมือทุบไปหนึ่งที “คนอื่นเขาแอบมองอยู่หรือเปล่าก็ไม่รู้ พี่เซนตาไวจะตายห้ามมาทำรุ่มร่ามข้างนอกเชียวนะ” เขาสั่งห้ามเด็กยักษ์เสียงแข็ง แต่เรื่องอะไรที่ภาคินจะเชื่อ

“ไม่มีใครเห็นหรอกครับ ถึงต่อให้เห็นเขาคงไม่กล้ามอง”

“ทำไม”

“เขากลัวมดกัด!” เสียงหัวเราะดังขึ้นแผ่วเบา ก่อนจะแปรเปลี่ยนเป็นความเงียบเมื่อเด็กหนุ่มโน้มใบหน้าประทับจูบหวาน แทะเล็มริมฝีปากของคนตัวเล็กด้วยความสุขใจ เขาโอบกอดชมจันทร์ด้วยความรัก ประคับประครองความรู้สึกอ่อนหวานนี้ไปอีกนานเท่านาน

สุดที่รักของเขาเป็นกระต่ายตัวแสบที่ชื่อว่าชมจันทร์..

END

บทส่งท้าย

สามปีต่อมา..

ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่กำลังถอดชุดครุยสีดำออกจากตัว เขามองพู่แถบที่บ่าเป็นสีประจำคณะบ่งบอกว่าเขาคือบัณฑิตผู้ทรงภูมิและสำเร็จการศึกษาจากรั้วมหาวิทยาลัยเรียบร้อยแล้ว วันนี้เป็นวันพระราชทานปริญญาบัตรหลังจากที่เขาอดทนตรากตรำเรียนจนจบอย่างที่แด๊ดและมัมหวังเอาไว้ เขาได้อะไรหลายอย่างจากการเรียนที่นี่ และรู้ตัวเองสักทีว่าหลังจากนี้เขาจะเลือกเส้นทางแห่งฝันที่เป็นของตัวเองแบบไหน..

เสียงประตูห้องเปิดเข้ามาตามด้วยคนตัวเล็กที่ถือแก้วน้ำเปล่ามาให้ ชมจันทร์คอยช่วยเขาถือของขวัญและดอกไม้ที่ได้รับจากเพื่อนและญาติที่มาแสดงความยินดีโดยไม่มีปริปากบ่น เป็นคนรักที่เขาแสนจะหวง เส้นผมสีชมพูที่ยาวออกมาระต้นคอช่างน่ารักเหลือเกินจนเขาอดไม่ไหว ชอบเกลี่ยทุกครั้งที่เห็น

“คินอย่าเล่นสิ” เขายู่ปากใส่คนรักที่เอาแต่แกล้งเขาอยู่ได้ ตอนนี้ทุกคนกำลังรอเจ้าของงานเลี้ยงอยู่นะ “รีบเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วลงไปได้แล้วอย่าให้ผู้ใหญ่รอนานนะครับ”

“แค่กินเลี้ยงทั่วไป ฉลองที่คินเรียนจบไม่ต้องซีเรียสหรอกครับ”

“ไม่ได้ มัมกับแด๊ดรอกินข้าวกับคินอยู่”

“ได้จ๊ะ เดี๋ยวคราวหน้าคินจะบอกให้แด๊ดจัดงานฉลองให้อีกรอบ”

“งานอะไร?”

“ฉลองที่คินจะมีเมีย โอ๊ย!” ภาคินแกล้งร้องเสียงดังเมื่อถูกคนตัวเล็กเงื้อมมือทุบเข้าให้ ชมจันทร์ไม่เคยตีให้เขาเจ็บหรอก ตัวแค่นี้จะเอาแรงที่ไหนมาทำเขากันล่ะ

“กะล่อนไม่มีใครเกิน ภาคินแฟนของชมที่น่ารักสดใสเหมือนลูกหมาไปไหนแล้ว มีแต่เจ้าเสือซ่อนเล็บ!”

“คินไม่เคยเป็นลูกหมาเลยนะที่รัก” เขาก้มลงหอมแก้มขาวฟอดใหญ่ “คินเป็นเสือมาตั้งแต่แรกแล้วต่างหาก”

“นี่แน่ะ คนบ้า!” ชมจันทร์เงื้อมืออีกรอบ แต่ก็ถูกหยุดด้วยจูบร้อนอีกฝ่ายดันคนตัวเล็กเข้ากับกำแพงก่อนจะระดมจูบอย่างบ้าคลั่ง มือหนาสอดเข้าไปในเสื้อยืด เคล้าคลึงกับจุดอ่อนไหวที่เขารู้จักดี “อื้อออคิน!”

“จ๋า..”

“ชมเริ่มไม่อยากให้คินตามไปที่ฝรั่งเศสแล้วนะ”

“ทะ ทำไมล่ะ เราตกลงกันตั้งแต่แรกแล้วนะครับ” เขาถือโอกาสจะไปเรียนต่อเหมือนกัน ถึงได้เตรียมมาตั้งหลายปี แล้วแบบนี้เขาจะทำยังไงล่ะ “คินทำอะไรผิดหรือครับ”

“ไม่ผิดหรอก.. แต่ว่า”

“ชมโกรธคินหรือครับ ไม่เอานะ อย่าทำแบบนี้ มีอะไรเราคุยกันดีๆ ไหมครับ” ชายหนุ่มที่ตอนนี้ส่วนสูงปาไปร้อยเก้าสิบกว่าแทบจะอุ้มคนรักตัวเล็กขึ้นมากอดแนบอก

“ชมคงไม่มีสมาธิถ้าได้อยู่กับคินตลอดเวลา..แถมยังสองต่อสองด้วย” เขาหลุบตามองพื้นด้วยความอาย ไม่กล้าจะบอกอีกฝ่ายสักเท่าไหร่ว่าเขาเองก็คิด..บ้าบอแบบนี้เหมือนกัน

“ไม่เห็นเป็นอะไรเลย” ภาคินถอนหายใจด้วยความโล่งอก “งั้นเราก็มาอยู่ให้ชินสิครับ” เขายิ้มกริ่ม ต่อให้คบกันเข้าปีที่สามแต่เขาก็ให้เกียรติคนรักเสมอ ถ้าหากชมจันทร์ไม่ต้องการมีหรือที่เขากล้าทำต่อ..

“อือ แต่ว่าต้องรีบลงไปได้แล้ว” คนตัวเล็กสงเสียงอู้อี้ แต่ก็ไม่วายให้ความยินยอมด้วยการปลดเปลื้องกางเกงขาสั้นให้คนรักได้เข้ามาถนัดมากกว่าเดิม ภาคินซุกไซร้ซอกคอหอมกรุ่นขบเม้มแผ่วเบาจนอีกฝ่ายคร่างเครือ “ปะ..แปบเดียวนะ”

“ได้ครับที่รัก..แปบเดียว” แปบเดียวของเขากับแปบเดียวของคนตัวเล็กน่ะมันเหมือนกันหรือเปล่าอันนี้เขาไม่รู้เหมือนกัน แต่เขาจะ’แปบเดียว’ให้ตามที่ขอก็แล้ว..

เพราะแด๊ดบอกว่าให้เชื่อเมียไว้แล้วชีวิตจะดี!

จบบริบูรณ์